

Người mẹ *vị thành niên*

.....

Thiên Cẩm

Mục lục

- Chương 1: Tổng Tài Hắc Đạo
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6: Đánh Mất Vòng Cổ
- Chương 7: Người Mặc Áo Đen Quái Dị
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 12
- Chương 13: Bữa Ăn Xa Xi
- Chương 14: Cô Nợ Hắc Vòng Cổ
- Chương 15
- Chương 16: Tân Tổng Tài Trở Về [P1]
- Chương 17: Tân Tổng Tài Trở Về 2
- Chương 18: Tân Tổng Tài Trở Về 3
- Chương 19: Lại Gặp Mặt
- Chương 20
- Chương 21: Vòng Cổ Mất Tích - P2
- Chương 22: Tránh Né Tổng Tài Hắc Đạo
- Chương 23
- Chương 24: Thâm Thức Tìm Kiếm
- Chương 25: Vũ Hội Đồ Ngủ
- Chương 26
- Chương 27: Xấu Mặt Trong Vũ Hội
- Chương 28: Hội Ngộ Trong Vũ Hội
- Chương 29: Vương Tử Trong Vũ Hội – 1
- Chương 30: Vương Tử Trong Vũ Hội – 2
- Chương 31: Cùng Hắc Về Nhà?
- Chương 32: Cùng Trò Chuyện?
- Chương 33: Nổi Tiếng??
- Chương 34: Trốn Học
- Chương 35: Tự Minh Đến Khảo Sát
- Chương 36: Cư Nhiên Lại Là Hắc?
- Chương 37: Không Cho Phép Gọi Là Mẹ!
- Chương 38: Không Cho Phép Gọi Là Mẹ-2
- Chương 39: Nàng Đã Chọc Giận Ai?
- Chương 40: Nàng Gọi Hắc Thúc Thúc?
- Chương 41: Hiểu Làm
- Chương 42: Nói Những Lời Không Nên Nói
- Chương 43: Thói Quen Ham Ăn Không Tốt
- Chương 44: Từ chối

Chương 45: Mỗi Ngày Đều Là Ngày Cá Tháng Tư
Chương 46: Không Có Quan Hệ Gì
Chương 47: Đem Nàng Làm Quân Cờ
Chương 48: Đưa Nàng Về Nhà
Chương 49: Hắn Muốn Thay Nàng Trả Nợ?
Chương 50: Không Lấy Lại Được Vòng Cổ
Chương 51: Không Biết Trời Cao Đất Rộng
Chương 52: Uy Hiếp Chí Mạng – 1
Chương 53: Uy Hiếp Trí Mạng – 2
Chương 54: So Chiêu Cùng Lão Công Ác Bá
Chương 55: Đàm Phán Cùng Lão Công Ác Bá
Chương 56: Lý Sự Cùng Ác Bá Lão Công
Chương 57: Bữa Sáng Âm Áp – 1
Chương 58: Bữa Sáng Âm Áp -2
Chương 59: Thâm Tình
Chương 60: Thế Giới Vui Vẻ
Chương 61: Thế Giới Vui Vẻ (2)
Chương 62: Tranh Giành Tình Nhân
Chương 63
Chương 64: Tòa Nhà Lớn Âm Trâm
Chương 65: Tòa Nhà Lớn Âm Trâm-2
Chương 66: Lại Hiểu Lâm – 1
Chương 67: Lại Hiểu Lâm-2
Chương 68: Nam Nhân Đáng Sợ
Chương 69: Thế Lực Tà Ác
Chương 70: Thói Quen Đối Tốt Với Nàng
Chương 71: Chán Ghét Sự Bó Thối
Chương 72: Chột Dạ
Chương 73: Bịa Đặt Sinh Sự
Chương 74: Ăn Cướp?
Chương 75: Gặp Nạn
Chương 76: Bọn Họ Là Ai? – 1
Chương 77: Bọn Họ Là Ai? – 2
Chương 78: Chính Là Anh
Chương 79: Chỉ Vì Vòng Cổ
Chương 80: Chỉ Vì Vòng Cổ – 2
Chương 81: Chỉ Vì Vòng Cổ – 3
Chương 82: Lời Đồn
Chương 83
Chương 84
Chương 85: Nữ Tử Thần Bí – 1
Chương 86: Nữ Tử Thần Bí – 2
Chương 87
Chương 88: Hắn Là Tên Mặt Rỗ ?
Chương 89: Sợ Hấn Hiểu Lâm
Chương 90: Ăn Bậy Dám Chua
Chương 91: Hết Thầy Đều Là Hiểu Lâm
Chương 92: Owen – Morgan

Chương 93: Bí Mật Cửa Vòng Cổ – 1
Chương 94: Bí Mật Cửa Vòng Cổ – 2
Chương 95: Cái Chết Ngoài Ý Muốn
Chương 96: Cái Chết Ngoài Ý Muốn
Chương 97: Không Nên Tạo Áp Lực Cho Nàng
Chương 98: Sẽ Đi Theo Hắn
Chương 99: Chạm Mặt Ở Sân Bay – 1
Chương 100: Chạm Mặt Ở Sân Bay – 2
Chương 101: Chạm Mặt Ở Sân Bay -3
Chương 102
Chương 103: Hình Như Đã Yêu Nàng Một Chút
Chương 104: Tộc Trưởng Hội
Chương 105: Tộc Trưởng Hội- 2
Chương 106: Tộc Trưởng Hội - 3
Chương 107: Tiểu Phu Nhân Đanh Đá
Chương 108: Nữ Nhân Bà Tám
Chương 109: Vì Yêu Buông Tha Hết Thầy
Chương 110: Gian Kế Thực Hiện Được
Chương 111: Trở Thành Quá Khứ
Chương 112: Không Có Quên
Chương 113: Chỉ Là Thế Thân
Chương 114: Chỉ Là Thế Thân – 2
Chương 115: Thật Sự Nhìn Thấy Hắn
Chương 116: Lại Phải Rời Đi?
Chương 117: Thống Hận Mất Đi Trí Nhớ
Chương 118
Chương 119: Hai Trái Tim – Một Tình Yêu
Chương 120: Muốn Nàng Già Mạo Diệp Giai?
Chương 121: Già Mạo Diệp Giai - 2
Chương 122: Đổi Thân Phận
Chương 123: Đổi Thân Phận – 2
Chương 124: Dụ Hoặc Ác Nam
Chương 125: Diệp Giai Ở Nơi Nào?
Chương 126: Thất Kinh
Chương 127: Tiếp Tục Mất Trí Nhớ
Chương 128
Chương 129: Uy Hiếp Tới Tính Mệnh
Chương 130: Cảm Thấy Nghi Ngờ Nàng
Chương 131: Long Hạo Hiên
Chương 132: Ai Mới Là Chồng Của Cô -1
Chương 133: Ai Mới Là Chồng Của Cô – 2
Chương 134: Ai Mới Là Chồng Của Cô – 3
Chương 135: Hắn Sẽ Chết Sao?
Chương 136: Mất Tích
Chương 137: Gặp Được Hắn
Chương 138: Muốn Quên
Chương 139: Tường Niệm Mẹ
Chương 140

Chương 141: Cự Nhiên Là Hấn
Chương 142: Vĩnh Viễn Không Buông Tay
Chương 143: Chậm Rãi Tính Số
Chương 144: Cameron Gia Tộc
Chương 145: Người Thừa Kế Gia Tộc
Chương 146: Người Thừa Kế Gia Tộc – 2
Chương 147
Chương 148: Tiệc Tối
Chương 149: Tiệc Tối – 2
Chương 150: Cảm Giác Đau Lòng
Chương 151: Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người
Chương 152: Thiên Thần Giải Cứu Nàng
Chương 153
Chương 154: Trở Lại Trung Quốc
Chương 155: Nhớ Lại Từ Trước
Chương 156: Nhớ Lại Từ Trước – 2
Chương 157: Nhớ Lại Từ Trước – 3
Chương 158: Nhớ Lại Từ Trước – 4
Chương 159: Nhớ Lại Từ Trước - 5
Chương 160: Nhớ Lại Từ Trước – 6
Chương 161: Đại Kết Cục

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tổng Tài Hắc Đạo

Nước Mỹ,

Ban đêm ở Las Vegas, nhiều ánh đèn chói sáng chiếu rọi xuống nơi xa hoa trụy lạc, không ít âm mưu của thế giới. Bởi vì đêm quá khuya, trên đường xe qua lại thưa thớt. Một người đàn ông khoe miệng nhếch lên, bước chân bình thản đi trên đường cái, bóng người phủ dài, đi vào một tòa nhà.

Ở trong một gian phòng xa hoa rộng lớn, hắn gặp được người bí ẩn hẹn hắn, tuy rằng không thấy rõ gương mặt hắn, nhưng theo màu da, màu tóc, dáng người cùng giọng nói, hắn là một người Hoa rất khôi ngô.

Người tới đề cao cảnh giác, trực giác nói cho hắn biết, người này vô cùng kỳ quái, phải thật cẩn thận. Người bí ẩn cảm giác được hắn cảnh giác. Giọng nói có chút run run, lại hết sức hấp tấp nói

“Nghị, người.....người hãy nghe cho kỹ, ta không có nhiều thời gian lắm, người sẽ cảm thấy kỳ quái vì sao ta lại biết người, vì sao lại mang người tới nơi này. Trước hết ta có lời muốn nói, xin hãy nghe rõ, nhưng đừng ngắt lời ta, không nên hỏi vì sao, có thể chứ?”.

Nghị nhận thấy đôi người trước mắt này có chút mất đi nhẫn nại, thô lỗ như thế, còn dám can đảm đêm khuya hẹn hắn đến gặp mặt, nhưng gọi lên lòng hiếu kỳ của hắn, lông mi hơi nhíu lại gật gật đầu, người bí ẩn dường như cũng nhận ra Nghị bất mãn.

“Không cần khẩn trương (lo lắng), ta nói ta không phải là kẻ thù của người, cũng sẽ không thể gây bất lợi đối với người, thả lỏng chút, hơn nữa ta nhắc lại lần nữa không cần ngắt lời ta nói, thời gian của ta không nhiều lắm. Ta đã mất rất nhiều ký ức, tương lai càng ngày sẽ quên càng nhiều...” Nói xong người bí ẩn đột nhiên run rẩy đứng lên, giống như chứng động kinh phát tác, khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo, ước chừng nửa phút, người bí ẩn hồi phục bình thường, nhưng vẫn hơi run run như cũ, khó khăn tiếp tục nói:

“Nghe đi, không nên hỏi ta là ai, chúng ta đã điều tra qua hoàn cảnh của người, cảm thấy người vẫn còn là người lương tri, như vậy bây giờ ta xin người giúp đỡ, đem vật này mang về Trung Quốc, giao cho người của chính phủ Trung Quốc, một nam nhân tên là Mã Sĩ Kiệt”.

Nói xong người nọ run run từ túi bên phải thong thả lấy ra một vòng cổ vàng, động tác chậm rãi hầu như không thể phân biệt được là có di chuyển, bởi vì người bí ẩn biết rõ, nhất cử nhất động giờ phút này, nếu có hơi sơ ý, có khả năng kinh động đến sát thủ mặt lạnh đứng đối diện hấn nổ súng.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhận vòng cổ, cầm ở trong tay, lật qua lật lại nhìn trong chốc lát, vòng cổ cũng không có gì đặc biệt, một vòng cổ nữ, kiểu dáng có chút lạc hậu.

Người bí ẩn tiếp tục nói:

“Lúc đầu, ta tính tìm Lãnh Phong giúp ta việc này, nhưng là Lãnh Phong đã chết bốn năm trước rồi”. Khi nói chuyện trong mắt người bí ẩn hiện lên một tia thương cảm mà người bên ngoài khó thể thấy, dường như đối với cái chết của Lãnh Phong có một cảm giác vô cùng thương tiếc.

“Việc này.....việc này liên quan đến vận mệnh và an toàn của quốc gia, hi vọng người vẫn còn là người có lương tri, mật mã vòng cổ là.....là...”, đột nhiên toàn thân người bí ẩn run rẩy kịch liệt, sau khi run rẩy một lúc hai mắt trợn lên, té ngã xuống đất.

Mạc Lạc Nghị Phàm do dự một chút, lạnh lùng như hắc, thậm chí diu hắc một chút cũng không có.

Sinh mệnh của người bí ẩn cứ như vậy mà chấm dứt. Làn da thối rữa, sắc mặt màu tím, hắc là trúng kịch độc.

Chuyến bay đến thành phố F của Trung Quốc chậm rãi đáp xuống đường trượt, lúc này vừa vặn bốn giờ chiều, hai chân thon dài Mạc Lạc Nghị Phàm đi ra khỏi sân bay. Lấy xe do người lái xe đưa tới sân bay, cởi áo khoác ngoài ra để ở ghế sau, tự mình lái xe trên đường.

Mạc Lạc Nghị Phàm một thân thoải mái, thành thạo lái chiếc BMW đi vào trong thành phố, trong lúc lơ đãng, một chuyện kỳ quái đã xảy ra...

Một chiếc Taxi từ phía sau bên trái nhanh như bay, xe chạy với tốc độ kinh người, ngay cả khi trong nháy mắt xe đi qua Mạc Lạc Nghị Phàm, chỗ ngồi ghế sau qua cửa sổ chìa ra một nòng súng, Đùng đùng hai phát súng bắn ra có giảm thanh, Nghị cảm thấy ở bụng truyền đến một trận đau đớn, mà chiếc xe Taxi chạy vọt đi, không một dấu vết.

Mạc Lạc Nghị Phàm bị đau, ngoặt xe, thiếu chút nữa là đánh sang xe bên cạnh, máu từ bụng hắc chảy ra càng lúc càng nhiều, nháy mắt đã nhiễm đỏ ghế ngồi.

Đau đớn như những con sóng lớn, như có thể dời núi lấp biển hướng về phía hắn ập tới. Ý thức Mạc Lạc Nghị Phàm dần dần mơ hồ, nhưng vẫn dùng hết sức lực nắm chặt tay lái. Lúc mơ hồ, hắn tinh tế phát hiện vụ tai nạn này đúng là do người bí ẩn kia gây ra cho hắn.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trên đường cái nhộn nhịp, hai cô gái trẻ vui vẻ đi giữa đám đông, một người hơi béo nắm tay của người kia, cười hì hì nói:

“Lâm Nguyệt, nghe nói Tiêu thị đang cần tìm người mẫu tạm thời, tớ rất muốn đi nha!”

“Người mẫu?” Lâm Duyệt quay đầu nhìn bạn, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, đột nhiên cười ha ha:

”Người mẫu? Cậu đi sao? Ha ha....cười chết lão nương.....!”

Đã sớm biết bị nàng nói không có giá trị Lưu Tuyết cũng không tức giận, cười ha ha nói:

“Ý của tớ là cậu đi nộp đơn, tớ đi cùng cậu, tớ chỉ muốn nhìn vị Tổng tài Tiêu thị Tiêu Ký Phàm trong truyền thuyết thì được rồi”.

“Tiêu Ký Phàm?” Lâm Duyệt liếc cô một cái, đảo cặp mắt trắng dã “người ta đã có người thành đôi, thật không tiền đồ!”.

“Chán ghét, cậu không thể không đả kích tớ sao?” Lưu Tuyết ai oán, mặc hấn có nữ nhân rồi hay không, dù sao thì hấn cũng là người tình trong mộng của cô, kiếp này mà không thấy mặt hấn một lần, cô chết mà vẫn hối tiếc nha!

“Hơn nữa, nếu chẳng may cậu trúng tuyển, cũng có thể kiếm thêm một khoản thu nhập nha, cậu đỡ phải chết đói” Lưu Tuyết không tha, dụ dỗ nói.

“Tớ có một công việc đã rất vất vả rồi, vẫn tiếp tục như vậy đi” Lâm Duyệt hết hi vọng, bởi vì nếu cô không giành nhiều để học tập một chút, có thể tốt nghiệp trung học hay không cũng là một vấn đề, còn đại học, cô cơ bản đã không còn trông mong gì.

“Nhưng...”

“Tớ rất đói bụng” Lâm Duyệt dừng chân lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào quán ăn vật đối diện bên đường, các loại thức ăn đầy dầu mỡ trực tiếp dụ dỗ nước miếng của cô.

“Nếu cậu đi nộp đơn như tớ nói, tớ sẽ mời cậu ăn” Lưu Tuyết chớp hai mắt, dụ dỗ nói.

Thật không tiền đồ, Lâm Duyệt hưng phấn mà gật đầu, chỉ cần có ăn, cho dù bắt cô làm gì hay là lên núi đao xuống biển lửa, đồng ý trước rồi nói sau. Lưu Tuyết hướng cô dùng tay làm một động tác cổ lên, đặc ý hướng quán ăn vật đi đến.

Bởi vì muốn thịt chiên, bước chậm lại một chút, bụng Lâm Duyệt đang kêu to, cô đứng ở bên đường chờ. Thình thoảng trước mắt xe lại chạy lướt qua mặt cô.

“Có xe thật tốt, có tiền thật tốt, tớ muốn tiền....!” Lâm Duyệt nói thầm, nhưng vẫn ai thán vận mệnh của bản thân. Đột nhiên một tia sáng trắng chợt lóe ở trước mặt, hướng nàng thẳng vọt tới.

Lâm Nguyệt hét lên một tiếng, rất nhanh chóng bước sang một bên, sắc mặt nháy mắt trắng bạch. Mà quái vật ánh sáng trắng kia

cư nhiên là một chiếc xe BMW màu bạc cao cấp, viền xe màu xanh, dừng ngay ở bên cạnh chân cô, nếu vừa rồi cô không có kịp thời phản ứng, như vậy cô đã sang thế giới bên kia, không bao giờ phải chịu đốit nữa.

Bên trong xe không có phản ứng, Lâm Duyệt nhanh chóng khôi phục lại, đánh giá chiếc xe trước mặt. Nụ cười gian lập tức thay thế bằng hoảng sợ, ban đầu nghĩ rằng người chủ có tiền, cơ hội tổng tiền tới!About these ads

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đắc ý đi tới, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, một cước đá vào cửa xe, khí thế muốn thắng đối phương trước, đây là giai đoạn nóng thân trước.

Sau đó cúi đầu, mắng àm một trận lên với người đàn ông trong xe

“Này, tiên sinh anh đụng vào tôi.”

“Anh nghe thấy không?! Anh đụng vào tôi”. Mặc kệ cô trách móc thế nào, trên xe vẫn không có động tĩnh, không biết xấu hổ? Lâm Duyệt cảm giận nghĩ, ‘Vụt’ một tiếng cửa xe kéo ra, còn chưa kịp mắng chửi lần nữa, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cô sợ hãi!

Chỉ thấy một người đàn ông áo đen thống khổ dựa trên tay lái, máu từ bụng hần chảy xuống, trên ghế ngồi, dưới chân đã bị ướt do máu rỉ ra.

Bởi vì hần úp mặt trên tay lái cho nên không rõ tuổi tác, không thấy rõ dung mạo...

Lâm Duyệt luống cuống, vội vàng vẫy vẫy hai tay, lắp bắp nói:

“Bị đụng vốn là tôi, không nghĩ tới anh lại bị thương, nếu là như vậy, tôi....tôi không cần anh bồi thường, tạm biệt....!”

Lúc đang muốn đóng cửa xe chạy đi, đột nhiên cánh tay bị cái gì kéo lại, xoay một vòng, nàng bị kéo vào xe, và ngồi lên chiếc ghế thảm đẫm máu.

“Anh đang làm cái gì?” Lâm Duyệt sợ hãi, kêu lên:

“Thực xin lỗi, mới vừa rồi là tôi không đúng, tôi không nên đá xe của anh, không nên.....”

“Đưa tôi đến biệt thự Bạ Sơn” Người đàn ông đem hết toàn bộ sức lực mà thốt lên.

“Cái gì?” Lâm Duyệt sửng sốt nhìn hấn, lần này nàng nhìn rõ diện mạo của hấn, đẹp đến yêu mị, ngũ quan như được gọt dũa nhưng bởi vì đau đớn mà vận vẹo, hai tròng mắt nhắm chặt, một lần nữa bị mất âm thanh.

“Tôi.....tôi đưa anh đi bệnh viện nha” Lâm Duyệt chân tay luống cuống quay tay lái, lâu lắm không lái xe, động tác của cô không thuần thục lắm, đem xe từ vỉa hè lui ra.

“Đưa tôi đến biệt thự Bạ Sơn” giọng nói lạnh lùng càng lạnh thêm vài phần.

“Anh bị thương, không đi bệnh viện sẽ chết!” Lâm Duyệt kiên trì nói, hấn đều bị thương thành như vậy, còn đi biệt thự cái gì chứ! Đương nhiên phải đi bệnh viện nha!

“Biệt thự Bạ Sơn” Người đàn ông lại ngồi dậy, túm lấy cổ của nàng rống giận uy hiếp nói.

Lâm Duyệt bị hấn túm như vậy, thiếu chút nữa đụng vào xe phía trước, vội kêu lên

“Biệt thự Bạn Sơn! Biệt thự Bạn Sơn! A.....buông tay! Tôi đi là được”

Người đàn ông rút cuộc buông tay, một lần nữa ngồi lại trên ghế.

Đồ điên! Người này nhất định là điên! Sắc mặt Lâm Duyệt trắng xanh, liếc mắt nhìn hắn một cái, quay đầu xe hướng biệt thự Bạn Sơn chạy đi như bay.

Hôm nay là nàng gặp xui cực lớn, tưởng dọa được người khác, kết quả lại bị người dọa. Cô vừa nãy nên mặc kệ hắn, trực tiếp xuống xe chạy lấy người, dù sao hắn cũng không đánh lại cô!

Ai! Đều là do tính tình tốt bụng gây họa! Nhưng kỳ quái là vì sao người đàn ông này không chịu đi bệnh viện? Còn nữa.....chỗ hắn bị thương rất lạ, chỉ là bị đâm xe sao lại bị thương ở bụng.....

Tâm trí dừng ở trên đường, lúc xe chạy đến biệt thự Bạn Sơn, cửa tự động mở ra, Lâm Duyệt không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp của biệt thự còn đẹp hơn công viên này, trực tiếp đem xe đi tới ngôi nhà chính.

Kỳ quái, sao một người hầu cũng không có? Tâm trạng Lâm Duyệt buồn bực, để xe ở trước ngôi nhà chính, đi ra ngoài. Đối với căn nhà lộng lẫy hét lớn

“Có người không?”

Không ai đáp lại, nàng đành phải vòng đến bên kia xe, liếc mắt một cái nhìn người đàn ông đã bất tỉnh, tim đập mạnh dữ dội, không phải đã chết rồi chứ? Lặng lẽ đưa ngón tay tới trước mũi hắn, may mắn hơi thở còn yếu.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 4

“Này, đến biệt thự rồi!” Lâm Duyệt lớn tiếng nói, đem hết sức lực đưa hấn từ trong xe mang ra, thân mình hấn khỏe mạnh cao lớn, cô thì gầy yếu hơn nữa lại đói bụng hoàn toàn không có cách nào dìu hấn đi.

Thân mình người đàn ông vắn một cái, như một ngọn núi lớn dựa trên lưng cô mà đi.

“Ôi...ôi mẹ ơi!” ‘Phanh’ một tiếng, phía sau lưng Lâm Duyệt, thân thể hấn ép cô xuống đất. Trời ạ! Đây là cảm giác ở trời sập sao?

Bị đè tới mức không thở nổi, tay chân nàng vùng vẫy, đỏ mặt hét lên :

”Cứu mạng nha! Cứu mạng.....!” Ô....không ai tới cứu cô, cô cũng bị người đàn ông này đè chết, cùng hấn đi gặp Diêm Vương.

Người đàn ông thoáng cái khó khăn mở mắt ra, đôi mắt màu lam nhạt tỏa ra tia vui sướng, khóe môi gợi lên vui sướng, hướng cô lộ ra một nụ cười mơ hồ mà không thể thấy rõ, dịu dàng cười:

“Duyệt nhi.....rất cuộc em đã trở lại....”

Lâm Duyệt sửng sốt, hấn nói cái gì? Duyệt nhi? Làm sao hấn biết tên của cô? Hai tay vô thức sờ lên tấm thẻ trước ngực, trên đó không chỉ có lớp nàng học, còn có tên nàng.....

“Anh đe chết tôi rồi, anh.....mau xuống khỏi người tôi.” Lâm Duyệt tức giận mở miệng nói.

Khóe môi người đàn ông kia hơi giật giật, một câu cũng không nói ra được, khó khăn lắm mới có thể nhấc tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng phủ lên mặt cô, thân thể hắn đang run rẩy, tay cũng run rẩy.

Lâm Duyệt bị hắn chạm vào khiến tim đập liên hồi, sững sờ nhìn vào đôi mắt màu lam của hắn, đôi mắt đó thật giống màu nước trong suốt của Lăng Hồ (chỉ Hồ Bắc và Hồ Nam, Trung Quốc), gợn sóng, dường như có thể đem tất cả hồn phách của cô hút vào trong đó.

“Thiếu gia” một tiếng hét lên kinh hãi đem Lâm Duyệt từ trong mơ mộng trở về thực tại, cô ra sức đánh một quyền, không lưu tình chút nào nện vào mũi người đàn ông này, mắ

“Sắc lang!”

Bỗng người đàn ông trước mặt này tối sầm, đầu gục xuống, ghé đầu vào vai của nàng, nhưng chỉ một khắc sau được hai người đàn ông áo đen kéo ra. Lâm Duyệt không kịp phản ứng lại, nhóm người đã nhanh chóng hướng phòng trong đi đến.

Không hiểu gì cả! Lâm Duyệt từ dưới đất đứng lên, xoa xoa chỗ xương tay, chân bị đau. Nhìn quanh tòa nhà quý dị này một vòng, nơi này thật yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, một bóng người cũng không có, vừa mới xuất hiện vài người áo đen lại cư nhiên giống quỷ đột ngột biến mất.

Lâm Duyệt không khỏi run lên, trong lòng một trận sợ hãi nổi lên. Cô xoay người chuẩn bị chạy trốn hết sức, đột nhiên phía sau vang

lên tiếng của một người đàn ông:

“Tiểu thư, xin dừng bước”.

Đứa ngọc mới dừng bước! Lâm Duyệt ở trong lòng thầm kêu, ai biết bọn họ là loại người nào? Sẽ làm gì với cô? Nguy rồi, sẽ không phải vì cô biết chỗ của bọn họ, nên sẽ mang cô đi diệt khẩu chứ? Nghĩ đến đây cô không tự chủ được bước chân nhanh hơn.

“Tiểu thư, chỉ bằng đôi chân của cô không ra khỏi nơi này được đâu””. Người đàn ông ở phía sau lại lần nữa mở miệng, trong lòng Lâm Duyệt khiếp sợ, đúng rồi, lúc cô mới lái xe vào con đường ven biển, dọc đường đi không có một chiếc xe nào, vừa nhìn là biết đường của tư nhân.

Phút chốc xoay người, nghĩ mà sợ tròng mắt người áo đen. Người đàn ông thấy cô sợ hãi, mỉm cười nói:

“Tiểu thư, cô không cần sợ, chúng tôi rất cảm ơn cô đưa thiếu gia trở về, tôi sẽ phái người đưa cô xuống núi, nhưng.....”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 5

“Chỉ là cái gì?” Lâm Duyệt ngắt lời hấn, sự lo lắng đều để ở cổ họng. Người đàn ông vẫn một mặt ôn hòa cười, đánh giá quần áo dính đầy vết máu, nói:

“Tiểu thư, có phải nên tắm rửa trước một chút rồi đi hay không?”

Lâm Duyệt theo ánh mắt hấn cúi đầu nhìn bản thân, quần áo loang lổ vết máu, cứ như vậy đi ra ngoài đúng là không ổn, người ta tưởng rằng nàng làm sao. Nhưng muốn lưu lại, cô không cần, chỗ này rất khủng bố.

Ánh mắt đảo qua chiếc BMW bạc, đột nhiên hai mắt sáng ngời, bước qua một cách nhanh chóng. Lấy chiếc áo khoác đen để ở phía sau, mặc lên người, vừa khéo có thể che đến chân nàng, âm thầm cảm thấy kinh ngạc người đàn ông kia (chỉ anh A nghị đó) thật đúng là cao hơn bình thường!

“Tốt lắm, như vậy là có thể” Lâm Duyệt hướng người đàn ông nói.

Người đàn ông hơi chần chừ vài giây, liền gạt đầu, lấy ra một cái bộ đàm, sau khi phân phó một tiếng. Lại lần nữa cảm kích đối với Lâm Nguyệt nói:

“Lần nữa thực sự cảm ơn tiểu thư”

“Chờ anh đem người chết kia cứu sống lại rồi cảm tạ tôi đi” Lâm Duyệt cười một tiếng, xoay người vừa đúng lúc có thể lên xe đậu ngay bên cạnh nàng. Đúng là tử sắc quý (Câu này LD tử mắng anh A Nghị....ha ha)! Sắp chết còn không quên chiêm tiện nghi của cô, thật ghê tởm!

Xe chạy nhanh trên con đường núi quanh co, phía sau Lâm Duyệt gắt gao giữ chặt tay vịn, sợ bị đẩy khỏi xe. Vụng trộm đánh giá tòa nhà cảnh giác người lái xe.

Khi tới cuối con đường núi, lái xe mới lễ phép hỏi:

“Tiểu thư xin hỏi cô đến chỗ nào?”

“Ách, đến nội thành, anh tùy tiện tìm một chỗ thả tôi xuống” Cô mới không ngốc như vậy, cho hắn biết bản thân ở đâu, ngày nào đó hối hận thả cô ra!

“Tiểu thư, tôi có thể trực tiếp đưa cô đến tận cửa” Lái xe thật lòng đề nghị nói.

“Không cần, cảm ơn” Cụ tuyệt không chút do dự!

Cuối cùng trở lại nhà của nàng, Lâm Duyệt thoát khỏi chủ cho thuê nhà đang chờ nàng đòi nợ. ‘Vù vù’ hương tầng cao nhất chạy tới. Khi nàng xuất hiện tại phòng thuê, Lưu Tuyết đang nhấm nháp đồ ăn vặt bị hoảng sợ.

Đánh giá Lâm Duyệt trước mặt mặc áo choàng đen, nghi hoặc nói:

“Cậu vừa đi trình diễn ở đâu về thế?”

“Ô...tớ vừa mới gặp tai nạn xe cộ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Duyệt nhú lại, vừa khóc lóc nước nỡ kêu thảm, thuận tay đem áo choàng trên người xuống.

“A...!” Lưu Tuyết hét lên một tiếng, nhìn chăm chăm cả người nàng đều toàn là máu, cả kinh không biết làm gì:

“Cậu bị thương chỗ nào? Trời ạ! Không đi bệnh viện chạy về nhà làm cái gì?”

“Máu này không phải của tớ.....oa.....tớ muốn tắm rửa” Cả người Lâm Duyệt ử rử, vừa bước nhanh hướng phòng tắm đi đến, vừa khăn cấp đem quần áo đầy máu cởi sạch, dùng nước ấm rửa vết máu còn lưu lại trên người.

Ngoài cửa, Lưu Tuyết giương giọng hỏi:

“Đối phương bồi thường tiền cho cậu không? Bao nhiêu? Một thân đây máu như vậy ít nhất là năm mươi vạn đi?”

“Đừng nói nữa.....sao tớ lại xiu xẻo như vậy chứ” Tiếng gào lẫn tiếng nước chảy tràn ngập bên trong phòng tắm. Còn bồi thường gì! Còn năm mươi vạn gì! Cô có thể sống trở về cũng đã là hạnh phúc rồi.

“Được, được, tớ không đề cập tới nữa” Lưu Tuyết vội mở miệng nói, lui về bên cạnh bàn tiếp tục ăn đồ ăn của cô. Cửa gỗ đột nhiên bị người đập mạnh, Lưu tuyết cả kinh, âm thầm kêu khổ, kiểu gỗ này trừ bỏ chủ cho thuê nhà còn ai nữa.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đánh Mất Vòng Cổ

Không biết, không thèm để ý. Làm như không có nghe thấy!

Tiếng đập cửa càng ngày càng lớn, tiếp theo là thanh âm của chủ cho thuê nhà:

“Tiểu quý! Nếu không mở cửa, tôi sẽ khóa niêm phong cửa bên ngoài đó!”

“Đến đây, đến đây!” vừa nghe đến niêm phong cửa, Lưu Tuyết vội chạy ra kéo cửa gỗ, cười ha ha làm lạnh nói:

“Xin lỗi, vừa rồi không có nghe thấy”

Chủ cho thuê nhà đã bốn mươi, người hơi béo, đôi mắt híp lại bắn thẳng về cánh cửa phòng tắm đang đóng, cười tùm tùm hỏi:

“Duyệt Duyệt đang tắm sao?”

“Không phải, là một người quen” Lưu Tuyết cười ha ha nói, chèn ép vẻ mặt của hắn

“Chú có chuyện gì sao?”

“Chuyện gì? Còn phải hỏi sao? Đã ba tháng nay chưa nộp tiền nhà” Chủ nhà tức giận mắng:

“Nếu không nộp tôi phải đuổi người đó.”

“Thật xin lỗi, có thể cho thư thả hai ngày hay không ? Hai ngày là được rồi”

“Những lời này thảng nào ta cũng nghe, đã đến lần thứ 15. Không muốn nghe nữa” Chủ cho thuê nhà vung tay lên, không chút lưu tình nào nói:

“Bây giờ lập tức đưa tiền cho ta, bằng không đêm nay người chỉ có thể chạy lấy người”

“Nhưng chúng ta thật sự không có.....” Lưu Tuyết lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương nói:

“Chú ơi, ngài có thể thư thả vài ngày đi, tuần sau chúng ta được phát lương”

“Một phút cũng không được! Ngay bây giờ!” Chủ cho thuê nhà đe dọa nói, giờ giờ chìa khóa trong tay lên không trung

“Nhanh chút, đừng lãng phí thời gian của ta, nếu như không có tiền ta liền khóa cửa rồi đi

“Đừng....đừng.....” Lưu Tuyết cuống quýt xoa tay

“Cháu đi tìm cho chú” Nói xong xoay người đi vào trong phòng, nhìn chăm chăm vào căn phòng đơn sơ tới cực điểm, tìm ra một chút thứ gì.

Làm sao bây giờ? Đưa tiền mặt cho hắn? Xong rồi, xong rồi! E rằng Lâm Duyệt cũng không có khả năng, tên kia rõ ràng không cho cô ấy tiền.

Ánh mắt đảo qua áo choàng đen Lâm Nguyệt ném ở trên ghế, nàng không ôm hi vọng từ giữa có thể xảy ra cái gì kinh hỉ.

“Rốt cuộc có hay không có tiền a? Tôi còn muốn đi xuống trông nhà.....” chủ nhà không nhẫn nại thúc giục nói.

Lưu Tuyết kiên trì không để ý tới hắn, tiếp tục không ôm hi vọng tìm kiếm, tay nhỏ bé đột nhiên ở trong túi đựng phải cái gì đó lạnh lạnh. Cô nghi hoặc cầm ra, cư nhiên là một cái vòng cổ màu trắng.

Đồ chết tiệt, không có tiền còn mua vòng cổ đeo, trong lòng Lưu Tuyết đem Lâm Duyệt mắng một tiếng. Hai người luôn luôn thích đi dạo ở cửa hàng trang sức, mua trang sức phải mấy vạn, cho nên nàng đương nhiên muốn đem vòng cổ màu bạc này trao đổi.

Không biết có thể đem qua cho hắn trước hay không? Lưu Tuyết do dự rồi đi, đem vòng cổ trong tay đến trước mặt chủ nhà:

“Đại thúc, ta cũng không có đồ không thể tốt hơn, khi nào có tiền ta đi chuộc lại” Khi nói chuyện còn biểu hiện ra bộ dáng thực không nữ.

Chủ cho thuê nhà với tay lấy vòng cổ, chiếu dưới ánh đèn, quăng trả vào tay nàng mắng:

“Người viếng mồ mà đốt giấy, lừa quỷ đi? Lấy một thứ rách nát lừa gạt ta?”

Cái vòng cổ kia thoạt nhìn rất thật, nhưng mà đánh chết hắn cũng không tin hai đứa quỷ này có vòng cổ vàng, hơn nữa vòng cổ này có mặt dây chuyền hình trái tim, điểm hơi lớn, nếu là vàng thật thì cũng phải mấy vạn.

“Chú à, người xem Duyệt Duyệt chúng ta lại đưa hàng giả sao? Đây là hôm nay một vị lão bản đưa cho nàng, không tin người có thể hỏi người khác, khẳng định là thật” Lưu Tuyết nghiêm trang giải thích nói, mặc kệ lừa hấn trước rồi nói sau, nói không chừng sau khi hấn xuống lúc sau lười không lên lầu chín đòi nợ nữa.

“Thật sự?” Chủ cho thuê nhà chỉ dùng tay niết vòng cổ tỉ mỉ đánh giá rồi cho vào túi áo, nói:

“Ta xuống tìm người xem, nếu là giả.....hừ hừ” Sau tiếng hừ xoay người hướng dưới lầu đi.

Lưu Tuyết nhỏ một bãi nước bọt với bóng dáng hấn, ‘Phanh’ một tiếng đóng cửa gỗ lại, trở lại phòng tiếp tục ăn.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Người Mặc Áo Đen Quái Dị

Một tháng sau.

Một tháng qua này sóng yên biển lặng, chủ cho thuê nhà không đến đòi nợ, Lưu Tuyết nghĩ đúng là ông ta sinh lòng từ bi, chuyện vòng cổ đã sớm bị lãng quên.

Lâm Duyệt suốt ngày ở trường và công ty, chạy đi chạy lại hai nơi, lại không có tâm tư chú ý chủ nhà đột nhiên thay đổi thái độ.

Thời tiết đầu hè có chút nóng, ánh mặt trời màu vàng bao phủ khắp trường trung học, hết sức hài hòa. Giọng đọc sách từ các cửa sổ truyền ra, ồn ào, lại làm cho người ta nghe mà cảm thấy thoải mái.

Một chiếc xe hơi đen cao cấp chậm rãi dừng ở cửa trường học, bốn cửa xe đồng thời mở, bốn người đàn ông cùng đi ra, trang phục giống nhau, chiều cao như nhau, còn có khuôn mặt lạnh cũng giống nhau.

Thậm chí bước chân dài ngắn cũng giống nhau, vũng vàng hướng cổng trường đến.

Bên trong một phòng học, Lâm Duyệt lo lắng

“Sớm biết là những lời giảng này vô nghĩa, tớ sẽ không đến đây”

“Nhỏ giọng chút, bị giáo viên nghe được, mắng cho cậu chịu không nổi” Lưu Tuyết cảnh cáo nhắc nhở, tuy rằng cô cũng hiểu được rất nhàm chán, rất muốn ngủ.

Đứng trên bục giảng là một cô giáo ước chừng bốn mươi tuổi, chính là giáo viên chủ nhiệm lớp của cô, dường như cảm giác có chút lo lắng. Đầy giọng kính lạnh lùng nói:

“Mọi người đừng tưởng rằng hôm nay tôi giảng giải những lời vô nghĩa, đó là những yếu tố cần thiết cho việc thi vào trường cao đẳng, mọi người nhất định phải nhớ kỹ, hiểu chưa?”

“Dạ rõ” Dưới lớp hơn tám mươi học sinh trăm miệng một lời đáp. Lâm Duyệt nằm trên mặt bàn, miễn cưỡng hưởng ứng nói theo mọi người.

“Tốt, Lâm Duyệt người đứng dậy!” Cô giáo nhìn chằm chằm Lâm Duyệt nói.

“A?” Lâm Duyệt sửng sốt một chút, vội đứng lên, nghĩ mà sợ, cẩn thận nhìn vị chủ nhiệm lớp trên bục, không biết cô muốn làm cái gì.

“Em giúp tôi lặp lại một chút những yếu tố cần thiết khi thi vào trường cao đẳng tôi vừa mới nói.”

“Ách...” Nói cái gì? Không xong! Cô mới vừa rồi không có nghe, cô mới nghĩ là thế sao để kiếm tiền nhiều một chút. Đúng rồi, cuộc thi nên chú ý cái gì?

Đang lúc cô đem mái tóc mềm mại trên đầu mình uốn gọn sóng thành tóc quăn, trước cửa tự nhiên xuất hiện bốn người đàn ông mặc áo đen đi vào, hướng giáo viên trên bục khom người cúi chào, thật có lỗi nói:

“Quấy rầy”.

Ha ha, không quấy rầy, không quấy rầy! Lâm Duyệt ở trong lòng thoải mái nói, chỉ cần có thể khiến tầm mắt của giáo viên chuyển ra khỏi người cô, cho dù bọn họ là thần là quỷ ở đâu cũng được.

“Xôn xao...” Toàn bộ học sinh bắt đầu kinh động một trận, đều bị những nam nhân vóc dáng cao to mặc âu phục đột nhiên xuất hiện bị hấp dẫn, tất cả đều mở to đôi mắt tò mò mà nhìn.

“Các cậu....là ai? Muốn tìm ai?” Giảng viên cũng có chút kinh hãi, e ngại đánh giá người đàn ông áo đen đột nhiên xuất hiện này.

Người đàn ông ấy không có trả lời câu hỏi của cô giáo, hai người khác rất nhanh lướt qua phòng học một lượt, ánh mắt dừng trên người Lâm Duyệt, bước chân thẳng hướng cô đi đến.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Duyệt Duyệt, bọn họ.....bọn họ.....là tới tìm tớ sao?” Thân mình Lưu Tuyết kinh sợ, lắp bắp nhìn hai gã đàn ông.

Hai người đàn ông đứng trước mặt Lâm Duyệt thì dừng lại, không chờ Lâm Duyệt kinh ngạc mà phản ứng lại, cúi mình chào nàng, cung kính mở miệng nói:

“Xin chào thiếu phu nhân, thiếu gia bảo chúng ta tới đón người về nhà”

Thanh âm “xôn xao” nhiều hơn từ các bạn trong lớp thoát ra, Lâm Duyệt lại cả kinh tròn mắt sắp rớt xuống đất, cứng họng nói:

“Các người....các người từ bệnh viện tâm thần nào chạy tới? Ha ha.....Nơi này là trường học.....ha ha....”

“Thiếu phu nhân, chúng ta là được thiếu gia phái tới đón người về nhà” Một người mặt nghiêm túc nói, nửa điểm cũng không giống như đang đùa.

“Các người.....thiếu gia các người là ai vậy?”

“Mạc Lạc Nghị Phàm? Cameron”

Lâm Duyệt xin sự giúp đỡ nhìn về phía giáo viên trên bục giảng, mang theo khóc lóc, nước nỡ nói:

“Cô ơi, bọn họ.....bọn họ đùa bỡn con cái nhà lành” Cái gì thiếu phu nhân, cái gì Mạc Lặc Nghị Phàm, cô hoàn toàn không biết.

Giáo viên rớt cuộc trên bục giảng đi xuống dưới, cười ha ha nói:

“Các vị tiên sinh, thật xin lỗi, chúng tôi đang ở trên lớp, cũng không thể để các người....”

“Thiếu phu nhân, xin theo chúng tôi trở về đi” Giọng nói người đàn ông nhẹ đi không ít, gần như là cầu xin, mệnh lệnh thiếu gia, bọn họ không thể không làm tốt nha!

“Các anh nhận sai người rồi, tôi không là thiếu phu nhân gì cả, tôi là một học sinh trung học nghèo đến nỗi trả không nổi tiền học phí, cảm ơn!” Lâm Duyệt không thể không làm sáng tỏ nói, thật là kỳ quái, tìm thiếu phu nhân lại đến trường trung học tìm.

Nghịch ngợm cười, lại nhìn qua hai gã đàn ông nói

“Ta nghĩ các người đi nhầm trường rồi, hẳn là nên đến nhà trẻ tìm. Ra cửa quẹo trái, mau đi đi, thiếu phu nhân các người đang chờ các người đấy?”.

Xung quanh đều vang lên một trận cười, Lâm Duyệt cũng cười đến nghiêng trái nghiêng phải, bốn người đàn ông trước mặt vẫn như cũ một mặt nghiêm túc. Bọn họ sao không cười chứ? Không có một chút tế bào hài hước, cô ở trong lòng lẩm bẫm.

“Thiếu phu nhân nhà chúng ta tên là Cytheria – Morgan, tên tiếng Trung là Lâm Duyệt” Một người không cười, cũng không giận, nhẵn nại giải thích.

Lâm Duyệt lại sửng sốt, đúng vậy, hai tên trên đều là của cô, nhưng là nàng làm sao có thể là thiếu phu nhân của bọn hắn? Cô mới chỉ biết thăm mến người khác, ngay cả bạn trai không có quá, là cô gái ngây thơ nha.

“Thiếu phu nhân, mời” Người đàn ông làm một tư thế lễ phép đối với cô.

Lâm Duyệt theo bản năng lui về phía sau vài bước, lắc đầu, bọn họ nhất định lấy cách này đến bắt cô đi, cô mới không cần làm theo bọn họ. Nói thiếu phu nhân cái gì, có khi muốn đem nàng bán đi nơi nào làm “gái” (LL: tỷ này tưởng tượng quá nhiều....ha ha...)

Nhưng cô không có đắc tội với ai nha? Duy nhất có nợ cũng chỉ có chủ cho thuê nhà, chẳng lẽ là hắn? Không đợi cô nghĩ ra nguyên nhân gì, hai người đàn ông đột nhiên tiến lên vài bước, mỗi người một bên đem cô giữ lại, nói nhẹ:

“Thật xin lỗi thiếu phu nhân” rồi đem cô hướng cửa phòng học đi đến.

Lâm Duyệt ở lớp học bị đưa đi, vừa giãy dụa vừa la hét

“Co giáo, cứu mạng.....các bạn cứu mạng....ô.....cứu mạng...!”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tiếng gào khóc thảm thiết của cô vẫn quanh quẩn trong sân trường, nhưng không ai dám tiến lên cứu cô, ngay cả bảo vệ trường nhìn thấy đều sợ tới mức trốn đi, những người này dễ dàng đem cô nhét vào trong xe, chiếc xe hơi cao cấp cứ thế nghênh ngang mà đi.

Lúc xe đi đến con đường trên núi, Lâm Duyệt bắt đầu có chút hoảng, con đường này cô đã tới một lần, chính là lần trước cô đưa người vô dụng kia về nhà hắn.

Chẳng lẽ là hắn phái người đến bắt cô? Trời ạ! Lần trước cô đã từng hung hăng tặng hắn một quyền, chẳng lẽ vì một quyền kia báo thù mà đến? (ha ha.....tỷ này có mức tưởng tượng thật “vĩ đại”)

Nhưng, hắn bị thương nặng như vậy có thể còn sống sao? Lần đó khi cô lái xe tìm được biệt thự Bạ Sơn, hắn đã gần tắt thở rồi, không phải sao?

Có lẽ không phải hắn phái người tới bắt nàng đâu, Lâm Nguyệt vừa nghĩ đến đây, xe cũng đã tiến vào biệt thự, lập tức phủ quyết ý nghĩ một giây trước của nàng, đúng là nhà của người đàn ông kia, ô...

“Thiếu phu nhân, mời xuống xe ạ” Một người mở cửa xe ra, lễ phép mở miệng nói.

“Rốt cuộc vì sao các anh đem tôi đến nơi này?” Lâm Duyệt gắt gao ôm chặt ghế dựa, không chịu xuống xe, sao cô lại đến nơi quý quái này, nơi này có loại người nào chứ.

“Thiếu phu nhân nơi này là nhà của người” Người đàn ông đó giải thích nói, không có nửa điểm chán nản.

“Các người đều là đồ điên” Lâm Duyệt lớn tiếng mắng.

“Thiếu phu nhân mời xuống xe, thiếu gia đang chờ cô đó” Người đàn ông ngay cạnh cửa xe không có biểu tình gì khác ngoại trừ nét tươi cười vẫn duy trì trên mặt.

Lâm Duyệt biết trốn không phải là biện pháp, được rồi cô cũng muốn trông thấy tên thiếu gia giả thần giả quỷ kia, nhìn hấn rốt cuộc là thần tiên phương nào.

Sau khi hạ quyết tâm, cô khom người chui ra khỏi xe, người đàn ông lễ phép hướng cô chỉ đường

“Thiếu phu nhân, xin đi theo tôi”

Lâm Duyệt hừ lạnh một tiếng, căn giận đi theo hấn vào trong nhà, phòng khách to được trang hoàng rực rỡ, thế cho nên cô đi hồi lâu mới đi đến chân cầu thang.

Định bước lên một bậc thang, đột nhiên tầm mắt Lâm Duyệt bị một bức tranh sơn dầu to hấp dẫn, bối cảnh tranh sơn dầu là biển lớn xanh thẳm, mặt cát mỏng, gợi cảm đến cực điểm, ánh sáng chiếu xiên vào một cô gái đang mỉm cười đứng trên bờ cát. Mà cô gái trong bức họa lại có bộ dáng giống cô như đúc.

Lâm Duyệt kinh ngạc nhìn chăm chăm bức tranh sơn dầu, cả kinh không nói nên lời, làm sao có thể có người có bộ dáng giống cô như vậy? Cô thề, nàng tuyệt đối không có bức họa nào vẽ như thế.

Người đàn ông cũng không thúc giục cô, chỉ ở một bên nhẫn nại chờ đợi. Chỉ khi Lâm Duyệt khôi phục lại bình thường, một lần nữa bước tiếp, hắn mới tiếp tục dẫn cô lên lầu.

Không quá bảy, tám bước rồi cuộc người đàn ông đưa nàng đến trước một căn phòng, gõ cửa cung kính mở miệng nói

“Thiếu gia, thiếu phu nhân tới”

Ánh nắng chiếu khắp phòng qua cửa sổ, làm mắt Lâm Duyệt bị chói mắt, người đàn ông đứng dựa vào cửa sổ người này này dáng người cao gầy khỏe mạnh, toàn thân tỏa ra khí chất tôn quý.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mạc Lạc Nghị Phàm ánh mắt cũng chuyển khỏi người cô, hai năm qua, cô đẹp, cao và đầy đặn hơn so với trước! Cô có biết hẳn nhớ cô biết bao không? Mạc Lạc Nghị Phàm bề ngoài bình tĩnh cất giấu nội tâm rung động không thôi, đôi môi gợi cảm giật giật:

“Cậu đi xuống trước đi”

“Được, tạm biệt” Lâm Duyệt quay người lại định trốn.

“Cục cưng, anh không bảo em đi xuống” giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp vang lên ở phía sau, Lâm Duyệt không thể không dừng chân, một lần nữa quay người lại.

Hai chân thon dài Mạc Lạc Nghị Phàm hướng chỗ Lâm Nguyệt đứng đi đến, bàn tay dịu dàng nâng cằm của cô, khẽ mở miệng nói

“Duyệt Nhi, rốt cuộc tìm được em”

Lâm Duyệt rút cuộc thấy rõ khuôn mặt của hắn, khuôn mặt đẹp giống như một bức tượng, đôi môi gợi cảm, mũi cao thẳng, mê người nhất chính là cặp mắt màu lam của hắn. Giờ phút này đang tỏa ra màu tím nhạt, là một đôi mắt khác hẳn với người bình thường.

“Tôi không biết anh” Lâm Duyệt hoảng sợ, lắc đầu không biết vì sao, vẻ mặt hắn rõ ràng là dịu dàng, rõ ràng là hắn đang cười, khiến

cô có thể được cảm giác áp bách đến từ trên người hắn khiến cô tới mức không thở nổi.

Người đàn ông này vừa thấy biết ngay là người nguy hiểm, cô sao có thể quen biết người như thế chứ?

“Anh gọi là Mạc Lạc Nghị Phàm? Cameron, mà em là vợ của anh, Cytheria – Morgan, em thực sự không nhớ rõ anh sao?” đôi mắt màu lam nhạt của Mạc Lạc Nghị Phàm hiện lên một tia đau buồn, gắt gao dừng ở trước mặt người mà hắn tìm gần ba năm qua.

“Tôi không biết anh, cho tới bây giờ tôi không quen biết ai là Mạc Lạc Nghị Phàm, anh nhận sai người rồi, tôi không phải là người mà anh muốn tìm”. Lâm Duyệt cắn giận mở miệng nói:

“Tôi còn là học sinh trung học, xin anh không cần đem danh hiệu thiếu phu nhân cao quý đặt lên đầu tôi, nếu bị trường học chứng thực, tôi sẽ bị đuổi học, anh có giúp tôi được không?” Nghĩ đến khả năng bị trường học đuổi học, cô từ sợ hãi liền chuyển tức giận lên hắn

“Anh không có nhận sai người” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chằm chằm cô nói.

“Chú à, tôi mới mười tám tuổi, mong chú hiểu rõ, thấy thế nào cũng không như là phu nhân của chú đi?” Lâm Nguyệt chịu không nổi trợn đôi mắt lên, trên đời này làm sao có thể có người ngu ngốc như vậy.

“Duyệt Nhi, anh sẽ khiến em nhớ lại anh” Ngón tay hắn chạy xuống cầm cô, dịu dàng, giống như vuốt ve kỳ trân dị bảo. Cô đã quên hắn, hắn lại không có biện pháp quên cô.....

“Bệnh thần kinh” Lâm Duyệt lui về phía sau vài bước, né tránh sự diu dàng của hắn (sự đụng chạm của anh A Nghị với tỷ ấy.....hihi)

Mạc Lạc Nghị Phàm duỗi cánh tay ra, đem cô ôm vào lòng làm thân thể cô gắt gao dán trên người hắn. Cúi đầu ấn đôi môi ấm áp lên môi cô. Ngang ngược mà thân thiết hôn đôi môi đỏ mọng của cô, hương vị hắn quen thuộc, hương vị hắn nhớ mãi không quên..... Giờ phút này cảm xúc của hắn tràn ra, kích động toàn thân hắn đều run run.

Lâm Duyệt cả kinh trợn hai mắt lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt được phóng đại trước mắt mình, hắn cư nhiên hôn cô? Có làm hay không? Lần đầu tiên gặp mặt chiếm tiện nghi cô, hôm nay còn...!

Khi Mạc Lạc Nghị Phàm hôn cô chăm chú, đột nhiên Lâm Nguyệt cắn môi hắn một cái, chiêu này quả nhiên hữu hiệu, hắn sửng sốt một chút, buông môi cô ra.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 12

“A —! Cháu không cần lại đây!” Lâm Duyệt hét chói tai hướng dịch phía bên kia giường, ‘Phanh’ một tiếng, bởi dịch quá đà, thân mình nặng nề ngã xuống sàn nhà, may mắn sàn nhà có thảm, nếu không.....

“Mẹ, sao mẹ không để ý đến con và ba ba?” tiểu nữ oa từ cuối giường đi qua, ngồi xổm trước mặt cô nói.

Lâm Duyệt thét chói tai la lớn:

“Cô không phải mẹ cháu! Cháu mau ra ngoài! Cút ngay!” vừa kêu vừa đứng dậy hướng cửa phóng đi.

“Ba ba nói người là mẹ cháu, ba ba nói mẹ cháu tên là Lâm Duyệt, ba ba nói bức ảnh trên tường chính là mẹ cháu...”

“Ba cháu là kẻ biến thái, bị bệnh thần kinh, cháu đi tìm người khác đi, cô không gánh nổi nha!!” Lâm Duyệt hô một tiếng kéo cánh cửa gỗ có chạm trổ, vừa chạy được bước đầu tiên liền đụng đầu vào một lồng ngực lớn, theo phản xạ bị đẩy ra.

Mạc Lạc Nghị Phàm duỗi cánh tay ra, mang cô tiến vào trong lòng, mới khiến cô lần nữa không bị ngã.

Lâm Duyệt ngẩng đầu liền gặp ánh mắt màu lam khiến cô vừa hận lại e ngại, cuống quýt rời khỏi sự ôm ấp của hắn, lớn tiếng nổi

giận nói:

“Anh thả tôi đi! Tôi muốn về nhà!”.

“Nơi này chính là nhà của em” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chú vào cô nói.

“Nơi này không phải nhà của tôi! Sớm biết sẽ như vậy, lúc trước tôi không nên cứu anh, cho anh chết ở trên đường luôn!” Lâm Duyệt nổi giận mắng, làm chuyện tốt cứu hấn, cư nhiên đổi lấy kết cục hôm nay như vậy.

“Cảm ơn em đã cứu anh” Mạc Lạc Nghị Phàm nâng mặt cô lên, nhìn thật sâu vào. Đúng vậy, hấn nên cảm tạ cô đã cứu hấn, bằng không hấn đã sớm mất mạng.

Bị trúng hai phát súng trí mạng mà không chết, quả thật là một kỳ tích, kỳ tích này có công lao của cô.

“Ba ba, mẹ không cần Thu Tình...” Đứa nhỏ lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương mở miệng nói.

Lâm Duyệt quay lại liếc nhìn đứa trẻ, trong lòng đột nhiên không sợ hãi nữa, nhưng cô quả thật là mẹ của con bé sao. Ba năm trước còn đang học cấp hai, hơn nữa bản thân đã làm gì đều nhớ rõ tất cả, làm sao có thể có một đứa con gái lớn như vậy?

Nhưng vì sao cô bé lại giống mình như vậy.

Mạc Lạc Nghị Phàm cúi người ôm tiểu Thu Tình ở dưới, dịu dàng nói:

“Mẹ không phải là không cần con, chỉ là mẹ không nhớ rõ con thôi”.

“Tiên sinh, anh thật sự nhận nhầm người, tôi không phải là người mà anh muốn tìm, xin anh thả cho tôi trở về đi” Lâm Duyệt hạ thấp giọng, sử dụng chiêu cầu xin.

“Em đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm trước” Mạc Lạc Nghị Phàm một tay ôm tiểu Thư Tình, một tay ôm lấy Lâm Duyệt hướng nhà ăn ở lầu một đi đến.

Ai nói cô đói bụng, hấn làm sao có thể bá đạo tuyên bố cô đói bụng, nghĩ đến ăn cô mới giật mình thấy bản thân thật sự là đói bụng lắm. Nhưng vì giữ tự tôn bản thân khỏi sự đáng thương, cô không cam lòng, bỏ tay hấn ra, giương giọng nói:

“Tôi không đói bụng, tôi chỉ muốn về nhà”.

Mạc Lạc Nghị Phàm cũng không cho cô có cơ hội, một lần nữa kéo cô vào trong lòng, chân bước trầm ổn hướng nhà ăn đi đến.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bữa Ăn Xa Xi

Trên bàn ăn đã sớm bày đầy các loại thức ăn, dường như đều là những món mà Lâm Duyệt thích ăn, vài người chờ ở bàn ăn kéo ghế ra, Lâm Duyệt nhanh chóng ngồi xuống.

Miệng có nuốt nước miếng sắp chảy ra, thật tốt, thật nhiều đồ ăn, đồ ăn thơm quá. Cô thật sự muốn bái vị đầu bếp nơi này làm thần, một bàn tràn đầy đều có thể thỏa mãn khẩu vị của cô.

Từ khi lão cha biến thái ném bỏ cô, cô vốn chưa có một bữa ăn nào xa xỉ như vậy, bình thường ngay cả mì gói nàng cũng không có mà ăn, vậy còn quản tự tôn cái gì, lấp đầy bụng mới là thượng sách!

Cô hưng phấn mà gấp một con tôm hùm, định bỏ vào miệng, mới phát hiện hai người một lớn một nhỏ ở đối diện nhìn chăm chăm vào cô. Do đó tay cô chuyển hướng đem con tôm hùm bỏ vào bát của tiểu Thư Tình, cười tủm tỉm nói:

“Đây là của tiểu quý”.

“Cảm ơn mẹ, nhưng con không phải tiểu quý, tên con là Vương Thư Tình” Tiểu Thư Tình cười hì hì giải thích nói.

“Ừ...ha ha, Vương Thư Tình, tên nghe rất hay...” Lâm Duyệt vừa ca ngợi vừa thưởng thức món ăn ngon.

“Là em đặt tên cho con bé” Vẫn không nói tiếng nào, Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng nói.

“Hả?” Lâm Duyệt sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn, gượng cười nói:

“Không phải tôi, tôi ngay cả sách cũng chưa đọc được vài năm, làm sao đặt tên hay như vậy”.

Tiếp tục vùi đầu vào thức ăn trong bát, Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn cô ăn uống vui vẻ, đôi môi gợi cảm mỉm cười nhàn nhạt. Cô thích ăn cơm Trung Quốc, thích ăn những thức ăn này, hắn cố ý bảo đầu bếp chuẩn bị, hai năm qua, khẩu vị của cô vẫn như cũ không thay đổi.

Lâm Duyệt bị hắn nhìn có chút ngượng ngùng, lại mắc cỡ cười một tiếng

“Anh đừng nhìn tôi, ăn đi, mọi người cùng nhau ăn thôi” Chỉ có một mình cô ăn, thật ngại quá.

“Mẹ, tối nay có ngủ cùng con được không? Có thể kể chuyện cổ tích cho con không?” Tiểu Thư Tình chớp đôi mắt to xinh đẹp hào hứng bưng bưng hỏi.

“Co....cô chỉ biết kể chuyện ma” Lâm Duyệt xin lỗi cười nói.

Tiểu Thư Tình lại thoải mái vỗ tay

“Được nha! Cháu thích nghe chuyện ma! Mẹ thật đáng yêu!”

Lâm Duyệt đối với đứa nhỏ như thiên sứ này chỉ có thể cười cười có lỗi, không đành lòng cự tuyệt con bé. Cô chỉ đi một lúc rồi trở về, ngày mai còn muốn lên lớp, còn đi làm, cũng không biết người đàn ông biến thái này có cho cô đi hay không.

Nghĩ vậy cô cúi đầu sâu hơn, vụng trộm liếc nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm ở đối diện, đối phương tao nhã ăn thức ăn trong bát. Ai, người đàn ông này thật hoàn mỹ, động tác ăn cơm cũng mê người như vậy.

So với học trưởng Phạm Tư Ân còn mê người hơn, nếu hắn không phải đại gian đại ác như vậy, cô nhất định sẽ bị mê hoặc!

Cơm nước xong, tiểu Thư Tình được nữ giúp việc đưa đi, Lâm Duyệt đi theo phía sau Mạc Lạc Nghị Phàm vào trong phòng khách, ngồi vào sô pha trước, nữ giúp việc bưng trà lên uống một ngụm.

Lâm Duyệt đứng bên cạnh nhìn một loạt động tác của hắn, tuy rằng nhìn rất mê người nhưng –! Cô hiện tại không rảnh thường thức! Không thể nhịn được nữa, cuối cùng mạnh miệng nói:

“Xin hỏi, tôi có thể trở về nhà chưa?”.

Mạc Lạc Nghị Phàm nâng ánh mắt, cười mà như không cười nhìn cô một cái, cánh tay vươn ra, vòng qua lưng cô, thân mình Lâm Duyệt xoay chuyển, một cái giật nhẹ tiến vào trong lòng hắn.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cô Nợ Hấn Vòng Cổ

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng lên, vôi vàng nghĩ muốn rời khỏi ở trong lòng hắn, nhưng không động đậy được chút nào. Trời ạ! Người đàn ông biến thái này thế nào luôn thích chiếm tiện nghi của cô, ý vào bản thân có thân thể khỏe mạnh, khi dễ cô một thiếu nữ, rất đáng giận!

Hơi thở của hắn, mùi nước hoa nhàn nhạt trên người hắn, giống như chiêu gọi hồn lãng vãng ở trong mũi cô, mê hoặc thần kinh yếu đuối của cô, làm cho cô có chút si mê.

Mạc Lạc Nghị Phàm cúi đầu, để khuôn mặt lên cổ cô, hít sâu mùi hương tự nhiên trên người cô, khiến trong lòng Lâm Duyệt rung động. Bên tai truyền đến lời nói trầm thấp gợi cảm của hắn:

“Duyệt Nhi, em thích kim cương, đá quý, vàng, bạc ta đều có thể mua cho em, tùy em muốn bao nhiêu”.

Lâm Duyệt hơi hơi sửng sốt, không rõ hắn vì sao đột nhiên nói ra những lời này, chỉ có thể cười ha ha nói:

“Tôi biết người có tiền, nhưng”.

“Duyệt Nhi, đem vòng cổ trả lại cho anh, anh mang em đi mua nhiều thứ hấp dẫn khác”. giọng nói một lần nữa vang lên cắt ngang lời của cô. Mạc Lạc Nghị Phàm hơi ngẩng đầu, bàn tay ấm áp khéo léo vuốt ve cô, lẳng lẳng dừng ở trên người cô.

“Cái gì?” Lâm Duyệt lần nữa lại sửng sốt, vòng cổ nào? Cô lấy vòng cổ của hắn khi nào?

“Anh cần cái vòng cổ kia” Mạc Lạc Nghị Phàm thu hết nghi hoặc của cô vào đáy mắt, lại mở miệng nói.

“Tôi cầu xin anh! Nói rõ ràng một lần” Lâm Duyệt định trong lòng hắn đứng lên, lại bị hắn ấn ngồi trên đùi, trốn không thoát, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn:

“Vòng cổ nào? Tôi lấy vòng cổ của anh khi nào? Anh đừng đổ tội bậy bạ!”.

“Vòng cổ ở trong túi áo khoác lần trước em lấy mặc” Mạc Lạc Nghị Phàm thấy cô phản ứng dữ như vậy, nghĩ rằng có lẽ cô không phát hiện ra vòng cổ, hi vọng cô không có đem áo khoác vứt đi là tốt rồi.

Lâm Duyệt đột nhiên tỉnh ngộ hắn, lần đó cô đem áo khoác giặt, còn kiểm tra một lượt, hoàn toàn không phát hiện cái vòng cổ nào. Xoay mặt nhìn hắn cười lạnh nói:

“Hóa ra anh bắt tôi tới là vì muốn vòng cổ”. Bắt thì bắt, sao còn phải trước mặt giáo viên và các bạn thô lỗ bắt cô. Còn ở trước mặt mọi người kêu cô là thiếu phụ nhân, ý định muốn cho cô khó xử đúng không?

“Bảo bối em hiểu lầm rồi, vòng cổ không quan trọng, đón em về nhà mới là trọng điểm” Mạc Lạc Nghị Phàm giải thích nói, thật vất vả tìm được cô, hắn đương nhiên muốn đem cô về nhà.

“Trong túi áo không có vòng cổ, lúc tôi giặt, có kiểm tra qua” Lâm Duyệt nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm tinh tế đánh giá khuôn mặt tươi cười của cô, đôi mắt màu lam nhạt càng ngày càng sắc bén, thẳng tắp nhìn vào mắt cô, nghiên cứu tính chân thật những lời của cô.

Lâm Duyệt cả kinh, cuống quýt tránh đi tầm mắt hắn, cô không có nói dối, dám biểu hiện giống như nói dối. Ánh mắt người đàn ông này rất sắc bén, cô sợ!

“Túi nhỏ trong tay phải, anh phải người đưa em trở về tìm lại xem, nhất định có” Mạc Lạc Nghị Phàm quyết định nói, vòng cổ quả thật ở trong túi tiền, mà chiếc áo lại bị cô lấy mặc đi, đương nhiên không có lý do gì không có.

Lâm Duyệt gật đầu:

“Được....được, tôi trở về tìm kỹ lại, tìm được rồi nhất định trả lại cho anh”.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 15

“Bảo bối ngoan” Mạc Lạc Nghị Phàm nắm cằm của cô, không cho cô nhúc nhích, môi ấn xuống thật sâu, hôn lên đôi môi mềm mại đồ mọng của cô.

Lâm Duyệt biết rõ giấy giụa vô dụng, nhưng vẫn không ngừng vụn vụn thân mình, ôi..., nụ hôn đầu tiên của cô. Cứ như vậy bị tên đàn ông này cướp đi, (đây đâu phải nụ hôn đầu của chị đâu.....ha ha.....), hơn nữa trong vòng một ngày bị hôn hai lần!

“Anh! Vương bát đản” Sau khi môi được tự do, câu đầu tiên của cô là trách móc.

Mà người bị trách móc một chút cũng không để ý, các cơ trên mặt thể hiện rõ ý cười, giống như vĩnh viễn đều không đủ, ánh mắt thâm tình nhìn cô.

Lâm Duyệt trừng mắt nhìn hắn lần thứ n, nhắc lại nói: “Tôi muốn về nhà”

“Từ hôm nay trở đi, nơi này chính là nhà của em” Mạc Lạc Nghị Phàm bá đạo tuyên bố.

“Tôi không cần, tôi muốn về với cuộc sống hàng ngày của tôi, bằng không tôi chết trước mặt anh” Lâm Duyệt hung tợn uy hiếp nói.

Đúng vậy, Mạc Lạc Nghị Phàm ngay cả một cọng tóc cũng không động vào cô, nên làm sao có thể để cô chết được? Uy hiếp của cô khiến sắc mặt hắn bắt đầu đông lại.

Thấy hiệu quả, Lâm Duyệt lại tiếp tục kế hoạch, nói: “Hiện tại anh đưa tôi trở về, không tôi.....” vừa nhìn quanh bốn phía vừa tìm cách, may trên mặt bàn có con dao gọt hoa quả, hướng lên cổ.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhanh tay lẹ mắt đoạt con dao trong tay cô, biết rõ là cô diễn trò, nhưng vẫn đồng ý nói

“Được, anh để em tiếp tục đến trường đi học, nhưng em phải ở nơi này”.

“Không cần! Tôi không muốn ở nơi này, tôi còn muốn đi làm, ở nơi này không thuận tiện”

“Em nghỉ việc đi”.

“Tôi sao phải nghe lời người” Lâm Duyệt tức giận nói “Tôi muốn đến trường, muốn đi làm, còn muốn ở nơi ở hiện tại của tôi! Anh đừng hòng quản tôi”

“Em là vợ của tôi, là mẹ Thu Tình, chẳng nhẽ em không muốn sống cùng con bé sao?”

Hắn nhìn chăm chăm cô, đôi mắt có chút thương cảm.

Lâm Duyệt nhớ tới cô bé có bộ dạng giống mình kia, trong lòng mềm ra, đúng là cô có chút luyến tiếc. Nhưng dù sao cô bé cũng là con của người khác nha, hoàn toàn không phải là của cô (LL: tỷ có chắc thế không ạ J). Cô làm sao có thể cướp đi lão công và đứa nhỏ của người khác?

Do đó....cô thẳng lưng lên, lớn tiếng nói: “Tôi không phải vợ của anh, đứa nhỏ kia không liên quan tới tôi, bởi vậy tôi không muốn ở lại chỗ này”

Lời nói lạnh như băng của Lâm Duyệt kích thích trái tim hắn, có chút đau đớn, bất đắc dĩ khẽ thờ dài, nhượng bộ lớn nhất “Hai ngày cuối tuần trở về nhà, có thể không?”

Lâm Duyệt nhìn biểu tình hắn có chút bi thương, có chút khó xử mà do dự, người đàn ông này lạnh lùng tà mị, cư nhiên sẽ đối với một người phụ nữ ăn nói khép nép như vậy, xem ra hắn thực sự yêu vợ.

Được rồi, cô đáp ứng là được, dù sao một tuần hai ngày, không đúng, một ngày rưỡi, sáng thứ 7 cô còn phải đi làm.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tân Tổng Tài Trờ Về [P1]

Đến lớp một lúc, một nhóm đủ các bạn nam, nữ đi lên, bảy miệng tám lời, cười hì hì hỏi:

“Lâm Duyệt, sao trong một đêm cậu lại thành thiếu phu nhân của người ta vậy?”

“Đúng, đúng, có ảnh người đàn ông kia không, thiếu gia trong miệng bọn họ bộ dạng thế nào?”

“Ôi, số cậu thật tốt nha!”

“.....”

“Ngừng!” Lâm Duyệt quát to một tiếng, tức giận nói: “Tớ không phải là thiếu phu nhân, tên biến thái kia nhận sai người, OK?” (LL: vâng anh Nghị của ‘nhận sai người’ rồi.....:D)

“Vậy.....vị thiếu gia đẹp trai không? Ai nha.....sao người bị nhận sai không phải tớ.....” Lưu Tuyết ra vẻ thất vọng kêu lên một tiếng.

Lâm Duyệt chịu không nổi liền trợn trừng mắt, nhớ tới tên biến thái kia tên Mạc Lạc Nghị Phàm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn nha, bộ dạng vừa lùn lại béo, mặt thì đầy rỗ, là một người đã ngoài 40 còn tự xưng thiếu gia, muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu ghê

tởm!” (LL: edit xong đoạn này buồn cười muốn chết, nếu mà để anh A Nghị biết thì.....=]])

“Hả?” hơn mười bộ mặt thất vọng nhìn cô, đồng thời vang lên tiếng thở dài.

“Đúng vậy, là như vậy” Lâm Duyệt gật gật đầu, dám can đảm chiếm tiện nghi của cô, còn đoạt đi nụ hôn đầu, hừ! Cô cảm thấy hấn chính là lão già ghê tởm.

“Tốt lắm, tớ nên đi làm thôi” Lâm Duyệt thu dọn sách vở trên bàn nói.

“Đến giờ thể dục rồi cậu không học sao?” Lưu Tuyết nhìn cô hỏi, không phải là cô chứ? Giờ thể dục tuần này lại không tham gia? Lâm Duyệt gật đầu một cái.

“Tôi mà không xuất hiện ở công ty nữa liền không nhận được tiền lương, lúc nữa cậu nghỉ phép giúp tớ, nói là tớ đến kỳ”

“Nhưng là tháng này cậu đã xin nghỉ 4 lần” lần nào cũng dùng một chiêu duy nhất, chẳng lẽ không thể đổi mới cách thức sao?

“Đến 4 lần thì sao? Tớ kinh nguyệt không đều không được sao?” Lâm Duyệt nói, xin phép tốt nhất là lấy cớ này, đặc biệt là đối với thầy giáo, mỗi lần đều rất hữu hiệu.

“Quên đi, tớ đây kinh nguyệt cũng không đều, được rồi” Lưu Tuyết hắc hắc cười nói.

“Cậu đi công ty đi làm đi, tớ thấy tớ không đi cũng không được”

Lúc Lâm Nguyệt và Lưu Tuyết đi vào công ty, liền nhìn thấy mọi người ở xung quanh dọn dẹp, Lâm Duyệt nghi hoặc nắm lấy một cô gái trẻ liền hỏi

“Chị Linh, các người đang làm gì đó?”.

Cô gái được gọi là ‘chị Linh’ cười thần bí nói “Các em hôm nay đến đúng lúc, lúc nữa tân tổng tài sẽ đến gặp mặt mọi người”

“Tân tổng tài đến đây người vui về cái gì? Được tăng thêm lương sao?”

Lâm Duyệt càng thêm nghi hoặc hỏi, dù sao cô chỉ là nhân viên văn phòng, tân tổng tài hay tổng tài tiền nhiệm với cô mà nói không có gì khác nhau.

Vương Ưc Linh lại cười thần bí “Nghe nói tân tổng tài trước kia vẫn ở nước ngoài công tác, mới 28 tuổi, bộ dạng rất suýt”.

“Thật sự” Lưu Tuyết và Lâm Duyệt đồng thời kinh hô ra tiếng, vui sướng nhìn chăm chăm Vương Ưc Linh, Vương Ưc Linh dùng sức gật đầu, chứng tỏ những điều mình nói là hoàn toàn chính xác.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tân Tổng Tài Trở Về 2

“Duyệt Duyệt, tán gẫu cái gì vui vẻ vậy, lại đây giúp anh phong tương” Trong văn phòng quản lí bên cạnh truyền đến tiếng gọi, Lâm Duyệt ‘vâng’ một tiếng, đi đến văn phòng nhỏ.

“Đem chỗ tài liệu cũ này giúp anh bỏ vào thùng” Thiên vừa làm việc, vừa phân phó cô nói.

“Được, tiểu Thiên” Lâm Duyệt hoạt bát hô to một tiếng, bắt đầu sắp xếp, Thiên không vui tròng mắt liếc nhìn cô một cái:

“Không lớn, không nhỏ, gọi anh là Thiên đại ca!”

“Nhưng người ta thích gọi anh là tiểu Thiên thôi” Lâm Duyệt cười hắc hắc nói, Thiên đã không phải là lần đầu tiên sửa đúng cho cô, biết nhiều lời vô ích. Nói sang chuyện khác:

“Hôm nay lại xin phép?”

“Đúng vậy”

“Nếu em muốn thi vào cao đẳng, đừng xin phép nghỉ, anh đã nói, chờ khi nào em nghỉ hè rảnh thì lại đến”

“Không có việc gì, dù sao cũng không tốt lên được, hơn nữa em chỉ xin phép nghỉ tiết thể dục”

Thiên là anh họ xa của Lưu Tuyết, đã làm quản lí trong ngành này nhiều năm, lúc nghỉ hè năm ngoái một mình chủ định đưa cả Lâm Duyệt và Lưu Tuyết vào công ty làm nhân viên văn phòng, coi như là là lãnh đùm lá rách.

Ai ngờ hai nha đầu kia không thể nói được, bình thường không rảnh mấy đều thích đến nơi này, ảnh hưởng rất lớn đến thành tích học tập không nói, còn luôn xin nghỉ phép nữa.

Đóng thùng xong, Lâm Duyệt liền tự giác cầm tư liệu trở lại kho tư liệu, kho tư liệu nhỏ có hai máy tính là chuyên dành cho nhân viên dùng, còn có máy vi tính và máy photo.

Loại công việc này tuy nhàm chán, nhưng chỉ cần có tiền lương, Lâm Duyệt đều cảm thấy có dũng khí. Bất tri bất giác liền đến thời gian tan tầm, duỗi thẳng người, cô đứng dậy đi ra khỏi kho tư liệu.

Bình thường đồng nghiệp đều trò chuyện vui vẻ hôm nay có vẻ phá lệ yên tĩnh, hơn nữa đều ra sức công tác. Lâm Duyệt đánh giá nhóm người quái dị, cười hi trâu gheo nói

“Các anh các chị thân mến, chuyện gì khiến mọi người nghiêm túc thành như vậy?”

Vương Ưc Linh ra vẻ nghiêm cẩn nói: “Lâm Duyệt, Bạch quản lí gọi cô giúp hẩn mang cà phê vào, cô không nghe sao”

“Nói khi nào? Em không có nghe thấy” Lâm Duyệt liếc nhìn cánh cửa đang khép chặt, nghi hoặc nói.

“Cô có đi hay không, Bạch quản lí mà phê bình xuống thì đừng trách tôi không nhắc nhở cô”

Vương Ưc Linh nhún nhún vai, mím môi không quan tâm cô. Lâm Duyệt học bộ dáng của cô mím môi, hướng phòng nước trà đi đến, lúc từ trong đi ra trên tay còn bê một ly cà phê.

Trên cửa phòng quản lý có bảng không được quấy rầy, Lâm Duyệt nâng ngón trở lên, nhẹ nhàng đẩy, bảng liền chuyển. Cô cười hi một tiếng, nhớ gõ hai tiếng rồi đẩy cửa đi vào.

Ngay khi thân ảnh nhỏ gầy của cô biến mất ở cạnh cửa, trong văn phòng nháy mắt tuôn ra một trận cười trộm, bắt đầu bàn tán sôi nổi. Vương Ưc Linh đem ngón trở đặt ở trên môi, sau đó chỉ chỉ phòng quản lý, ý bảo mọi người dừng lại nghe chuyện âm ỉ.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tân Tổng Tài Trở Về 3

Lâm Duyệt vừa bước vào văn phòng, một vật không rõ từ đâu liền hướng thẳng trên người cô đi đến, cùng với đó là một tiếng gầm nhẹ lạnh lùng “Kế hoạch này...”

Không có câu sau, tay gạt bộ ấm chén rơi xuống đâu kêu “loảng xoảng”

Lâm Duyệt kinh hô một tiếng, cuống quýt hướng một bên tránh đi, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền đáp ngay trên mặt cô! Hô! Ngẩng đầu tiếp xúc ngay ánh mắt nghi hoặc của Thiên, còn có một người đàn ông suýt không thể suýt hơn được, sắc mặt hán lạnh lùng mà âm tình bất định.

Lúc người đàn ông lạnh lùng nhìn về phía cô, trên mặt xuất hiện một tia kinh ngạc, nhưng chỉ được năm giây liền khôi phục như cũ, ánh mắt vẫn như cũ dừng lại trên người Lâm Duyệt.

“Duyệt Duyệt, em đi vào làm cái gì ?” Thiên cất bước đi tới, sắc mặt ngưng trọng đánh giá nàng.

«Các chị ấy nói anh gọi cà phê, em... »

« Anh không có gọi cà phê, trước đừng động vào mảnh vỡ, đi ra ngoài đi » Thiên có chút vội vàng đem cô đẩy ra ngoài, thiếu gia đang lúc phát giận, không để người khác quấy rầy, dám nhai nhép

ngoài kia thấy loạn chưa đủ, phía sau còn dám lấy loạn làm vui, tức chết hấn!

Lâm Duyệt không cam không nguyện tránh tay hấn ra, chỉ vào người đàn ông lạnh lùng : «Nhưnghấn còn chưa giải thích với em » quăng đồ lên người cô, lại làm rớt cà phê của cô, cư nhiên một câu xin lỗi cũng không nói ? Rất kỳ cục.

« Tổ tông, buổi tối anh mời em cơm để nhận lỗi, mau đi ra đi »
Thiên một phen lau mồ hôi trên trán, chỉ kém chưa quỳ xuống lạy cô.

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Vậy em cảm ơn anh trước.” Lâm Duyệt vui sướng nở nụ cười, chuyển hướng đến người đàn ông từ đầu đến cuối cũng không nói gì một câu, không câu giải thích, còn bản thân dùng ánh mắt mắt hứng nhìn người đàn ông lạnh lùng. Bất mãn phê bình nói:

“Lần sau quang đồ đến người khác nhớ rõ cùng nói một tiếng ‘Thực xin lỗi’ với người ta, đùa giỡn tàn khốc vậy không có người thích, ôi —!”

Sau một tiếng thét chói tai nằm úp xuống đất, phía sau ‘Phanh’ một tiếng đóng sầm cửa, Tử Tiểu Thiên! Cư nhiên cứ như vật đem cô ném ra ngoài !

Thiên xấu hổ liếc trộm nhìn tổng tài khuôn mặt càng thêm âm trầm, cười ha hả làm lành nói :

« Tổng tài, chúng ta có thể tiếp tục » tiếp tục trách móc ai, ai...

Ánh mắt Diệp Tường Phi vẫn thất thần như cũ dừng lại ở cánh cửa đã khép chặt, Thiên thật là tò mò, chẳng lẽ hẳn quen Lâm Duyệt sao ? Làm sao có thể ? Tò mò, lại không dám hỏi nhiều.

Trong văn phòng, lại là một trận cười trộm, Lâm Duyệt cảm giận trừng mắt Vương Ưc Linh, mắng : « Họ Vương bát đản, chị khi dễ tôi, chị không phải là người ! »

Vẻ mặt Vương Ưc Linh vô tội cười ha ha nói : « Cô là chưa thấy qua tân tổng tài thôi, cho cô gặp một lần nha »

Thuận tiện chỉnh ác một cái, giải tỏa không khí văn phòng một chút thôi, ha ha.

« Tân tổng tài ? Tân tổng tài !! » Lâm Duyệt một chút là đứng bật dậy từ dưới đất.

« Đúng rồi, tân tổng tài rất tuấn tú đúng không ? » Một vị đồng nghiệp cười tùm tùm nói, Lâm Duyệt khóc không ra nước mắt, làm sao không nói rõ cho cô là tổng tài ở trong... Cô không có thấy rõ bộ dạng suất của hắn, bắt quá mới vừa rồi cô thực uy phong đi giáo huấn hắn, ô...Xong đời, xong đời ! Xem ra cô sẽ nhanh thất nghiệp !

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lại Gặp Mặt

Đã đến thời gian tan tầm, toàn bộ công ty không ai dám đi ra ngoài, Lâm Duyệt gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, bất an đến cực điểm.

Một lúc nữa lại gặp mặt, tân tổng tài nhất định sẽ khai trừ cô, ôi....., vương bát đản này, chỉ biết khi dễ cô, đáng giận đáng giận !

Lúc tất cả các nhân viên nữ trẻ tuổi đều chạy đến lễ gặp mặt, chỉ có Lâm Duyệt là tốc độ chậm rì rì. Lưu Tuyết chạy lên phía trước phát hiện người bên cạnh không có bóng dáng đâu, xoay người lại nghi hoặc dò xét cô nói :

« Cậu không phải thích nhất soái ca sao ? Nhanh chút đi »

« Nhưng tớ vừa mới đắc tội với soái ca » Lâm Duyệt lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn thê thảm kêu rên, nhớ tới khuôn mặt vị tân tổng tài xanh lét, thân mình của cô không tự chủ mà run lên.

Chờ đến lúc cô đến nơi gặp mặt, bên trong phòng chỗ ngồi đã đầy người, ở giữa và chỗ ngồi vị trí tốt đều bị các nữ đồng nghiệp chiếm hết. Bởi vì ghé ngồi không đủ, Lâm Duyệt chỉ có thể cùng các nam đồng nghiệp đứng ở đằng sau, lại còn âm thầm nghĩ thấy may mắn, đứng ở phía sau rất tốt, không có người chú ý được đến cô.

Lại phát hiện một cô gái chen chúc chỗ đàn ông đứng so với việc nữ đồng nghiệp đoạt được vị trí tốt càng thấy được.

Cứ thế, cô lặng lẽ lui về phía sau hàng người, thành công đem bản thân trốn phía sau một người con trai cao to.

Không bao lâu, tân tổng tài Diệp Tường Phi bước chân vững vàng, dáng người cao gầy, khuôn mặt khí suất mê người, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, đôi mắt sắc bén đảo qua mọi người.

Nhóm nữ đồng nghiệp hai mắt đều tỏa sáng miệng nhin xuống kinh hô, si ngốc nhìn người đàn ông rất suất trên đài, Lâm Duyệt cũng không ngoại lệ, đầu lộ ra mang theo bất an mà dò xét. Giương cặp mắt tò mò đánh giá hắn.

Diệp Tường Phi không nhìn sự kinh diễm trong mắt người khác, ánh mắt nghiêm khắc quét hai vòng qua đám người, lúc chuẩn bị thu hồi, không khéo dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn giống như đã từng quen biết.

Lâm Duyệt tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của hắn, trong lòng nhất thời khiếp sợ, cuống quýt lui người về phía người con trai cao lớn kia, trái tim 'bang bang' nhảy loạn lên, không rõ là nảy sinh cảm giác gì ở trong lòng cô. Là sợ hãi ? Kinh ngạc? Hay là bị tân tổng tài mê hoặc ? Chính cô cũng không rõ ràng.

Diệp Tường Phi thấy cô lui về sau, thì đem tầm mắt thu hồi, hắn sợ bản thân khi nhìn vào khuôn mặt kia sẽ lại thất thần, khuôn mặt kia cùng với bộ dạng Diệp Giai giống nhau như đúc !

Nghĩ đến Diệp Giai, liền nhin không được nhìn thoáng qua Lâm Duyệt, giống nhau như đúc !

Lâm Duyệt và Lưu Tuyết cười đùa giỡn trở lại chỗ ở, khi đi qua đại sảnh lầu một, Lâm Duyệt tưởng rằng chủ nhà giống như bình

thường đều đi tới, cười tủm tỉm hô :

« Duyệt Duyệt, tan tâm ? Thế nào mà về trễ thế ? »

« Công ty tăng ca, lên nhà trước đã » Lâm Duyệt vẫy vẫy tay với hẳn, lúc kéo Lưu Tuyết lên đến lầu hai, mới nhỏ giọng hỏi :

« Tên quý quyết kia gần đây làm sao vậy, giống như thay đổi thành một người khác »

« Tớ làm sao mà biết » Lưu Tuyết cười tủm tỉm nói : « Như vậy không phải tốt sao, rất yên tĩnh nha »

« Hắc hắc, nói cũng phải » Lâm Duyệt cười hi hi, lấy chìa khóa ra mở cửa, về nhà việc đầu tiên là bắt đầu lấy chiếc áo khoác trong tủ của người đàn ông kia. Đặt lên trên giường, tìm kiếm kỹ càng, người đàn ông quý dị kia nói ở trong túi áo trong có cái vòng cổ, nhưng kiểm tra ba lần bốn lượt, cô đều không có thấy ở chỗ nào nha.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 20

“Hắc hắc, nói được cũng phải.” Lâm Duyệt cười hi hi, lấy ra cái chìa khóa mở cửa, về nhà việc đầu tiên là đến tủ lấy chiếc áo khoác của người đàn ông kia ra. Đặt lên trên giường cẩn thận tìm kiếm một hồi, người đàn ông quý dị kia nói trong túi áo có vòng cổ, nhưng kiểm tra ba lần bốn lượt, cô đều không phát hiện nơi nào có nha.

“ Duyệt Duyệt, cậu đang tìm cái gì vậy? “ Lưu Tuyết uống hai cốc nước, uống xong rồi mở miệng hỏi.

Lâm Duyệt cũng không ngẩng đầu lên nói : “ Hắc nói trong túi áo trong có vòng cổ, nhưng tớ tìm tới tìm lui đều không có”

Trong lòng Lưu Tuyết đánh mạnh một cái, không ngạc nhiên nhìn cô, dè dặt cẩn trọng hỏi : “Rất đáng giá sao ? Là ai thế? »

Không phải là cái lần trước cô lấy đi chứ, trời ạ ! Chủ nhà quái dị.... ! Một màn trong nháy mắt hiện lên trong đầu cô.

« Là vòng cổ của người đàn ông hôm qua bắt tớ đi, nhìn dáng vẻ của hắc giống như vòng cổ này rất quan trọng »

Lâm Duyệt nhớ lúc ấy Mạc Lạc Nghị Phàm tìm cô muốn vòng cổ, hắc không phải từng nói với cô là muốn gì đều có thể mua cho cô sao ? Làm sao mà để ý một cái vòng cổ ? Chẳng lẽ là vòng cổ đính ước ? Ừ, nhất định là như vậy !

« Hấn để ở chỗ nào ? »

« Hấn nói túi áo bên tay phải, nhưng tớ tìm rất nhiều lần, đều không có nha »

Lâm Duyệt nói xong lại bắt đầu tìm kiếm lại, hoàn toàn không phát giác đến Lưu Tuyết miệng phun một ngụm nước sôi ra.

Quả nhiên là cái mà cô đưa cho chủ nhà ! Lần này xong rồi, cô làm sao kiếm tiền để chuộc lại cái vòng cổ kia ?

Do dự nửa phút, nhăn nhó nửa phút, Lưu Tuyết cuối cùng khẽ cắn môi, liền đi ra ngoài. Chủ nhà cho thuê đang ở quầy thu ngân đánh giá cô, cười ha ha nói :

« Lưu Tuyết, chuẩn bị đi ra ngoài sao ? »

« Không phải, tôi tôi là tới tìm chú » Lưu Tuyết nuốt nước bọt, có chút khó khăn mở miệng nói.

« Tìm tôi ? » Chủ nhà có chút bất an đứng lên, liền lo lắng cô chạy tới chỗ hấn muốn cái vòng cổ ngày đó, bởi vì cái vòng cổ có giá trị ít nhất là 1 vạn tiền, đủ cho các cô thuê nhà hơn hai năm, tương đương là vượt mức trả tiền thuê nhà.

Lưu Tuyết nhìn hấn, không ôm hi vọng gì, cười ngượng ngùng nói :

« Chú à, chú có thể trả cái vòng cổ kia cho cháu được không ? Duyệt Duyệt, cô ấy đang tìm nó »

Quả nhiên là muốn tới lấy vòng cổ, chủ cho thuê nhà khuôn mặt trầm xuống, nói :

« Cô có tiền trả tiền thuê nhà sao ? Thêm tháng này đã là bốn tháng, thu thêm tiền phạt gấp đôi, lấy tiền đến tôi trả lại cô »

«Hả ? Tiền phạt muốn gấp đôi ? » Lưu Tuyết kinh ngạc trừng mắt nhìn hẳn, người này quá mức tham lam ? Lại nói, trên hợp đồng cũng không viết phạt như vậy. Nhưng trên hợp đồng thật ra có ghi là không được nợ tiền thuê nhà, ai ai ai.... !

« Không có tiền phải không ? Vậy không bàn nữa » Chủ cho thuê nhà đường sống một chút cũng không cho. Lưu Tuyết không có biện pháp đành phải xám mặt rời đi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vòng Cổ Mất Tích - P2

Hôm nay là thứ Bảy, công ty quy định làm buổi sáng, lúc tan tầm mọi người đều đi nhanh, chỉ còn lại một mình Lâm Duyệt đi chậm rì rì ra thang máy.

Trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện vòng cổ, không tìm thấy vòng cổ, cô lấy gì giao cho tên đàn ông kia chứ? Hắn có thể vì thế mà giết cô hay không.

“Giết chết ta đi! Giết chết ta đi!” Cô buồn bực liềm mạng đá vào tường hét to. Không cẩn thận đụng vào một đồ vật, không phải, đồ vật làm sao có thể có độ ấm. Xuất hiện trước mắt, là quần áo hàng hiệu, caravat hàng hiệu.

Cảm nhận không sai, đụng vào một người đàn ông ! Cô gật đầu giải thích một cái : " Thực xin lỗi "

Thân ảnh trước mắt không có nhúc nhích, giống như là không chịu nhận lời xin lỗi mà muốn bồi thường. Phiền không thể phiền hơn Lâm Duyệt quát to một tiếng :

" Thân ái, chẳng lẽ anh còn muốn bồi thường tiền giặt là»

Ngẩng đầu tiếp xúc với đôi mắt lạnh lùng, đôi mắt lại có một chút quen thuộc, còn khuôn mặt cực suát kia ? Đây là công ty, mà bộ dạng suát như vậy ngoại trừ tân tổng giám đốc còn có ai chứ?

Người xui xẻo thì nên ở trong nhà ngủ ngon, trong một giây này Lâm Duyệt nghĩ như vậy, mấy hôm trước còn thóa mạ hắn. Mấy ngày qua không có động tĩnh, cuối cùng không lo lắng sẽ bị đuổi việc, hôm nay cứ nhiên lại khiến cô đụng phải.

" Lúc đi đường mắt phải nhìn phía trước chứ không phải là nhìn chân " Diệp Tường Phi nhìn chằm chằm cô nhàn nhạt mở miệng nói.

" Tổng giám đốc dạy rất phải " Lâm Duyệt cọt nhả cười, cảm giác mình thấp hơn hắn cả một nửa, ai, ai kêu hắn là vương tử, cô ngay cả là cô bé lọ lem cũng không phải?

Không gian đột nhiên không có âm thanh, trầm mặc một lúc, Lâm Duyệt nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn theo hắn nói : " Không phải sao ? "

" Người nói cái gì ? " Diệp Tường Phi nhíu mày, cười như không cười nhìn cô.

Lâm Duyệt không dám nhìn khuôn mặt khí sát của hắn nhiều, tươi cười thẳng lưng lên nói :

" Nếu tổng giám đốc đã giáo huấn xong rồi, vậy tôi xin đi trước, tạm biệt».

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tránh Né Tổng Tài Hắc Đạo

Lúc tan tầm, Lâm Duyệt ở phía sau một đám người từ trong thang máy đi ra, đi ra đến đường lớn, ánh mắt xuyên qua đám người vô tình dừng ngay trên chiếc xe BMW màu bạc, còn có.....bên trong xe kia có đôi mắt màu lam, ở trên một con người thực mê người.

Cước bộ đột nhiên ngừng lại, trốn bằng cách hướng cửa chính đi, liền dựng ngay phải người không nên dựng, chỉ cần có thể tránh người đàn ông kia, cho dù đâm chết người cô cũng không dừng lại !

Đôi mắt Mạc Lạc Nghị Phàm bình tĩnh không gợn sóng, một tia hờn giận dừng ở trên khuôn mặt cô gái, cô gái này, mắt tích hai năm, còn dám trốn !

" Thiếu gia, có cần đuổi theo không ? " Người tài xế nhìn về phía đoạn đường bóng dáng biến mất, quay đầu cung kính hỏi.

Mạc Lạc Nghị Phàm hờ hững mà nhếch môi, khẽ nói : " Không cần "

Cô muốn cùng hắn chơi trốn tìm sao ? Hắn chơi cùng cô, tóm lại, cô đừng có nghĩ lại trốn lần nữa.

Xe chậm rãi đi trên đường, nháy mắt liền hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Sau khi Lâm Duyệt chạy trốn chết một đoạn đường khá xa, quay đầu phát hiện căn bản không có người đuổi theo, thần kinh căng thẳng lúc này mới được thả lỏng, cước bộ dừng lại bên cây xanh bên đường mà thở hổn hển từng ngụm.

Người đàn ông đáng giận ! Không phải là một cái vòng cổ thôi sao, có cần đuổi đến tận công ty cô không ? Nhỡ người trong công ty biết lại nghĩ cô là kẻ trộm thì sao ! Đúng là keo kiệt ! Biến thái !

Lưu Tuyết khí thế hùng hực trong tay cầm phong thư ném lên bàn của chủ thuê nhà, từ trên cao nhìn xuống chủ nhà cho thuê ngồi trên ghế. Chủ cho thuê nhà bị hoảng sợ, giật mình, bỗng dưng mở to mắt, tức giận trừng mắt cô :

" Nha đầu chết tiệt kia, cô định hù chết chú sao ? "

" Lão nương trả ông tiền thuê nhà đây, mau đưa vòng cổ trả lại cho ta " Lưu Tuyết hướng hẳn ngoắc ngón tay, dào dạt đắc ý nói.

Chủ cho thuê nhà liếc nhìn cái phong thư, cầm trong tay suy nghĩ một chút, không bằng lòng hỏi : " Bao nhiêu tiền ? "

" Ta tổng cộng nợ người hai ngàn tiền thuê nhà, lại thêm một ngàn tiền phạt, vừa vặn là ba ngàn ! "

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Lưu Tuyết phấn hận nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhắc tới tiền phạt nàng liền hận nghiêng răng. Một ngàn tiền, đủ cho cô tiêu thỏa mái trong một tháng.

Chủ cho thuê nhà cười nhạo một tiếng, đem phong thư ném vào trong lòng cô, xấu xa mở miệng nói : " Ngày hôm qua là ba ngàn, hôm nay đã là sáu ngàn "

" Ông! " Lưu Tuyết tức giận hương hấn hét lớn : " Ông đang ăn cướp chắc? Dựa vào cái gì mà tôi phải đưa ông sáu ngàn ?! "

Cô thật vất vả bỏ qua sĩ diện, tìm Bạch Thiên mượn ba ngàn, tên khốn khiếp này cư nhiên muốn sáu ngàn.

" Ai kêu cô thiếu tiền của tôi, hiện tại lại cầu tôi ? " Chủ cho thuê nhà một chút cũng không cảm thấy bản thân quá mức, vẫn một mặt nghĩ xấu như cũ. Vòng cổ trị giá ít nhất là vài vạn, thế nào cũng muốn kiếm ít vạn mới chuộc trở về được ?

" Ông cũng không phải là không biết chúng ta là học sinh, không có nhiều tiền như vậy đưa cho ông ? " Cô mỗi ngày đều ăn mỳ liền, mà sáu ngàn ? Con số kia quả thực là con số trên trời a !

Học sinh thì làm sao ? Học sinh là có thể tùy tiện quyệt nợ tiền của người khác sao?" Chủ cho thuê nhà đánh giá cô, cười lạnh nói :

" Hôm nay nếu không có sáu ngàn, ngày mai là một vạn hai, ngày kia thì theo như thế mà suy rahaha»

Lưu Tuyết hoảng sợ, tròng mắt hấn, một vạn hai ! Trời ạ " Người quả thực là thổ phỉ ! " Cô tức giận đến muốn phát điên, hận không thể đi lên đá hấn hai cái, nhưng cô làm sao thể đánh thắng hấn được.

Đời này, cô chưa bao giờ chịu qua kiểu này, mà ngay cả khi bị cậu, mợ đuổi ra khỏi nhà cũng không có tức giận như vậy. Cô làm sao có thể gặp được loại thổ phỉ còn hơn thổ phỉ này !

" Kỳ thực vòng cổ này cũng không phải đẹp, làm gì mà phải chuộc vôi vàng như vậy ? " Chủ cho thuê nhà từ trong túi áo lấy ra vòng cổ bạc kim, lắc lư trước mắt, ra vẻ nghi hoặc đánh giá.

Nhìn thấy vòng cổ, hai mắt Lưu Tuyết sáng ngời, lác người qua. Tay chủ cho thuê nhà liền thu lại, né được bàn tay của cô, một lần nữa đem vòng cổ nhét vào túi áo nói : «Cái này cũng đừng lấy về, ta giữ một năm, coi như là tiền thuê nhà đi»

“Nhưng Duyệt Duyệt cô ấy luôn muốn tìm vòng cổ này, đại thúc ta van cầu ông, ông đem nó trả lại cho tôi đi”

Giọng nói của Lưu Tuyết ủy khuất, thấp giọng cầu xin. Lâm Duyệt biết cô đem vòng cổ để trả tiền thuê nhà, không trách móc cô chết là không thể.

“Không có việc gì, cô cùng Duyệt Duyệt hảo hảo nói chuyện, trở về đi, đừng âm ỉ tôi ngủ” Chủ cho thuê nhà ngáp một cái rõ to, một lần nữa nằm lên ghế.

Lưu Tuyết nhìn khuôn mặt thối khiến người ta tức chết của hắn, cả người tức giận đến phát run, cầm lấy quyển sổ trên mặt bàn hướng đến mặt hắn ném tới. Ném xong liền trốn, nghe được tiếng kêu đau của chủ cho thuê nhà, cuối cùng giải tỏa được chút ít.

“Nha đầu chết tiệt kia! Cô chán sống rồi à?” Chủ cho thuê nhà ôm khuôn mặt đau, hỏn hển hướng đến phía cầu thang gào thét, đáng tiếc trên cầu thang sớm đã không có bóng dáng của Lưu Tuyết

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thảm Thức Tìm Kiếm

Một đường hùng hùng hổ hổ trở lại phòng trọ, Lâm Duyệt chưa từ bỏ ý định lại tìm kiếm lần nữa, một bên miệng gọi:

“Vòng cổ, vòng cổ, mày mau ra đây đi, để mẹ nhìn xem mày trông như thế nào.....ngoan nào.....”

Chân tay cô đều sử dụng, giống như chú chó nhỏ bò trên sàn nhà, tìm kiếm. Đột nhiên phía trước xuất hiện một đôi giày nhỏ ngăn trở đường đi của cô, Lâm Duyệt cũng không ngần đầu mà kêu lên:

“Lưu Tuyết, cậu không thấy tớ đang tìm bảo bối của tớ sao?”

“Không cần tìm, cậu có tìm mãi mãi cũng không tìm được đâu” Lưu Tuyết nhìn cô có chút bất đắc dĩ mở miệng.

“Cái tên mặt rỗ kia hôm nay xuất hiện ở cửa công ty, không tìm không được a, tớ oan sắp chết, ôi ...” Lâm Duyệt lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn kêu thảm.

Nghiêm trọng như vậy? Lưu Tuyết liền trợn mắt, trái tim đập loạn nhịp, bộc trực nói: “Vòng cổ kia đã bị tớ cầm làm tiền thuê nhà, đưa cho chủ nhà rồi”.

Lâm Duyệt sửng sốt, kinh ngạc trừng mắt cô: “Cậu nói cái gì?”

“Ngày đó chủ cho thuê nhà đến đòi tiền thuê nhà, tớ tiện tay tìm được vòng cổ trong cái áo khoác cậu ném, đưa cho hắn”

Lưu Tuyết nhớ lại tình huống hôm đó, ai.....sớm biết sẽ như vậy, cho dù bị chủ nhà đuổi ra ngoài, cô cũng không dám lấy vòng cổ để đưa.

“Trên áo thật sự có vòng cổ sao?” Lâm Duyệt vẫn như cũ có chút không tin tưởng mắt Lưu Tuyết, tuy cô vẫn luôn luôn tìm kiếm, nhưng tự an ủi một chút tâm lý thôi, không thể tưởng tượng được vòng cổ thật sự ở trên người cô.

Lưu Tuyết gật gật đầu, dè dặt cẩn trọng mở miệng nói:

“Ngày hôm qua tớ đi tìm chủ nhà để lấy vòng cổ, hắn bảo tớ mang tiền thuê nhà chuộc đồ, hôm nay lúc ta lấy đủ tiền thuê nhà, hắn muốn tớ giao sáu ngàn, nếu không giao.....Ngày mai là một vạn hai.”

“Tên béo đáng chết kia điên rồi?” Lâm Duyệt giận giữ hét lên một tiếng, nắm cổ Lưu Tuyết khóc hét lớn:

”Cậu là tiểu vương bát đản, cậu hại chết tớ rồi! Ô...!”

Lưu Tuyết bị cô bóp cổ đỏ cả một vùng, khó khăn gỡ bàn tay trên cổ xuống, lắc lắc khuôn mặt cả kinh nói:

“Thực xin lỗi..., tớ không biết sẽ như vậy, cậu bóp chết tớ cũng vô dụng thôi...”

“Tớ bóp chết cậu, trong lòng tớ thoải mái!” Lâm Duyệt gào lên ngã xuống đất, bộ dạng khóc không ra nước mắt.

“Chúng ta nhanh nghĩ biện pháp kiếm sáu ngàn đi” Lưu Tuyết cảm thấy làm việc chính sự quan trọng hơn, nếu không ngày mai thật sự liền tăng lên một vạn hai mới phiền toái.

Lâm Duyệt từ trên mặt đất đứng lên, kêu gào nói: “Tớ mặc tạt xấu của hấn, dựa vào cái gì cho hấn sáu ngàn?!” Khi nói chuyện, chân như tên lửa lao ra khỏi cửa, hướng lầu một đi đến.

Kết quả hiểu rõ, đại thúc chủ cho thuê nhà không phải là người thiện lương, mặc cho cô vừa đấm vừa xoa, vẫn là không chịu trả lại. Cuối cùng hấn dùng cặp mắt sắc đánh giá Lâm Duyệt, cười tủm tỉm nói:

“Nếu cô có thể theo giúp tôi một buổi tối, tôi sẽ đem vòng cổ trả lại cho cô, hơn nữa.....một phen tiền cũng không thu”

“Ông đi chết đi!” Lâm Duyệt đứng dậy lấy quyển sổ trên bàn, lực sử dụng lên trên mặt hấn mạnh hơn mười lần so với Lưu Tuyết, hừ lạnh một tiếng xoay người chạy lên lầu.

Đều bị đánh một vị trí, mặt chủ cho thuê nhà đã đỏ lại càng đỏ hơn, tức giận trừng mắt bóng dáng Lâm Duyệt mắng: “Xú nha đầu, cô không thể đổi phương thức sao?”

“Đồ tạp tử, ông xứng đáng!” Tiếng Lâm Duyệt phẫn hận từ lầu hai truyền đến, chỉ để lại một chuỗi tiếng bước chân.

Bên trong biệt thự Bạ Sơn.

Ánh mặt trời ấm áp từ cửa sổ chiếu vào, làm sáng bừng căn phòng được trang hoàng xa hoa, cũng chiếu vào trên người đàn ông đẹp trai mà yêu mị lười nhác dựa vào ghế sofa, nhắm mắt dưỡng thần.

Một người đàn ông mặt tây trang, thân hình cao lớn đứng ngoài cửa phòng, cúi đầu lớn tiếng báo cáo nói: “Thiếu gia, chúng tôi đã điều tra qua cửa hàng vàng bạc, và cầm đồ, cũng không có phát hiện vòng cổ”.

Mạc Lạc Nghị Phàm hơi hơi mở mắt, nhìn hấn, nhàn nhạt nói ra vài chữ: “Tiếp tục tìm”.

“Vâng ạ” người đàn ông đó gật đầu, chuẩn bị lui ra nhưng lại do dự một chút, sau đó mở miệng nói: “Thiếu gia, cuộc sống của thiếu phu nhân quá khổ sở, không giống như là cầm cổ vòng cổ”

“Đến chỗ cô ấy điều tra chưa?” Mạc Lạc Nghị Phàm ngay cả thân mình đều không có nhúc nhích, hai mắt híp lại tỏa ra ánh sáng sắc bén làm cho người ta nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Hấn rất muốn tin tưởng cô vợ nhỏ của hấn, nhưng vòng cổ đối với bản thân quá trọng yếu, nên không thể mất nó, cho nên hấn không thể không phân phó người theo cô tìm kiếm vòng cổ.

“Đã tra, không có phát hiện” người đàn ông đó cung kính nói, bọn họ đã khiến chủ nhà mở cửa ra, im lặng không tiếng động dùng cảm ứng mà thẩm tra qua, quả thật không có vòng cổ của thiếu gia!

“Không có khả năng...” Mạc Lạc Nghị Phàm cúi đầu nỉ non, vòng cổ rõ ràng ở trong túi áo, không có khả năng hư không tiêu thất không phải sao?

Nhưng là vòng cổ ở đâu? Hấn thực sự vội vã muốn biết!

Vòng cổ vốn là cùng hấn không có quan hệ lớn, có lẽ là bởi vì câu nói trước kia của người thần bí “Ta đã mất đi rất nhiều trí nhớ”

Cô vợ nhỏ của hấn không hiểu sao mất đi trí nhớ, hội cùng việc này có liên quan sao?

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Vũ Hội Đồ Ngủ

Trong phòng học trường cấp 3, một nhóm nữ xinh vây quanh một chỗ, bảy tám miệng một chỗ, không biết thảo luận cái gì. Vì tiền mà Lâm Duyệt và Lưu Tuyết rối rắm hai ngày nay vô tình đi vào.

Hoa khôi của trường Thi Tiểu Hân nhìn Lâm Duyệt đến, tao nhã hướng Lâm Duyệt đi tới, đứng trước mặt cô, cười tủm tỉm nói:

“Lâm Duyệt, tối thứ tư này là sinh nhật Phạm học trường, cậu nhất định phải tham gia nha”

“Học trường Phạm Tư Ân?” Hai mắt Lâm Duyệt sáng lên, hưng phấn mà nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa buồn bã nháy mắt liền bừng sáng hẳn lên.

“Đúng vậy, tất cả nữ xinh chúng ta đều đi nha” Thi Tiểu Hân nhìn cô nói. Vừa nghe đến ba chữ ‘Phạm học trường’ này tâm Lâm Duyệt liền kích động thẳng thán liều mạng gật đầu, sảng khoái nói:

“Tớ, tớ nhất định đi”

“Lâm Duyệt cuối cùng có thể thấy Phạm học trường, cao hứng chứ”. Một nữ xinh trong nhóm trêu ghẹo cười nói, Lâm Duyệt giận dữ liếc mọi người một cái, khuôn mặt đỏ lên, vội vàng về chỗ ngồi trốn.

Ai cũng biết cô có ấn tượng tốt đối với Phạm học trưởng, đáng tiếc Phạm Tư Ân đã tốt nghiệp nhưng Thi Tiểu Hân vẫn theo đuổi như cũ, căn bản không chú ý tới Lâm Duyệt ở một bên.

Từ sau khi Phạm Tư Ân đỗ đại học, Lâm Duyệt chưa gặp lại hắn, hiện nay rốt cuộc có cơ hội gặp mặt, cô làm sao có thể không vui?

“VẬY là tốt rồi, chúng tớ còn sợ cậu không đi, nhớ là vũ hội áo ngủ nha” Thi Tiểu Hân cười khanh khách nói xong, cũng trở lại chỗ ngồi.

Công ty cách trường học rất gần, hôm nay tan học sớm, tiếng chuông hết giờ vừa vang lên, Lâm Duyệt cùng Lưu Tuyết liền lao ra khỏi phòng học hướng công ty đi đến.

Vừa bước vào công ty, Vương Ưc Linh liền gọi ngay Lâm Duyệt, bảo cô hỗ trợ sao chép bản kế hoạch hợp tác. Lâm Duyệt tiếp nhận bản kế hoạch, sau khi sao chép liền giao cho Vương Ưc Linh.

Sau khi cầm Vương Ưc Linh cúi đầu nói: “Duyệt Duyệt, tôi bận sửa bản kế hoạch hợp tác cùng tập đoàn Thụy Tạt, một lúc nữa biên bản hội nghị cô giúp tôi làm một chút”

“Nhưng tôi chưa làm bao giờ”

“Chưa làm thì học” Bạch Thiên đem một tập tài liệu tới tay Vương Ưc Linh, chỉ liếc Lâm Duyệt một cái. Lâm Duyệt “vâng” một tiếng, ngoan ngoãn đi chuẩn bị.

Bởi vì tân tổng tài chưa tìm được thư ký thích hợp, cho nên biên bản hội nghị vẫn giống như trước do Vương Ưc Linh phụ trách.

Lâm Duyệt ôm laptop của Vương Úc Linh đi vào phòng họp, tìm một chỗ ngồi xuống, vụng trộm nhìn Diệp Tường Phi nhíu mày nghiên cảm xem văn kiện. Nghĩ rằng lúc người đàn ông này chăm chú thật là đẹp mắt, hơn nữa bộ dạng suất như vậy.

Diệp Tường Phi khép văn kiện lại, ngẩng đầu lên, vừa khéo tiếp xúc với ánh mắt viên đạn “không cố kị” của cô, Lâm Duyệt cả kinh, cuống quít đem tầm mắt từ trên mặt hắn chuyển hướng.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Lâm Duyệt vung mười ngón tay gõ lên bàn phím, thân là nhân viên đánh máy tốc độ đánh máy của nàng luôn là số một. Cho nên nàng còn có thể để tâm tư rảnh rỗi nghỉ hoặc: Tập Đoàn Thụy Ca rốt cục là lớn tới mức nào mà có thể đem toàn bộ nhân viên xoay như chong chóng?

“Chủ tịch tập đoàn Thụy Ca trước đây vài ngày mới từ Anh trở về nếu có thể hẹn cùng đi ăn một bữa thì thật tốt.” Lúc Bạch Tiểu Thiên nói câu này có vẻ như không lo lắng gì bởi vì ai cũng đều nói người lãnh đạo cao nhất tập đoàn Thụy Ca Mạc Lạc Nghị Phàm rất ít có mặt ở công ty cũng như tham dự các cuộc hội họp đông người.

“Việc này liền giao cho cậu toàn quyền đi làm đi.” Diệp Tường Phi nhìn anh không chút lo lắng mà nói, đem toàn bộ mọi việc còn lại đặt lên đầu anh nói: “Nếu có thể có được hợp đồng độc quyền một vài trăm triệu này, chúng ta sẽ có cơ hội cùng tập đoàn Thụy Ca hợp tác lâu dài, cơ hội tốt như vậy tôi hy vọng mọi người có thể cố gắng ột sản phẩm có chất lượng cao nhất.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Tiểu Thiên gật gật đầu mồ hôi bỗng nhiên chảy ròng ròng từ đỉnh đầu xuống, các công ty quảng cáo cạnh tập đoàn Thụy Ca như hổ rình mồi, một miếng mồi lớn, dưới tình huống cạnh tranh kịch liệt như vậy, công ty Viễn Vọng dù có trở hết tài năng cũng có chút khó khăn.

Tuy rằng quy mô của Viễn Vọng rất lớn, hiệu quả và lợi ích cùng tiếng tăm trong giới quảng cáo vẫn luôn rất tốt, chẳng qua so với quy mô của Viễn Vọng, tài chính dồi dào, hiệu quả và lợi ích tốt thì vẫn còn nhiều công ty quảng cáo khác mà.

“Lưu Tuyết cậu xem coi tối nay mình nên mặc cái gì mới tốt đây?”
“Cái này thế nào?” Lâm Duyệt cầm một bộ váy tự cho là đẹp nhất cũng không giống áo ngủ nhất váy ngủ đứng ở trước gương thử.

Lưu Tuyết liếc mắt nhìn nàng một cái cười lạnh nói: “Cậu mặc như vậy đi nhất định người ta sẽ tưởng cậu là nhân viên phục vụ đấy.”

“Không phải người ta cũng xinh đẹp đấy thôi.” Lâm Duyệt tức giận trợn lớn mắt.

“Thì phải đi mua một bộ mới thôi.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Xấu Mặt Trong Vũ Hội

“Bây giờ vẫn còn nợ chủ nhà một số tiền lớn, làm gì mà có tiền để làm đẹp, ôi mình như thế nào lại trở lên nghèo túng như vậy a!” Lâm Duyệt kêu một hồi như sói tru đem chiếc váy ném sang một bên, nhụt trí ngã ngồi trên ghế. Đều là do ông bố ma quỷ của nàng đem nàng vứt bỏ một mình ở Trung Quốc hại nàng tự sinh tự diệt, đời này đúng là không còn ông bố nào hơn ông ta.

“Cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga cũng không nhìn xem thân phận của chính mình.” Lưu Tuyết giọng mỉa mai liếc mắt nhìn nàng một cái, tiếp tục xé túi đồ ăn vặt vừa nhai vừa nói: “Học trưởng Phạm Tư Ân gia tài triệu phú anh tuấn tiêu sái, con gái theo đuổi anh ta còn rất nhiều, mà mình xem cậu cũng đừng nên không biết tự trọng như vậy, nếu là mình có say mê thì cũng chỉ dám lén lút thôi.” Thích đẹp cũng không phải muốn là được nha.

“Người ta chỉ là thấy anh ấy rất tuấn tú, thực hấp dẫn người khác thôi.” Lâm Duyệt lẩm bẩm nói.

“Mình nghĩ cậu vẫn nên cố gắng kiếm tiền đem vòng cổ chuộc về đây đi, đỡ phải lo cái tên mặt rỗ kia đến công ty đòi nợ.” Lưu Tuyết tốt bụng nhắc nhở, người ta đều đã muốn khó để đến như vậy, nàng còn có tâm tư đi tham gia cái gì dạ tiệc?

Nhắc tới vòng cổ Lâm Duyệt liền buồn bực lấy tay cào cào tóc thờ dài: “Mình tìm đâu ra nhiều tiền như vậy, chờ mình mang tiền về

ông ta sớm đã hét lên tới trăm vạn rồi.”

“Mặc kệ, chơi đã, tính sau.” Lâm Duyệt bò lên kéo chiếc váy ngủ màu tím nhạt hướng phòng tắm đi vào. Dem sữa tắm thơm ngào ngạt tắm rửa sạch sẽ, khiến chính mình ăn mặc thật xinh đẹp đến vừa ý mới đi ra.

Thay đổi mấy tuyến xe buýt, rồi đi bộ một quãng đường nhỏ dài, rốt cục nàng có cũng tới được Phạm gia, khi đó cũng đã là hơn tám giờ tối. Trong hoa viên xa hoa trụy lạc sáng trưng như ban ngày nam thanh nữ tú từng tốp từng tốp đùa giỡn thật là vui vẻ.

“Kia là học trưởng Phạm Tư Ân sao? Thật đẹp trai nga!” Một cô gái chỉ vào một chàng thanh niên đang đứng cười yếu ớt tiếp khách, hai mắt sáng rực lên.

Lâm Duyệt nhìn theo hướng chỉ của cô ta, nhìn kỹ quả nhiên người mà nàng vẫn điên cuồng mê luyến Phạm Tư Ân sau nửa năm không gặp ngày càng tuấn tú, vẫn chói lóa như ánh mặt trời vậy.

Nhìn anh ta tim Lâm Duyệt lại bắt đầu nhảy loạn lên. Nâng bước chậm rãi hướng phía đám người kia đi đến, càng gần đám người nàng càng cảm thấy có gì không đúng. Khi tới bên cạnh thấy càng lúc càng nhiều ánh mắt tập kích trên người mình bắt đầu cười trộm, Lâm Duyệt chợt tỉnh mộng. Đây căn bản không phải là vũ hội đồ ngủ gì, toàn trường chỉ có một mình nàng mặc váy ngủ đi dép lê.

Một tràng cười đột nhiên vang lên, từng đợt từng đợt một là do một đám người là bạn tốt của Thi Tiểu Hân phát ra, một bên Thi Tiểu Hân vẫn cười nhạt dùng khăn giấy lau đi nước mắt do không cẩn thận cười chảy ra, một bên tao nhã mà tiến đến áp sát bên người Phạm Tư Ân. Cánh tay nhỏ bé khoác lên vai Phạm Tư Ân nhìn từ

trên xuống nói với Lâm Duyệt: “Tư Ân em đã nói Lâm Duyệt rất thích anh, anh còn không tin, ngay cả bảo cô ta mặc váy ngủ tham dự dạ tiệc còn nguyện ý a, ha ha tôi cười chết mất.”

Phạm Tư Ân cũng theo cô ta cùng nhau đánh giá chiếc váy ngủ trên người Lâm Duyệt cười ha ha thật lớn, ngay cả những người không hiểu gì – lớn, bé, già, trẻ cũng nhin không được mà cười lớn. Toàn bộ trí não của Lâm Duyệt trong nháy mắt đều trống rỗng, tiếng cười nhạt như thủy triều hướng nàng xô tới khiến nàng xấu hổ vô cùng, khiến nàng xấu hổ không chịu nổi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hội Ngộ Trong Vũ Hội

Tức giận cùng ủy khuất dâng lên trong lòng nàng, cuối cùng ngưng tụ lại thành lệ viền quanh hốc mắt, dưới ánh đèn ne-on đổi điện với hàng trăm khuôn mặt đang cười vô cùng khoa trương, nàng bắt đầu cảm thấy hoảng hốt.

Nâng mắt nổi giận đùng đùng, nhìn khuôn mặt đẹp trai đang tươi cười của Phạm Tư Ân, đây là nam sinh mà từ năm nhất trung học ... đến giờ Nàng vẫn mê luyến hay sao? Nam sinh mà nàng tôn sùng như ánh mặt trời hào hoa phong nhã hay sao?

Thời khắc này, Lâm Duyệt liền đột nhiên thanh tĩnh, phần thiện cảm còn dấu trong thâm tâm trong nháy mắt biến mất, thậm chí còn cảm thấy được khuôn mặt này ác tục khiến người ta ghê tởm.

Thi Tiểu Hân thật vất vả mới ngừng cười, lau nước mắt nhìn vẻ mặt xấu hổ của Lâm Duyệt đang đứng trong đám người phía xa cười cười nói: “Lâm Duyệt Phạm học trưởng nói chỉ cần cậu học bộ dáng con chó nhỏ sủa lên ba tiếng, hôm nay Phạm học trưởng liền cùng cậu nhảy một điệu, cơ hội hiếm có nhé.”

Nói xong lại là một trận tiếng cười lớn của những nữ sinh khác, Phạm học trưởng nắm bàn tay mảnh mai của Thi Tiểu Hân cười nói: “Chẳng lẽ em lại mong muốn anh nhảy cùng cô gái khác sao?”

“Người ta là thích nghe Lâm Duyệt sủa tiếng giống chó thôi.”

“AAAAAAA..... !” Lâm Duyệt hét lên một tiếng, hai tay bịt lỗ tai ngồi xồm trên mặt đất nước mắt khuất nhục tuôn ra như vỡ đê Hoàng Hà, trong nháy mắt nước mắt đã tràn ra ướt cả một mảng sàn nhà.

Tiếng cười nhạt không dứt bên tai lai hung hăng chà đạp tôn nghiêm của nàng, nàng thực hận chính bản thân mình vì sao lại có cảm tình với nam nhân này như vậy, cùng học với Thi Tiểu Hân lâu như vậy nàng hẳn đã sớm nên biết được Thi Tiểu Hân chẳng phải là loại tốt đẹp gì.

Kỳ thật Lâm Duyệt thừa nhận mình thích Phạm học trưởng, đây là chuyện động trời gì mà không dám nhận chứ? Thi Tiểu Hân vẫn cười như cũ nhìn nàng.

Phạm Tư Ân nhìn đến bộ dạng này của Lâm Duyệt, trộm kéo góc áo Thi Tiểu Hân nhỏ giọng nói: “Đùa đã đủ chưa?”

Thi Tiểu Hân ngay cả một chút cũng không muốn im miệng, ngạo nghễ cười lạnh nhìn Lâm Duyệt, ai bảo nàng ta không biết tự lượng sức mình như vậy mà thích Phạm học trưởng chứ? Tuy rằng cô vẫn chưa đồng ý sự theo đuổi của Phạm Tư Ân nhưng dù sao trong lòng cô vẫn là thích hẳn dù sao hẳn cũng đẹp trai hơn người lại là nam thanh niên giàu có ai lại không thích?

Phạm Tư Ân vì chiều cho cô vui nên mới đồng ý ở trong tiệc sinh nhật của mình cùng bè phái chinh Lâm Duyệt, đây hết thảy đều là chủ ý của Thi Tiểu Hân mà anh cũng không phản đối.

Không chiếm được đáp trả của Lâm Duyệt, Thi Tiểu Hân cúi người nhìn chằm chằm Lâm Duyệt đang co thành một đống cười lạnh nói: “Lâm Duyệt chẳng nhẽ cậu không muốn cùng người mà

mình yêu thích khiêu vũ sao? Tất cả mọi người đang chờ câu trả lời của cậu đấy.”

“Tư Ân mày đang làm cái gì?” Từ bên ngoài đám người vang lên tiếng giận dữ của Phạm lão gia, nghe thấy tiếng từ phía sau đám người tự giác lui sang hai bên chừa ra một lối đi nhỏ.

Xuất hiện trước mặt mọi người đích thị là một người tài trí đẹp trai làm ọi nữ nhân phải nín thở, trên khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông này ánh mắt xanh nhạt tím lại che dấu đi không ít lửa giận.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Vương Tử Trong Vũ Hội – 1

Hắn không phải là khách quý Mạc Lạc Nghị Phàm được mời tới tham gia yến hội lần này sao? Cameron. Mà bên cạnh hắn là Phạm lão gia vẻ mặt khấn trương khép nép. Ông không biết Mạc Lạc Nghị Phàm có quen biết cô gái này hay không nhưng ông biết rõ giờ phút này Mạc Lạc Nghị Phàm đang vô cùng tức giận.

Ánh mắt Thi Tiểu Hân cùng tất cả các nữ sinh như bị nam châm hút vào khuôn mặt đẹp trai của Mạc Lạc Nghị Phàm, cô vẫn cho rằng Phạm Tư Ân là người đàn ông đẹp trai nhất trên thế giới này, thế nhưng hôm nay mới phát hiện cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân!

“Ba, con với bạn học đang đùa giỡn chút.” Phạm Tư Ân nhìn liếc qua Lâm Duyệt đang ngồi trên mặt đất nhẹ giọng khóc nức nở không dám đối mặt với cặp mắt lạnh lùng của Mạc Lạc Nghị Phàm kia.

Ánh mắt Mạc Lạc Nghị Phàm đảo qua mọi người rồi rơi trên người Lâm Duyệt đang ngồi trên mặt đất lạnh lùng được thay thế bởi ôn nhu. Cúi người đem nàng từ dưới mặt đất ôm lấy.

Lâm Duyệt đang không biết phải làm như thế nào căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra đột nhiên liền cảm thấy cả người mình bay lên không nàng kinh hãi hét một tiếng. Khi mở hai mắt liền đối diện ngay với đôi mắt ôn nhu của Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Tôi phải rời khỏi nơi này.” Nước mắt từ khóe mắt Lâm Duyệt đua nhau chảy xuống, nhìn hấn nghẹn ngào mở miệng. Căn bản nàng không nên hướng hấn yêu cầu như vậy, chẳng qua ở nơi này chỉ có hấn là trên mặt không có vẻ cười nhạo cũng chỉ có hấn khiến nàng cảm thấy có một tia thân thiết, bởi vì trong ánh mắt hấn hiện lên sự ôn nhu vô tận.

“Được, chúng ta trở về.” Mạc Lạc Nghị Phàm ôm eo của nàng nâng cằm nàng lên cúi người dùng chính cánh môi của mình dán lên làn môi nàng hôn thật sâu.

Phút chốc Lâm Duyệt trợn tròn hai mắt nhìn khuôn mặt hấn gần trong gang tấc đầu óc lại một lần nữa trống rỗng. Trời ơi! Đêm nay nàng mắt mắt còn chưa có đủ sao? Cư nhiên còn ngay trước mấy trăm người giàu có cùng người đàn ông trước mắt này diễn trò hôn nha.

Thi Tiểu Hân vừa tức vừa hận dậm chân ghen ghét trong lòng dâng lên không thở nổi. Nguyên bản là muốn chinh nàng khiến nàng xấu mặt không nghĩ đến mệnh của nàng tốt như vậy giữa đường gặp được một cái bạch mã hoàng tử.

Càng khiến cô tức giận đó là ở đây có nhiều nữ sinh xinh đẹp như vậy, đột nhiên xuất hiện một người dễ nhìn thì cư nhiên ngay cả liếc mắt cũng không liếc người khác một cái liền trực tiếp tìm đến Lâm Duyệt.

Một lúc lâu sau Mạc Lạc Nghị Phàm mới thỏa mãn buông Lâm Duyệt ra, dùng ngón lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng, ôm toàn bộ lưng áo của nàng hướng phía bên ngoài đám người đi ra, Lâm Duyệt vẫn đang trong trạng thái đầu óc trống rỗng cứ như vậy bị ôm đi.

“Cameron tiên sinh!” Thức thòì Phạm lão gia vòì vàng đòì theo cấn thật dè dặt nói: “Thực sự rất xin lỗi, Tư Ân từ nhỏ đã ham chơi không nghĩ tới ...”

“Phạm tiên sinh đây coi như là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, cảm ơn ngài đã nhiệt tình đón tiếp.” Khóe môi Mạc Lạc Nghị Phàm nổi một nụ cười nhạt nói với Phạm lão gia.

“Cameron tiên sinh!” . Phạm lão gia còn muốn mở miệng đã bị Mạc Lạc Nghị Phàm vung tay chặn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người biến mất ngoài cửa lớn.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vương Tử Trong Vũ Hội – 2

Ông mát trăm cay ngàn đắng mới có thể mời Mạc Lạc Nghị Phàm đến đây, cư nhiên lại bị đứa con trai tốt bụng của mình đập vỡ hết thủy, bây giờ thì tốt rồi hợp đồng độc quyền với tập đoàn Thụy Ca nghĩ cùng đừng nghĩ cầm tới tay.

“Ba làm sao vậy? Người kia là ai vậy?” Phạm Tư Ân liếc mắt nhìn hai người vừa biến mất ở cửa đi lên hỏi.

“Mày a! Thật sự là chuyện tốt không đủ mà chuyện xấu thì có thừa!” Phạm lão gia hướng anh điên cuồng gào thét nói: “Đó là tổng tài tập đoàn Thụy Ca Mạc Lạc Nghị Phàm – Cameron bây giờ để ày đắc tội.”

“Là ngài ấy?” Phạm Tư Ân hô nhỏ một tiếng lại nhìn ra phía cửa lớn, những người đứng xem xung quanh cũng giống như anh bất ngờ không thể tưởng tượng được người thanh niên trẻ vừa rồi chính là người lãnh đạo cao nhất của tập đoàn nổi danh Thụy Ca Mạc Lạc Nghị Phàm? Cameron!

Những người tham gia yến hội trừ bạn cùng học của Phạm Tư Ân ra phần lớn đều là người trong giới quảng cáo nhưng chưa từng có một ai được gặp qua tổng tài tập đoàn Thụy Ca. Không thể tưởng tượng nổi cư nhiên hôm nay lại có thể gặp được ở chỗ này, tất cả đều trộm hỏi hận lúc này không có ai tiến lên dựa sức tạo một chút quan hệ.

.....

Chỉ tới khi xe ra khỏi khuôn viên Phạm gia Lâm Duyệt mới từ trong hoảng loạn tìm về cảm giác của chính mình, mới nhận ra mình đang ám muội nằm ở trong lồng ngực của một ai đó.

Sờ soạng qua một chút nước mắt trên mặt, cuống quýt từ trong lồng ngực Mạc Lạc Nghị Phàm lòi ra, xấu hổ đỏ bừng khuôn mặt. Lúc này hẳn lại hôn nàng, làm trò cười trước mặt mấy trăm người quan trọng là lại trước mặt Phạm Tư Ân mà hôn nàng.

(Tớ là tớ bó tay với bạn Duyệt rồi, giờ phút này còn ...)

Đánh mắt liền đối diện với ánh mắt thâm tình của Mạc Lạc Nghị Phàm, con người thâm tình còn lộ ra một chút tức giận đang gắt gao nhìn nàng. Vòng tay của hắn nóng như bàn ủi dán trên thắt lưng của nàng, nóng bỏng như vậy khiến tim nàng đập loạn lên.

Lâm Duyệt nhanh chóng rũ hai mắt nhằm lảng tránh đôi mắt quái dị kia.

Mạc Lạc Nghị Phàm cũng không cho phép nàng lảng tránh, giờ đầu ngón tay xẹt qua khuôn mặt xinh đẹp của nàng sau đó dừng lại ở cằm nàng nhẹ nhàng nâng lên. Bức nàng đón nhận ánh mắt của chính mình khẽ nói: “Em thích tiểu tử kia?”

“Cái gì?” Lâm Duyệt khó hiểu nhìn hắn, hắn đột nhiên hỏi vấn đề này làm cho nàng nhất thời không thể phản ứng lại.

“Tên tiểu tử lúc này, em thích hắn?” Trong tiếng nói có thể cảm nhận được chút ít lửa giận nhưng cũng đủ khiến cho người khác kinh hãi. Tránh cũng không được Lâm Duyệt chỉ có thể nhìn hắn nhẹ

nhàng mà gật đầu một cái nhưng ngay lập tức lại lắc lắc đầu nói:
“Trước đây thích hiện tại đã không còn thích.”

Đúng vậy nàng đã không còn thích hắn, hảo cảm từ ba năm trước chôn dấu trong đáy lòng vô hình chung đã bị vẻ mặt đáng giận kia hoàn toàn dẫm nát.

“Tốt lắm, không được thích bất kỳ kẻ nào biết chưa?” Mạc Lạc Nghị Phàm nắm chặt cằm nàng nhanh chóng bá đạo tuyên bố. Cả đời này Lâm Duyệt chỉ có thể là của hắn.

“Sau này rồi nói.” Lâm Duyệt không sợ chết trả lời, nàng không thích sự bá đạo của hắn nàng nhìn hắn cùng với người tên tiểu tử ác độc kia thấy không khác nhau là mấy.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Cùng Hấn Về Nhà?

Cảm giác được cánh tay cứng rắn của hấn xiết chặt hơn, Lâm Duyệt khoa trương oa oa kêu loạn lên như quạ, Mạc Lạc Nghị Phàm nghĩ nàng bị đau nên không thể không buông nàng ra nhưng lại bắt được ý cười xinh đẹp trong đáy mắt nàng.

“Em là của anh.” Mạc Lạc Nghị Phàm như là nói với chính mình cũng coi như đây là lời tuyên bố đối với nàng, hấn sâu trong ánh mắt u ám của hấn có thể nhìn ra được sự thương cảm. Lâm Duyệt khó hiểu mà trộm đánh giá hấn, rất khó hiểu vì sao mỗi lần hấn nhìn thấy mình thì trong mắt hấn lại xuất hiện loại cảm xúc này, chẳng lẽ hấn thực sự yêu vợ của hấn đến như vậy sao?

Lâm Duyệt không giám nhìn hấn lâu, đôi mắt kia của hấn có khả năng khiến người khác xiêu hồn lạc phách, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng phía ngoài cửa sổ lớn tiếng nói: “Chú lái xe, dừng xe tôi phải xuống.”

Bất quá người lái xe mới hơn ba mươi tuổi đã bị gọi thành chú mà một chút biểu cảm cũng không có, chẳng qua là anh ta đang đợi thái độ của của Mạc Lạc Nghị Phàm anh chỉ nghe mệnh lệnh của hấn.

“Theo anh quay về biệt thự Bạ Sơn.” Mạc Lạc Nghị Phàm tỏ vẻ bất đắc dĩ mà tuyên bố, gập nàng hấn luôn bất đắc dĩ bởi vì căn bản đối với nàng ngay cả một chút biện pháp hấn cũng đều không có.

“Không cần!” Lâm Duyệt lớn tiếng cự tuyệt

“Vì sao?”

“Tôi phải lên lớp.” Nói xong Lâm Duyệt rất nhanh liếc mắt một cái nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, thanh âm ừ xiu nói: “Về cái vòng cổ kia tôi thật sự xin lỗi tôi đã vô tình đem nó đánh mất, bất quá tôi sẽ mua một cái khác trả lại cho anh.” Nói đến đây Lâm Duyệt giơ ba ngón tay lên thề son sắt.

Lòng Mạc Lạc Nghị Phàm bỗng cứng lại, vô tình đánh mất? Cự nhiên nàng đã đem vòng cổ vô tình đánh mất? Hắn muốn bóp chết nàng chẳng qua là khi bàn tay tới gần cổ nàng lại như là rất ôn nhu.

‘Em không mua được cái giống như thế.’ Mạc Lạc Nghị Phàm gắt gao nhìn sát nàng: “Anh muốn em phải tìm ra chiếc vòng cổ đó.”

“Nhưng mà tôi tìm không thấy.” Về mặt Lâm Duyệt đau khổ, nàng mới không dám nói cho hắn vòng cổ đã bị nàng đem đi gán nợ, hắn mà biết được nhất định sẽ giết chết nàng.

“Nói cho anh biết đã vớt ở nơi nào rồi.” Thanh âm của Mạc Lạc Nghị Phàm rất nhẹ nhưng cũng có mười phần mệnh lệnh, Lâm Duyệt nghe được mà sợ rụt cổ nói: “Tôi cũng không biết tôi vô tình vớt ở đâu, dù sao tôi cũng không có tìm được vòng cổ ở trong túi.

Nàng đang nói dối! Mạc Lạc Nghị Phàm liếc mắt một cái liền đã nhận ra nàng đang chột dạ, lúc này vẫn như trước đây ánh mắt không dám nhìn thẳng mình.

“Vòng cổ này đối với anh rất quan trọng cho nên nhất định em phải tìm ra.” Mạc Lạc Nghị Phàm không có vạch trần nàng, dù sao một khi vòng cổ còn ở trong tay nàng nhất định sẽ đem tới họa sát

thân từ bọn xã hội đen, hấn không thể để bất kỳ nguy hiểm nào đe dọa đến tính mạng của nàng.

“Tôi sẽ tiếp tục tìm.” Lâm Duyệt hứa hẹn nói bây giờ chỉ có thể ứng phó như vậy, với lại chờ xem một ngày nào đó biết đâu chủ nhà động lòng từ bi mà đem vòng cổ trả lại cho nàng.

“Tốt lắm.” Mạc Lạc Nghị Phàm ở trên trán của nàng hôn một cái.

“Tôi có thể xuống xe chứ?”

“Anhh đưa em về nhà.”

“Vẫn là bỏ đi.” Cho hấn biết nơi ở hiện giờ của mình sau này nhất định còn phiền toái hơn nhiều.

“Đường trung tâm cách đây không xa.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên kinh ngạc của nàng hơi hơi nở nụ cười, nàng muốn cùng hấn chơi trốn tìm sao ? Nàng còn chưa đủ tuổi .

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cùng Trò Chuyện?

“Bảo bối, căn bản anh không muốn em trở lại căn phòng cũ nát kia, nhưng để em tìm lại vòng cổ đành phải cho em ở lại vài ngày.”

“Tuy là phòng nhỏ cũ nát nhưng mà so với căn nhà âm u kia của anh tôi thấy ấm áp hơn.” Lâm Duyệt không phục, cái gì gọi là nhà nhỏ cũ nát, hừ. Có tiền là giỏi sao? Có tiền là có thể tùy tiện khinh thường người khác sao?

“Nếu em thích anh sẽ mua nó tặng em.”

Lâm Duyệt kinh ngạc mà nghiêm túc đánh giá, nhìn hấn siết chặt răng phun ra ba chữ: “Bị thần kinh!”

Phản ứng của nàng khiến cho Mạc Lạc Nghị Phàm có chút khổ sở, hấn là thực lòng, hấn cũng không có khinh thường ai, chẳng qua là hi vọng có thể đem tất cả những gì nàng thích đều đưa đến tay nàng. Mà nàng lại trả lại cho hấn ba chữ hoa lệ như vậy.

“Tôi muốn xuống xe.” Lâm Duyệt lớn tiếng hét lên.

Mạc Lạc Nghị Phàm cười tà mị đánh giá nàng, mỉm cười nói: “Chẳng lẽ em còn muốn mặc áo ngủ đi trên xe buýt? Hay là đi bộ trở về nhà đi?” Bé con trước mắt nên gọi nàng là ngây thơ hay vẫn là ngu ngốc đi?

“Dù sao cũng không có ai nhận ra tôi.” Lâm Duyệt lí nhí nói một tiếng, sắc mặt nháy mắt ửng hồng thật đáng giận nha. Nàng hôm nay đã mất mặt tới mức này, người đàn ông đáng giận này cư nhiên không chút đồng cảm mà còn nói móc nàng?

Cuối cùng cũng không có từ chối nữa, Lâm Duyệt bảo xe dừng lại ở bên dưới dãy nhà kia. Xuyên qua cửa kính xe Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn lầu hai cũ nát của dãy nhà này, mi tâm hơi hơi nhăn lại, nhẹ nhàng mở miệng nói : ‘Hơn hai năm nay em vẫn ở đây sao?’

Dãy nhà cũ nát này căn bản không phải là nơi để cho người ở đi? Lầu 3 trở xuống là khách sạn, lầu 3 trở lên đều đã cho người khác thuê.

“Ở đây không có gì không tốt cả.” Lâm Duyệt không hài lòng nói móc hắn: “Cuộc sống trong vòng luẩn quẩn có cái thú vị của luẩn quẩn, mà không nhất định phải sống trong vàng kim mới có thể vui vẻ, với sloại người như anh có nói anh cũng không hiểu.”

Lâm Duyệt xoay người đẩy cửa xuống xe cũng không có quay đầu lại, một mạch hướng đại sảnh đi đến, hoàn toàn không có nhìn thấy ánh mắt ai đó theo sát mình từ phía sau.

Đi qua một đoạn nào đó thì Lâm Duyệt nhìn thấy khuôn mặt béo ú ghê tởm đến buồn nôn của lão Trương hán đang cười hề hề nhìn chính mình nói: “Duyệt Duyệt nha, vòng cổ cô có còn muốn hay không? Chỉ cần theo hầu tôi một đêm là đủ rồi.”

“Đi chết đi!” Lâm Duyệt tức giận quát lớn một tiếng, bước nhanh chạy lên lầu.

Chủ cho thuê nhà vẫn tiếp tục cười hắc hắc nói: “Chúng ta có thể không cần làm chuyện gì khác, chỉ cần tâm sự cùng uống chút rượu là tốt rồi.” Chỉ tới khi tiếng bước chân của Lâm Duyệt biến mất mới cụt hứng ngậm miệng lại.

Lâm Duyệt ‘Phanh’ một tiếng đẩy ra cửa gỗ, Lưu Tuyết đang ngủ bị dọa từ mê man mà mở lớn hai mắt nhìn từ phía sau là Lâm Duyệt. Lòng hiếu kỳ áp chế lửa giận nghi hoặc nhìn nàng nói: “Duyệt Duyệt vì sao nhanh như vậy cậu đã trở lại? Chơi không vui sao?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nổi Tiếng??

“Chơi vui lắm ——.” Lâm Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi gạt bỏ những lời này, nhớ tới Thi Tiểu Hân cùng với Phạm Tư Ân sắc mặt liền hận đến nghiêng răng kèn kẹt. Cơn giận qua đi lại là một trận khuôn mặt nóng bừng lên, đời này nàng chưa từng bị quá mất mặt như vậy.

“Chơi vui vì sao lại không chơi nhiều nhêm một chút thế?”

“Tên mặt rỗ đem mình đuổi về đến đây.”

“Cậu lại gặp tên mặt rỗ? Hắn có làm gì cậu không?” Lưu Tuyết lo lắng nhìn nàng, quan sát nàng một lần nữa những gì khi đi vẫn còn mang đủ về nhà mà.

“Không có!” Trừ bỏ cương hôn và sờ soạng phía sau thì quả thật không có làm gì nữa. Chính là nàng tình nguyện cho hắn đánh một chút cũng không muốn chịu hắn đối xử với mình thấp kém như vậy nha.

Lưu tuyết hoài nghi nhìn chằm chằm nàng: “Vì sao lại có thể như vậy? Không phải hắn một mực đuổi theo cậu để tìm lại vòng cổ sao?” Hơn nữa tựa hồ mỗi ngày đều thúc giục nàng phải nhanh nên khiến cho nàng mỗi ngày chỉ biết cười hề hề cho qua chuyện.

“Hắn có thể làm gì với mình? Đem mình giết đi thì cả đời này hắn cũng đừng mong đến tìm lại vòng cổ nha, cậu nghĩ rằng hắn bị điên

chắc!” Lâm Duyệt hiểu rất rõ Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ không dám đối xử với mình như vậy vì hắn đã sớm đem nàng trở thành vợ trước của hắn.

Đột nhiên phát hiện ra khuôn mặt của mình thật hữu ích, bằng không đã sớm bị cái tên đàn ông gian ác kia phanh thây ra rồi.

“Nói cũng có lý, hắc hắc.” Lưu Tuyết chui vào chần tiếp tục khò khò ngủ, nhưng mà Lâm Duyệt ngay cả một chút buồn ngủ cũng đều không có, lửa giận đầy mình khiến nàng ngủ không được đi.

Sáng sớm hôm sau Lâm Duyệt dắt Lưu Tuyết bắt chập mọi khó khăn đi vào phòng học, mới vừa bước chân vào liền nghe được một trận ồn ào lớn nhỏ. Hình như lại có tiếng cười tưởng như vô tình, ngay sau đó là một trận bước chân không nhanh không chậm truyền đến.

Lâm Duyệt xấu hổ, cả khuôn mặt nhỏ nhắn khô nóng một mực không dám ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đôi giày hàng hiệu xinh đẹp trên mặt đất, hận không thể dẫm một cái lên đó cảm thụ xem thế nào, nhìn thấy con nhỏ này khiến người ta đau đến chết đi sống lại.

“Duyệt Duyệt tối hôm qua chơi có vui vẻ không?” Thi Tiểu Hân cười xấu xa mà quan sát nàng, giọng mỉa mai mở miệng. Vừa dứt lời bên cạnh liền truyền đến một trận tiếng cười lớn điên loạn

Lưu Tuyết không hiểu gì cả nhìn mọi người, vì không phải người ngoài nên cũng hắc hắc cười theo bọn họ.

Lâm Duyệt tức giận lấy khủy tay hích vào người cô một cái, tức giận nói: “Cậu cười cái khỉ gì?”

“Bọn họ cười cái gì mình liền cười cái đó nha.” Lưu Tuyết liền ngừng cười, vẻ mặt vô tội liếc mắt quyết qua mọi người. Cậu ấy làm sao vậy? Cô cười là sai sao?

Mọi người cười càng khiến Lâm Duyệt khó xử, nàng cảm thấy da đầu một trận run rẩy khiến nàng sắp chịu không nổi rồi. Rốt cục Thi Tiểu Hân cũng ngừng cười ho nhẹ một tiếng: “Lưu Tuyết tối hôm qua có trò thật là vui nha, cậu cũng chưa có nhìn thấy Lâm Duyệt nổi bật kinh động toàn trường nha! Hơn nữa tất cả mọi người đều biết Lâm Duyệt thích Phạm học trưởng.” Nói xong chuyển hướng Lâm Duyệt: “Duyệt Duyệt cảm giác này thích không? Nhất định là rất thích đi?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trốn Học

Muốn cùng cô giành bạn trai? Nàng còn chưa đủ tư cách, cho dù biết Phạm Tư Ân không có khả năng sẽ thích loại con gái không biết xấu hổ này, cô cũng không cho phép những loại ruồi nhặng này bay loạn trước mặt hắn.

Lâm Duyệt ngẩng đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn cô ta cười khẩy nói: “Thật sự là cười chết người đi a, tôi mà thèm thích Phạm Tư Ân các loại con trai không biết tu dưỡng không biết tôn trọng con gái hay sao? Loại rác rưởi này có xách giày cho tôi cũng không đáng, chỉ có loại như cậu mới coi là bảo bối mà thôi.”

“Mày!” Thi Tiểu Hân tức giận trừng mắt hầm hầm nhìn nàng, lập tức sắc mặt chuyển sang cợt nhả: “Còn có mặt mũi mà ở đây giả vờ sao? Vì muốn gặp Phạm học trưởng ngay cả áo ngủ cũng đều mặc chạy đến buổi dạ tiệc của người ta, còn có mặt mũi nói không thích người ta?” Bạn cùng lớp ba năm nay ai chẳng biết Lâm Duyệt nàng thích Phạm Tư Ân?

Thi Tiểu Hân cậu làm to rồi, Mạc Lặc Nghị Phàm – Cameron là vị hôn phu của tôi, tôi đi tham gia dạ tiệc cũng là vì anh ấy mà thôi! Cameron! Nghe rồi chứ?” Cái tên kia vừa thốt ra liền khiến toàn trường im lặng, chính là người đàn ông ngang nhiên chiếm tiện nghi của nàng. Được, nàng cũng phải cố gắng lợi dụng một chút uy danh của hắn để thỏa mãn lòng hư vinh của mình đi.

“Có trời mới tin!” Thi Tiểu Hân cười khịch một tiếng: “Mạc Lặc Nghị Phàm nếu không phải bị ám đầu, thì cũng không bao giờ thích cái loại nữ sinh không biết phải trái như mày, mày biết được anh ta bao nhiêu tuổi không?”

“Tôi.”

“Người ta năm nay đã ba mươi tuổi so với mày có vẻ lớn hơn nhiều đi. Cùng lắm mày cũng chỉ được coi là đem thân thể làm tình nhân của người ta mà thôi.” Thi Tiểu Hân không đợi Lâm Duyệt mở miệng liền nói.

Đúng vậy biểu hiện ngày hôm qua của Mạc Lặc Nghị Phàm có chút ngoài dự đoán của mọi người, thực làm cho người ta khó hiểu, tuy rằng người bên ngoài đối với cuộc hôn nhân của hắn và tình cảm cá nhân không được rõ lắm. Nhưng dùng đầu gối cũng có thể tưởng tượng ra người đàn ông hoàn mỹ như vậy tại sao đến tận 30 tuổi vẫn còn chưa lấy vợ?

Hơn nữa bề ngoài của Lâm Duyệt nhiều lắm cũng chỉ được 70% của một cô gái, căn bản là không xứng với người đàn ông ưu tú vĩ đại Mạc Lặc Nghị Phàm này.

Cô ta nói thực không có sai, người đàn ông hàng đầu như Mạc Lặc Nghị Phàm tại sao lại chưa có lấy vợ? Trên thực tế từ ba năm trước hắn đã lấy vợ còn có một cô con gái xinh đẹp, ba năm trước đây nàng còn là học sinh năm nhất trung học.

Người vợ có vẻ ngoài giống y như nàng của hắn rất cực cùng nàng có quan hệ gì? Chẳng lẽ là chị em? Mặc kệ là quan hệ gì Lâm Duyệt nàng sẽ không chia sẻ chồng với người khác. Chuyện này có chút quá đáng.

Nhìn thấy nét mặt ghen tỵ của Thi Tiểu Hân, nàng biểu hiện ra sắc mặt khinh thường, cười lạnh nói: “Cậu cứ việc đoán, tôi cùng anh ta có quan hệ thể xác hay không, chỉ cần trong lòng tôi biết rõ là được rồi.”

Nói xong cũng không quay đầu lại, ra khỏi phòng học hướng cổng trường đi đến. Lưu tuyết vội vàng đuổi theo, một bụng nghi hoặc không biết nên hỏi từ đâu, cả kinh kêu lên: “Lâm Duyệt còn có ba phút nữa là vào lớp cậu còn muốn đi đâu?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tự Mình Đến Khảo Sát

“Nhìn thấy con nhỏ kia, mình thà không đi học còn hơn.” Lâm Duyệt một bên cất bước rời đi một bên lớn tiếng la Thi Tiểu Hân Quả thực là rất đáng giận! Nàng hận chết con nhỏ kia.

“Nhưng mà chúng ta không thể cứ như vậy mà trốn học nha.”

“Cậu không cần để ý mình, tự mình quay về đi học là tốt rồi.”

“Như vậy sao được, chúng ta chẳng phải là một đấng thôi.” Lưu Tuyết hắc hắc cười nói, gian nan đuổi theo bước chân nàng tò mò hỏi: “Duyệt Duyệt đêm qua rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Mạc Lạc Nghị Phàm là ai nha?”

Tối hôm qua cô rất mệt nhọc cho nên kiên quyết không đi dạ tiệc, sớm biết có trò hay để xem cô nhất định sẽ đi tới đó, azzzzz thật đáng tiếc nha.

“Mạc Lạc Nghị Phàm chính là tên mặt rỗ đuổi theo mình đòi vòng cổ ấy.” Lâm Duyệt không cảm thấy phiền giải thích. Lưu Tuyết “Nga” một tiếng, cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng lại không giám hỏi tiếp, đành phải đem đầy bụng nghi vấn nuốt xuống một lần nữa.

Đứng ở cổng trường nhìn trước mắt bốn phương đường thông suốt, cuối cùng Lâm Duyệt lựa chọn quay về công ty đi làm. So với ở trường lục đục cãi nhau, nàng cảm thấy nhân viên công ty Viễn Vọng thực thân thiết hơn nhiều.

Vừa đi vào công ty, liền nhìn thấy mọi người lại đang thu thập sửa sang lại văn phòng, Lâm Duyệt nghi hoặc quan sát mọi người hỏi: “Lần này lại có vị chủ tịch nào tới sao? Đều đang làm cả mà. Lần trước là tân chủ tịch muốn đến, chẳng lẽ lần này là tân chủ tịch đi nên muốn làm tiệc tiễn đưa vui vẻ sao?”

“Lâm Duyệt, Lưu Tuyết đừng dài dòng nhanh thay quần áo đồng phục đi. Vương Ưc Linh hiếm thấy nghiêm túc thúc dục.

“Chị nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao đi.” Lâm Duyệt thực sự rất tò mò, từ ngày vào công ty cũng chưa có yêu cầu nàng mặc đồng phục nha.

“Người lãnh đạo tối cao của tập đoàn Thụy Ca lập tức sẽ tới công ty mình tiến hành khảo sát thực tế.” Một người đồng nghiệp khác cười nói: “Phim quảng cáo lần này của chúng ta đã được Thụy Ca tuyển chọn nha.”

“Thật sự a?” Lưu Tuyết hưng phấn mà kêu một tiếng, bị vui sướng nồng đậm trên mặt các nàng lôi kéo, Lâm Duyệt hướng phòng thay đồ đi đến, vừa đổi quần áo đồng phục xong, Tiểu Thiên liền dẫn mọi người xuống lầu một tiếp đãi khách quý.

Căn bản đây không phải phận sự của Lâm Duyệt cùng Lưu Tuyết nhưng chính bởi vì ham chơi nên hai người nháy mắt theo sát phía sau độ ngũ nhân viên hấp tấp hướng lầu một đi xuống.

Đại sảnh lầu một có chút khoa trương dưới đất trải thảm đỏ, hơn mười vị nhân viên cấp cao của Viễn Vọng xếp hàng hai bên nghiêm trang chờ đợi khách quý đại giá quang lâm.

Đầu Lâm Duyệt dò xét tò mò hướng cửa nhìn xung quanh ngoại trừ ánh mặt trời chói mắt cái gì cũng đều không thấy. Vương Ưc Linh néo cánh tay nàng lạnh giọng quát: “Đứng yên cho tôi không thì lên lầu làm việc.”

“Chủ tịch tập đoàn Thụy Ca bao nhiêu tuổi? Đẹp trai không?” Lưu Tuyết hưng phấn nhỏ giọng hỏi. Một bên Lâm Duyệt hòa theo phụ họa gật đầu, Vương Ưc Linh tức giận trợn trắng mắt, hận chính mình không thể đánh nàng một trận. Tuy rằng cô cũng đang rất tò mò, nhưng hiện tại đây không phải là lúc để đùa giỡn.

Vốn lần này được Thụy Ca tập đoàn để mắt tới đã không dễ dàng gì, ngoài ý muốn là còn được người lãnh đạo cao cấp nhất Thụy Ca tự mình tới chơi và thông báo, hiệ tại càng khiến bọn họ hưng phấn mà kích động nha.

Mạc Lạc Nghị Phàm- Cameron tự mình đến khảo sát lần này, ngay cả công ty quảng cáo lớn cũng không được đến đãi ngộ như vậy thật, không biết nên vui hay nên buồn nữa.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cư Nhiên Lại Là Hẳn?

“Tới rồi, tới rồi. . .” Một hồi nho nhỏ tiếng xì xầm từ trong đám người vang lên, mọi người không tự chủ mà sửa sang lại một chút quần áo, đứng thẳng lưng.

Đứng tận bên trong Lâm Duyệt và Lưu Tuyết thân dài quá cổ, một chiếc xe thương vụ cao cấp có rèm che chậm rãi dừng lại trước tòa nhà, cậu bé gác cửa chạy ra mở cửa xe. Diệp Tường Phi từ trong xe chui ra, phía bên kia xe, chính là thân ảnh của Mạc Lạc Nghị Phàm.

Diệp Tường Phi lễ phép cúi người hướng Mạc Lạc Nghị Phàm bày ra tư thế mời vào, đoàn người vững vàng bước, hướng đại sảnh bên trong đi tới.

Mọi người một trận hấp hơi trợn mắt, tất cả đều không chớp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt khí suất yêu mị khiến kẻ khác phải căm giận kia.

Nguyên bản một nhóm cô gái đang giả vờ đứng nghiêm túc đều là cả kinh há hốc miệng, bộ dáng trông như mất hồn, ngay cả tới lời chào hoan nghênh cũng đã quên không nói. Trời ơi! Vẫn cho rằng trên đời này Diệp Tường Phi là bậc tuổi trẻ tài cao đầy hứa hẹn nhất, là người đàn ông đẹp trai nhất, thì ra không phải thật là thiên ngoại hữu thiên nha!

Mà ánh mắt Mạc Lạc Nghị Phạm thủy chung chỉ dừng lại trên một người. Chính là động lực thúc dục hắn có ý nghĩ hợp tác với Viễn Vọng tiểu nữ nhân kia, giờ phút này, nàng cũng đang cùng đoàn người cả kinh đứng tại chỗ.

Lâm Duyệt dùng sức dụi hai mắt, ngây ngốc mà trừng lớn mắt nhìn thân ảnh khí xuất đang chậm rãi hướng trong này đi tới, đúng vậy! Hắn chính là kẻ đuổi theo nàng đòi lại vòng cổ, không phải nói là người đàn ông này là chồng của chính mình.

Tại sao lại là hắn? Chủ tịch tập đoàn Thụy Ca cư nhiên lại là hắn? Trời ạ!

“Trời ạ, người này thật đẹp trai nga.” Lưu Tuyết hô nhỏ, Lâm Duyệt lại lơ đãng hướng cô liếc mắt một cái: “đẹp chỗ nào, một chút cũng không đẹp.”

Lưu Tuyết kinh ngạc đánh giá nàng, trước kia nhìn thấy soái ca kẻ mê trai chính là Lâm Duyệt, hôm nay tại sao lại tu thân dưỡng tính? Trong lòng cười trộm một tiếng. Lưu Tuyết giơ hai tay lên, mạnh dạn đem nàng đẩy lên phía trước.

Lâm Duyệt không dự đoán được cô sẽ dùng chiêu này, chỉ cảm thấy thân mình một trận trời long đất nổ, lập tức hướng mặt đất thẳng tắp lao đến, miệng hét chói tai vang vọng cả đại sảnh: “Oa, ao, nha nha, ôi mẹ nha!”

“Phịch.” Một tiếng vang lên, Lâm Duyệt lợi dụng tư thế ngã gục, ngã ngay dưới chân đoàn người, nàng đau đến hoa cả hai mắt, cắn răng đứng dậy.

Bên cạnh là một đám đồng nghiệp, buồn cười nhưng không giám cười, còn có Lưu Tuyết đang cả kinh, trời ạ, chẳng qua là cô khẽ đẩy một cái, Lâm Duyệt như thế nào lại bay tới tận đó đâu? Hơn nữa ngang nhiên mà nằm ngay dưới chân khách quý. Xong rồi , xong rồi. Nhất định cô sẽ bị tân chủ tịch mắng chết a.

Tuấn mi Diệp Tường Phi khẽ nhú, không vui nhìn người dưới chân, cô bé này trong công ty nổi danh là nghịch ngợm, sắc mặt thoát xanh rồi lại trắng, trộm liếc mắt nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm đứng bên cạnh. Đối phương chẳng qua là cười như không cười từ trên cao nhìn xuống tiểu nữ nhân gây chuyện này, may quá, phát hiện trên mặt hắn không có vẻ gì giống như đang tức giận.

Mà đứng ở sau lưng Diệp Tường Phi, Tiểu Thiên sớm đã mồ hôi lạnh đầm đìa.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Không Cho Phép Gọi Là Mẹ!

Lâm Duyệt gian nan cựa người, ngẩng đầu liền ngay lập tức đối diện với một khuôn mặt giống y như mình phóng đại trước mặt, chẳng qua là giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đang cười hì hì nhìn chăm chăm vào bản thân nàng.

Lâm Duyệt càng thêm kinh sợ, thời điểm mà hai khuôn mặt một lớn một nhỏ cùng cười kia, mọi người cả kinh chỉ kém chút nữa là không hét lên mà thôi. Vương Ưc Linh há miệng thở dốc, thật sự nhịn không được, mở miệng nói: “Trời ơi, con bé này.”

Tiểu Thư Tình ngời xồm trước mặt Lâm Duyệt khanh khách cười, há miệng, thời điểm cái miệng nhỏ nhắn định hét ra hai tiếng: “Mẹ, mẹ.” Đột nhiên bị Lâm Duyệt bịt lại. Lâm Duyệt vô cùng kinh hoảng, không quên cười gượng hô nhỏ nói: “Em gái! Tại sao lại chạy tới đây? Ai cho em tới?”

Tiểu Thư Tình trợn to mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm nàng, không rõ chính mình từ khi nào đã thăng cấp trở thành em gái của nàng?

“Ngoan, cùng chị đến bên này chơi đi.” Lâm Duyệt bắt chắp chân tay ngã đầu tới tận xương cốt, dặt bàn tay nhỏ bé của tiểu Thư Tình lôi kéo, đầu hướng đám người bên ngoài gật gật, không quên cười gượng hắc hắc hướng mọi người giải thích: “Em gái của tôi, ha ha,

nhìn bộ dạng rất giống tôi đi? Mẹ tôi thật giỏi tạo người nha, cứ nhiệm đem chúng tôi tạo thành giống y như đúc, ha ha.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chú vào hai thân ảnh rất nhanh đã biến mất kia, trên mặt ý cười gian tà càng đậm, cô vợ nhỏ của hắn thật sự là rất đáng yêu nha,

“Cameron tiên sinh, mời đi bên này.” Diệp Tường Phi hướng hắn thủ thế xin mời dẫn hắn đi lên lầu. Trong lòng đối với loạt sự tình này cảm thấy rất nghi hoặc, thời điểm vừa mới nhìn thấy tiểu Thư Tình hắn cũng cả kinh. Trên đời này lại có người giống nhau đến như vậy sao?

Lúc đầu hắn đơn thuần chính là tưởng rằng giống khá nhiều mà thôi, cũng không có suy nghĩ sâu xa, dù sao Mạc Lạc Nghị Phàm cũng là một người thần bí, hắn không tin cái cô gái bình thường Lâm Duyệt kia sẽ nhận thức một nhân vật hàng đầu như vậy.

Nhưng từ khi nhìn thấy phản ứng khác thường của Lâm Duyệt và Mạc Lạc Nghị Phàm, hắn bắt đầu cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ quặc, hai người bọn họ rốt cục có quan hệ như thế nào? Tiểu hài tử này rốt cục là xảy ra chuyện gì? Thật là em gái Lâm Duyệt sao?

“Mẹ, chờ người ta một chút nha.” Tiểu Thư Tình bị Lâm Duyệt kéo một đường chạy như điên đến toilet, mặt nhọc bắt đầu thở hổn hển.

“Câm miệng! Không cho phép gọi là mẹ!” Lâm Duyệt hỏn hển kêu lên, quay đầu trừng mắt liếc nàng một cái, thấy bộ dạng ủy khuất mong chờ của nàng, lại còn cố gắng theo kịp bước chân chính mình. Không khỏi bước chậm chân, ngoài miệng lại tức giận kêu lên: “Bí ngô lùn, chẳng lẽ cháu không thể chạy nhanh lên sao?”

“Người ta mới không phải bí ngô lùn.” Tiểu Thư Tình cực không hài lòng với cách gọi này lằm bằm nói.

Lâm Duyệt kéo nàng vọt vào toilet một tay ôm lấy nàng đặt lên bồn rửa tay. Bà ra bộ dáng nghiêm túc chỉ vào nàng nói: “Cháu hãy nghe cho kỹ, ba ba cháu là một tên biến thái. . . !”

“Ba ba mẹ mới biến thái.” Tiểu Thư Tình không đợi nàng nói xong liền lớn tiếng phản bác.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Không Cho Phép Gọi Là Mẹ-2

“Cô biết, ba ba cô như thế nào, mới không cần cháu nhắc nhở.” Lâm Duyệt xoay người, trợn trắng mắt tức giận nói, ba ba của nàng Owen – Morgan, không chỉ có biến thái, còn bị bệnh thần kinh! Nếu không nàng cũng không rơi vào bước đường cùng như thế này.

“Mẹ!”

“Không phải đã bảo không được gọi mẹ sao?” Lúc này đến lượt Lâm Duyệt chặn họng nàng, nhìn vẻ mặt mờ mịt của tiểu Thư Tình, Lâm Duyệt càng cố nhấn tâm, rút cục phát huy hết vẻ hung tợn, đè chặt hai vai nhỏ nhỏ của nàng, hung dữ cảnh cáo “Cháu hãy nghe cho kỹ, cô không phải mẹ của cháu, là do ông bố kia của cháu nhận làm, cháu dám lại một lần gọi cô là mẹ, cô sẽ đánh nát cái mông nhỏ của cháu.”

“Mẹ!” Tiểu Thư Tình khiêu khích mà nhìn nàng, ngọt giọng kêu một tiếng.

Lâm Duyệt nhất thời tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu ngã lăn đất, cừ thật. Khó đối phó giống y ba ba của nó. Hai mắt rùng rợn trừng với nàng: “Thử kêu một lần nữa coi?”

“Mẹ!” Thanh âm càng thêm ngọt, khiến người khác nổi da gà.

“Cháu! ! !” Lâm Duyệt tức giận tới run người, nghiến răng nghiến lợi kêu ken két. Trùng mắt nhìn bộ mặt lớn lên giống tiểu thiên sứ

kia, lại là khuôn mặt nhỏ nhắn bộ dáng thực đáng đánh đòn. Con bé này cư nhiên một chút cũng không hề sợ nàg? Xem ra cứng đối với nó thực phí công vô ích, đành phải chuyển sang dùng mềm thôi.

Sắc mặt thay đổi tựa như biến sắc, trên mặt nháy mắt đã thay thế bởi một nụ cười vô cùng sủng nịnh, vỗ về hai má nõn nà của tiểu Thư Tình cười nói: “Ha ha, Thư Tình ngoan, ở cơ quan của mẹ nếu để người khác biết mẹ có một cô con gái lớn như con vậy nhất định sẽ bị người ta mắng chết mất.”

“Vì sao lại thế?”

“Bởi vì mẹ vẫn còn học việc nha.” Đúng vậy đến tai lãnh đạo trong trường học, nhất định nàg sống không nổi. Khẽ đảo tròn mắt, tiếp tục dụ dỗ nói: “Cho nên về sau con gọi mẹ là chị ngàn vạn lần đừng gọi mẹ có được không?”

“Không được!” Khuôn mặt nhỏ nhắn vênh sang một bên, không chút lưu tình nào cự tuyệt.

Lâm Duyệt lại một lần nữa chán nản, nắm tay vừa mới buông lỏng lại rất nhanh nắm chặt, nói một câu: “Vì sao lại không được?”

Tiểu Thư Tình bày ra bộ mặt thật là ủy khuất, lẩm bẩm nói: “Người ta chỉ thích kêu mẹ thôi!” Thật vất vả mới tìm được mẹ lại bắt nàg gọi là chị? Nàg mới không cần.

Nghe lời của nàg trong lòng Lâm Duyệt đột nhiên đau xót, rất cục không thể giả bộ tức giận được nữa. Đứa bé đáng yêu như vậy, lại nói ra những lời này . .

“Kia . . . Trước mặt người ngoài gọi chị, còn lại gọi mẹ, được không?” Lâm Duyệt nhượng bộ ôn nhu nói.

Tiểu Thư Tình nhìn chăm chăm nàng, sau một lúc lâu lo lắng, mới cố mà gạt đầu một cái, lập tức bổ sung nói: “Nhất định mẹ phải thường xuyên trở về thăm tiểu Thư Tình đấy nga.”

“Biết rồi.” Lâm Duyệt đem nàng từ trên bồn rửa tay bế xuống dưới, trong lòng liên tục kêu thảm thiết: “Trời cao đất dày ơi, làm sao tôi lại gặp phải phiền toái lớn như vậy a”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Nàng Đã Chọc Giận Ai?

Rốt cục là nàng đã chọc ai, đắc tội với ai nha? Như thế nào sau một đêm có thêm một ông chồng không nói, còn thêm một đứa con gái, ông trời ơi, tại sao phải ưu ái cho nàng như vậy nha. Ô

“Mẹ, con không phải là đại phiên toái.” Đạt được thỏa thuận, tiểu Thư Tình vô cùng cao hứng ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nàng, một bên dùng tay nhỏ bé lay lay làn váy của nàng.

Lâm Duyệt liếc mắt nhìn nó một cái, làm bầm nói: “Con là phiên toái nhỏ, ba ba con là phiên toái lớn.” Không can lòng mà lôi kéo nó đi ra khỏi toilet, nhất thời Lâm Duyệt không biết phải làm sao bây giờ.

Nên đem cục phiên toái nhỏ này ném đi đâu bây giờ? Không biết Mạc Lạc Nghị Phàm muốn khảo sát công ty đến bao giờ, dù sao nàng cũng không muốn gặp lại hắn. Người đàn ông kia không biết sợ là gì, nếu ở trước mặt đồng nghiệp nói lung tung thì thực sự nàng sẽ chết rất thảm nha. Cho nên tốt nhất là đừng nên gặp phải hắn.

Không có chỗ nào có thể đi, bởi vậy nàng đành phải mang theo tiểu Thư Tình hướng phía văn phòng đi vào, trong văn phòng, Tiểu Thiên một đầu mồ hôi đầm đìa lướt ngang qua cửa kính. Nhìn thấy Lâm Duyệt cũng không thèm quan tâm đến nàng, ôm một tập tài liệu lớn hướng phòng khách đi đến.

“Lâm Duyệt, nói mau đây có phải em gái của cô không?” Nhóm bát quái nữ hài tử ầm ầm xông tới, đem Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình vây xung quanh, mấy chục con mắt ma mãnh nháy nháy dán chặt trên người tiểu Thư Tình dò xét, tựa như đang vuốt ve một cái búp bê vải trên quầy bán hàng.

“Đây là bí mật! Cảm ơn mọi người!” Da đầu Lâm Duyệt run lên gãi gãi đầu, thật sự không biết nên trả lời câu hỏi của mọi người như thế nào. Mọi người đành phải hướng tiểu Thư Tình dụ dỗ hỏi: “Tiểu bảo bối, nói cho chú, cho gì biết cháu có phải hay không?”

Tiểu Thư Tình quay quay cái đầu nhỏ đánh giá bang phái điên này, lại nhìn phía khuôn mặt cảnh cáo của Lâm Duyệt, trộm cười cười nói: “Cháu là từ trong tảng đá chui ra a.” Khi nói, còn không quên hướng mọi người làm động tác như Tôn hầu tử, khiến mọi người đều cười ầm lên.

“Tiểu hài tử, học người ta nói dối dù chỉ một chút, cũng là không ngoan.” Lưu Tuyết giả vờ giận bĩu môi.

“Là chị dạy cháu nói dối ạ.” Tiểu Thư Tình vô tội chớp chớp hai mắt to tròn như viên ngọc, cười hì hì.

“Nào có.” Lâm Duyệt mắt húng phản bác.

Vương Ưc Linh khoa trương ai thán một tiếng, kéo dài thanh âm nói: “Một đứa bé ngoan như vậy, cứ nhiên theo một người chị như vậy, có thể học được gì tốt mới là lạ.”

“Chị có ý gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Duyệt tối sầm lại, giơ tay liền nghĩ muốn dạy giỗ cô, Vương Ưc Linh cười hì hì chạy sang một bên. Lâm Duyệt cầm lấy một tập hồ sơ một bên đuổi theo

một bên nói: “Tiểu bảo bối, mau giúp chị xử lý nữ nhân hư hỏng này.”

“Chị cố lên. . . . gì cố lên. . . . !” Tiểu Thư Tình chẳng ra làm sao hô to, hưng phấn mà vỗ tay, một bộ e sợ khiến mọi người nhìn không ra bộ dáng gì.

Một đám người ở gian nhỏ đang huyền nóa vui vẻ, lúc này thân ảnh Diệp Tường Phi và Mạc Lạc Nghị Phàm cùng đoàn người đột nhiên xuất hiện trong văn phòng. Mọi người đồng thời xựng sốt một chút, cúi thấp đầu ý thức trở lại ngôi vào vị trí của mình.

Tiểu Thiên đầu ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt Diệp Tường Phi u tối, đây là ngày mà biểu tình của hai người chuyển biến nhiều như vậy. Ôi con thỏ nhỏ này là chuyên gia gây phiền phức, gây họa cũng không coi xem hôm nay là ngày nào.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Nàng Gọi Hấn Thúc Thúc?

Chẳng qua là Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn giữ bộ dáng tựa tiểu phi tiểu, bởi vì hắn biết nguyên nhân của tất cả sự việc ngày hôm nay đều do cô vợ nhỏ của hắn làm ra mà thôi. Lâm Duyệt có khả năng gì, hắn là người hiểu rõ nhất, bất quá ai có một nhân viên như nàng thì người đó thật là xui xẻo.

Diệp Tường Phi có chút bất đắc dĩ nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, cặp mắt có lỗi nói: “Thực xin lỗi, Cameron tiên sinh.”

Mạc Lạc Nghị Phàm giơ tay ý bảo hắn không cần nói thêm gì nữa, cất bước hướng trong văn phòng đi vào.

Trong văn phòng lớn, chỉ có tiểu Thư Tình đứng yên tại chỗ, không rõ đã xảy ra chuyện gì vì sao lại đột nhiên yên lặng như vậy? Nở một nụ cười sáng lạn, chuẩn bị mà hét lên: “Ba ba” hai chữ kia, lại bị người ta bịt kín miệng.

Chán ghét! Lại bịt miệng nó, lại không cho phép nó nói chuyện. Tiểu Thư Tình mắt húng lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn trừng mắt nhìn khuôn mặt khấn trương của Lâm Duyệt.

Lâm Duyệt càng trừng mắt càng cố chạy gần tới bên Mạc Lạc Nghị Phàm, cuống quýt bên tai Tiểu Thư Tình hạ giọng nói: “Bảo bối ngoan, gọi thúc thúc, mau gọi thúc thúc hảo. . . Ân, nếu con nghe lời, ngày mai mẹ về nhà cùng con, được không. . . cầu xin mà . . . Van cầu đấy! Bà cô của tôi. . .”

Không đợi nàng cầu xin xong

“Thúc thúc hảo.” Tiểu Thư Tình ngẩng cái đầu nhỏ, lớn tiếng hô lên ba chữ. Lâm Duyệt sửng sốt, sau đó cư nhiên nở nụ cười, cảm kích vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó , học bộ dáng của nó, giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, khoa trương hô: “Thúc thúc hảo.”

Mạc Lạc Nghị Phàm rùng mình, neho mắt uất giận trừng mắt nhìn khuôn mặt gượng ép cười của Lâm Duyệt, nàng gọi hắn là gì? Thúc thúc? Không chỉ có mình nàng gọi hắn thúc thúc lại còn dạy Tiểu Thư Tình cũng gọi hắn thúc thúc? Khinh người quá đáng!

“Ha ha, Nghị Phàm thúc thúc, cảm ơn chú đã giúp tôi chiếu cố mọi mọi, chú thật sự là người tốt nha.” Lâm Duyệt gượng cười ha hả nói: “Nghị Phàm thúc thúc, đã là người tốt thì tốt cho trót, chú giúp tôi mang đứa nhỏ về nhà đi, cảm ơn chú trước. Mau đi! Mau về đi thôi!” Trong lòng Lâm Duyệt hò hét, đừng nên trở lại đi, không thì đầu của nàng mau nổ ra mất a.

Toàn bộ đồng nghiệp cùng ban lãnh đạo xung quanh đều giương hai mắt đánh giá màn kỳ quái này, Lâm Duyệt bị đồng nghiệp nhìn thấy xấu hổ vô cùng.

Mạc Lạc Nghị Phàm cười một tiếng, xoay người, một tay đem Lâm Duyệt đang ngồi xổm trên đất nâng lên, cánh tay thon dài vòng qua lưng áo khéo léo của nàng vòng về phía trước. Lâm Duyệt bị kéo vào trong lòng hắn, ngẩng đầu hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn.

Nàng nghĩ muốn phủi sạch quan hệ với hắn? Nghĩ cũng đừng nghĩ. Còn chưa đến một tiếng đã đem Tiểu Thư Tình dạy hư, nàng gọi hắn thúc thúc? Món nợ này, hắn không đòi lại không được.

Lâm Duyệt trừng mắt với hắn, từ kinh ngạc chuyển sang uất giận, mượn đây cảnh cáo hắn, tốt nhất đừng có làm điều gì bậy bạ. Còn có. Nàng nhớ đam mê lớn nhất của hắn chính là tùy ý, tùy chỗ, tùy lúc mà hôn người khác.

Nàng thề, lần này chỉ cần hắn dám hôn nàng nàng liền . . .
liền

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hiểu Lầm

Trước mặt đột nhiên tối sầm lại, khuôn mặt yêu mị trong nháy mắt phóng đại, Lâm Duyệt hét lên một tiếng, hung hăng vung tay một quyền thẳng tấp nện lên mặt Mạc Lạc Nghị Phàm. Mạc Lạc Nghị Phàm đau đớn hét lên một tiếng, không hồn dậm trừng mắt với nàng : “Em đang làm cái gì ? ”

‘Tôi muốn hỏi anh, anh đang làm cái gì?’ Sắc lang! Đại háo sắc ! Lâm Duyệt trong lòng mắng to, dấy dựa ý đồ vùng ra khỏi lồng ngực hấn. Người đàn ông này không biến thái thì là cái gì? Trước mặt nhiều người như vậy ôm ôm ấp ấp, rất kỳ cục!

Khuôn mặt Mạc Lạc Nghị Phàm lại lần nữa áp chế, dán vào bên tai nàng nói: “Tôi chỉ muốn nói cho em biết, chúng ta đi ra đi ăn cơm trưa thôi.”

???????????? Không phải vừa rồi hấn muốn hôn nàng sao? Chẳng lẽ là nàng hiểu lầm? — Dọa người nha!

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thoát đồ thoát trắng của nàng, khẽ cười một tiếng, buông cánh tay trên lưng nàng ra. Đục tự do, theo bản năng Lâm Duyệt từng bước lùi về phía sau, cảm giận nói : “Ai muốn cùng ăn cơm trưa với anh ? Không biết xấu hổ!”

“Duyệt Duyệt không thể vô lễ!” Tiểu Thiên thấp giọng trách mắng, tuy rằng hấn không rõ ràng lắm về mối quan hệ của hai người, chính

là người ta đã đích thị chỉ Lâm Duyệt cùng ăn cơm, không đi cũng không được nha.

“Bất lịch sự chính là anh ta.” Lâm Duyệt trừng mắt nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm bất mãn chỉ trích nói, có gì đặc biệt hơn người chứ, chủ tịch Thụy Ca tập đoàn thì có gì đặc biệt hơn người? Khách quý thì có gì hơn người ?

Mạc Lạc Nghị Phàm ngoéo một cái khóe môi, cho nàng một cái mộng ảo mỉm cười, giả bộ xin lỗi mở miệng: “Duyệt Duyệt, thực xin lỗi, vừa mới chẳng qua là đùa với cháu một chút thôi, mà mối quan hệ của chúng ta lại tốt như vậy”

“Ăn cơm! Ăn cơm phải không? Tôi đi.” Lâm Duyệt thét chói tai chặn họng hắn, xú nam nhân. Muốn vạch trần nàng? ! Trước mặt mọi người vạch trần nàng? Trời a! Rõ ràng cái gì nàng cũng không có làm, vì cái gì nàng phải sợ hắn cơ chứ? Nàng cũng hắn chỉ là người xa lạ không có quan hệ, đứa nhỏ cũng không quan hệ, rốt cục nàng đang sợ cái gì chứ?

Cán răng miễn cưỡng cười tươi nói: “Nghị thúc thúc giúp tôi chiếu cố em gái lâu như vậy, tôi vẫn nên mời chú ăn một bữa cơm mới phải, ừ, chúng ta đi ăn mì thịt bò thấy thế nào? Liền quyết định như vậy đi, đi thôi đi thôi!”

Vừa nói chuyện, Lâm Duyệt vừa lôi tay Tiểu Thư Tình hương thang máy đi đến nàng khởi xướng mời món này vừa rẻ mặt khác mỳ ăn rất nhanh, hô hai tiếng là ăn xong rồi, thật là tốt.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn bóng dáng nàng nóng lòng thoát đi , cười nhẹ một tiếng, quay hướng Diệp Tường Phi, khẽ mở miệng: “Diệp tổng, chúng ta có thể đi rồi.”

“Được, mời bên này .” Diệp Tường Phi sắc mặt âm trầm đáp lời, đoàn người cũng tùy theo hướng thang máy đi đến, thậm chí Diệp Tường Phi cảm thấy bữa cơm này là không cần thiết. . . . phải ăn, lấy thái độ cẩn thận tỉ mỉ của Mạc Lạc Nghị Phàm, hôm nay công ty diễn một loạt những trò khôi hài cũng đã đủ để cho hắn hủy hợp tác với Viễn Vọng rồi.

Lâm Duyệt! Hắn thực sự không biết là nên khóc hay lên cười khi trong công ty xuất hiện một cô nhóc như vậy, hắn cố ý muốn biết nàng cùng Mạc Lạc Nghị Phàm là loại quan hệ gì, tò mò vì sao nàng lại có thể nhận thức chủ tịch tập đoàn Thụy Ca, người mà người khác muốn gặp một lần đều khó.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nói Những Lời Không Nên Nói

Lâm Duyệt đi vào thang máy, mới phát hiện là sẽ cùng ăn với toàn bộ nhân viên cao cấp trong công ty, xem ra Mạc Lạc Nghị Phàm là cố ý muốn chinh nàng, người đàn ông này thật là đáng giận! Căm giận nghĩ, Lâm Duyệt đi theo phía sau đám người, bước ra khỏi thang máy.

Mạc Lạc Nghị Phàm một bên lắng nghe Diệp Tường Phi không ôm gì hi vọng tường thuật lại tình hình công ty, một bên để ý động tĩnh phía sau, khóe miệng vẫn hàm chứa một ý cười nhàn nhạt.

Tiểu Thư Tình tựa như một chú cá nhỏ, lượn đi lượn lại không ngớt trong đám người, thỉnh thoảng lại lắc lắc tay Lâm Duyệt, sau lại lắc lắc tay Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Chị em muốn ăn sữa chua.” Tiểu Thư Tình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, trông ngóng nhìn Lâm Duyệt lớn giọng nói.

“Kêu thúc thúc mua.” Lâm Duyệt không chút nào lo lắng mở miệng nói.

Đầu nhỏ chuyển hướng bên kia: “Thúc thúc, cháu muốn ăn sữa chua.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nắm tay tiểu Thư Tình thủ, nhìn Lâm Duyệt một bên liếc mắt một cái, người đứng sau nghĩ mà sợ lại cảm thấy thực buồn cười rụt cổ cúi đầu, không giám đối diện với ánh mắt tức

giận của hắn. Trong lòng một mực lo lắng, hắn có hay không nói ra những điều không nên nói, dù sao con bé này với mình bộ dáng quá giống đi.

Mỗi một lần tiểu Thư Tình kêu ‘Thúc thúc’, hai hàng lông mày Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ nhíu nhanh một cái, thật sự là cách gọi này đối với hắn rất khó có thể tiếp nhận được.

“Hắc hắc, thúc thúc mang cháu đi ăn sữa chua được không?” Tiểu Thiên cười tủm tỉm hướng tiểu Thư Tình nói, nói xong vụng trộm liếc mắt một cái đám người thấy không khí có chút cứng ngắc. Không có biện pháp nào, đứa nhỏ này thật sự rất đáng yêu, hơn nữa bộ dạng cùng với Lâm Duyệt cư nhiên giống nhau như đúc, nếu như lớn thêm mười mấy tuổi thì có lẽ chính là cặp song sinh đi.

“Cám ơn thúc thúc.” Tiểu Thư Tình thực nể tình giang hai tay ra, Tiểu Thiên liền một tay kéo nó lao vào trong lòng, ôm nó hướng phía cửa hàng đối diện khách sạn xa hoa đi đến.

Đoàn người đến khách sạn tốt nhất thuê một phòng, Lâm Duyệt ôm tiểu Thư Tình tìm vị trí khuất nhất ngồi xuống, tự xem là vị trí cách xa Mạc Lạc Nghị Phàm nhất.

Mạc Lạc Nghị Phàm không làm khó nàng, cũng không nói gì, ở bên cạnh vị trí của nàng ngồi xuống.

Nguyên lai tưởng cách xa hắn một chút, Lâm Duyệt vụng trộm nhìn hắn liếc mắt một cái, bắt đắc dĩ ngồi vào vị trí, hai tay bắt an ôm tiểu Thư Tình.

“Cameron tiên sinh.” Tiểu Thiên đem thực đơn để trước mặt Mạc Lạc Nghị Phàm, mỉm cười giơ tay.

Mạc Lạc Nghị Phàm liếc liếc thực đơn một cái, không nghĩ ngợi nhiều, hướng phía phục vụ nói : “hai ly sữa chua hương xoài.”

“Nha! Sữa chua của cháu! Cám ơn thúc thúc!” Tiểu Thư Tình hưng phấn mà kêu lên, còn đem hai chữ ‘Thúc thúc’ kêu lớn tới vang dội ra bên ngoài, Mạc Lạc Nghị Phàm trực giác bản thân giống như một kẻ giở hơi vậy, nhanh hồng mắt!

“Cameron tiên sinh, món này cũng không tệ” Tiểu Thiên lại mở miệng lần nữa nói.

“Tùy ý mọi người chọn, tôi không ý kiến .” Mạc Lạc Nghị Phàm không ý kiến mở miệng, chẳng qua là hắn muốn cùng với cô vợ nhỏ của mình ăn một bữa cơm thôi, ăn cái gì đều giống nhau.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thói Quen Ham Ăn Không Tốt

Rất nhanh, sữa chua đã được bưng lên, Lâm Duyệt mới vừa ở đáy lòng cười to một đại nam nhân cư nhiên thích sữa chua, Mạc Lạc Nghị Phàm liền đem ly sữa chua xoài đặt trước mặt nàng.

Lâm Duyệt sửng sốt một chút, nghi hoặc nhìn hắn: “Vì sao đưa cho tôi?”

“Cô cũng có thể lựa chọn không ăn.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng, nói.

“Chị cũng có thể lựa chọn đưa cho em ăn.” Tiểu Thư Tình cười hề hề, tiểu quỷ liền bắt đầu hướng ly sữa chua trước mặt Lâm Duyệt kéo về phía mình. Lâm Duyệt khẽ vỗ vỗ móng vuốt của nàng, bất mãn nói: “Cẩn thận đem bụng nhỏ vỡ tung ra!”

Ai nói nàng không muốn ăn? Chẳng qua là tò mò vì sao Mạc Lạc Nghị Phàm lại cho rằng nàng thích ăn sữa chua xoài mà thôi, còn tốt bụng như vậy đưa nàng một ly.

“Cám ơn Nghị thúc thúc.” Dựa theo lễ phép, là nên cảm tạ một chút, Lâm Duyệt cười gượng cảm kích nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm không chỉ có biết nàng thích ăn sữa chua xoài, hắn còn biết nàng có một thói quen không tốt, đó là thích ăn đồ ngọt trước bữa ăn. Hơn nữa là nói mãi cũng không có sữa, cho

nên tiểu Thư Tình cũng thừa hưởng của nàng thói xấu này. . . ham ăn.

Nhân viên dự thính của Thụy Ca và Viễn Vọng ngồi ở đây đều bị hành động kỳ quặc của Mạc Lạc Nghị Phàm làm cho bất ngờ, đặc biệt là mấy vị cán bộ cao cấp của Thụy Ca. Bình thường đều phải tiếp xúc với khuôn mặt lạnh như băng của Mạc Lạc Nghị Phàm, chưa từng nhìn thấy hắn cười, hơn nữa bây giờ lại sủng nịnh hai cô gái một lớn một nhỏ như vậy, cười tươi như vậy.

Trong phòng ăn, những người đàn ông khác đang bàn tán nói chuyện công việc, Lâm Duyệt dần cảm thấy mất vui, nghe mà như đang ngồi trên đống lửa, như ngồi trên đống than, nhưng mắt vẫn không dám nhìn phía Mạc Lạc Nghị Phàm. Mỗi lần nhìn thấy hắn nàng liền cảm thấy đứng ngồi không yên, tâm hoảng ý loạn.

Thật vất vả, rốt cục bữa cơm cũng kết thúc. Mọi người đứng dậy, Diệp Tường Phi vươn tay phải bắt tay với Mạc Lạc Nghị Phàm, thực công thức hóa, mỉm cười nói: “Hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Mạc Lạc Nghị Phàm gạt đầu một cái, dặt bàn tay nhỏ bé của tiểu Thư Tình nói với Lâm Duyệt: “Chúng ta cần phải trở về.”

“Trở về?” Lâm Duyệt sửng sốt một chút, hắn mới cần phải trở về, sớm đã phải về đi, bất quá vì sao lại kêu: “Chúng ta cần phải trở về?” Chẳng lẽ hắn lại muốn bắt nàng quay về ngôi nhà ma đó?

Lắc đầu Lâm Duyệt cười gượng hai tiếng ha ha, cười nói: “Tôi còn chưa tan ca, Nghị thúc thúc về đi, cảm ơn chú đã giúp tôi chiếu cố Thư Tình.” Cúi đầu. Đi nhanh đi! Mau cút đi! Cơ hồ Lâm Duyệt như đang cúi lạy hắn vậy.

“Ý tứ của tôi là chúng ta cùng nhau trở về.” Mạc Lạc Nghị Phàm khẽ cười nói, xoay người nhìn Diệp Tường Phi: “Diệp tổng không có ý kiến gì chứ?”

Lâm Duyệt theo hần nhìn về phía Diệp Tường Phi, đẹp trai, lạnh lùng, đáng yêu tận chủ tịch. . . .

Không đợi nàng cầu nguyện xong, Diệp Tường Phi liền hướng Mạc Lạc Nghị Phàm lộ ra nụ cười xin lỗi, bình tĩnh mà kiên quyết nói: “Thực xin lỗi, Cameron tiên sinh, công ty còn có chuyện chờ Lâm Duyệt trở về xử lý.”

“Đúng vậy, Diệp tổng nói rất đúng.” Lâm Duyệt nhìn Diệp Tường Phi, cảm động trong lòng dâng lên, tận chủ tịch vẫn là tốt nhất. . . . Đứng bên cạnh không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu Tiểu Thiên đầu đã ứa đầy mồ hôi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Từ Chối

Chủ tịch tốt của anh thực không phải uống nhầm thuốc đi? Hay là hắn đã quên Mạc Lạc Nghị Phàm là đối tượng mà công ty đang cần phải lấy lòng sao? Ngay cả yêu cầu nhỏ như vậy của Mạc Lạc Nghị Phàm đều đã bị từ chối? Hắn là không suy nghĩ sao?

Nỗ lực lâu như vậy tờ danh sách cũng không muốn? Hơn nữa, công ty căn bản không có chuyện gì phải nhờ tới tài năng của Lâm Duyệt mới có thể làm được. Vị tân chủ tịch này rốt cục đang làm cái gì, thật khó mà nắm bắt được tâm tư của hắn.

“Diệp tổng.” Tiểu Thiên liếc qua liếc lại đánh giá hai khuôn mặt lạnh lùng kia, thanh âm có chút hòa hoãn nói.

Diệp Tường Phi đánh gãy hắn lẩm lòi, mỉm cười nói với Mạc Lạc Nghị Phàm: “Cameron tiên sinh, cảm ơn sự có mặt hôm nay của ngài, hy vọng chúng ta có thể hợp tác thành công, hy vọng có cơ hội tái kiến.”

Mạc Lạc Nghị Phàm thật không ngờ hắn lại cự tuyệt bản thân mình, theo dõi con người thâm sâu của hắn, giống như đang muốn tìm kiếm cái gì. Im lặng một lúc, sau đó lại khẽ động khóe môi cười đáp lại hắn một cái, thậm chí cười: “Hy vọng như vậy.”

Nói xong, liếc mắt nhìn Lâm Duyệt một cái, nắm tay tiểu Thư Tình hướng cửa phòng đi ra, tiểu Thư Tình lại không ngừng quay đầu lại

hương Lâm Duyệt hét to: “Chị, chị phải thường xuyên tới thăm em nha, nhất định phải tới đó nga.”

“Biết rồi!” Lâm Duyệt hương nàng vẫy vẫy tay, thẳng đến khi người của Thụy Ca đi hết mới buông lỏng thần kinh, lùi một cái ngã ngồi trên ghế, thở hắt ra.

Rốt cục đi rồi, cuối cùng cũng đi rồi, a a a

~ hù chết nàng!

“Duyệt Duyệt, cô thực căng thẳng a ?” Tiểu Thiên nhỏ giọng hỏi.

Lâm Duyệt gật đầu, khẽ gọi nói: “Tôi quả thực căng thẳng đến sắp chết rồi đây!” căng thẳng đến mức nagy cả sữa chua nàng ăn cũng không biết có vị gì. Nàng căng thẳng là vì sợ Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ tùy tiện làm điều gì với nàng khiến người ta cả kinh, sẽ trước mặt mọi người nói ra điều không nên nói. May mắn thay, may mắn thay, người đàn ông kia vẫn còn có một chút lương tâm , còn chưa đem nàng bức đến chết.

Diệp Tường Phi nhìn nàng liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói: “Nên trở về làm việc đi.” Nói xong nhấc chân hương cửa lớn đi đến, Lâm Duyệt cùng Tiểu Thiên cuống quít theo đi lên.

Diệp Tường Phi đi thật sự nhanh, Lâm Duyệt ở phía sau thật sự là rất vất vả, vì đi cuối cùng nên không thể không chạy chậm mà đi. Nhìn chằm chằm bóng dáng Diệp Tường Phi ánh mắt mang theo sự hối lỗi, hôm nay nàng gây ra cho công ty nhiều tai họa như vậy, hẳn nhất định rất tức giận đi?

Ô . . . Không phải là nàng cố ý a. Nếu biết chủ tịch Thụy Ca là Mạc Lạc Nghị Phàm, cho dù bị rất nhiều bạn học khi dễ đến chết ,

nàng cũng sẽ không chạy tới công ty nha!

Đều là do con ranh chết tiệt Thi Tiểu Hân kia, nếu không tại nó, nàng làm sao phải trốn học chứ ? Không trốn học sẽ không sẽ tới công ty, đến đây! Ai! Thế nào đi đến đâu nàng cũng là cái tai họa vậy chứ?

Thẳng đến thời điểm sắp tan tầm, công ty cũng không có động tĩnh gì , cũng không biết kết quả buổi khảo sát hôm nay của Mạc Lạc Nghị Phàm như thế nào. Bất quá trong công ty từ trên xuống dưới cũng không có người nào còn ôm hi vọng đối việc này, dù sao hôm nay cũng đã xảy ra thật nhiều trò cười nha.

Sau khi tan tầm, Lâm Duyệt cùng Lưu Tuyết thu thập thật tốt mọi thứ chuẩn bị tan tầm, Vương Úc Linh đột nhiên nói cho nàng biết, Diệp tổng kêu nàng đến văn phòng ngài ấy.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Mỗi Ngày Đều Là Ngày Cá Tháng Tư

Từng bị ăn một quả lừa, Lâm Duyệt sẽ không tùy tiện tin tưởng lời của cô ta, uốn éo cái đầu, không để ý tới tắt đèn bàn làm việc của mình nhường chỗ cho cô ta chơi.

Vương Ưc Linh không nghĩ tới uy tín của bản thân đã bị hạ thấp tới mức này, hướng bóng dáng của nàng oa oa kêu lên: “Lâm Duyệt, tôi thề, tôi nói đều là thật sự! Không tin cô hỏi Bạch quản lí.” Đừng a, đừng có trách tội cô không báo cho đấy nha.

“Là thật, Diệp tổng giống như tìm cô có việc rất gấp.” Một vị đồng nghiệp bên cạnh phụ họa nói, thoạt nhìn một chút cũng không giống đang đùa giỡn.

Lâm Duyệt tuy là trong lòng sinh nghi, nhưng cũng không dám không đi, xoay người lại, nhìn Vương Ưc Linh cảnh cáo, liếc mắt một cái: “Nếu dám gạt tôi, hừ hừ. . . .”

Hướng văn phòng Diệp tổng đi đến, trong lòng vẫn nghi hoặc, Diệp tổng tìm cô rốt cục là có chuyện gì, chẳng lẽ là vì muốn trách móc nàng đã gây ra sự tình hôm nay sao? Không phải đã quá muộn rồi sao?

Công việc của nàng cũng chỉ là tạp vụ mà thôi, cùng với Diệp Tường Phi căn bản là không có liên hệ gì nha, công việc cấp trên càng không có khả năng a, chẳng lẽ lại bị mấy tên kia lừa sao?

Người ta một năm bị lừa một lần ngày cá tháng tư, thế nào nàng cảm giác bản thân mỗi ngày đều đang ở trong ngày cá tháng tư a! Ai. . . !

Đứng im trước cửa văn phòng chủ tịch, Lâm Duyệt hít sâu một cái, dè dặt cẩn trọng đẩy ra cánh cửa khép hờ, chiu cái đầu nhỏ vào. Đã bị quấy rầy Diệp Tường Phi ngẩng đầu, tầm mắt thẳng tắp bắn lại đây, đối diện cặp mắt dè dặt cẩn trọng của Lâm Duyệt, mắt to linh hoạt tò mò.

Ngay sau đó, ánh mắt khẽ rùng mình, một tia không vui biểu hiện trên khuôn mặt khí suất! Lâm Duyệt bị sự lạnh lùng trong mắt hấn làm hoảng sợ, ‘Phanh’ một tiếng, ngay sau đó một tiếng rống thổng khỗ như sói tru phát ra từ miệng nàng .

Giờ phút này chỉ có một cảm giác, là rất đau! Bị cánh cửa đập vào đầu đau đến hai mắt nàng hoa cả lên, cắn răng cắn lợi đứng lên!

Trong lòng Diệp Tường Phi khẽ cười một cái, vốn là hấn đã mở miệng nói gì đâu, làm sao nàng lại căng thẳng đến mức đem chính đầu mình đập vào vách cửa chứ?

Trong lòng có chút lo lắng, chẳng lẽ bản thân mình ngay cả mặt mũi của một cấp dưới thế nào cũng không quan tâm sao?

Lâm Duyệt một bên xoa chỗ đầu bị đụng đau, một bên mang theo tiếng khóc nức nở hỏi: “Diệp tổng, ngài tìm tôi sao?” Nếu không phải! Nàng thề nàng sẽ tuyệt giao với bang phá phách kia!

“Vào đi!” Diệp Tường Phi thấy nàng còn sống rất tốt, tâm trạng khó hiểu mới buông xuống, khôi phục lại vẻ lãnh đạm đến ngỡ

ngàng trên mặt.

Lâm Duyệt do dự rồi đi vào, nguyên lai bang hỗn đản kia cũng không có lừa nàng, cảm thấy bắt đầu khó chịu tìm lý do vì sao hắn gọi mình tới. Ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Diệp Tường Phi, chờ hắn mở miệng.

Diệp Tường Phi nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt sắc bén như bả đao chiếu vào hai mắt của nàng, nghiêm chỉnh tìm tòi nghiên cứu. Tựa hồ muốn dùng hai mắt nhìn thấu nội tâm của nàng, Lâm Duyệt vô ý thức lui về phía sau một bước nhỏ, loại ánh mắt này, luôn luôn sẽ xuất hiện trên người Mạc Lạc Nghị Phàm. Đáng sợ, làm cho người hít thở không thông, thực đáng sợ!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Không Có Quan Hệ Gì

Tựa như bản thân đang lỏa thể đứng trước mặt hắn, tùy ý hắn đem từng chút một nhìn thấu.

“Nói chuyện. . . Ha ha. . .” Lâm Duyệt ha ha cười gượng bức ra vài từ này, trong lòng điên cuồng hô: có cái gì nói nói mau a! Ở trong này sắc mặt lạnh lùng nặng nề để làm chi, định hù dọa tâm hồn nhỏ bé của nàng sao?

Rốt cục người nào đó cũng nói chuyện: “Cô cùng Mạc Lạc Nghị Phàm – Cameron là quan hệ gì?” ánh mắt Diệp Tường Phi bình thản di chuyển, bởi vì hắn phát hiện ra, ánh mắt mình không thể phát hiện được điều gì trên người nàng.

Lâm Duyệt sửng sốt một chút, trong lòng, nhất thời bắt đầu hoảng hốt. Quả nhiên là vì sự tình hôm nay mà tìm nàng! Nhưng mà, vấn đề này nàng nên trả lời thế nào? Nàng cùng Mạc Lạc Nghị Phàm cái gì quan hệ đều không có, nhưng là hôm nay hết thầy ngoài ý muốn đều bị bại lộ. Nàng nói bản thân cùng Mạc Lạc Nghị Phàm không có vấn đề gì, Diệp Tường Phi cũng không nhất định sẽ tin đi?

Nguyên bản, đây là việc tư của nàng, nếu nàng cảm thấy khó có thể mở miệng như vậy, Diệp Tường Phi cũng không nghĩ vô sỉ đến mức lấy quyền lực mà bức nàng nói ra, tuy rằng hắn thật sự rất

ngạc nhiên. Tiếp tục nói: “Mạc Lặc Nghị Phàm chỉ đích danh cô muốn cô tới cùng việc hợp tác này, tôi cự tuyệt. . . .”

“Chủ tịch thật anh minh!” Lâm Duyệt quát to một tiếng đánh gãy lời nói của hắn. Miệng cười như hoa nở, đột nhiên phát hiện vị Diệp tổng này thật sự là người tốt a! Lại nhiều lần cứu bản thân thoát khỏi bẫy khố.

Tự xưng Diệp Tường Phi bị đánh gãy lời nói, bất mãn trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, người nào đó phát giác là hắn đang hắt hủi, vụng trộm thè lưỡi, gãi đầu không dám lên tiếng nữa.

“Tôi cự tuyệt, là vì căn bản cô không có năng lực này.” Diệp Tường Phi tiếp tục nói, những lời này của hắn một nửa là thực một nửa là giả, Lâm Duyệt chỉ là một nhân viên đánh máy tạm thời, không có lý do gì đem tờ danh sách quan trọng như vậy ném cho nàng . Về phương diện khác, hắn không vui khi nhường cho Lâm Duyệt và Mạc Lặc Nghị Phàm có nhiều sự tiếp xúc, nguyên nhân hắn cũng không biết.

Hành vi hôm nay của Mạc Lặc Nghị Phàm đối với Lâm Duyệt có thể nhìn ra sự đặc thù, khiến trong lòng hắn sinh ra một loại cảm giác quái dị khó hiểu, là do Lâm Duyệt là nhân viên của Viễn Vọng sao? Chắc là như vậy!

Kiều ngạo như hắn, làm sao có thể chịu được hành vi ngang nhiên khiêu khích như thế này của Mạc Lặc Nghị Phàm? Chẳng qua là, cùng Thụy Tạt tập đoàn hợp tác, là cơ hội mà lão chủ tịch tranh thủ cố gắng nhiều năm cũng chưa có một chút kết quả.

Lần này thật vất vả mới có thể cùng Thụy Ca hợp tác, hắn nên vì một người nhân viên nho nhỏ mà cùng Mạc Lặc Nghị Phàm đối đầu

sao? Như vậy khác nào lấy đá đạ vào chân mình đi?

Diệp Tường Phi trầm ngâm, giống như đang suy nghĩ sâu xa vấn đề rất đơn giản này, Lâm Duyệt vụng trộm đánh giá hẳn, thấy hẳn vẫn trầm mặc. Cho rằng là hẳn đang đợi bản thân àng mở miệng nói chuyện, nhưng là, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên nói cái gì, đành phải dè dặt cẩn trọng nói: “Chủ tịch. . . Anh minh!”

Quả thật nàng không có năng lực này, hơn nữa một tuần nàng làm thêm không đến 20 giờ làm công, đây không phải là đang đùa chứ? Mạc Lạc Nghị Phàm là cố ý, rằm! May mắn Diệp Tường Phi giúp nàng cự tuyệt!

“Căn bản lần này Mạc Lạc Nghị Phàm chú ý tới Viễn Vọng, duyên cớ là vì cô đi?” Diệp Tường Phi đánh giá nàng, trêu đùa: “Sở dĩ tôi rất ngạc nhiên, cô cùng hẳn rất cuộc là cái quan hệ gì.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đem Nàng Làm Quân Cờ

“Không có! Tuyệt đối không có!” Lâm Duyệt giơ ba ngón tay lên, kiên quyết nói: “Tôi lấy cuộc sống thê thảm bi thương của mình xin thề, tôi cùng Mạc Lạc Nghị Phàm không có quan hệ gì.”

“Cuộc sống thê thảm bi thương của cô cũng đáng để thề sao?” Khóe miệng Diệp Tường Phi khẽ nhếch giọng mỉa mai càng thêm rõ ràng hơn nữa.

Lâm Duyệt xấu hổ cười gượng một tiếng, Diệp Tường Phi không tin nàng cũng là chuyện bình thường, nàng đều đem ‘Muội muội’ phó thác cho Mạc Lạc Nghị Phàm, làm sao có thể không có vấn đề gì?

Mạc Lạc Nghị Phàm! Nghĩ đến tên nam nhân kia, răng nanh Lâm Duyệt liền nghiến vang ken két. Tên đáng chết này rốt cuộc có âm mưu gì, cư nhiên đem đứa nhỏ tới công ty của nàng! Tuyệt đối là cố ý!

“Kì thực tôi cùng anh ta thật sự không có quan hệ gì, chỉ gặp mặt có vài lần thôi . . . Sở dĩ, tuyệt đối anh ta không bởi vì tôi mới cùng công ty hợp tác. . . .” Lâm Duyệt lấp bắp giải thích.

Trong lòng nhưng cũng rất buồn bực, rốt cuộc là Diệp Tường Phi đa tâm, hay vẫn là Mạc Lạc Nghị Phàm bởi vì nàng mới cùng công ty hợp tác? Bất quá đánh chết nàng nàng cũng không tin tưởng, bản thân sẽ có ma lực lớn như vậy.

“Hi vọng là như thế.” Diệp Tường Phi đứng lên, đem một phần văn kiện trên mặt bàn đưa tới trước mặt nàng, Lâm Duyệt cuống quýt cầm lấy.

“Thay tôi đem phần tư liệu này giao cho Cameron tiên sinh.” Diệp Tường Phi nói

“Vì sao muốn tôi đi!” Lâm Duyệt sợ hãi kêu một tiếng, thiếu chút nữa ném đi văn kiện trong tay, muốn nàng chủ động đi tìm Mạc Lạc Nghị Phàm? Nàng tới chỗ kia tìm hắn đi? Cái quỷ ốc kia người bình thường cũng vào không được nha!

“Cameron tiên sinh chỉ đích danh muốn cô đi.” Diệp Tường Phi lạnh nhạt nói, hắn đương nhiên không muốn nàng đi, nhưng lại, không thể đem tất cả cơ hội hợp tác lần này chặt đứt đi nha.

Hắn không thể để cho Mạc Lạc Nghị Phàm đoán được hắn không chịu thả người, tâm tư không muốn bọn họ có quá nhiều tiếp xúc, sợ dĩ giao cho Lâm Duyệt đi đưa văn kiện này, nhằm tạo thành lý do chính đáng là bởi vì Lâm Duyệt không có năng lực cùng hợp tác mới cự tuyệt hắn.

“Tôi cũng không thể không đi được sao. . . ?”

“Đương nhiên không thể.” Diệp Tường Phi trở về chỗ ngồi, không chút nào lo lắng đáp lại: “Cô có thể tan làm.”

“Tôi. . . .” Lâm Duyệt còn muốn nói gì nữa, Diệp Tường Phi đã sai bước hướng cửa văn phòng đi đến, Lâm Duyệt đành phải bất đắc dĩ đi theo ra ngoài.

Người bên ngoài đã về hết, hành lang gấp khúc quanh quẩn tiếng bước chân của hai người, một trước một sau. . . .

Thang máy thẳng tắp một đường, rất nhanh đã đến lầu một, Diệp Tường Phi đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm Duyệt mở miệng nói: “Tôi đưa cô trở về đi.”

“A?” Lâm Duyệt kinh ngạc nhìn hắn, hắn vừa mới nói cái gì? Đưa nàng về nhà? Không uống nhầm thuốc chứ? Lắc đầu, cuống quýt cự tuyệt: “Không cần, tôi ngồi xe buýt trở về là tốt rồi, cảm ơn. . . .”

“Phần văn kiện này rất quan trọng.” Diệp Tường Phi nói ra câu này khiến Lâm Duyệt thiếu chút nữa hộc máu trong lời nói, kinh ngạc đều đã đem những lời nàng muốn nói biểu hiện hết ra ngoài, không tiễn cũng không phải chuyện lớn như vậy. Lấy cơ này, tính lạn sao?

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đưa Nàng Về Nhà

Nguyên lai hấn muốn tiễn là văn kiện, mệt, nàng còn tưởng rằng hấn uống nhầm thuốc, cùng với Mạc Lạc Nghị Phàm đều biến thái như nhau. Hoàn hảo! Lâm Duyệt nhẹ nhàng mà thở hắt ra, vụng trộm nhìn thoáng qua khuôn mặt khí suất nghiêm túc của hấn ‘Nga’ một tiếng.

Xe vững vàng chạy ở trong dòng xe cộ, Lâm Duyệt tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn chăm chú vào đèn hồng sặc sỡ ngoài cửa sổ. Trong đầu suy nghĩ, ngày mai đi học nên nói như thế nào với giáo viên lý do hôm nay trốn học, lại sắp bị mắng, ai. . . .

“Phần văn kiện này rất quan trọng.” Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm đậm mạc của Diệp Tường Phi, Lâm Duyệt sửng sốt, cúi đầu. Thế này mới phát hiện văn kiện vẫn được gắt gao ôm vào trong ngực, đã sớm bị bản thân vò nhàu giống như dưa muối vậy. Không xong! Đều do nàng suy nghĩ sự tình nhập thần đến mê mẩn, cuống quýt đem văn kiện đặt ở trên đùi, dùng hai tay vuốt lên mặt trên nếp nhăn.

“Thực xin lỗi. . . .” Lâm Duyệt xin lỗi, dĩ nhiên sau đó lại lặp lại nói: “Bất quá mới bị nhàu mặt trên, một tờ cũng chưa bị rách.” Chẳng qua vẻ ngoài khó coi một chút thôi.

Diệp Tường Phi cũng không muốn cùng nàng tranh luận, trong lời nói chứa sự ngậy thơ nói về vấn đề này, một đường chạy xe đã

tới dưới lầu nhà Lâm Duyệt. Lâm Duyệt tháo dây an toàn, mang theo vẻ cảm kích nói : “Cám ơn Diệp tổng, hẹn gặp lại.” Tuy rằng hắn là đưa văn kiện về, bất quá cũng biết ý biết tứ cảm ơn một chút.

Thời điểm vừa muốn bước vào cánh cửa thủy tinh của đại sảnh lầu một, thiếu chút nữa đã đâm phải chủ cho thuê nhà đang ngược chiều đi ra , Lâm Duyệt ghét mặt hướng bên cạnh đi, trón hấn cố ý muốn cọ thân mình vào người nàng.

“Duyệt Duyệt, vì sao trễ như thế mới trở về nha? Đi phục vụ soái ca trên đường kia chơi sao?” Chủ cho thuê nhà cười dâm đãng đánh giá nàng, bàn tay to hướng trên cổ bản thân sờ soạng, cố ý như vô tình niết lên vòng cổ bạch kim.

Biến thái! Một đại nam nhân mang vòng cổ của phụ nữ? Căn bản vẫn là cố ý mang cho nàng xem đi, cố ý chọc giận nàng sao ?

“Vói ông có quan hệ gì! ?” Lâm Duyệt tức giận trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, muốn từ bên người hấn kiếm một lối đi, lại tìm không thấy khe hở, chỉ có thể căm giận trừng mắt nhìn hấn.

“Duyệt Duyệt, còn chưa có ăn cơm đi, tôi vừa may hẹn mấy người bạn, đi, theo giúp tôi cùng đi.” Chủ cho thuê nhà cười tủm tỉm nói, giơ tay kéo cánh tay Lâm Duyệt.

“Cút ngay!” Lâm Duyệt thét chói tai lui về phía sau vài bước, chủ cho thuê nhà cũng không buông tha hướng phía trước bước từng bước, kéo nàng. Thời điểm Lâm Duyệt vừa định nhấc chân đá hấn, thân mình bóa ú của chủ cho thuê nhà đã ngã nhào ngay dưới chân của nàng.

Di? Sao lại thế này? Nàng đều còn chưa có động thủ nha, chẳng lẽ là do bản thân chủ cho thuê nhà béo quá, ngay cả đứng cũng không vững đi? Ừ, khẳng định đúng vậy, tuyệt đối đúng vậy!

“Ha ha, cảm nhận được vô ảnh chân của tôi chưa? Đau đi? Ha ha. . .” Lâm Duyệt độc ác cười đến run rẩy hết cả người, ánh mắt chủ cho thuê nhà lại tức giận xuyên qua vai nàng, dừng ở nơi nào đó.

Không nhìn nàng? Lâm Duyệt nghi hoặc quay đầu lại, thân ảnh ngoài ý muốn xuất hiện phía sau đem nàng dọa tới nháy dựng lên, Diệp Tường Phi? Hấn thế nào lại ở chỗ này, thế nào còn chưa có đi? Vô ảnh chân vừa mới là của hấn sao?

“Diệp tổng. . .” Lâm Duyệt há miệng thờ dốc, xấu hổ kêu một tiếng, tức thời không biết nói cái gì cho tốt cả.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hẳn Muốn Thay Nàng Trả Nợ?

Sắc mặt Diệp Tường Phi lạnh như băng ánh mắt vẫn như trước dừng ở trên người chủ cho thuê nhà, nhàn nhạt mở miệng: “Thu thập một chút này nợ, theo tôi đi.” Những lời này là nói với Lâm Duyệt.

Cùng hẳn đi? Đi đến đâu?

Rốt cục, hai con mắt lạnh như băng kia cũng chuyển tới trên người Lâm Duyệt, hòa dịu đi không ít, nhưng vẫn xà không cho người khác kháng cự. Chủ cho thuê nhà kêu rên, hẳn nhìn như không thấy.

Tiếp sau đó Lâm Duyệt từng bước lùi về sau, lác người trốn vào phía sau cửa thủy tinh, ha ha cười gượng nói: “Diệp tổng, anh đi đi, nhìn tên lợn giống này chỉ khiến khẩu vị của anh bị phá hư thôi, anh còn chưa có ăn cơm đâu.”

“Cho cô thời gian năm phút đồng hồ thu thập này nợ, đi!” hai mắt Diệp Tường Phi khẽ chớp, hướng nàng mệnh lệnh nói. Một nữ hài tử, cư nhiên sống ở một nơi như thế này sao?

“Tôi không thể đi. . . .” Lâm Duyệt lắc đầu, vòng cổ của nàng còn tại trong tay tên lợn giống này, không lấy được vòng cổ về , nàng không có cách nào cùng cái tên biến thái Mạc Lạc Nghị Phàm kia chấm dứt. Lấy về vòng cổ, thoát khỏi Mạc Lạc Nghị Phàm!

“Đúng, cô ta không thể đi! Còn thiếu tôi một khoản tiền thuê nhà nữa.” Chủ cho thuê nhà ôm cái bụng bị đá đau, không sợ chết mở miệng nói, một đôi mắt ti hí tham tiền vụng trộm lưu chuyển ở trên người Diệp Tường Phi. Cảm thấy người đàn ông này nhất định là một vị kim chủ rộng rãi, có lẽ có thể nhân cơ hội này cố gắng mà bòn rút hấn một chút.

Vừa mới chịu hấn một cước, chẳng qua là do dưới tình huống không chú ý mới phải chịu, chỉ cần hấn hét một tiếng, sẽ có một đồng bảo vệ đi lên, hấn sẽ không tin người đàn ông này có thể đánh thắng nhiều người như vậy.

“thiếu bao nhiêu?” Diệp Tường Phi nhíu mày hỏi hấn.

“Không phải tôi đã lấy đồ gạt nợ cho ông hay sao? Thế nào còn nợ ông tiền thuê nhà?” Lâm Duyệt hỗn hển nói, ần ần cảm giác được chủ cho thuê nhà có ý đồ bắt lương, hấn tham tiền tới mức nào, bắt quá nàng là người rõ ràng nhất.

“Duyệt Duyệt, vòng cổ này của cô có thể có giá trị bao nhiêu? Câu nào bảo cô đã hết nợ?” Chủ cho thuê nhà từ trên mặt đất bò dậy, lại đem gáy vòng cổ trên gáy kéo ra đến, ở trước mặt hai người sáng lóe lên.

“Ông. . .!” Lâm Duyệt chán nản, cảm giác bản thân sắp học máu, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng đỏ bừng bừng, hận không thể lập tức xông lên cắn chết hấn!

“Nói đi, muốn bao nhiêu tiền.” trên mặt Diệp Tường Phi hiện rõ sự không nhẫn nại, tựa hồ đối với tranh chấp của bọn họ một chút hứng thú đều không có.

Chủ cho thuê nhà cân nhắc một chút, vươn bàn tay to: “Năm vạn.” Trước mắt năm vạn đi, sau này lại chậm rãi tính tiếp, ở trên núi xanh, không sợ không củi đốt. Không thể tưởng được Lâm Duyệt còn có thể câu dẫn được một vị kim chủ rộng rãi như vậy, trách không được thà chết cũng không chịu cùng hắn ăn một bữa cơm.

“Năm vạn? ! Ông ăn cướp bóc hả? !” Lâm Duyệt kinh hô một tiếng, tổng cộng nàng thiếu hắn có hai ngàn tiền thuê nhà, hắn cư nhiên đòi của nàng năm vạn? Thật không phải là người mà!

Diệp Tường Phi lấy ví tiền từ trong túi ra, rút chi phiếu đưa tới tay chủ cho thuê nhà : “Năm vạn, đếm xong đưa hóa đơn cho tôi.” “Đúng vậy, cảm ơn, tiên sinh đối với Duyệt Duyệt thật tốt!” Chủ cho thuê nhà tiếp nhận chi phiếu, vui mừng nói, xoay người hướng quầy chạy tới. Lâm Duyệt trừng mắt nhìn thân ảnh của hắn, sau đó cảm giận chuyển hướng Diệp Tường Phi, hằm hằm nói: “Diệp tổng, tại sao anh lại xen vào chuyện của người khác như vậy? ! Tôi căn bản là không có nợ hắn nhiều tiền như vậy!”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Không Lấy Lại Được Vòng Cổ

Nam nhân này! Tính tình giống y như Mạc Lạc Nghị Phàm, đều giống nhau sợ người ta không biết bọn họ có tiền, hư vinh!

Diệp Tường Phi cũng không đem tức giận của nàng để vào mắt, nhìn chằm chằm nàng bình tĩnh nói: “Chuyện gì có thể dùng tiền để xử lý, tốt nhất không cần tốn thời gian đi dây dưa, thời gian có giới hạn, dùng tiền cũng rất khó mua được nó.”

Lâm Duyệt trừng mắt liếc hắt, nghiêng răng nghiêng lợi bức ra ba chữ: “Bệnh thần kinh!”

Diệp Tường Phi lơ đãng đối với nhục mạ của nàng, đây là sự khác nhau giữa kẻ có tiền và kẻ không có tiền, kẻ có tiền là dùng tiền mua thời gian, người không có tiền là dùng thời gian mua tiền.

Loại người Giống Lâm Duyệt này dùng thời gian mua tiền, bỗng nhiên nợ một khoản lớn như vậy, nàng không thể nghĩ được đến skhi nào mình mới có khả năng trả hết.

“Tôi vốn là không có thiếu người ta năm vạn, hiện tại lại thật sự mắc nợ.” Lâm Duyệt đô miệng, tức giận thêm ủy khuất, Diệp Tường Phi ra tay giúp đỡ, nàng ngay cả một chút cảm giác cảm kích đều không có. Có, chẳng qua là phần hạn cùng bất bình!

Nàng căn bản là không muốn lấy tiền đi dung túng tên chủ cho thuê nhà loại người tiểu nhân gian trá này, cho dù cả đời này hắt

giữ lấy của nàng vòng cổ, cũng sẽ không có chuyện nàng không công đưa cho hắn năm vạn nha!

“Năm vạn, coi như là tiền công ty hỗ trợ cho cô cùng Lưu Tuyết tiền trợ cấp nhà ở hai năm nay, không cần cô phải trả.” Diệp Tường Phi nghiêm trang nói, năm vạn với hắn mà nói không là cái gì, nhưng là lại có thể giúp Lâm Duyệt thoát khỏi hoàn cảnh sống hiểm ác, vẫn là đáng giá.

“Tiên sinh, kiểm tra xong rồi, biên lai trả lại cho ngài.” Chủ cho thuê nhà cung kính đem biên lai hai tay đưa đến trước mặt Diệp Tường Phi, biểu tình nịnh nọt đến cực điểm, khiến cho Diệp Tường Phi nhìn đã muốn ói ra.

“Tiền tôi sẽ trả lại cho anh.” Lâm Duyệt kiên định nói xong, tay nhỏ bé hướng chủ cho thuê nhà giơ ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Đem vòng cổ đưa cho tôi.”

Chủ cho thuê nhà ra vẻ nghi hoặc sửng sốt, nói: “Cái gì vòng cổ? Tôi khi nào thì lấy vòng cổ của cô?”

“Ông ít vờ vịt với tôi đi một chút!” Lâm Duyệt tức giận rống to: “Tiền đã tới tay, nên trả lại cho tôi đi?” Hắn cư nhiên còn muốn giả bộ với nàng? ! Còn dám giả bộ? Thật sự là tiểu nhân lòng tham không đáy vô sỉ!

“Cái này là trước đây cô đưa cho tôi, thế nào lại có thể lấy về đâu?” Chủ cho thuê nhà ha ha cười nói, đem vòng cổ từ trên gáy cởi xuống, ở trong không trung lắc lư: “Hơn nữa vòng cổ này nhìn qua cũng không lấy gì làm đẹp, căn bản là không xứng với cô, nếu cô thích, vị tiên sinh này nhất định sẽ đưa cho cô nhiều thứ hấp dẫn hơn đi?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Không Biết Trời Cao Đất Rộng

“Đúng vậy.” Không lấy được vòng cổ về, nàng không thể đi được, không phải Mạc Lạc Nghị Phàm đã sớm đem nàng bắt đến tòa nhà lớn sao, bất quá cũng may mắn hiện tại nàng còn có nghĩa vụ tìm vòng cổ. Không lo bị Mạc Lạc Nghị Phàm bắt đi lúc này, nàng thực sự khóc không ra nước mắt!

“Chỉ cần là nhân viên của Viễn Vọng, đều có thể nhận hỗ trợ nhà ở của công ty.” Diệp Tường Phi nói, công ty có cấp nhà ở tương xứng cho công nhân chức trong công ty, chẳng qua bởi vì Lâm Duyệt không phải là nhân viên chính thức của, bởi vậy Tiểu Thiên mới không dám tự ý mà cấp .

Tức giận trên mặt Lâm Duyệt dịu đi, mặt tự nhiên lác đầu, nói: “Không cần, tôi đã quen ở đây, gần trường học, cũng gần công ty, cảm ơn Diệp tổng.”

Tuy rằng phong cách làm việc thường ngày của Diệp Tường Phi khiến nàng có chút phẫn hận, nhưng là, dù sao cũng là ý tốt của người ta. Làm chủ tịch Viễn Vọng, bản thân có thể quan tâm đến cấp dưới như vậy, thật sự rất khó có được

Lâm Duyệt không biết nguyên nhân nào thúc đẩy hắn làm như vậy, nàng đương nhiên sẽ không tự kỷ mà cho rằng Diệp Tường Phi động tâm với chính mình đi. Một người đàn ông tuổi trẻ, khí suất

như vậy, đầu óc nếu không bị đá đập vào, cũng sẽ không coi trọng một cô bé lọ lem bình thường như nàng.

Nàng lần nữa cự tuyệt, khiến cho Diệp Tường Phi không còn lý do nào để khuyên nàng rời đi nơi này, đành phải để bóng dáng nàng tùy biến mất bên hành lang. Một cô gái kiên cường tự lập, ở trong cuộc sống hiện tại thực sự gặp không nhiều lắm.

Ánh mắt hần tự dưng bị hấp dẫn cũng là chuyện thường thôi. Nhìn theo hướng mà nàng biến mất, Diệp Tường Phi bất tri bất giác nhớ đến Diệp Giai, hai người bọn họ rốt cục là có mối quan hệ gì?

Xoay người đi tới ô-tô, hướng biệt thự Thủy Loan đi đến, trong phòng ngủ xa hoa trên lầu hai, Diệp Giai đang an tĩnh ngủ trên chiếc giường lớn màu hồng. Khuôn mặt gầy guộc kia cùng với Lâm Duyệt giống nhau như đúc, vẫn xinh đẹp như trước, hoàn toàn nhìn không ra người phụ nữ này đã bị bệnh tới hai năm.

Diệp tường Phi cúi người, gần gũi dừng trên khuôn mặt của Diệp Giai, cười ôn nhu nói: “Nếu em không có yêu hần thì tốt biết bao.” Nàng không nên yêu cái tên sát thủ tuyệt tình kia, bằng không sẽ không mắc phải căn bệnh này, cũng sẽ không phải nằm ở nơi này tận hai năm.

Cúi đầu thở dài, Diệp Tường Phi đứng thẳng dậy, xoay người yên lặng đi ra ngoài. Ở một khắc cánh cửa gỗ khép lại kia, cô gái yếu ớt mở mắt, yên lặng nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đã được đóng chặt lại.

Cô từng yêu ai? Vì sao chính cô cũng không nhớ rõ? Là người đàn ông luôn xuất hiện trong mộng, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, rồi lại không thấy rõ hình dáng sao? Hần là ai?

Hôm nay là thứ Bảy, Lâm Duyệt giống như thường ngày sớm bỏ dậy khỏi giường, rửa mặt xong cùng Lưu Tuyết chuẩn bị đi làm. Ánh mắt đột nhiên chạm phải tập tài liệu trên mặt bàn kia.

Đây là tài liệu mà Diệp Tường Phi dặn nàng nhất định phải đưa đến tay Mạc Lạc Nghị Phàm, Lâm Duyệt cầm lấy văn kiện, không tình nguyện rút điện thoại ra bấm dãy số mà lần đầu tiên gặp Mạc Lạc Nghị Phàm lưu lại cho nàng.

Sau năm tiếng tút dài, rốt cục cũng kết nối, một thanh âm nam nhân xa lạ lọt vào tai Lâm Duyệt: “Xin chào ngài, xin hỏi ngài tìm thiếu gia chúng tôi có chuyện gì?”

Tìm mình còn muốn chuyển cho nhân viên phục vụ? Nam nhân kia cũng quá thanh cao đi? Lâm Duyệt chịu không nổi trợn trắng mắt, đè nén thanh âm nói: “Vâng, anh khỏe, phiền toái giúp tôi tìm một chút cái tên tự cho là đúng, tự cho là thanh cao, bộ dạng vô cùng đáng khinh, vô cùng giống đại sắc lang kia, cảm ơn!”

Đầu kia điện thoại yên lặng một chút, phỏng chừng đối phương đã bị nàng đánh tỉnh mộng, chừng năm giây sau. Giọng nam lại lần nữa vang lên: “Phiền thiếu phu nhân xin chờ một chút.”

Nam nhân đầu bên kia quả thật là bị nàng đánh tỉnh mộng, trên cái thế giới này, dám như vậy trách móc Mạc Lạc Nghị Phàm cũng . . . cũng chỉ có vị Thiếu phu nhân không biết trời cao đất rộng này.

Sở dĩ, cho dù giọng nói của đã Lâm Duyệt thay đổi, hấn vẫn có thể đoán được là nàng, ngoan ngoãn đem điện thoại giao cho vị kia siêu đáng khinh siêu giống đại sắc lang như lời nàng nói.

Bên trong di động truyền đến một trận tiếng giày da dẫm lên sàn nhà , tiếng bước chân vững vàng cân xứng. Chừng nửa phút sau, tiếng bước chân mới dừng lại, ngay sau đó truyền đến thanh âm trầm thấp mê người của Mạc Lạc Nghị Phạm: “Bảo bối, buổi sáng tốt lành.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Uy Hiếp Chí Mạng – 1

Trong lòng Lâm Duyệt một trận khiếp sợ, phảng phất bị thanh âm mê người kia kinh động trái tim, vội dùng thanh âm bất mãn trách cứ nói: “Tôi không phải là bảo bối, tôi gọi là Lâm Duyệt!”

“Ân, anh biết.” thanh âm lười nhác của Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn ôn nhu như trước, hoàn toàn không có đem bất mãn của nàng để ở trong lòng.

Sau Ba giây tẻ ngắt, Lâm Duyệt huy động dũng khí mở miệng nói: “Cameron tiên sinh, phiền toái ngài cho tôi một cái địa chỉ, tôi đem kế hoạch hợp tác cho thư ký của ngài.”

Vẫn là dùng chuyển phát nhanh đi, nàng không cần tự mình đi, không cần gặp cái người đàn ông nguy hiểm kia! Nhưng là, nàng đã đáp ứng với tiểu Thư Tình hôm nay sẽ chơi với nó nha, tiểu nữ oa đáng yêu, đáng giận kia, ai. . . Thực xin lỗi. . . .

“Ngại quá, hiện tại anh đang rất muốn dùng bản kế hoạch.” Mạc Lạc Nghị Phàm khẽ mở lời lẽ, phun ra câu này nghe qua cũng biết không phải là thật. Trong lúc nói, thậm chí toát ra vài phần tà ác.

“Tôi đây. . . .”

“Diệp tổng nói hôm nay gặp mặt em tự đem bản kế hoạch đưa đến đây, chẳng lẽ anh ta nói dối?” Không có chờ nàng lại tiếp dòng

dài, Mạc Lạc Nghị Phàm lại lần nữa mở miệng đánh gãy lời của nàng.

“Không! Không phải!” Lâm Duyệt cuống quýt lắc đầu, vội la lên: “Diệp tổng không có nói dối, là bản thân tôi không muốn đi, Nghị thúc thúc. . . Không, Nghị ca ca, ta cũng không thể không đi được sao?” Dè dặt cẩn trọng đưa ra vấn đề, nín thở chờ đợi đáp lại của hắn.

“Có thể. . . .”

“Ôi tuyệt! Nghị ca ca vạn tuế! Cảm ơn Nghị ca ca!”

“Không cần cảm ơn , thuận tiện giúp anh chuyển lời với Diệp tổng, lần gặp mặt tiếp theo , chúng ta có thể hủy bỏ.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhẹ giọng nói.

“A?” Lâm Duyệt sửng sốt, há miệng thờ dốc không thể nói rõ, hủy bỏ buổi hẹn tiếp theo, ý tứ chính là từ bây giờ sẽ chấm dứt hợp tác với Viễn Vọng sao? Hừ! Nàng thừa biết hắn sẽ không tốt bụng như vậy , thật vất vả mới có cơ hội, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy?

“Mời ngài nói cho tôi biết phải làm thế nào mới đem tài liệu đưa đến tay của ngài?” Lâm Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, gắt gao gãi cái đầu nhỏ , một đầu tóc dài rối như phát điên. Giờ phút này nàng, rất muốn gặp bất trắc nào đó, dĩ nhiên sẽ lôi kéo Mạc Lạc Nghị Phàm chôn cùng.

nam nhân này thật đáng giận! Rất đáng đánh, căn bản chính là nàng không có cách nào động đến hắn!

“Em xuống dưới lầu, lái xe đã ở dưới lầu chờ em.”

Cái gì? ! Lâm Duyệt nhảy vọt tới bên cửa sổ, ló đầu hướng dưới lầu nhìn lại. Dưới lầu, một chiếc xe hơi sáng bạc xa hoa đang đứng ở ven đường, hai người đàn ông y phục màu đen cung kính đứng ở bên cạnh xe.

Bọn họ. . . Là đang chờ nàng sao? Trời ạ! Từ khi nào thì bắt đầu chờ? Vì sao nàng một chút cũng không biết? Lâm Duyệt vội cất lên điện thoại, vội vội vàng vàng thay quần áo . Hướng toilet hô: “Tiểu Tuyết, mình đem tài liệu đến cho chủ tịch Thụy Ca, đi trước a!”

Nói xong hướng cửa đập ra mà đi, phía sau vang lên tiếng la thất thanh của Lưu Tuyết: “Duyệt Duyệt, chờ mình! Mình cũng muốn đi, mình cũng muốn gặp soái ca! Mạc Lạc Nghị Phàm. . . A a a a. . . So với tâm tâm chủ tịch còn hấp dẫn người hơn, soái ca a. . . !”

Một bên kêu la, một bên hoang mang rối loạn vội vội vàng vàng lao ra, lúc lao tới trong phòng sớm đã không còn thân ảnh Lâm Duyệt. Tâm trạng có chút mất mát. Hừ! Đi gặp trai đẹp cũng không biết đường kêu nàng , thật là không biết suy nghĩ.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Uy Hiếp Trí Mạng – 2

Lâm Duyệt một hơi vọt tới dưới lầu, gặp chủ nhà đang đứng bên trong cửa kính ghé sát mặt vào thủy tinh nhìn ra phía ngoài tò mò quan sát xung quanh, chiếc xe xa hoa bên cửa đối diện còn có mấy người đàn ông mặc đồ đen cảm thấy rất tò mò.

Lâm Duyệt giơ chân lên, làm động tác đá muốn hấn một cước văng ra ngoài mới cảm giận nhẹ nhàng đi ra ngoài. Nàng không thể thực sự đá hấn, ai Bị người khác bắt được nhược điểm trong tay thật là khó chịu.

“Thiếu phu nhân, hảo!” hai gã đàn ông nhìn thấy Lâm Duyệt cung kính mà hô, mở ra cửa xe bên phải ý bảo nàng lên.

“Các người đừng gọi tôi như vậy.” Tiểu Duyệt nhỏ giọng cảnh cáo, bị người bên ngoài nghe được thực không tốt nha, còn có tên lợn giống đang ghé sát đầu vào cửa kính nhìn lên kia, khẳng định hấn sẽ nghĩ rằng nàng câu được con rùa vàng nào nhân cơ hội mà vùi dập nàng.

“Dạ vâng, Thiếu phu nhân!” Hai người trầm miệng mỗi lời thanh âm vang dội mà trầm thấp.

Lâm Duyệt thiếu chút nữa mà ói máu, tức giận trừng lớn mắt, cúi lưng tiến vào ghế sau xe. Vẫn là nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, cái tên Mạc Lạc Nghị Phàm kia có thể mang tới cái loại thủ hạ tốt đẹp gì chứ? Điều cùng một dạng cả.

Xe vững vàng chạy, Lâm Duyệt ngoái đầu nhìn ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt hồ nghi của chủ nhà nhìn chằm chằm chiếc xe, bộ dạng há miệng kinh ngạc.

Đây là lần thứ ba Lâm Duyệt đi đến Bàn Sơn biệt thự, hai lần trước trạng thái đều là mơ mơ màng màng, lúc này đây nàng cố ý quan sát hoàn cảnh xung quanh. Nghĩ nếu tên ám đầu Mạc Lạc Nghị Phàm đem nàng nhốt trong Bàn Sơn biệt thự, nàng có cơ hội chạy trốn hay không.

Đây Nhìn nửa ngày, cuối cùng cũng ý thức được ý nghĩ của mình quá mức ngây thơ đi, nơi này không chỉ không thấy nổi một chiếc xe ngay bóng dáng một con ma đều không có. Dưới sườn núi là biển rộng mênh mông dữ dội, trên sườn núi là núi rừng tầng tầng lớp lớp, chỉ bằng hai cái giò này căn bản chạy không thoát.

Cừ thật, chạy tới cái nơi thâm sơn cùng cốc này để ở không thấy nhàm chán sao? Lâm Duyệt đang nghĩ ngây ngốc, xe liền đã tới biệt thự, vững vàng dừng trước tòa nhà.

Một người đàn ông tiến lên thay Lâm Duyệt mở cửa, cúi đầu thấp một chút: “Thiếu phu nhân tốt chứ, thiếu phu nhân mời xuống xe.”

“Tôi không cần!” Lâm Duyệt gắt gao giữ chặt tay vịn trên đỉnh đầu, đem văn kiện đá đến trong tay một người, nói: “Này nợ tôi đã đưa đến, các người có thể đưa tôi đi trở về rồi.”

“Thiếu phu nhân. . .” Nam tử bắt được văn kiện, khó xử nhìn nàng, thiếu gia cũng không từng nói có thể thả thiếu phu nhân đi, hần nào dám tự quyết định a!” Thiếu gia muốn gặp ngài, tiểu thư nhỏ cũng ăm ỉ muốn gặp ngài nữa.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 54: So Chiêu Cùng Lão Công Ác Bá

Tiểu thư nhỏ? Tiểu Thư Tình? Lâm Duyệt nghĩ đến nó, lòng chợt mềm nhũn, thiếu chút nữa đã xuống xe. Thời điểm ra đến cửa xe lại rụt trở về, ra về lãnh đạm nói: “Bọn họ muốn gặp ai đâu có liên quan tới tôi? Tôi lại không nghĩ muốn gặp bọn họ. . . .” Lúc nói ra những lời này Lâm Duyệt có chút chột dạ, nói thật ra, nàng thực rất nhớ tiểu Thư Tình, tiểu nữ oa kia bộ dạng cùng bản thân nàng giống tới chín phần nha tuy rằng không phải là con gái của mình, nhưng là kiếp này coi như là hữu duyên đi không phải sao? Lại có cùng khuôn mặt.

Nam tử đứng ở cửa không biết như thế nào cho phải, nhưng là trong lòng Lâm Duyệt vẫn đang chờ Mạc Lạc Nghị Phàm xuất hiện, nếu hần đến mở lời cầu xin nàng ở lại, hắc hắc, nàng có thể cùng hần đàm phán một vài điều kiện, dĩ nhiên tiếp theo sẽ ở lại tòa nhà lớn này ngoạn nửa ngày rồi về nhà.

Quan trọng là, hiện tại nàng thực cần một lối thoát, cứ như vậy theo bọn họ đi gặp Mạc Lạc Nghị Phàm, kia nàng thực là không có cá tính đi? Thật mất mặt đi?

“Các người nói cho cái tên sắc quỷ kia biết, nói là bà cô tôi muốn trở về!” Lâm Duyệt giương giọng nói, trong lòng điên cuồng hô lên, các người nhanh đi nha! Nhanh đi đem cái tên mê muội thần bí Mạc Lạc Nghị Phàm kêu đi ra nha!

Đang chuyên tâm suy nghĩ, ngoài xe đột nhiên truyền đến thanh âm từ tính mà ôn nhu của Mạc Lạc Nghị Phạm: “Bảo bối, bọn anh vẫn luôn chờ em để ăn bữa sáng, thế nào hiện tại lại không nhanh đi?”

Lâm Duyệt sửng sốt, nhìn cái người không biết ở nơi nào hiện ra Mạc Lạc Nghị Phạm, trời ơi! Hắn thật đúng là xuất quỷ nhập thần, thật dọa người nha. Mà ngay lúc đó tiểu Thư Tình từ ngoài cánh cửa xe đang mở rộng nhào vào cười hì hì hô: “Mẹ . . . , mẹ rất cực cũng đến thăm con nha, người ta rất nhớ mẹ nha.”

Lâm Duyệt cảm thấy rất vui vẻ, một tay lấy thân mình nho nhỏ của nó ôm ngò ở trên đùi, nhin không được ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà của nó hôn chụt chụt mấy cái: “Thật vậy sao? Nhớ nhiều là bao nhiêu nha?”

“Nhiều như vậy .” Tiểu Thư Tình mở to hai cánh tay, không có dài hơn được bao nhiêu, tóm lại chính là vô cùng vô cùng nhớ là được rồi!

Lâm Duyệt bị bộ dáng đáng yêu của nó chọc cho cười ha ha, giúp nó thu hai cánh tay trở về, cười nói: “Được rồi, biết, mẹ cũng nhớ Thư Tình nga.”

“Yêu mẹ!” Tiểu Thư Tình lòng tràn đầy vui mừng ở trên mặt Lâm Duyệt cắn một ngụm.

Mạc Lạc Nghị Phạm nhìn hai người bên trong xe vui đùa không thành bộ dáng , khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, hoàn cảnh như thế này, là điều mà hắn vẫn luôn khát vọng nhìn thấy. Đợi hơn hai năm, rất cực cũng đợi được, tuy rằng. . . Nàng đã quên hắn.

Hắn thực nhẫn nại chờ ở bên cạnh xe, nhìn chăm chăm khuôn mặt cười đùa thản nhiên của Lâm Duyệt, hưởng thụ giờ khắc vui vẻ này.

Chính là ——, còn không có chờ hắn hưởng thụ xong, liền bị một giọng nữ mạnh mẽ đánh gãy: “Uy! Không phải anh nói muốn mời tôi ăn bữa sáng sao? ! Làm sao còn không có động dậy nha? !” Lâm Duyệt vẫn đang đứng ở trên xe không có xuống dưới.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhàn nhạt cười, ôn nhu nói: “Phu nhân mời xuống xe đi.”

Cừ thật, rốt cục đợi được hắn nói ra những lời này, Lâm Duyệt một tay ôm tiểu Thư Tình, một tay ôm cái bụng đói đang kêu ùng ục, cố ý vénh khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hướng Mạc Lạc Nghị Phàm nói: “Anh muốn tôi. . . có thể , đáp ứng tôi ba điều kiện.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đàm Phán Cùng Lão Công Ác Bá

Nàng biết Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ không dễ dàng như vậy mà nhường nàng đi, sờ dĩa, nàng muốn nắm lấy cơ hội, cố gắng vì bản thân tìm một con đường để lui. Đỡ phải bị gây khó dễ cho bản thân cuối cùng còn không thể quay về.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chú nàng, tìm tòi nghiên cứu xem có phải nàng đang đùa giỡn cái gì hay không, miệng lại đáp ứng nói: “Em nói.”

Thoải mái như vậy ? Đây là điều mà Lâm Duyệt không nghĩ tới, nhìn lại hấn nghiêm trang nói: “Thứ nhất, không cho phép hôn tôi, ôm tôi!” Điều này rất quan trọng , bởi vì nàng biết người đàn ông này có niềm đam mê rất biến thái, chính là thích hôn nàng.

Hai mắt Mạc Lạc Nghị Phàm khẽ nháy, điều kiện này. . . Rất khó đáp ứng, chỉ cần nhìn thấy nàng, hấn sẽ nhịn không được muốn đi qua ôm nàng, hôn nàng, chính hấn cũng rất khó khống chế. Lâm Duyệt thấy hấn trầm mặc, ráo riết nói: “Uy, anh có đáp ứng hay không hả?”

“Anh tận lực.” Mạc Lạc Nghị Phàm cười tà nói ra ba chữ này, Lâm Duyệt tức giận đến trợn trắng mắt, thế này gọi là cái gì đáp án? Muốn hấn tận lực hình như rất khó đi?

Bất quá, nàng vốn không hi vọng gì hấn sẽ đồng ý với mình, vì thế, nói ra điều kiện thứ hai: “Thứ hai, không cho phép đem tôi nhốt

ở nơi này, tôi muốn đi lên lớp, đi làm.”

“Anh tận lực.”

“Anh. . . !” Lâm Duyệt tròn tròn , trừng mắt nhìn hắn, xem ra mấy điều kiện này hắn đều không thể làm được đi? Thật sự là tên đàn ông đáng giận, kia. . . !

Mạc Lạc Nghị Phàm tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, tiểu thê tử thân ái của hắn, chẳng lẽ nàng không biết bản thân đã lọt vào địa bàn của hắn sao? Cư nhiên còn đáng yêu đến mức cùng hắn bàn điều kiện?

“Mẹ, mẹ ở lại cùng người ta thôi.” Tiểu Thư Tình nghe được Lâm Duyệt lại muốn đi nữa , mắt húng đờ đờ cái miệng nhỏ nhắn, loạng choạng ôm cánh tay Lâm Duyệt làm nũng nói.

Lâm Duyệt xin lỗi vỗ vỗ đầu nàng, dụ dỗ nói: “Bảo bối ngoan, tương lai mẹ muốn làm việc lớn nha, bởi vậy nhất định phải đọc sách mới được nga, mẹ sẽ thường xuyên trở về cùng con.”

“Nga.” Tiểu Thư Tình không can tâm không tình nguyện tiếp lời, cúi đầu xuống. Lâm Duyệt thấy nàng một mặt ủy khuất tiểu bộ dáng thật là đáng thương, thương cảm trong lòng tràn ra nàng ôm thân mình nho nhỏ của nó chui ra khỏi xe, cũng không quản Mạc Lạc Nghị Phàm có đáp ứng điều kiện của nàng hay không.

Lâm Duyệt vừa chui ra khỏi xe, liền cảm giác được bên hông căng thẳng, ngay sau đó thân mình bị mang tiến vào vòng ôm rộng rãi của một người. Trước mặt bỗng nhiên tối sầm, môi nháy mắt bị cái gì đó đổ ập xuống.

Nàng cả kinh trừng lớn hai mắt, trợn mắt nhìn khuôn mặt khí suất đang gần trong gang tấc này, lửa giận bùng bùng bốc lên. Tên này đáng chết ngàn đao! Không đáp ứng điều kiện của nàng còn chưa tính, cư nhiên coi thường đến cỡ này?

Nàng có nên hay không lý giải điều này bằng cách cho rằng hắn là đang cố ý khiêu khích? Được lắm, cũng không tin bản thân cần không chết hắn!

Mạc Lạc Nghị Phàm ném phải một hồi đau đầu, dĩ nhiên không dại gì ném lần thứ hai, ở lúc nàng hết sức há mồm, lời lẽ linh hoạt tránh né mấy chuyện xấu ác ý của nàng. Tay phải đỡ lấy cái gáy của nàng, khiến nàng trốn không thể trốn, hôn thật sâu.

Vài nam tử bên cạnh nhìn như không thấy, dường như đã sớm quen với trường hợp kích tình bắn tứ tung bốn phía này, chỉ có tiểu Thư Tình đang bị hai người kẹp như nhân bánh quy ở giữa vung vẩy tứ chi, ý đang kháng nghị.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Lý Sự Cùng Ác Bá Lão Công

Có làm hay không? Tuy rằng một nhà ba người ôm nhau ở cùng một chỗ cảm giác siêu tốt, nhưng là. . . Nhưng là thế này cũng quá nhiệt tình đi, nó đều sắp bị ép thành nhân bánh rồi a, hơn nữa sắp thở không nổi nữa rồi đây. . . .

Hôn kịch tính cùng một chỗ, hai người từ nguyên bản khẩu chiến thẹn thùng sau chuyển sang ôn nhu, Lâm Duyệt cho dù tức giận, lại hận, nhưng cũng khó thoát khỏi thế công nhu tình của Mạc Lạc Nghi Phàm. Thẹn thùng xụi lơ ở trong lòng hắn, cánh tay ôm tiểu Thư Tình cũng vì thẹn thùng mà dần buông lỏng.

Thời điểm nàng đang từ kháng cự chuyển sang chuyên tâm, không cảm nhận được gì, một thanh âm thực bất đắc dĩ đánh gãy chuyện tốt của hai người .

“Ôi. . . Ôi. . . Ba nha. . . Mẹ nha!” ‘Phanh’ một tiếng, cái mông nhỏ bé đáng thương của tiểu Thư Tình, tựa như đầu vật rơi ở trên bãi cỏ.

Trong nháy mắt hai người buông ra lẫn nhau, lùi ra sau mấy bước, cúi đầu nhìn tiểu Thư Tình đáng thương , tựa như một con gà con bị vứt bỏ, mờ mịt trừng mắt nhìn hai người. Lâm Duyệt nhìn bộ dáng đáng yêu của nó, nhịn không được cười rộ lên, cúi người chạy đến ôm nàng.

Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp, vừa nhú mày: “Ồ ô. . . Mẹ hư. . . .” Một bên xoa cái mông nhỏ bị ngã đau, giả bộ thương tâm khóc lên.

Quá đả thương đến lòng người nha! Thiên tân vạn khổ mới tìm được mẹ trở về, cư nhiên như vậy coi thường nó, quăng ngã nó không tính còn dám giểu cợt nó!

“Thực xin lỗi thôi, đến đây , mẹ nhìn xem cái mông nhỏ có bị nở hoa hay không nào. . . Ân, còn không có. . . .” Lâm Duyệt hắc hắc cười gượng vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó, không tự nhiên dõ dãnh. Sắc mặt sớm đã ửng hồng một mảnh, dọa người a, vừa rồi nàng đã làm cái gì nha? Rõ ràng là muốn cự tuyệt hẳn hôn, thế nào sau lại phát triển đến. . . .

Nhưng lại chuyên tâm đến mức đem tiểu bảo bối đáng yêu, đáng giận này quang ngã a! Vụng trộm nhìn liếc mắt một cái Mạc Lạc Nghị Phàm bên cạnh, vừa vặn gặp đối phương cười nhìn mình, một cổ tức dận vô danh liền dâng lên!

Hắn còn cười, lại còn lộ ra vẻ tươi cười cùng diều cợt cỡ này nhìn nàng? ! Đánh rơi đứa nhỏ chẳng lẽ không có phần của hắn sao? Hừ!

Mạc Lạc Nghị Phàm một tay đem tiểu Thư Tình từ trong lòng của nàng ôm lấy, tay kia thì ôm Lâm Duyệt hướng trong phòng đi vào, tiểu Thư Tình là nữ nhi mà hắn ôm ấp hơn hai năm, mỗi một động tác mỗi một sắc mặt của nó biểu thị cái gì hắn lại là hiểu biết quá đi.

“Uy, anh muốn dẫn tôi đi nơi nào?”

“Ăn bữa sáng.”

“Mẹ, con cùng ba ba làm bữa sáng mà mẹ thích nhất nga.” Tiểu Thư Tình đem một bàn tay ôm cổ Mạc Lạc Nghị Phàm, thực ngộ hướng Lâm Duyệt nói.

“Con. . . Làm sao?” Còn đắm chìm trong trạng thái xấu hổ sắc mặt Lâm Duyệt trắng xanh một chút, nàng lần đầu tiên nghĩ đến là, kia có thể ăn sao? Không phải là nàng thích xem nhẹ nó, thật sự là, nàng cũng không thể xem trọng nha!

Tiểu Thư Tình lại rất đặc ý liều mạng gạt đầu, không nghĩ làm mất ý tốt của nó Lâm Duyệt chỉ có thể đáp lại cho nó một cái mỉm cười ngọt ngào: “Bảo bối thực ngoan, cảm ơn nha.” Hi vọng sẽ không quá khó khăn ăn!

Mạc Lạc Nghị Phàm dẫn hai người đi đến nhà ăn, nữ giúp việc lập tức cung kính kéo ra đồ dùng cho bữa ăn, Lâm Duyệt đánh giá một lượt mọi thứ trên bàn ăn thoạt nhìn tốt lắm nhưng mà món ăn này dành cho người thì có vẻ hơi kỳ lạ. Lại ngẩng đầu hướng Mạc Lạc Nghị Phàm ha ha cười gượng nói: “Đây là kiệt tác của cha con hai người sao?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bữa Sáng Âm Áp – 1

Mạc Lạc Nghị Phàm liếc mắt nhìn qua bữa sáng, nở nụ cười nói: “Anh không có tài năng thiên phú ấy.”

Trên mặt bàn bày la liệt những kiểu món ăn đa dạng, các loại bánh mì điểm tâm, mỗi một cái mặt trên đều dùng bơ hoặc nước sốt cà chua vẽ thành những bức tranh. Lâm Duyệt ghé vào trên bàn đếm đếm, mười hai con giáp đều tề tựu đông đủ ở đây.

“Bảo bối, con vẽ ba ngày mới hoàn thành đi?” Lâm Duyệt quay đầu nhìn liếc mắt một cái tiểu Thư Tình đang chờ tranh công, kinh ngạc mở miệng hỏi.

Tiểu Thư Tình lắc đầu, hi hi cười nói: “Vừa mới mới vẽ, mẹ, con giỏi hay không?”

“Giỏi quá!” Lâm Duyệt không chút nào keo kiệt khích lệ bản thân nó, hướng nó giơ giơ ngón tay cái, sau đó quay lại nhìn một bàn mỹ vị, nói: “Tiểu bảo bối, con muốn ăn cái gì? Nghị ca ca anh muốn ăn cái gì? Chúng ta nên chia đều đi nga.”

Khi nói chuyện, bốc lên một miếng điểm tâm hướng miệng lấp đầy. Sau khi vấn đề của nàng hỏi xong, tiểu Thư Tình rất hào phóng mà chỉ chỉ một cái thành tựu, nói: “Ba ba bảo con ăn cái này.”

“Ân, được, của con đây.” Lâm Duyệt đem thành quả đáng kinh ngạc bỏ vào cái đĩa trước mắt nó. Sau đó chuyển hướng Mạc Lạc

Nghị Phàm: “Nghị ca ca, còn anh?”

Ngẩng đầu, đã chạm ngay vào ánh mắt thâm trầm của Mạc Lạc Nghị Phàm đang nhìn chằm chằm chính mình, trong lòng Lâm Duyệt cả kinh, không rõ vì sao trên mặt hắn lại xuất hiện loại biểu tình tựa như ảm đạm này.

Đã từng nhìn qua hắn lạnh lùng tà ác, cũng đã nhìn thấy rất nhiều hắn một mặt tựa tiểu phi tiểu, biểu tình thật đáng đánh đòn. Hắn trước mắt, thật đúng là khiến nàng nhất thời không thể phản ứng lại.

Mạc Lạc Nghị Phàm gắt gao nhìn nàng rất gần, Lâm Duyệt, nàng thật sự đã quên tất cả về hắn sao? Ngay cả những gì đơn giản nhất cũng đã quên hết? Hắn tin tưởng Owen – Morgan có cái năng lực này, bởi vì chính mắt hắn đã từng được chứng kiến.

Hắn thật không ngờ là, Lâm Duyệt cuối cùng cũng không trốn được vận mệnh này, trở thành con rối đáng thương trong tay Morgan tiên sinh. Một hành vi nho nhỏ của Morgan tiên sinh, khiến hắn thiếu chút nữa mất đi người con gái mà hắn yêu nhất cả đời này, may mắn, nàng đã trở lại!

“Tôi. . . Nói sai sao? Hay là ăn sai cái gì?” Lâm Duyệt dè dặt cẩn trọng hỏi, làm bộ muốn đem đồ ăn trong tay bỏ về cái đĩa.

“Em không có sai gì cả.” Mạc Lạc Nghị Phàm giơ tay, chạm lên cằm của nàng, ở trên cánh môi đỏ tươi của nàng hôn một cái, ôn nhu nói: “Đói bụng cũng nên ăn bữa sáng đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Duyệt nóng lên, tránh tay hắn ra, thân mình lui về sau một ít, để tránh đi bàn tay heo của hắn. Có chút không được tự nhiên cúi đầu, bắt đầu ăn.

“Mẹ, mẹ nhanh chút ăn đi thôi! Mau không còn thời gian!” Tiểu Thư Tình từ trong bữa ăn ngẩng đầu lên, bắt mắt đỏ miệng reo lên. Lâm Duyệt cầm lấy khăn ăn, thay nàng lau đi vụn bánh mì nói: “Con nha lão nương đây mới sống mười tám năm, thế nào liền không có thời gian.”

Tiểu Thư Tình nghe không hiểu ý tứ của nàng, mờ mịt ngạc nhiên nhìn nàng, sau chuyển hướng Mạc Lạc Nghị Phàm, thúc giục nói: “Ba ba, ba cũng nhanh chút ăn đi thôi, người ta đều đã ăn no nha.”

“Ừ, con đi rửa mặt trước đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm sủng nịch nói với nó, nữ giúp việc canh giữ ở phía sau thực nhanh mắt đã đi lên, đem tiểu Thư Tình bế xuống.

“Cứ như vậy gấp làm gì nha?” Lâm Duyệt nhìn chăm chăm Mạc Lạc Nghị Phàm khó hiểu hỏi, tiểu Thư Tình đã bị ôm ra khỏi nhà ăn ngoái đầu lại nói: “Mẹ, ba ba nói muốn mang chúng ta đi thế giới vui vẻ chơi nha.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Bữa Sáng Âm Áp -2

”Nga, nguyên lai là như vậy.” Lâm Duyệt hiểu rõ gật gật đầu: “Không phải chỉ là đi thế giới vui vẻ thôi sao, có cái gì đáng giá mà ngạc nhiên chứ .” Con gái nhà giàu Giống tiểu Thư Tinh , có cái gì mà muốn không được, muốn chơi cái gì mà không thể chứ? Hơn nữa nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm chiều nó như vậy , chỉ sợ nó muốn trắng trên trời, Mạc Lạc Nghị Phàm cũng sẽ nghĩ biện pháp để cấp cho nó đi.

Mạc Lạc Nghị Phàm ăn rất ít, dùng khăn ăn lau lau miệng một chút, nhìn chăm chú vào nàng, thật lâu sau mới nói: “Đây là nàng lần đầu tiên nó cùng mẹ đi chơi, cho nên nó thực hưng phấn.”

“Ha?” Lâm Duyệt không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, sững sốt một chút, kinh ngạc nhìn hắn.

Mạc Lạc Nghị Phàm mỉm cười: “Biết hôm nay em trở về, nó cả tối hôm qua hưng phấn không ngủ, sớm liền dậy chuẩn bị bữa sáng.”

“Anh liền tự tin như vậy tôi sẽ đến?” Lâm Duyệt bất mãn mở miệng nói, nam nhân này, chính là có tài năng lớn như vậy, như vậy tự tin. Mà nàng, rõ ràng không nghĩ sẽ đến, không muốn đến, cuối cùng vẫn là phải đi.

“Là do bản thân em đáp ứng nó, hôm nay em sẽ đến xem nó.” Mạc Lạc Nghị Phàm tốt nhắc nhở, Lâm Duyệt lại là khiếp sợ, nàng

đáp ứng? Nàng khi nào thì đáp ứng chứ? Không phải là thời điểm ở công ty thuận miệng lừa nó nói chơi chứ, nàng thật sự phải đi sao?

Mạc Lạc Nghị Phàm dường như nhìn ra nghi hoặc của nàng, nhắc nhở nói: “Thế giới tình cảm cùng nội tâm của trẻ con đều là vô cùng thuần khiết, thuận miệng đáp ứng chuyện của nó, sau đó em có thể liền quên ngay, khẳng định nó lại cho là thật.”

Là như vậy sao? Lâm Duyệt không học tâm lý học, cũng chưa từng có cùng tiểu hài tử tiếp xúc qua, sở dĩ căn bản không biết thế giới nội tâm đứa nhỏ.

Ngày hôm qua, nàng quả thật là ở dưới tình thế cấp bách mới thuận miệng đáp ứng yêu cầu của nó, chưa từng có ý nghĩ thực hiện lời nói dối này!

“Ba ba, con đã rửa tốt lắm.” Tiểu Thư Tình thân hình mềm mại nho nhỏ chạy tiến vào, đứng ở dưới chân Mạc Lạc Nghị Phàm, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cho hắn kiểm tra.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn thoáng qua Lâm Duyệt, thấy nàng đã ăn no, từ trên ghế đứng lên dặt tay tiểu Thư Tình: “Ngoan, chúng ta đi thôi.”

“Tốt nga, rốt cục có thể đi rồi! Mẹ, mẹ nhanh chút nha!” Tiểu Thư Tình hưng phấn sôi nổi lên, một bên quay đầu hướng Lâm Duyệt vẫn đang ngồi yên tại chỗ ngoắc ngoắc tay.

Lâm Duyệt lấy lại tinh thần, cuống quýt đứng lên theo đi lên, nhìn tiểu Thư Tình một mặt hưng phấn, không biết vì sao, lòng của nàng lại nháy mắt dâng lên một trận chua xót.

Nguyên bản nàng tưởng rằng tiểu Thư Tình nhất định là đứa nhỏ hạnh phúc nhất trên thế giới, không nghĩ tới. . . .

Mà chính nàng rất rõ ràng, vui vẻ nhất thời này cũng không thể vĩnh cửu đem đến cho tiểu Thư Tình, bởi vì căn bản nàng không phải thiếu phu nhân của nơi này, lại càng không là mẹ của tiểu Thư Tình, này hết thầy. . . Đều là hiểu lầm mà thôi!

Lần này Mạc Lạc Nghị Phàm không cho kêu lái xe, vừa kéo ra cửa xe, tiểu Thư Tình liền giống như một con cá chạch tức tốc chạy đi vào, vô cùng cao hứng ngồi yên ổn.

Lâm Duyệt nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm liếc mắt một cái, chần chờ hai giây sau, cúi người chui vào.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thâm Tình

“Con muốn mẹ ôm một cái.” Tiểu Thư Tình mon men leo lên trên đùi Lâm Duyệt, Lâm Duyệt ôm lấy thân mình nhỏ của nó, nhìn theo Mạc Lạc Nghị Phàm từ phía sau lên xe nói: “Bây giờ chúng ta đi vui về thế giới sao?”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng liếc mắt một cái, hỏi: “Thế nào? Em không muốn đi?” Vừa nói chuyện vừa khởi động động cơ, xe chậm rãi ly khai khỏi tòa nhà lớn

“Không, không phải.” Lâm Duyệt lắc đầu, hắc hắc cười nói: “Tôi chỉ là cảm thấy có điểm là lạ, đi theo anh đến chơi ở vui về thế giới hắc hắc.”

Một nam nhân đẹp đến yêu mị, chủ tịch Thụy Ca tập đoàn , trời ạ! Nàng không là đang nằm mơ đi? Nếu đúng là mơ, thì giấc mơ này cũng quá dọa người đi!

“Theo anh đi, khiến em khó chịu như vậy sao” Mạc Lạc Nghị Phàm thông qua kính chiếu hậu nhìn nàng liếc mắt một cái, có chút bất mãn mở miệng nói. Hắn đáng sợ như vậy sao? Tự cảm thấy là đủ ôn nhu đối với nàng nha.

“Kỳ thực cũng không có.” Lâm Duyệt xấu hổ cười cười, không biết nên nói cái gì, nàng tiếp tục ôm tiểu Thư Tình ghé vào bên cửa sổ, thưởng thức biển lớn ngoài cửa sổ.

biển lớn mênh mông bát ngát kia, xinh đẹp làm cho người ta choáng váng hoa mắt, đây thật sự là một nơi xinh đẹp, nếu khai phá thành khu du lịch nghỉ mát gì đó, khẳng định sẽ rất được chào đón đi.

“Nghị ca ca, vì sao anh lại lựa chọn ở nơi này?” Lâm Duyệt quay đầu lại, tò mò nhìn người đang mím chặt môi, đang nghiêm túc lái xe Mạc Lạc Nghị Phàm nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn như cũ nhìn chằm chằm con đường biển phía trước, cẩn trọng không chế tay lái, nói: “Bởi vì chờ đợi một người con gái xuất hiện, nên mới ở lại Trung Quốc, ở tại chỗ này.”

Bốn năm trước, sau khi Lãnh Phong biến mất, hãn tự do, ban đầu là tính quay về Anh quốc kế thừa sự nghiệp của gia tộc, từ đó ở lại Anh quốc, cũng không nghĩ đột nhiên xuất hiện một người con gái kì dị, xâm nhập cuộc sống của hãn, làm thay đổi tất cả kế hoạch của hãn!

Mà người con gái kia, đem cuộc sống của hãn phá thành một trận ma loạn xong, lại biến mất như không khí.

Lâm Duyệt sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn sườn mặt hoàn mỹ của hãn, trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại hãn thế nào. Bởi vì một người con gái? Không cần nghi ngờ, người con gái kia khẳng định là mẹ tiểu Thư Tình.

Điều khiến nàng kinh ngạc là, người đàn ông lạnh lùng cao quý trước mắt này, cư nhiên lại bởi vì một người con gái mà dừng chân ở lại, đau khổ tìm kiếm. Nam nhân như vậy, làm cho người ta cảm động, làm cho người ta si mê.

“Dường như người con gái kia rất quan trọng đối với anh , hắc hắc không phải anh cũng đem tôi nhằm thành cô ấy hay sao. ha ha tôi ngủ. , đến nơi nhớ gọi tôi.” Hương lưng ghé dựa vào, hai mắt nhắm lại, giả bộ bắt đầu ngủ.

Không khí bên trong xe có chút ngưng trọng, Lâm Duyệt căn bản không biết nên ứng phó như thế nào đi, biện pháp tốt nhất đó là giả bộ ngủ. Nàng thà rằng tình nguyện hấn cứ giống như bình thường, lạnh lùng, đáng giận. . . .

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thế Giới Vui Vẻ

Xe dừng ở cửa lớn của Thế giới vui vẻ, Lâm Duyệt liền nhảy xuống xe nhanh chóng chạy tới mua phiếu, vì là ngày nghỉ, bên trong tương đối nhiều người. Bản thân Mạc Lạc Nghị Phàm thực vô cùng chán ghét đến những nơi đông người hỗn độn như thế này, nhưng là vì muốn cho con gái yêu vui vẻ, hắn đành phải cau mày đến đây.

Nhưng Lâm Duyệt thật ra lại rất thích và luôn mơ ước tới những nơi như thế này, nhưng vì không trả nổi vé vào cửa nên đành đứng ngoài, trời sinh đã thích vui chơi nàng nhanh chóng hòa nhập vào đoàn người vui nhộn.

Trình độ ngây thơ một chút cũng không kém so với tiểu Thư Tình, tựa như đứa nhỏ vui vẻ chạy xuyên vào trong Thế giới vui vẻ.

“Mẹ, con muốn đi chơi cái kia!” Tiểu Thư Tình chỉ vào vòng xoay tròn ngựa gỗ phía trước lớn tiếng nói.

“Được, lập tức đi thôi.” Lâm Duyệt dắt tay nhỏ bé của nó, vui vẻ chạy nhanh qua, đem Mạc Lạc Nghị Phàm ở phía sau đá ra xa. Khi chuẩn bị muốn đi vào, Lâm Duyệt đột nhiên nghĩ đến gì đó, hướng Mạc Lạc Nghị Phàm vẫy vẫy tay. Đợi hắn đến gần xong, cười hì hì cầm máy ảnh trong tay đẩy vào trong lòng hắn nói: “Nghị ca ca, anh mau giúp chúng tôi chụp mấy bức ảnh xinh đẹp đi.”

Mạc Lạc Nghị Phàm tiếp nhận máy ảnh, xuyên thấu qua màn ảnh, hẳn thấy được hai khuôn mặt kia cười đến thật vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn, xoay tròn trong không trung. Khóe miệng không tự giác hiện lên một ý cười làm người ta không thể bắt lấy.

Nhẹ nhàng bấm nút chụp, đem giờ khắc này cất chứa vào bên trong máy ảnh.

Còn chưa có chơi tận hứng, âm nhạc liền dừng lại, Lâm Duyệt ôm tiểu Thư Tình đi ra, âm ỉ muốn xem ảnh chụp. Mạc Lạc Nghị Phàm rất nhẫn nại, đem những hình vừa mới lưu lại phóng lớn lên cho nàng xem.

“Tôi còn muốn chụp hình lớn liên tục!” Lâm Duyệt lại lần nữa đem máy ảnh nhét vào trong tay Mạc Lạc Nghị Phàm, cùng tiểu Thư Tình bày ra các kiểu dáng đáng yêu, còn làm bộ mặt xấu, khiến ọi người xung quanh đều cười vui vẻ.

“Bảo bối, giả bộ khóc lớn.” Lâm Duyệt cười hì hì đem tiểu Thư Tình đặt ở trên ghế đá, bản thân lại chạy đến phía sau Mạc Lạc Nghị Phàm ngẩng đầu hoa chân chỉ dẫn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thư Tình vừa nhú, liền oa oa khóc lớn lên.

“Tuyệt quá! Vui quá!” Lâm Duyệt không nghĩ tới tiểu Thư Tình có thể nhập vai như vậy, sôi nổi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, sau lại yêu cầu nói: “Lại mỉm cười một cái.”

Như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn lại biến đổi, nở một nụ cười sáng lạn dưới ánh mặt trời. Lâm Duyệt lại vỗ tay hoan hô, cười ha ha nói:

“Bảo bối, con quả thực có thể đi làm diễn viên, đến tiếp tiếp tiếp, lại cười thật lớn.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nheo mắt, dời tầm mắt từ trên màn ảnh đến trên mặt Lâm Duyệt vẻ mặt đáng sợ .

“Làm sao vậy?” Lâm Duyệt ha ha cười gượng một tiếng, sờ sờ khuôn mặt, nghĩ hành vi trong giờ phút này của bản thân, hình như không có gì không ổn? Làm sao đột nhiên hắn lại nhìn nàng như vậy?

“Mẹ, mẹ làm mẫu cho người ta xem một chút.” Không biết như thế nào là cuồng tiếu tiếu Thư Tình giương giọng nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn Lâm Duyệt, tức giận nói: “Em muốn đem con bức điên à?” Nào là khóc lớn nào là cuồng tiếu, không điên mới là lạ. Lâm Duyệt không vui vểnh vểnh môi đỏ mọng lên, nam nhân không có tí nào hài hước, chơi vui vẻ một chút cũng không được!

Lập tức cười, đoạt lấy máy ảnh nói: “Nghị ca ca, tôi giúp anh chụp mấy bức ảnh.” Chụp một chút bộ dáng khi hắn mặc quần áo hưu nhân , trở về bán cho những nữ nhân viên cuồng si trong công ty, khẳng định sẽ kiếm được rất nhiều tiền!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thế Giới Vui Vẻ (2)

“Tôi không chụp ảnh, cảm ơn.” Mạc Lạc Nghị Phàm không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, nhìn khuôn mặt gian trá của nàng, nở nụ cười tà ác. Cánh tay duỗi ra, đem nàng vòng tiến vào trong lòng: “Trừ khi em chụp với anh.”

“VẬY. . . Không chụp thì thôi đi, hắc hắc. . . .” Lâm Duyệt xấu hổ cười, vẫn là không quen hấn đụng chạm, hấn ôm ấp, đặc biệt tại đây trước mặt bàn dân thiên hạ.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn ra tâm tư trong lòng của nàng, nụ cười gian ác trên mặt càng đậm, cúi đầu ở trên môi của nàng hôn một cái, nói: “Anh muốn em một lần nữa quen với anh, mặc kệ là làm cái gì đối với em.”

Khuôn mặt Lâm Duyệt hồng đến tận mang tai, nháy mắt đã bắt đầu nóng lên, nam nhân này thật sự không biết xấu hổ là gì, hôn nàng còn không tính, cư nhiên lại nói với nàng những câu ghê tởm như vậy!

Bàn tay ấm áp của Mạc Lạc Nghị Phàm đặt bên hông nàng, nhìn sự giận dữ đang từ từ dâng lên của nàng, thân mình hơi hơi rung động. Nàng không quen hấn đụng chạm, nhưng cũng không chán ghét.

“Ba ba, người ta còn muốn đi chỗ khác chơi nữa!” Bị bỏ mặc một bên tiểu Thư Tình gương giọng kháng cự nói, Lâm Duyệt cuống

quít từ trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm đẩy đi ra, không được tự nhiên vừa ôm lấy tiểu Thư Tình liền trốn, ý đồ muốn thoát khỏi nam nhân phá hư này.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chăm bóng dáng nàng hương trong đám người bỏ chạy, khẽ cười một tiếng đi theo, mặc kệ nàng có nhớ hắn hay không, hắn đều vẫn thích nàng.

Chơi rất nhiều trò chơi, Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình lại nhớ tới thời khắc ham chơi điên cuồng. Mà Mạc Lạc Nghị Phàm, chẳng qua là đi theo các nàng, bảo vệ các nàng, sợ chỉ một sơ suất nhỏ liền đem các nàng đánh mất. Dù sao, hắn đã tìm hơn hai năm, nghĩ không muốn lại tìm nữa.

Đứng ở bên ngoài rào chắn, ánh mắt Mạc Lạc Nghị Phàm từ đầu đến cuối đều dừng ở trên người Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình, sau khi chơi tận hứng Lâm Duyệt hương Mạc Lạc Nghị Phàm ngoắc ngoắc tay, sau đó quay về cho hắn một nụ cười thản nhiên.

“Anh đẹp trai, phiền anh giúp chúng tôi chụp một kiểu ảnh có được không?” Phía sau truyền đến một giọng nữ ngọt ngào, Mạc Lạc Nghị Phàm quay lại, hai người cười yếu ớt thẹn thùng, hai cô gái xinh đẹp như hoa chính là đang nhìn hắn.

Trong đó một cô gái cầm máy ảnh trong tay đưa tới trước mắt Mạc Lạc Nghị Phàm, một mặt nhìn hắn chờ đợi. Dùng phương thức này để tiếp cận soái ca có vẻ hơi vô duyên, nhưng cũng rất hữu hiệu!

Mạc Lạc Nghị Phàm dường như đối với những nữ nhân háo sắc như thế này sớm đã miễn dịch, nên ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái với hai khuôn mặt xinh đẹp đang cười tươi rói kia, giờ

tay chuẩn bị cầm lấy máy ảnh từ tay đối phương . Máy ảnh đột nhiên bị một bàn tay từ phía sau đoạt lấy. . . .

“Tôi đến đây! Tôi chụp ảnh kỹ thuật so với anh ấy giỏi hơn!” Lâm Duyệt lớn tiếng nói, đem tiểu Thư Tình hương trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm đẩy vào, cố ý đề cao âm lượng nói: “Bảo bối, để ba ba ôm con nha!”

Tiểu Thư Tình vô cùng hợp tác mà gạt đầu, dang hai tay ôm cổ Mạc Lạc Nghị Phàm, ngọt chết ruồi nói: “Mẹ ôm xong tới ba ba ôm, yêu ba ba!”

Hai mỹ nữ sững sốt, tựa hồ thật không ngờ là Mạc Lạc Nghị Phàm đã có vợ con, hai trái tim nhất thời nát vụn, vô cùng thất vọng.

Lâm Duyệt nhìn tiểu Thư Tình vụng trộm giơ ngón tay cái lên, cười gian chuyển hướng hai cô gái xinh đẹp, ra vẻ mềm mại nói: “Hai vị không phải là muốn chụp ảnh sao? Đến đây đi, kỹ thuật chụp ảnh của tôi rất tuyệt.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tranh Giành Tình Nhân

Hừ hừ, dám ngang nhiên giành nam nhân của nàng ? Cho các người đẹp mặt nha! Ân. . . Tuy rằng trên thực tế Mạc Lạc Nghị Phàm không phải là nam nhân của nàng. Bất quá hôm nay, trước mắt, ngay tại giờ khắc này, Mạc Lạc Nghị Phàm là của nàng, nếu là của nàng, ai cũng đừng nghĩ đánh mất đưa tình với hắn! Đặc biệt mấy bông hoa đại ven đường này, bộ dạng so với chính nàng lại còn đẹp hơn mấy chục lần!

Mỹ nữ nhìn nàng giả vờ tươi cười, xấu hổ cười gượng nói: “Ha ha, không cần, cảm ơn cô.” Nói xong giờ tay muốn cướp máy ảnh trong tay Lâm Duyệt.

“VẬY SAO ĐƯỢC. ĐỂ TÔI!” Lâm Duyệt đem máy ảnh giờ lên cao, tránh đi móng vuốt của mỹ nữ, cười tủm tỉm đùa giỡn nói.

“Thật sự không cần. . . , cảm ơn!” Cô gái xinh đẹp mau khóc đến nơi.

“Duyệt Duyệt!” Mạc Lạc Nghị Phàm lớn tiếng kêu, chưa thấy qua cô gái nào tệ hơn nàng! Lâm Duyệt thấy hắn bắt đầu có vẻ không vui, không thú vị thu tay, đem đồ trả lại đối phương.

Mỹ nữ thu hồi máy ảnh, cảm kích lại thêm mê luyến nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm liếc mắt một cái, rất nhanh đã chạy đi. Nguyên bản tưởng cùng soái ca làm quen một chút, không nghĩ tới đụng phải một cô gái khó chơi như vậy, ai. . . Vẫn là buông tay đi!

Lâm Duyệt nhìn hai bóng dáng thương cảm mà chạy đi, cười ha ha, thời điểm cười xong quay đầu lại, phía sau sớm đã không có thân ảnh Mạc Lạc Nghị Phạm cùng tiểu Thư Tình. Đi đâu hết rồi?

“Mẹ. . .” Thanh âm tiểu Thư Tình vang lên, Lâm Duyệt ngơ ngác quan sát bốn phía, mới phát hiện Mạc Lạc Nghị Phạm đã ôm nó đi sang hướng khác.

Lâm Duyệt cuống quýt đuổi theo, đi ở bên người Mạc Lạc Nghị Phạm, ngẩng đầu nhìn hấn, có chút chua chua trêu chọc nói: “Nghị ca ca, không phải là anh đang tức giận chứ?”

Mạc Lạc Nghị Phạm liếc nàng liếc mắt một cái, khó hiểu: “Anh vì sao phải tức giận?”

Lâm Duyệt nhìn hấn quả thật không giống như là đang tức giận, bỗng giật mình tròn mắt cười ha ha nói: “Tôi đem hai cô gái xinh đẹp kia cưỡng chế rời đi, anh không thêm để ý?”

“Em cho rằng anh sẽ để ý sao?” Mạc Lạc Nghị Phạm hướng nàng nhíu mày nói, lập tức dùng vẻ mặt cười mà như không cười quan sát nàng, mỹ nữ đến gần hấn, nàng cứ thế đem người ta đuổi đi làm gì?

Lâm Duyệt bị hấn nhìn có chút không được tự nhiên, nàng cục cằn nói: “Vì sao anh lại dùng ánh mắt này nhìn người ta? Người ta chỉ là tốt bụng giúp anh đuổi đi hai con bướm phiền phức mà thôi,”

“Anh đây phải cảm ơn em sao?”

“Ha ha, anh phải cảm ơn tôi có lòng dạ Bò Tát.” Lâm Duyệt cầm lấy sợi tóc, trộm nhìn hấn liếc mắt một cái, sau đó ngẩng đầu nói: “Bất quá người có tiền giống như anh lại”

‘đẹp trai’ thế nào cũng không tình nguyện nói ra hai chữ này, ngừng một chút tiếp tục nói: “Khẳng định có rất nhiều nữ nhân yêu thương nhưng nhớ, cũng không để ý đến hai cô gái này đi?”

“Em nghĩ nhiều quá.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng liếc mắt một cái lạnh nhạt nói, đúng vậy, nữ nhân hắn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng là, cũng không gần nữ sắc hắn lại nguyện ý bị cô bé trước mắt này thu phục, hơn nữa nàng đùa vui xong liền đá hắn đi!

Đời này hắn chưa từng phải chịu sự uất ức như vậy! Hắn đã từng cố tình hết hy vọng đối với nàng, mặc dù hoa bướm xung quanh rất nhiều nhưng muốn quên cũng quên không được!

Lâm Duyệt vụng trộm lè ra một chút đầu lưỡi, gắt gao đi theo thân ảnh hộ pháp của hắn.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Chơi một ngày, ngay cả cơm trưa đều là ăn trong Thế giới vui vẻ, chỉ tới khi Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình cảm thấy hết hứng thú, mới chuẩn bị dẹp đường về nhà. Trở lại trên xe, Lâm Duyệt mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi.

Tiểu Thư Tình vô cùng kích động nhìn sang nàng, lại nhìn sang Mạc Lạc Nghị Phàm, lớn tiếng nói: “Lần sau con còn muốn đến chơi, con còn muốn ba ba cùng mẹ đi với con!”

Lâm Duyệt gạt đầu qua loa một cái, xoa tóc của nó, Mạc Lạc Nghị Phàm thấy nàng mệt mỏi khởi động lái xe hướng về Bạt Sơn biệt thự. Lâm Duyệt nhắm mắt, nói: “Nghị ca ca, phiền anh đưa tôi về nhà đi, cảm ơn.”

“Mẹ, mẹ không cùng con và ba ba trở về sao?” Tiểu Thư Tình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, lo lắng hỏi.

Lâm Duyệt hôn một cái trên trán nó, ha ha cười an ủi nói: “Thư Tình ngoan, về sau có thời gian mẹ sẽ đi thăm con, được không?” Nàng vẫn vô cùng thích tiểu Thư Tình, cũng có chút không nỡ, nhưng là, không thể bởi vì không nỡ mà đánh mất quy củ?

“Ba ba ——.” Tiểu Thư Tình chuyển hướng Mạc Lạc Nghị Phàm cầu xin giúp đỡ, hi vọng hắn có thể làm chủ, đem mẹ mang về nhà. Mạc Lạc Nghị Phàm sủng nịch vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nó, nhìn liếc mắt một cái người sắp ngủ Lâm Duyệt.

Bỗng nhiên sau đó đem xe chạy đến ven đường vững vàng dừng lại, trải ra một cái chăn nhỏ ở phía sau xe đắp lên người Lâm Duyệt, cũng ý bảo tiểu Thư Tình không nên âm ỉ đến nàng.

Tiểu Thư Tình ngoan ngoãn ngậm miệng, chỉ tới khi thấy rõ con đường kia đúng là đường về nhà, rốt cục trên mặt lộ ra tươi cười, không bao giờ nữa lo lắng mẹ sẽ không cùng mình về nhà.

Xe về tới Ban Sơn biệt thự, sau khi tiểu Thư Tình được nữ giúp việc bế đi rồi, Mạc Lạc Nghị Phàm ôm lấy Lâm Duyệt đang ngồi ở ghế sau, bế lên phòng ngủ lầu hai, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường lớn. Cúi đầu xuống, hôn lên môi nàng, mới đứng dậy đi ra ngoài.

Lâm Duyệt trực tiếp ngủ từ sẩm tối tới khi trăng lên ới tỉnh lại, khi tỉnh lại nhìn thấy những thứ vô cùng xa hoa này, phòng ngủ xa lạ mà có chút quen thuộc.

Mặc dù có một chút quen thuộc như vậy, Lâm Duyệt vẫn là vội vàng tỉnh dậy, quan sát một vòng sau đó mới nhớ tới bản thân mình trước đây đã từng ở trong này ngủ một lần, phòng ngủ của Mạc Lạc Nghị Phàm.

Tay nắm chặt, hung hăng gõ lên đầu mình , trời ạ! Nàng thế nào luôn vào lúc bất tri bất giác mà ngủ trên giường của nam nhân? Hơn nữa một chút cảm giác cũng không có.

Nàng xốc chăn nhìn bản thân mình một chút, hoàn hảo, quần áo trên người đều còn mặc y nguyên ở trên người. Coi như cái tên nam nhân sắc quỷ kia còn có chút lương tâm!

“Mẹ, Thư Tình không có đánh thức mẹ .” Bên giường đột nhiên truyền đến thanh âm non nớt của tiểu Thư Tình, Lâm Duyệt sững

sốt một chút, xoay qua, lúc này mới phát hiện ra tiểu Thư Tình đang đứng ở bên giường. Chẳng qua là thân dáng người ‘Cao gầy’ của tiểu Thư Tình kia mặc dù là đứng so với giường cũng không cao hơn bao nhiêu.

Mà bên chân của nó, là một đồng bút sáp màu cùng với một bức tranh giấy.

“Con vẫn ngồi dưới đất vẽ tranh sao?” Lâm Duyệt kinh ngạc nhìn kỹ nó hỏi

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tòa Nhà Lớn Âm Trầm

Tiểu Thư Tình gật gật đầu, hi hi cười nói: “Thư Tình muốn cùng mẹ chơi, nhưng là ba ba nói không thể âm ỉ để mẹ ngủ, mẹ, Thư Tình ngoan hay không?” Tiểu Thư Tình còn không quên hướng nàng tranh công.

“À, rất ngoan!” Lâm Duyệt một tay đem nó ôm vào trong lòng, ở trên mặt nó hung hăng hôn một cái, chọc tiểu Thư Tình cười rộ lên một trận khanh khách.

Náo loạn một chút, Lâm Duyệt lại quét mắt nhìn phòng ngủ rộng lớn này, cúi đầu nhìn chăm chăm tiểu Thư Tình hỏi: “Ba ba đâu?”

Lại đi vào tòa nhà lớn âm trầm này, trong lòng Lâm Duyệt không khỏi có chút ớn lạnh, bản năng sau khi tỉnh lại đã nghĩ đi tìm Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Ba ba đang đánh máy tính.” Tiểu Thư Tình lớn tiếng nói, sẽ không nói đang làm việc, rõ ràng là nói đang đánh máy tính.

Lâm Duyệt nghi hoặc hai giây, liền phản ứng lại, nhìn nhìn đèn hồ trên tường, đã hơn mười giờ, trời ạ! Ước chừng nàng đã ngủ bốn tiếng rồi. Ngay sau đó, bụng đói thềm thì kêu lên.

“Bảo bối mẹ đói bụng, có thường ẹ chút gì để ăn không?” Lâm Duyệt một mặt ủy khuất nhìn tiểu Thư Tình, tiểu Thư Tình dùng sức gật đầu một cái, liền nhảy xuống giường chạy đi ra ngoài.

Ngay sau đó liền nghe được thanh âm của nó từ cách vách truyền đến: “Ba ba, mẹ tỉnh, mẹ còn nói mẹ đói bụng!”

Lâm Duyệt cả kinh, thế nào cũng không ngờ được tiểu Thư Tình sẽ đi tìm Mạc Lạc Nghị Phạm báo cáo yêu cầu nhỏ của nàng , từ trên giường lớn nhảy xuống mặt đất, rất nhanh sửa soạn quần áo trên người.

Tiếng bước chân trầm ổn càng ngày càng gần, tim Lâm Duyệt liền theo tiếng bước chân tới gần mà càng nhảy càng nhanh. Ngay sau đó, thân ảnh suất khí của Mạc Lạc Nghị Phạm liền xuất hiện tại trước mắt nàng, tiến lên liền cho nàng một cái hôn nồng nhiệt, lập tức ở nàng bên tai nói: “Em mà không tỉnh lại, anh sẽ đánh thức em dậy.

“A? Ha ha. . .” Lâm Duyệt xấu hổ cười gượng hai tiếng, cúi đầu không dám nghênh diện ánh mắt cực nóng của hắn, gắt gao theo dõi y phục trước ngực hắn.

Mạc Lạc Nghị Phạm khó mới nhìn thấy được bộ dáng yên tĩnh của nàng, cười nhẹ một tiếng nói: “Em muốn ăn ở trong phòng hay là xuống phòng ăn ở dưới lầu?”

“Kỳ thực điều tôi muốn nhất là về nhà ăn, ha ha, đã trễ thế này, tôi cần phải trở về.” Lâm Duyệt lại ngẩng đầu lần nữa theo dõi hắn, trong lòng không ôm gì hi vọng nói ra những lời này.

Nơi này là nhà của hắn, nàng thực không thể lại ở nơi này qua đêm. Bị người ta biết được nàng chạy đến nhà đàn ông qua đêm, nếu chuyện này truyền đến trường học thì nguy. Hơn nữa, qua đêm tại chỗ này khẳng định nàng sẽ không ngủ được, ai biết người đàn ông này nửa đêm sẽ làm ra hành vi không tốt gì với nàng.

Quả nhiên, Mạc Lạc Nghị Phàm không chút nào lo lắng cự tuyệt: “Hôm nay quá muộn rồi, ngày mai hãy trở về.”

Chỉ lo lấy có, hơn nữa là siêu cấp lấy có, trong lòng Lâm Duyệt căm giận nghĩ. Cho dù rất trễ, hẳn có nhiều thủ hạ như vậy, nhiều xe như vậy, đưa nàng trở về cũng thực là sự tình đơn giản mà?

Như thế, một tia gian trá tươi cười tập kích trên mặt nàng, nói: “Nghị ca ca, tôi suốt ngày bận rộn như vậy, thật vất vả có ngày cuối tuần anh lại còn đem tôi nhốt ở nơi này, anh nói cho người ta biết làm thế nào để tìm vòng cổ về đây.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tòa Nhà Lớn Âm Trầm-2

Nhắc tới vòng cổ, vòng tay Mạc Lạc Nghị Phàm đang ôm cái eo nhỏ nhắn của nàng bỗng cứng đờ, hai con mắt bỗng chớp mạnh nhìn chằm chằm nàng. Vòng cổ! Thứ đáng chết kia, hại hấn thiếu chút nữa đem tính mạng đi tặng cho cái vòng cổ này! Giờ phút này lại không biết nó đang ở cái xó xỉnh nào.

Hấn khẽ nhếch môi, nhàn nhạt mở miệng nói: “Em đã tìm không được vòng cổ, vậy đành phải để bản thân anh đi tìm, hiện tại, đi xuố

Bình tĩnh như vậy? Lâm Duyệt ngoài ý muốn nhìn hấn liếc một cái, trước đây không phải là vẫn gắt gao đuổi theo nàng muốn đòi lại vòng cổ sao? Làm như nhìn thấu ý nghĩ của nàng, Mạc Lạc Nghị Phàm lại lần nữa mở miệng nói: “Vòng cổ với anh mà nói rất quan trọng, nhất định phải tìm ra nó.”

“Vậy anh để tôi trở về tiếp tục tìm nha.” Lâm Duyệt ra vẻ nghiêm túc nói, ai. . . , vòng cổ a! Trời biết nó cũng mang đến cho nàng biết bao nhiêu là phiền toái. Hại nàng thiếu siêu cấp soái ca tân chủ tịch năm vạn đồng không nói đến, còn ở trước mặt hấn mắt mặt nhiều đến như vậy!

Hiện tại muốn lấy lại vòng cổ vẫn còn không được, xem cái bộ dáng của tên sắc lang kia, không hầu hạ hấn một đêm là nhất định không đem vòng cổ trả lại cho nàng, hầu hạ tên lợn giống kia? ! Một

cổ cảm giác ghê tởm liền từ trong lồng ngực nàng dâng lên, Lâm Duyệt nhanh chóng chạy tới toilet, nôn một trận.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Tiểu Thư Tình thấy bộ dáng khó chịu của Lâm Duyệt, gương mặt to lo lắng nhìn nàng.

Mạc Lạc Nghị Phàm tiến lên, nâng thân mình của nàng lên nhìn kỹ nàng, trong mắt có tia nghi hoặc thật sâu. Lâm Duyệt lau qua miệng, tức giận trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, bất mãn nói: “Làm sao dùng loại ánh mắt xoi mói này nhìn tôi? Cho là tôi có thai à? Tôi cũng sẽ không tự mình mang thai!”

“Em có chỗ nào không thoải mái?” Mạc Lạc Nghị Phàm nheo mắt, nhìn chằm chằm nàng hỏi, hấn đương nhiên biết nàng không tự mang thai, cũng tin tưởng nàng sẽ không tùy tiện giống ba năm trước đây đi tìm đàn ông giải sầu. Hấn lo lắng là, thân thể của nàng có vấn đề gì?

“Tôi. . . Chỗ nào cũng đều thoải mái cả.” Lâm Duyệt vỗ vỗ ngực, chẳng qua là một phản ứng nho nhỏ thôi, ngẩng đầu lại đối diện với dáng vẻ lo lắng trên mặt Mạc Lạc Nghị Phàm một mặt.

Nhất thời cảm thấy có lỗi với hấn, lại có chút cảm động, nàng căn bản là không có việc gì, nam nhân trước mắt này vẻ lo lắng trong mắt lại rõ ràng như vậy.

“Nếu có chỗ nào không thoải mái, nhớ là phải nói ra, biết không?” Bàn tay to lớn của Mạc Lạc Nghị Phàm bao trùm cái eo nhỏ nhắn của nàng, nhìn chằm chằm nàng dùng ngữ khí cảnh cáo nói.

Vô vọng về nhà, trước mắt Lâm Duyệt đành phải lấp đầy bụng rồi nói sau, sau khi kéo dài bữa tối hơn một giờ trong phòng ăn, tiểu

Thư Tình bị đưa trở về phòng đi ngủ.

Mạc Lạc Nghị Phàm lại rất nhẫn nại canh giữ bên cạnh bàn ăn, cùng nàng, biết nàng là cố ý đem từng miếng cơm nhỏ đút vào miệng, hấn vẫn như cũ không có chút mất kiên nhẫn.

Nhưng người gây ra họa – Lâm Duyệt thật đã chống đỡ hết nổi rồi, cố lấy dũng khí ngẩng đầu, đối Mạc Lạc Nghị Phàm nói: “Nghị ca ca, đã khuya, anh nên đi nên nghỉ ngơi.”

“Anh chờ em cùng đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm giơ ra khuôn mặt cười mà như không nhìn chăm chăm nàng, rõ ràng chính là ăn không vào, còn muốn ở đây giả bộ, hấn thực muốn nhìn nàng có thể ở đây giả bộ bao lâu.

Lâm Duyệt vừa uống vào một ngụm canh thiếu chút nữa phun ra ngoài, kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn, hấn vừa mới nói cái gì? Chờ nàng cùng đi. . . Nghỉ ngơi? Nam nhân này! Thật đúng là thần kinh không bình thường, không biết xấu hổ!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Lại Hiểu Lâm – 1

Thế nhưng nàng lại thuần khiết thiện lương, đơn thuần đáng yêu, ngay cả yêu đương cũng chưa từng là đệ tử, cư nhiên hẳn lại nghĩ cách đánh phủ đầu nàng? Ý đồ đầu độc mầm non của tổ quốc?

“Nghị. . . Thúc thúc.” Lâm Duyệt há miệng thờ đốc, lấp bắp hô lên ba chữ này, còn cố ý đem hai chữ ‘Thúc thúc’ kéo thật dài. Cười hắc hắc nói: “Tôi vừa mới. . . mới tỉnh giấc, không ngủ được, chú cũng đừng chờ tôi. . . .”

Mạc Lạc Nghị Phàm cười nhẹ một tiếng, ra vẻ nghiêm túc nói: “Để một mình em ở nơi này, anh không ngủ được.”

“Không có việc gì, anh không cần lo lắng việc tôi sẽ chạy trốn, tôi biết bản thân là trốn không thoát được. Ân. . . Như vậy đi, anh đưa tôi bộ máy tính, tôi tự mình lên mạng là được rồi.” Lâm Duyệt khế đảo đồng tử mắt, tự cho rằng đó không có nghĩa là sai khiến.

Mạc Lạc Nghị Phàm không có đáp lại lời của nàng, từ ghế ăn đứng lên, sau đó cúi người, đem nàng đang ngồi trên ghế ôm lấy, bước nhanh chạy lên lầu.

Lâm Duyệt cả kinh, theo bản năng bắt đầu giãy dụa, vội vàng kêu lên: “Anh muốn làm cái gì? Mạc Lạc Nghị Phàm! Anh cầm thú! Anh muốn làm gì? A ——! Buông!”

Mạc Lạc Nghị Phàm cúi đầu, không vui tròng mắt nhìn liếc một cái nàng đang gào khóc thảm thiết, thấp giọng mệnh lệnh nói: “Không cho phép âm ỉ.” Hơn nửa đêm tại trong căn phòng lớn này tru lên, thực có chút dọa người nha.

Lâm Duyệt ngoan ngoãn mà ngậm miệng lại, không đến hai giây, lại lần nữa mở miệng nói: “Nhưng là anh muốn cưỡng – bạo tôi, chẳng lẽ tôi kêu một chút cũng không đúng sao?” Thanh âm không lớn giống như lúc nãy, có nồng đậm lửa giận cùng ủy khuất, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt trên đỉnh đầu, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Mạc Lạc Nghị Phàm.

Mạc Lạc Nghị Phàm không để ý đến lời nói hư nói vượn của nàng, bước chân vẫn như cũ hướng phía trước đi tới. Không cam lòng chịu bị phớt lờ Lâm Duyệt tiếp tục mở miệng nói: “Nghị thúc thúc, anh sẽ không mất nhân tính như vậy chứ, nghĩ muốn làm ra việc cảm thú đối với một cô gái vừa trưởng thành đi?”

Thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng đã biến thành cúi đầu cầu xin, tựa như Mạc Lạc Nghị Phàm thật sự là đối nàng làm cái chuyện tình vô nhân đạo gì đó.

Rốt cục đến cửa một gian phòng ngủ, Mạc Lạc Nghị Phàm giơ một bàn tay, xoay chốt đem cửa đẩy ra sau rồi đi vào. Trực tiếp hướng giường lớn đi vào, dĩ nhiên sau cúi người đem Lâm Duyệt đặt ở giữa trên giường lớn.

Lâm Duyệt khẩn trương hề hề nhìn hắn, theo bản năng níu chặt quần áo hướng bên kia giường lớn lăn qua, tim bắt đầu nhảy loạn lên, nhanh đến mức nàng không thể hô hấp.

Nàng nghĩ, nếu Mạc Lạc Nghị Phàm thật sự làm cái gì với nàng nàng nên làm cái gì bây giờ? Đánh hắn sao? Khăng định đánh không lại, mắng hắn? Không có ý nghĩa thực tế gì! A ——, thật phiền a!

“Cho dù vừa mới ngủ dậy, bây giờ cũng nên ngủ rồi.” Thanh âm của Mạc Lạc Nghị Phàm ở trên đỉnh đầu nàng vang lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thiên biến vạn hóa của nàng, cảm thấy thực buồn cười.

Nhịn ý cười đứng dậy nói: ” Trong phòng ngủ cái gì cũng có, đều là của em, chính em muốn dùng như thế nào thì dùng thế ấy, nhớ kỹ, đi ngủ sớm một chút.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nói xong, cúi người xuống ở trên thái dương người đang ngây ngốc Lâm Duyệt hạ xuống một nụ hôn, cười tà mị nói nhỏ: “Bảo bối, ngủ ngon.” Nói xong duỗi thẳng lưng, từng bước lui về phía sau xoay người rồi đi ra ngoài.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Lại Hiểu Lâm-2

Lâm Duyệt ngây ngốc nhìn bóng dáng hần biến mất sau cửa, ngây ngốc nhìn cánh cửa phòng từ từ bọ đóng lại, thật lâu sau mới đột nhiên phản ứng lại. Bỗng nhảy dựng trên giường, hét chói tai: “Đáng chết vạn đao a. Không có việc gì lấy đùa giỡn tiểu cô nương làm niềm vui a.”

Hại nàng khẩn trương đến mức tim sắp nhảy ra ngoài, hại nàng xấu hổ đến mức khuôn mặt đỏ ửng so với phát sốt còn nóng hơn! Tên xú nam nhân kia nhất định ở trong lòng đang chê cười nàng, nhất định đang nhảy múa đi!

A a ——, thực dọa người a! Mạc Lạc Nghị Phàm! tên vương bát đản này! Lâm Duyệt phát điên vò đầu bứt tóc, ở trong lòng điên cuồng trách móc!

Không buồn ngủ Lâm Duyệt một mình ở trong căn phòng siêu lớn ép buộc đủ thứ, mới thả người ngã vào trên giường chuẩn bị ngủ. Sáng sớm ngày hôm sau liền tỉnh lại, rửa mặt xong sau mới phát hiện quần áo mặc trên người mình không biết đã chạy đâu mất.

Không có biện pháp, không thể mặc áo ngủ chạy đi nơi nơi, nàng đi đến cạnh cửa, đem cửa phòng ngủ kéo ra một chút ——.

“Thiếu phu nhân, cô tỉnh?” đột nhiên vang lên thanh âm của nữ giúp việc, Lâm Duyệt hoảng sợ, nhìn nữ giúp việc đang đứng ở cạnh cửa. Trời ạ? Không phải là chị ấy đứng cả đêm ở đây chứ?

Vậy toàn bộ cười nói la hét hôm qua của nàng ở trong phòng đều bị chị ta nghe thấy hết rồi sao?

Lâm Duyệt quan sát khuôn mặt một mực nghiêm túc của chị ta, há miệng thờ đốc kinh ngạc nói: “Chị đứng ở chỗ này làm gì?” Không phải là Mạc Lạc Nghị Phàm phá chị ta đến giám thị nàng, sợ nàng chạy trốn chứ?

“Thiếu phu nhân, tôi đang chờ cô rời giường, chờ cô sai bảo.” Tiểu nữ giúp việc cung kính mở miệng nói.

Liền đơn giản như vậy? Lâm Duyệt hồ nghi quan sát chị ta, ngẫm lại cũng đúng, loại địa phương quý quái này, có cánh dài cũng không thể bay ra ngoài, Mạc Lạc Nghị Phàm căn bản không cần phải phái người này đến coi nàng.

“Tôi không có gì muốn sai bảo cả, chị có thể đi chơi.” Lâm Duyệt hướng nàng khoát tay nói

“Dạ vâng, thiếu phu nhân.” Tiểu nữ giúp việc ngoan ngoãn xoay người hướng dưới lầu lui xuống, mới đi được vài bước, Lâm Duyệt đột nhiên gọi lại nàng, hỏi: “Quần áo của tôi đâu? Đi đâu vậy?”

“Thiếu phu nhân, quần áo của cô vừa mới đem đi giặt sạch.”

“Nga.” Lâm Duyệt thì thào ‘Nga’ một tiếng, nhìn bóng dáng nữ giúp việc biến mất đi rồi, mới lùi về sau, đem cửa phòng ngủ đóng lại. Nhìn quét qua một vòng đại phòng ngủ.

Tối hôm qua nàng đem tất cả các món đồ trong phòng ngủ mở ra, đồ trang điểm, nước hoa linh tinh gì đó toàn bộ thử chơi một lần, nhưng hình như không có thấy quần áo nha?

Cất bước hướng tử quần áo lớn đi đến, ‘Cạch cạch’ một tiếng đem cánh cửa tử quần áo đẩy sang một bên, xuất hiện rõ ràng tại ngay trước mắt nàng là đủ loại kiểu dáng, đủ màu đủ dạng quần áo hàng hiệu.

Lâm Duyệt kinh ngạc tròn to hai mắt, trừng mắt ngắm nhìn những bộ quần áo được bày biện như cửa hàng bán trang phục , nhiều như vậy. . . ! Tất cả đều là chuẩn bị cho nàng sao?

Bản tính ham thích thử quần áo của nữ nhân lập tức bộc lộ ra , Lâm Duyệt không có nghĩ nhiều, thoải mái đem quần áo mới ôm đầy vào lòng ném ở trên giường, bắt đầu trang điểm thử mặc vào người.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Nam Nhân Đáng Sợ

Mặc kệ là quần, váy, hay áo, chỉ cần là quần áo, đều vô cùng vừa vặn với người nàng, căn bản là được may theo yêu cầu. Chẳng qua là nàng chưa có từng để cho ai đo người của nàng a, như thế nào lại có thể may quần áo vừa người như vậy nga? Hơn nữa từng cái từng cái đều rất vừa.

Mạc Lạc Nghị Phàm! Nam nhân kia thực đáng sợ!

Đây là cảm tưởng giờ phút này của Lâm Duyệt, ánh mắt rơi xuống tủ giày bên cạnh, đẩy ra cửa tủ. Lâm Duyệt lại lần nữa kinh ngạc, bên trong tủ hàng trăm đôi giày đủ loại kiểu dáng khiến người ta kinh ngạc!

Nhiều giày như vậy, khả năng cả đời này đều đi không hết nga! Xem size là biết là chuẩn bị cho nàng. Bình thường cùng lắm một năm mới mua một đến hai đôi giày, hơn nữa đều là loại tiện sử dụng, trước mắt nhiều loại giày xa hoa như vậy thực hấp dẫn nàng a.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Thế Lực Tà Ác

Ở thời điểm Lâm Duyệt còn đang sửng sờ, cửa phòng bị người ta đẩy ra, một thân hươu nhàn thường phục, khí suất mê người Mạc Lạc Nghị Phàm xuất hiện trước mặt nàng, bước dài chân đi đến trước mặt Lâm Duyệt, lộ ra một nụ cười mộng ảo với nàng, nhìn chăm chú vào nàng nói: “Bảo bối, buổi sáng tốt lành.”

“Ha ha, buổi sáng tốt lành.” Lâm Duyệt không khỏi tự giác từng bước lui về phía sau, ý đồ rời khỏi áp lực vô hình mà hấn cấp cho nàng, ánh mặt trời chói lọi xuyên thấu qua cửa sổ, nhàn nhạt vương trên người hấn, như một vị hoàng tử trong mộng ảo.

Khiến cho Lâm Duyệt một người luôn có hảo cảm với các soái ca từ trước tới nay bất ngờ bị hấn mê hoặc, liền ngay cả bị Mạc Lạc Nghị Phàm ôm vào trong lòng, hôn sâu môi của nàng cũng không có ý thức, hết thảy như đang ở trong mộng.

Mạc Lạc Nghị Phàm đối với sự yên tĩnh thần kỳ của nàng lại cảm thấy hơi hơi nghi hoặc, bình thường nàng chỉ cần hấn vừa mới ôm nàng, chắc chắn giống phát điên mà chóng cự lại, hôm nay thế nào lại thuận theo như vậy?

Mặc kệ là bởi vì sao, chỉ cần nàng nguyện ý chấp nhận nụ hôn của hấn, hấn đều là cao hứng. Muốn một lần nữa vấn hồi lòng của nàng, tự nhiên sẽ muốn nàng tạo thành thói quen khi hấn đụng vào.

Trong hai tròng mắt của nàng, có mê man, có mê luyến, cũng có chút si ngốc. Mạc Lạc Nghị Phàm càng ôm chặt thêm thân hình của nàng, hôn cũng càng mang tính xâm nhập.

Khó mới được nàng yên tĩnh như vậy, không cố gắng mà hưởng thụ một chút nhu tình của nàng được sao?

Thật lâu sau đó , tận đến khi Mạc Lạc Nghị Phàm buông môi của nàng ra, nắm cằm của nàng xem nàng có phải đang ngây ngốc hay không. Lâm Duyệt mới giật mình cảm thấy vừa mới xảy ra cái gì, dưới cằm truyền đến hơi hơi đau đớn nhắc nhở, đây phải là đang nằm mơ.

“Anh lại hôn tôi?” Lâm Duyệt chăm chăm trừng mắt nhìn hắn, rõ ràng là lời nói trách cứ, nhưng ngay cả một chút uất hận đều không có, bởi vì vừa mới lúc này nàng tựa hồ cũng rất hưởng thụ những ngọt ngào mà hắn đem lại cho bản thân.

“Đúng vậy.” Mạc Lạc Nghị Phàm trả lời không chút áy náy, tựa như hôn nàng là chuyện cỡ nào bình thường.

Thấy bộ dáng một mặt tức giận của nàng, cười tà một tiếng hỏi: “Bảo bối, em là vẫn thấy không đủ sao, chúng ta có thể làm lại một lần.” Nói xong làm bộ muốn cúi đầu hôn nàng.

Lâm Duyệt cuống quýt đem khuôn mặt nhỏ nhắn quay sang một bên, lớn tiếng kêu lên: “Mạc Lạc Nghị Phàm! Anh biết rõ tôi không có ý đó! Anh chỉ biết dùng thế lực tà ác khi dễ tôi!”

Mạc Lạc Nghị Phàm khẽ cười một tiếng đứng thẳng thân mình, đúng vậy, hắn chính là thích khi dễ nàng, đặc biệt thích nhìn đến bộ dáng tức giận thờ phì phì hiện tại của nàng.

Bất quá hiện tại hẳn không có thời gian khi để nàng, bởi vì hẳn đói bụng, nàng khẳng định cũng đói bụng! Ngược lại lại cười nói: “Nếu không muốn tiếp tục, chúng ta đi xuống ăn bữa sáng đi.”.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thói Quen Đối Tốt Với Nàng

“Được, anh đi xuống trước, tôi muốn thay quần áo.” Lâm Duyệt rất cục cựa cũng nghe được lời hấn nói muốn rời khỏi, cao hứng mở miệng nói, hai người cùng đứng ở một góc phòng ngủ không khí rất xấu hổ, rất tế nhị. Nàng không nghĩ lại tiếp tục ngây ngốc nữa, ai biết một hồi hấn hấn lại muốn ôm hay lại muốn hôn nàng nữa.

Mạc Lạc Nghị Phàm liếc mắt một cái nhìn đồng quần áo trên giường lớn, nhìn chăm chú vào nàng nói: “Quần áo có còn thích hay không?”

“Thích, nhưng mà nhiều quá.” Lâm Duyệt nhìn hấn, nghiêm túc nói: “Tuy rằng anh rất nhiều tiền, nhưng là cũng không nên phô trương giàu sang như vậy, loại hành vi này thật không tốt.”

“Chỉ cần em thích, anh luôn nguyện ý tiêu tốn.”

“Anh vì sao phải đối với tôi như vậy?” Lâm Duyệt cảm động mở miệng nói, hai người chẳng qua mới gặp mặt vài lần, hấn lại đối xử với nàng tốt như vậy. Không đúng, nàng không cần phải cảm động, bởi vì tất cả những gì Mạc Lạc Nghị Phàm làm, đều là vì vợ trước của hấn mà làm, mà nàng, chẳng qua là vô sỉ mà hưởng thụ hạnh phúc của người khác thôi.

“Bởi vì anh đã có thói quen đối xử tốt với em” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chú vào nàng, hơn hai năm trước, hấn đã thành thói quen đem nàng thành trung tâm, sủng nàng, yêu nàng.

“Tốt, một thói quen bắt lương, ha ha.” Lâm Duyệt cười gượng hai tiếng, xoay người, tránh đi tầm mắt cực nóng của hắn. Tùy tiện cầm lấy một bộ váy màu tím ở trên giường đi vào phòng tắm.

Chẳng qua là tùy tay lấy, mặc ở trên người nàng vẫn là xinh đẹp như cũ, nàng không thể không thừa nhận, con mắt của Mạc Lạc Nghị Phàm quả thật rất độc đáo.

Cảm giác xinh đẹp thật là thoải mái, quỳ gối ở trước tủ giày, nhìn quét một vòng, chọn một đôi màu sắc tương tự màu váy phối hợp đi vào, đứng ở trước gương trang điểm ngắm nhìn, vui sướng hoan phát hiện, nguyên lai nàng cũng có lúc xinh đẹp như vậy.

Nguyên lai bản thân trang điểm một chút, cũng có tư chất của một thiên kim tiểu thư giàu có, hừ hừ! Người dựa vào ăn mặc, đẹp vẫn là nhờ vào ăn mặc.

“Có thể đi ăn bữa sáng rồi chứ?” Chờ ở một bên Mạc Lạc Nghị Phàm hỏi, thật sự không phải là hắn không có nhẫn nại chờ nàng, mà là lo lắng tiểu thê tử của hắn đã muốn rất đói bụng đi.

“Có thể.” Lâm Duyệt đang chìm đắm trong sự tự kỷ phục hồi lại tinh thần, khó khăn biểu hiện ra bộ dáng e lệ, đi đến bên người hắn. Mạc Lạc Nghị Phàm cũng không phải lần đầu tiên thấy nàng xinh đẹp như vậy, trên mặt không có gì biến hóa, vừa ôm eo của nàng, cùng nàng hướng dưới lầu đi xuống.

Bữa sáng xong, Mạc Lạc Nghị Phàm bởi vì có chuyện muốn xử lý, trở lại phòng làm việc trên lầu hai. Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình vui chơi điên loạn ở trong vườn.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn xuống đất, ánh mắt Mạc Lạc Nghị Phàm nhẹ nhàng mà dừng ở trên người hai người một lớn một nhỏ đang vui cười. Giờ phút này Lâm Duyệt, ngây thơ giống như tiểu hài tử hai tuổi , điển hình là tiểu Thư Tình.

Nàng thanh xuân hoạt bát, cá tính thiện lương đáng yêu đều không có thay đổi, điều duy nhất thay đổi là trái tim của nàng kia, tàn nhẫn đem hẳn trong ký ức xóa sạch.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Chán Ghét Sự Bỏ Thi

Lúc trời sắp tối, Mạc Lạc Nghị Phàm mới đích thân đưa Lâm Duyệt về chỗ ở, Lâm Duyệt đem tiểu Thư Tình từ trên đùi bế xuống dưới, quay đầu hướng Mạc Lạc Nghị Phàm nói: “Cám ơn anh đưa tôi trở về, còn có cám ơn anh đã dành cho tôi ngày cuối tuần vui vẻ, rất cảm ơn, chẳng qua là ngày mai tôi có thể chịu sự trừng phạt vô cùng hoa lệ của thầy giáo.” Việc học cần thiết thì không lo, bài tập cần làm chưa có làm, tóm lại không có người nào khi học cao đẳng lại náo nhiệt như nàng.

Mạc Lạc Nghị Phàm cười nhẹ một tiếng, nhìn liếc qua người không có chút dáng vẻ thư sinh nào là nàng, với hấn mà nói, nàng học hay không đều không có liên quan gì, tốt nhất hiện tại liền bỏ học đến đây làm thiếu phụ nhân.

“Mẹ, mẹ muốn đi học?” Tiểu Thư Tình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đờ đờ cái miệng nhỏ nhắn mắt hửng nói.

“Đúng vậy, có thời gian rảnh lại đến chơi cùng con nga.” Lâm Duyệt xoa xoa tóc của nó, sủng nịch dụ dỗ nói.

“Mẹ, con cùng ba ba sẽ rất nhớ mẹ.”

“Ân, mẹ cũng sẽ rất nhớ con . . .” Lâm Duyệt vụng trộm liếc mắt một cái nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm trầm mặc, lại cười nói. Sau đó chuyển hướng Mạc Lạc Nghị Phàm, cười gượng hai tiếng nói: “Nghị ca ca, tôi phải đi lên trước.”

Mạc Lạc Nghị Phàm gạt đầu một cái, đem tiểu Thư Tình ở giữa ôm đến một bên, sau đó đột nhiên giang một tay đem Lâm Duyệt kéo vào trong lòng, bắt đầu nụ hôn trầm lặng ly biệt lâu dài.

Lâm Duyệt trọn tròn mắt nhìn hắn, chịu không nổi sự trắng trợn của hắn, cái gì mà không gặp có một tuần đã muốn hôn tạm biệt một cái, nếu như ly biệt một năm, mười năm, không phải là

Nguyên bản đầu óc còn có thể động đậy một chút liền đã rơi và ngã cụt, tư duy ngay lập tức bị Mạc Lạc Nghị Phàm bao phủ bên trong dục vọng, từ lúc nào thì bắt đầu, nàng không phản kháng nụ hôn của hắn? Thậm chí còn mê luyến thời khắc ngọt ngào này?

Thời điểm Mạc Lạc Nghị Phàm buông nàng ra, lấy từ trong ví tiền ra một chiếc thẻ màu vàng tươi, đặt vào trong lòng bàn tay của nàng, bình tĩnh nói: “Sau này mặc kệ thiếu cái gì, nhớ rõ phải nói với anh.”

“Vì sao?” Lâm Duyệt lật lật xem chiếc thẻ màu vàng nhạt hắn để trong tay nàng lại thấy nó có chút chói mắt, phỏng chừng bên trong có một khoản đủ để trang hoàng cho toàn bộ cuộc sống được gọi là thiếu các gì đó đi, thứ kia không mùi lại không vị, lại khiến nàng mê đến chết ‘tiền mặt’.

“Bởi vì anh là chồng của em, có trách nhiệm cho em cuộc sống tốt đẹp.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói không chút ý thức, như là đang kể ra một điều hiển nhiên.

Một cái hôn đã nghĩ là chồng của nàng? Đừng cho là quá tiện nghi chứ? Thẻ vip thì có gì đặc biệt hơn người? Tiền có gì đặc biệt hơn người? Nàng mới không hiếm lạ mấy thứ này. Thầm hừ một tiếng, gơ tay ném thẻ ngân hàng trả lại cho hắn, nói: “Tôi nghĩ cái

thẻ Vip này vẫn là nên dành cho phu nhân thực sự của anh đi, tôi không cần.”

“Duyệt Nhi!” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chú vào nàng, nghiêm túc thấp giọng kêu một tiếng.

“Tôi chán ghét bộ dáng bố thí này nọ của anh.” Nói xong, Lâm Duyệt lập tức quay người đẩy cửa xe đi ra ngoài, “Phanh” một tiếng đóng sầm cửa lại, cũng không thêm quay đầu lại hướng đại sảnh đi đến.

“Ba ba, mẹ tức giận rồi.” Tiểu Thư Tình nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, cười hì hì nói. Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn bóng dáng Lâm Duyệt sau khi biến mất mới hướng tiểu Thư Tình cười ôn hòa, đem nó ôm ngồi vào ghế phụ, cài chặt dây an toàn, khởi động xe rời đi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Chột Dạ

Lâm Duyệt né tránh chủ cho thuê nhà, bước nhanh chạy lên lầu, trong lòng vẫn căm giận như cũ. Trong mắt nàng, nam nhân tùy tiện đem tiền ném cho nữ nhân là chuyện tối ghê tởm, thật vất vả mới có một chút hảo cảm đối với Mạc Lạc Nghị Phàm như vậy, lại bị chính hấn đạp đi!

Dùng chìa khóa mở vài lần cửa cũng không thành công, Lâm Duyệt đang chìm trong nghi hoặc, cửa gỗ bị người từ bên trong mở ra. Lưu Tuyết một mặt nghi hoặc quan sát nàng, hai mắt bắt đầu sáng long lanh lên.

“Nhìn mình làm gì?” Tức giận muốn chết hướng cô ấy nói, Lưu Tuyết cười hi hi một tiếng nói: “Tớ nghĩ hôm nay cậu cũng sẽ không trở về, vậy nên liền khóa cửa sớm đi ngủ. . . Quần áo của cậu thật xinh đẹp nga. . . , là chủ nhân văn kiện đưa cho cậu sao?”

“Cậu ở đó nói linh tinh cái gì hả?” Lâm Duyệt trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, trong lòng cũng là có chút chột dạ, bởi vì quả thật là Mạc Lạc Nghị Phàm đưa cho nàng.

“Thật tốt, đưa văn kiện còn có thể đem bản thân vào nhà giàu sang hưởng thụ hai ngày, còn có quần áo đẹp mặc, lại đây, ình sờ sờ vải này . . . Ai a! Đồ tốt đó!” Lưu Tuyết tiếp tục oa oa trêu ghẹo nói, một bên hâm mộ nhìn chăm chăm bộ y phục trên người nàng không rời mắt.

“Thích thì tặng cho cậu tốt lắm.” Lâm Duyệt trừng mắt nhìn liếc Lưu Tuyết một cái biểu tình vạn phần quái đản, đảo cặp mắt trắng dã nói. Nói xong tìm áo ngủ hướng phòng tắm đi đến.

Lưu Tuyết theo sát ở phía sau nàng, cuối cùng bị đá ở ngoài cửa, nói với từ bên ngoài cửa phòng: “Đáng tiếc mập mạp như tớ, mặc không vừa người, bắt quá thân phận như cậu không nên mặc những loại quần áo như vậy, vẫn là tặng ình thay cậu bảo quản đi.”

Đáp lại lời của cô, là tiếng nước ào ào từ bên trong truyền đến, thật lâu sau, chỉ tới khi tiếng nước yên tĩnh lại, Lưu Tuyết tiếp tục hướng với bên trong reo lên: “Lần sau lúc đưa văn kiện nhất định phải gọi mình nha, nói không chừng chủ tịch tập đoàn Thụy Ca nhất thời đàn độn tuyển dụng mình, cũng đưa ình một bộ. . . !”

Phanh! Một tiếng chấn động, Lâm Duyệt mạnh tay đem cửa phòng tắm kéo ra, thở phì phì trừng mắt nhìn cô kêu lên: “Cậu câm miệng ình!”

“Người ta nói thực mà.”

“Mình nói cho cậu biết! Quần áo này là Mạc Lạc Nghị Phàm mua cho phu nhân của hắn! Người ta đáng người đầy đặn cao gầy xinh đẹp không thêm mặc, nhìn đến mình đáng thương mới thưởng ình!” Lâm Duyệt đem âu phục hướng trên người cô ném, thuận miệng hò hét nói , dù sao Mạc Lạc Nghị Phàm quả thật là mua cho vợ trước của hắn, nàng cũng không có nói sai đi? !

“A! Mạc Lạc Nghị Phàm đã kết hôn?” Lưu Tuyết tiếp được âu phục một mặt thất vọng hồ nhỏ nói: “Còn có, cậu gặp qua Cameron phu nhân? Xinh đẹp sao? Ai a, nữ nhân đó thật hạnh phúc a. . . .”

“Cậu tiếp tục phát điên đi, mình không rảnh cùng cậu.” Lâm Duyệt chịu không nổi trừng mắt nhìn cco liếc mắt một cái, đi đến cạnh bàn học, bắt đầu bù lại hai ngày sách vở đã bỏ lỡ.

Trong phòng học trường cao đẳng, Lưu Tuyết đứng ở trên mặt bàn, cầm trong tay bộ váy màu tím kia rao hàng. Vài nữ sinh trời sinh thích ăn diện đua nhau tranh cướp muốn lấy, dù sao xinh đẹp như vậy hơn nữa lại là trang phục của chủ tịch tập đoàn Thụy Ca đặt may, không là dễ dàng có thể mua được nga.

“Đây chính là do chủ tịch tập đoàn Thụy Tạt đặt may độc quyền cho phu nhân của ngài ấy , toàn thế giới cũng tìm không thấy bộ quần áo thứ hai nga, hiện tại siêu khuyến mãi bán. . . Muốn thì giờ tay nha.” Lưu Tuyết nhìn thấy nhiều người thích như vậy, càng thêm ồn ào.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bịa Đặt Sinh Sự

Trong phòng học trường cao đẳng, Lưu Tuyết đứng ở trên mặt bàn, cầm trong tay bộ váy màu tím kia rao hàng. Vài nữ sinh trời sinh thích ăn diện đua nhau tranh cướp muốn lấy, dù sao xinh đẹp như vậy hơn nữa lại là trang phục của chủ tịch tập đoàn Thụy Ca đặt may, không là dễ dàng có thể mua được nga.

“Đây chính là do chủ tịch tập đoàn Thụy Tạt đặt may độc quyền cho phu nhân của ngài ấy , toàn thế giới cũng tìm không thấy bộ quần áo thứ hai nga, hiện tại siêu khuyến mãi bán. . . Muốn thì giơ tay nha.” Lưu Tuyết nhìn thấy nhiều người thích như vậy, càng thêm ồn ào.

Cái gì phu nhân tập đoàn Thụy Ca, đánh chết cô cũng không tin, bất quá nghe Lâm Duyệt biện hộ cô cũng loạn theo lên, không thể tưởng tượng được những lời dối trá đó đều có thể lừa bịp mọi người.

“Tôi muốn. . . Tôi muốn!” Phía dưới một đônà kêu lên.

“Được, mọi người đều nói muốn, hiện tại mở màn bán đấu giá ha! Béo quá đứng phía sau, cao quá đứng bên trái, lùn quá đứng bên phải, bởi vì không thích hợp cho các người mặc, cảm ơn. . .”

Vài nữ sinh nguyên bản biết dáng người của bản thân mặc không thích hợp liền thở dài , hướng một bên thối lui. Ở giữa còn lại bốn năm nữ sinh, một trong số đó có Thi Tiểu Hân lạnh lùng nhìn Lưu Tuyết, âm thanh lạnh lùng nói: “Lưu Tuyết, đừng có mang rác rưởi

đến nơi nơi rao bán , quần áo của phu nhân chủ tịch tập đoàn Thụy Ca cũng không đến tay mà đi? Nhìn liếc một Cái mà tay thô chân to, bụng toàn mỡ thừa. . . .”

“Ôi ôi. . . .” Lưu Tuyết căm giận đánh gãy lời nói của cô ta, kêu lên: “Tao tay thô chân to, bụng toàn mỡ thừa đụng chạm tới kẻ mảnh mai nhà mà à?”

“Mày ở trong lớp học công khai lừa gạt bạn học, mày bị coi thường đi? Cameron phu nhân là thần thánh phương nào mà gặp qua a?” Thi Tiểu Hân ngạo nghễ. Cái người chỉ gặp qua một lần kia, như hoàng tử trong mộng, cho dù tới bây giờ cô cũng không hy vọng tái kiến một lần, nhưng là không tha cho người khác độc chiếm thần thánh là hấn .

Còn nữa, ai đã nói qua Mạc Lạc Nghị Phạm – Cameron từng kết hôn? Tùy tiện ở đây bịa đặt lừa tiền, cô thực không thuận mắt, thế nào cũng phải quản mới được!

“Tao là chưa thấy qua. . . Nhưng là Lâm Duyệt nhà chúng tao gặp qua!” Lưu Tuyết không phục phản bác nói, vẫn cúi đầu lui sang một góc Lâm Duyệt nghe cô nói vậy, bỗng đứng từ trên ghế đứng dậy, cuống quýt xoa tay nói: “Tôi chưa thấy qua, tôi không. . . .”

Trời ạ! Làm sao lại kéo nàng vào a, ngày hôm qua nàng thuận miệng nói muốn đem quần áo đưa cho Lưu Tuyết, không nghĩ tới Lưu Tuyết lại mang đến sđây ra bán lấy lời. Ô

, cho dù muốn bán cũng nên mang đến cửa hàng đi chứ.

“Cậu ngày hôm qua đi đến biệt thự của Mạc Lạc Nghị Phạm, làm sao có thể không thấy? Còn nữa, cho dù nhìn thấy thì thế nào? Còn

sợ Thi đại tiểu thư cán cậ à?” Lưu Tuyết hàm hừ liếc Thi Tiểu Hân âm thanh lạnh lùng nói, nhìn cô ta khẽ biến sắc mặt, trong lòng liền thống khoái muốn chết.

Thi Tiểu Hân quan sát Lâm Duyệt, khoe miệng nhếch lên, cười khẩy nói: “Được xưng là vị hôn thê của Cameron tiên sinh, chẳng qua chỉ là cái tiểu tam a?” Nói xong quay đầu nhìn về phía vài vị tỷ muội, cười duyên nói: “Cca sbạn cùng lớp, lần trước chúng ta tận mắt gặp Cameron tiên sinh hôn Duyệt Duyệt nhà chúng ta, nguyên lai Duyệt Duyệt là một kẻ thứ ba phá hư gia đình nhà người khác a.”

“Là nha là nha. . . Nguyên lai là tiểu tam.” Vài nữ sinh bay rmiệng tám lời bàn tán xôn xao.

Sắc mặt Lâm Duyệt phút chốc trắng bệch, sau đó lại là đỏ bừng, vài loại màu sắc liền thay nhau biến đổi trên mặt nàng. Xấu hổ hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống.

Lưu Tuyết nghe được Thi Tiểu Hân nói như vậy, cả kinh nhìn Lâm Duyệt, thật lâu sau mới há miệng thở dốc, tức giận nói: “Các người đang nói cái gì? Chủ tịch Thụy Ca hôn Duyệt Duyệt? Chủ tịch Thụy ca cũng không phải đàn độn nha, làm sao có thể làm ra chuyện tình ngốc nghếch giống như thanh niên này . . . ?”

“Đây là bản lĩnh của Duyệt Duyệt nhà chúng ta nha.” Thi Tiểu Hân liếc mắt nhìn Lâm Duyệt đang xấu hổ không chịu nổi, mở miệng trêu chọc nói: “Người cũng có lúc lên giá a, đó chính là không thể sánh kịp nga, Cameron tiên sinh bất quá cũng chỉ là người bình thường mà thôi.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Ăn Cướp?

“Mày cũng quá đê tiện đi, làm sao luôn nói xấu sau lưng người khác?” nghĩ muốn lấy lại chút công bằng Lưu Tuyết lớn giọng quát, còn không quên đả kích Thi Tiểu Hân.

Thi Tiểu Hân vừa nghe xong, sắc mặt trắng bệch, đi lên một cước đá vào Lưu Tuyết đang đứng trên mặt bàn, Lưu Tuyết la bậy lên như quạ vài tiếng, ‘Phanh’ một tiếng, thân thể tựa như cục thịt nện xuống dưới chân Lâm Duyệt, lớn tiếng la lên lên.

“Tao ày nói lung tung này!” Thi Tiểu Hân từ trên cao trừng mắt nhìn cô, lớn giọng uy hiếp nói.

“Tại sao chỉ mày mới được nói người khác?” Lâm Duyệt không phục căm tức nhìn Thi Tiểu Hân, vừa mới rõ ràng chính là cô ta mở miệng nhục mạ người khác trước!

Thi Tiểu Hân vênh mặt, cười lạnh nói: “Những lời tao nói đều là lời nói thật, không có nói lung tung, Lâm Duyệt mày trước mặt công chúng hạ tiện cùng nam nhân hôn môi, mọi người đều nhìn thấy.”

“Duyệt Duyệt, tại sao cậu lại làm ra chuyện không đạo đức như vậy nga. . .” Lưu Tuyết một bên xoa xoa xương cốt bị đau, một bên lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn kêu thảm.

Là bản thân hẳn muốn hôn mình mà! Lâm Duyệt dưới đáy lòng hô lớn, nàng vô tội a! Căn bản là chuyện này không liên quan đến

nàng. Căn bản nàng cũng không thể tưởng được Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ xuất hiện ở tiệc tối của Phạm gia, ô. . . . Cuộc đời nàng sao lại xui xẻo như vậy nha?

Chuyện chết tiệt này, giải thích cũng không có người tin, nữ sinh đáng giận Thi Tiểu Hân này, nhất định đòi cắn đứt đuôi nàng mới được. Nàng ước gì dư luận đừng xôn xao nữa, nàng ước gì nàng là Cameron tiên sinh nha. !

“Váy, còn có ai mặc không?” Lưu Tuyết giơ chiếc váy lên, khuôn mặt nheo nhuốc từ mặt đất đứng lên, lại vẫn đang không quên chào hàng.

“Lưu Tuyết! Cậu cút ra ngoài cho tót!” Lâm Duyệt nổi giận gầm lên một tiếng, tức không thể tiến lên dùng hai chân mà đá cô ta, Lưu Tuyết đành phải phẫn nộ ngậm miệng lại.

Lúc tan học , Lâm Duyệt rầu rĩ không vui đi ở trong vườn trường, Lưu Tuyết lại hoàn toàn tương phản với nàng, sôi nổi đem tiền mặt từ trong tay bạn học lấy về đếm đi đếm lại.

Đếm hai lần, quơ quơ trước mặt Lâm Duyệt, cười hì hì nói: “Đến đây đi, honey, tót mời cậu đi ăn, lần sau khi nào công ty muốn đưa văn kiện, lại kêu Diệp tổng đưa cho cậu đi!”

“Lần sau mình trực tiếp cho cậu đi đi.” Lâm Duyệt tức giận nói, cúi đầu lấy chân đá mấy viên sỏi.

“Uy! Cậu còn chưa nói ình biết cậu cùng Mạc Lạc Nghị Phàm có quan hệ gì! ? Có phải cậu đang định tuyệt giao không?” Lưu Tuyết đem tiền nhét vào trong túi tiền , hỏn hỏn kêu la.

“Mình với anh ta không có quan hệ gì hết.”

“Cậu đang lừa quỷ sao? Không quan hệ hẳn làm sao lại chăm sóc em gái cho cậu?” Lưu Tuyết đảo cặp mắt trắng dã, coi cô là con cóc sao? Rất đáng giận!

“Rốt cuộc cậu có muốn mời mình ăn cái gì hay không?” Lâm Duyệt trừng mắt nhìn cô kêu nên, nhằm chuyển chủ đề. Lưu Tuyết tuy rằng tò mò muốn chết, bất quá dùng hết biện pháp cũng không tra khảo được cái gì, còn để đó chưa tính.

Hai người thông suốt phóng khoáng đi đến một con đường lớn trong thành phố, ăn đồ ngọt trước, dĩ nhiên sau đó là các loại ăn vặt. Ăn như hổ đói tới khi thỏa mãn mới hướng trở về nhà.

Khi đi qua một con đường nhỏ tối đen, bỗng nhiên, một chiếc thương vụ xe ‘Két’ một tiếng dừng ngay bên cạnh hai người. Cửa xe ‘Ầm’ một tiếng bị kéo ra sau, nhảy ra vài người đàn ông đeo kính râm, nháy mắt đã đứng ở trước mặt Lâm Duyệt cùng Lưu Tuyết.

Lưu Tuyết cả kinh, theo bản năng mà la toáng lên, “Để làm gì, để làm gì? Chờ tôi tiêu hết tiền mới đến để cướp bóc, đại ca các người không nghĩ là đã quá muộn sao?”

Lâm Duyệt nghĩ mà sợ đứng một bên gạt đầu phụ họa, trợn tròn mắt kinh hãi nhìn nam nhân cao lớn trước mắt.

“Ít nói nhảm! Nói, ai là Lâm Duyệt? !” Người mặc đồ đen nhìn quét qua hai người, lớn tiếng hỏi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Gặp Nạn

“Ít nói nhảm! Nói, ai là Lâm Duyệt? !” Người đàn ông mặc áo đen, lớn tiếng hỏi.

“Cô ấy —!”

“Cô ấy —!”

Hai cô gái đồng thời giơ tay chỉ chỉ vào đối phương, trăm miệng một lời nói. Sau đó hai mắt tròn tròn kinh ngạc, Lưu Tuyết hỗn hển mà hét lên: “Trời đất chứng giám! Nếu tôi là Lâm Duyệt tôi sẽ bị thiên lôi đánh chết, đại ca anh phải tin tôi.”

Lâm Duyệt cũng không kém cạnh reo lên: “Trời đất chứng giám, nếu tôi mà là Lâm Duyệt tôi sẽ bị thiên lôi đánh chết, đại ca anh phải tin tôi.” Vừa mới nói xong, chỉ cảm thấy trước mắt có một bàn tay lướt qua, thẻ học sinh trên ngực bị người khác cướp đi ngay sau đó cả người cũng bị hắc y nhân kéo đi.

“Các người buông! Buông tay! Vì sao lại bắt tôi? Khẳng định là tên Mạc Lạc Nghị Phàm kia sai khiến các người tới có đúng hay không Ô. . . . Vương bát đản. Mau buông tay a. !” Lâm Duyệt gào khóc thảm thiết nhưng không có nửa điểm tác dụng, chiếc xe thương vị cao cấp ở ngay trước mắt Lưu Tuyết mà vút đi.

“Mới một ngày không gặp mà thôi, lại tới đây bắt người, ai. . .” Lưu Tuyết ai thán một tiếng, nhìn phương hướng chiếc xe biến mất, không hài lòng hướng nhà trọ đi về. Trong lòng buồn bực đến cực điểm, vì sao mỗi lần tới bắt người đều không có phần của cô chứ? Vừa mới lúc này tại sao cô không thừa nhận bản thân là Lâm Duyệt chứ, lại bỏ lỡ một cơ hội tốt được gặp soái ca, a a a. . .

Trên xe, Lâm Duyệt bị mấy người đàn ông ấn ngã vào ghế không thể động đậy, miệng lại một khắc cũng không chịu dừng lại, oa oa chửi bậy nói: “Các người tại sao luôn bắt tôi đi tới quỷ ốc kia chứ! Người ta ngày mai còn phải đi học! Mạc Lạc Nghị Phàm! Anh chờ coi, tôi không xử anh không được! A. . . Buông. . .”

“Tôi khuyên cô tốt nhất không nên lộn xộn, cũng không được la ra tiếng, bằng không tôi đem cô ném xuống!” Một gã hắc y nam tử trong đó uy hiếp nói.

Ném nàng đi xuống? Nàng cầu còn không được nữa là!

“Anh ném tôi đi xuống đi! Van cầu các người ném tôi đi xuống đi, ngày mai buổi sáng tôi còn có bài kiểm tra, đến muộn nhất định bị phạt, ai bị phạt!” Lâm Duyệt vừa ồn ào đồng thời hai móng vuốt hướng trong lòng hắc y nam tử cào cào, tiếp tục nói: “Đem điện thoại của anh cho tôi mượn dùng một chút, tôi muốn gọi điện thoại cho cái tên vương bát đản Mạc Lạc Nghị Phàm kia!”

Rất đáng giận, lại dùng chiêu này để đối phó với nàng, lại ép buộc!

“Bắt cô ta cầm miệng lại!” Bên trong xe đột nhiên vang lên một giọng nam lạnh lùng trầm thấp, Lâm Duyệt sửng sốt, theo bản năng

quay đầu lại nhìn, thế này mới phát hiện phía sau còn hai người ngồi.

Bởi vì là ban đêm , chỉ có thể dựa vào ánh sáng mờ nhạt của đèn đường chiếu qua cửa sổ để nhận biết đối phương, bởi vì ngọn đèn quá mờ, chỉ có thể nhận ra là hai nam nhân, cùng mặc quần áo màu đen, trong đó một vị một thân thể rất khí phách, cả người tản ra hơi thở lãnh liệt nguy hiểm. Một vị khác hoàn hảo, mơ hồ trông có vẻ tương đối hiền lành hơn một ít.

Trong lòng Lâm Duyệt khiếp sợ, bọn họ. . . Là loại người nào? Chẳng lẽ không đúng là do Mạc Lạc Nghị Phàm phái tới? Vừa mới nhìn qua những người đó đều mặc đồ màu đen, đều là nam nhân lãnh khốc, nàng thực tự nhiên liền cho rằng là người của Mạc Lạc Nghị Phàm.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Bọn Họ Là Ai? – 1

Một trận cảm giác nguy hiểm bỗng dưng xâm nhập trong đầu của nàng, hoảng, hơn nữa ngoan ngoãn mà ngậm miệng lại. Xe vẫn hướng con đường hẻo lánh mà chạy, sớm đã rời xa phố xá sầm uất, nhưng là Lâm Duyệt có thể cảm giác được là, đường này không phải đang đi tới Bạt Sơn biệt thự.

Bọn họ bắt nàng đi để làm gì? Không phải lại là tìm thiếu phu nhân chứ? Ông trời a. . . Này mười tám năm đến bây giờ tổng cộng nàng đã gả cho bao nhiêu người nha? ?

Tuy rằng trong lòng sợ muốn chết, Lâm Duyệt vẫn đang giả vờ làm bộ dáng thật bình tĩnh quay đầu lại hướng hai vị soái ca kia nói: “Đại ca, tôi không àm ỉ, nhưng là tôi muốn nói ra suy nghĩ của mình.” Dừng hai giây, thấy đối phương không có lập tức quát bảo ngưng lại, tiếp tục nói: “Ta tuyệt đối khẳng định không phải là thiếu phu nhân gì đó của các anh nha, trên người tuyệt đối khẳng định không có tiền, nên nếu các người muốn giết tiền. . . .”

“Chúng tôi không giết tiền.” Vị nam hài kia tuổi còn tương đối trẻ cười hắc hắc nói, đáp lại đồng thời vươn tay phải ra, làm một động tác dễ như trở bàn tay: “Chúng tôi chỉ bắt cóc người!”

”Bắt cóc người?” Lâm Duyệt kinh hãi trừng mắt nhìn hắn, trái tim nhỏ bé bị dọa đến đập thành thịch.

Nam hài hài hước gật gật đầu, tiếp tục nói chuyện thật giật gân :
“Đúng vậy, chúng tôi chuẩn bị đem cô bán sang Anh quốc, bán cho nhà chứa. . .”

’Khụ!’ Một tiếng ho khan cảnh cáo lạnh lùng vang lên, nam hài rụt cổ không có dám lên tiếng.

Thời điểm Lâm Duyệt còn muốn nói cái gì đó, xe chậm rãi tiến nhập vào một tòa xa hoa biệt thự, Cửa xe bị người ta kéo ra sau, cả người Lâm Duyệt cũng bị người ta kéo đi xuống.

“Uy, các người nhẹ chút!” Lâm Duyệt bất mãn lớn tiếng kêu lên, đối phương căn bản không để ý tới bất mãn của nàng, áp nàng đi vào một gian phòng trên lầu biệt thự, một tay đẩy nàng vào rồi quay lưng rời đi.

Cửa phòng bị ‘Phanh’ một tiếng đóng lại, Lâm Duyệt cuống quít từ trên đất bò lên, đánh tiếp, liền mạng đập cửa bản, lớn tiếng mắng: “Các người là ai? ! Làm sao lại bắt tôi đến nơi này! Nói chuyện a!”

Nàng mới không cần bị bán đi Anh quốc, ô. . . Nàng đều rất chết Anh quốc!

Lại kêu lại khóc cuối cùng không chiếm được hiệu quả gì, không có biện pháp, đành phải ngoan ngoãn câm miệng, quan sát căn phòng ngủ rất lớn này, bất tri bất giác ghé vào trên giường ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, Lâm Duyệt đột nhiên bị người ta đánh thức, trợn mắt, liền nhìn đến một người tuổi trẻ, nụ cười tựa như ánh mặt trời đang nhìn bản thân.

”Tôi không muốn làm cái gì, chẳng qua là muốn tìm cô nhờ cậy một chút.” Nam hài từ phía sau lưng lấy ra một chồng bài tập, không chút khách khí nói: “Cô giúp tôi làm xong bằng đống bài tập, ngày mai thầy giáo muốn kiểm tra, nghe được chứ?”

Lâm Duyệt khẽ bật dậy khỏi giường, trừng mắt nhìn hấn nói: “Anh muốn làm gì?” Tuy rằng trên xe ngọn đèn thực tối, nhưng nàng vẫn là có thể nhận ra tiểu tử này chính là người trên xe, đã nói muốn đem nàng bán sang Anh quốc? Khỉ gió ? Đem nàng bắt đến đây chỉ vì muốn giúp hấn làm bài tập? ? Thật sự là trò cười của ông trời a, sự sỉ nhục của thiên hạ a ! Nói gì, chính bài tập của nàng còn chưa bao giờ làm hấn hỏi, còn phải giúp hấn?

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Bọn Họ Là Ai? – 2

“Thế nào? Không muốn? Muốn đi sang Anh sao?” sắc mặt thiếu niên kia trầm xuống, dương giọng uy hiếp nói, trông giống như một con sói xám khinh dễ con thỏ nhỏ nhút nhát.

“Tôi...” Lâm Duyệt muốn nói là không muốn, vừa nhìn thấy biểu tình hung tợn kia của hắn liền ngậm miệng, không tình nguyện mà cầm lấy vở bài tập từ trong tay hắn lật lật xem một chút. Nguyên lai là bài tập thi vào trường cao đẳng, được rồi, coi như là bản thân nàng ôn tập đi. Ai..., số nàng thật khổ nha!

“Cho cô hai giờ, phải làm xong đưa tôi!” Thiếu niên kia mệnh lệnh xong, tựa như ló đầu ra ngoài cửa nghe ngóng rồi mới lén nút rùi đi

Lâm Duyệt bất đắc dĩ một lần nữa nằm úp sấp lại trên giường, trong lòng nghĩ hết thảy những chuyện đang xảy ra đây là cái gì? Có người đến cứu nàng hay không a! Nghĩ ca ca..., mau tới cứu mạng nha...! Diệp tổng, tiểu Bạch, mau tới cứu mạng nha....

Kêu cứu không có hiệu quả, chỉ có thể bỏ người ngồi dậy, ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn làm bài tập, chờ mong làm xong bằng này bài tập là có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Đáng tiếc là, đáng thương là... nàng khi nào mới làm xong toàn bộ những bài tập này chứ, cửa phòng lại lần nữa bị người ta mở ra, tiên svào là một người đàn ông còn trẻ. Bình tĩnh nói với nàng :
“Lâm tiểu thư, phiền toái theo tôi đến đại sảnh một chuyến.”

“Đi đâu cơ?” Lâm Duyệt theo bản năng muốn cự tuyệt.

“Thiếu gia tìm cô.” Nam nhân vẫn lạnh nhạt như cũ nói , hướng nàng làm tư thế xin mời : “Lâm tiểu thư mời đi.”

Lại là thiếu gia nhà ai?! Gần đây kỳ lạ tại sao nàng lại có thể chiêu nạp được một nhóm những người mặc danh kỳ diệu này nha. Lâm Duyệt tự biết phản kháng là không có hiệu quả, vì không muốn bị người khác xúc nách lòi cổ đi ra ngoài, nàng đành phải tự bản thân mình đi ra ngoài.

Lâm Duyệt sau một hồi đi theo người đàn ông kia, rốt cục cũng đến được một gian phòng, bên trong một mảnh hôn ám, chỉ loáng thoáng nhìn thấy hai bóng người ngồi ở trên sô pha. Cảm giác được bốn con mắt đang dò xét trên người mình, khiến cho lòng của nàng chấn kinh.

Ngẩng đầu xem xét một chút bốn phía, sau đó đột nhiên vọt tới bên cạnh tường, « Ba » một tiếng vang lên, bên trong nháy mắt đã sáng bừng lên, ánh sáng chiếu đến từng góc ngách, cũng chiếu rọi lên mặt từng người một trong phòng.

Một vị nam tử trong đó khẽ nhíu mày, không biết là do bất mãn với hành động của nàng , hay vẫn là không thích ứng kịp với ánh sáng đột nhiên này. Khuôn mặt lãnh khốc, khí suất đến yêu mị không chút biểu tình,

Người này đúng là người đàn ông ở trên xe, lên tiếng mệnh lệnh bắt nàng không được âm ỉ, Lâm Duyệt không tự chủ được co rúm lại một chút. Lúc này nghĩ đến là Mạc Lạc Nghị Phàm, nam nhân này từ lời nói đến cử chỉ, còn có vẻ lạnh lùng trên mặt kia, đều giống một kiểu với Mạc Lạc Nghị Phàm .

Mà một vị nam tử khác nhìn về phía Lâm Duyệt ánh mắt lại hơi hơi nheo lại, lập tức chuyển hướng nhìn nam tử bên kia, cười lạnh dùng tiếng Trung nói cực không tiêu chuẩn: “Cô ta chính là vợ của Mạc Lạc Nghị Phàm – Cameron? Long tiên sinh, ngài có làm lần không?” Trong thanh âm lộ ra vẻ giọng mỉa mai, tựa như đây là trò cười cho thiên hạ xem.

“Có làm hay không, anh hỏi bản thân cô ta là rõ ràng nhất.” Long Hạo Hiên ngạo nghễ nói với người đàn ông từ Nhật Bản tới, lãnh đạm cười nói.

Long Phu vẫn chăm chú nhìn Lâm Duyệt, cười khẩy nói: “Mạc Lạc Nghị Phàm hình như không giống với kẻ có đầu óc bã đậu nha, làm sao có thể cưới một con nhóc như vậy về làm vợ chứ ? »

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Chính Là Anh

“Ôi ôi...! Anh nói chuyện cẩn thận một chút, ai là con nhóc nha?” Lâm Duyệt tuy rằng trong lòng sợ hãi, vừa nghe thấy người khác lớn tiếng phê bình chính mình ngay trước mặt mình, khó chịu dâng lên trong lòng.

Cũng dùng bộ dáng đánh giá giống y như vậy nhìn hấn ta nói: “Người không biết lịch sự như anh, tại sao hải quan lại không có đem các người ném về cái hòn đảo bé tí nhà các người kia cơ chứ?”

Long Phu chán nản, phần hận ngập đầu trừng mắt liếc nàng, mà ngồi ở trên sofa Long Hạo Hiên lại vẫn như cũ mặt không chút biến đổi, ánh mắt liếc qua ngoài cửa sổ, trong đôi mắt lãnh đạm có chất chứa một loại ưu thương mà người ta không thể nắm bắt được.

Lâm Duyệt nhìn hấn, lại giống như lần nữa nhìn thấy bóng dáng Mạc Lạc Nghị Phàm, đột nhiên cảm thấy rất ngạc nhiên hấn rốt cuộc là loại người nào vậy, nhìn dáng vẻ của hấn, căn bản không giống như là một công tử nhà giàu bình thường.

“Được, tôi đây sẽ chờ Mạc Lạc Nghị Phàm ngoan ngoãn đem vòng cổ giao ra đây.” trên mặt Long Phu lộ ra một chút tươi cười tàn nhẫn, bộ dáng tựa như tình thế bắt buộc.

Lâm Duyệt cười nhạt một tiếng, chọc tức hấn nói: “Đại thúc, ôiia khuyên chú vẫn là đừng lãng phí tâm cơ, vòng cổ căn bản không ở

trên người Mạc Lạc Nghị Phàm.” Vòng cổ ở nơi nào, chỉ có nàng mới biết được, không thể tưởng được không chỉ có một mình Mạc Lạc Nghị Phàm tìm vòng cổ, những người này cũng muốn có được nó.

Nàng đột nhiên ý thức được tầm quan trọng của chiếc vòng cổ kia, nguyên bản còn đoán rằng có thể hay không đó là vật đính ước của Mạc Lạc Nghị Phàm cùng với vợ trước của hắn, cho nên mới coi là bảo bối như vậy, xem ra cũng không phải là như thế!

“Cô nói cái gì?” hai tròng mắt Long Phu trừng lớn, lớn tiếng hỏi.

Không chỉ có mình hắn, người luôn luôn ngẩn ngơ nhìn ngoài cửa sổ Long Hạo Hiên tầm mắt cũng quay lại, dừng ở trên mặt của nàng. Lâm Duyệt không nghĩ tới hai người bọn họ phản ứng kịch liệt như vậy, đầu tiên là kinh ngạc sau đó lại không dám lên tiếng.

Không chỉ bởi vì sợ hãi, mà là không biết nên trả lời thế nào mới không mang đến phiền toái cho Mạc Lạc Nghị Phàm, Mạc Lạc Nghị Phàm coi trọng cái vòng cổ kia như vậy. Nếu nàng nói cho hai người này vòng cổ ở chỗ chủ cho thuê nhà, bọn họ nhất định sẽ cướp đi vòng cổ.

Nhưng là nếu không nói, bọn họ sẽ lợi dụng nàng để ép buộc Mạc Lạc Nghị Phàm giao ra vòng cổ, căn bản Mạc Lạc Nghị Phàm lấy không được vòng cổ, hai người này sẽ không thẹn quá thành giận đem nàng và Mạc Lạc Nghị Phàm bí mật sát hại chứ?

Nghĩ đến đây, Lâm Duyệt cảm thấy cả người rét run, thật không rõ bản tính của hai người này, quý mới biết bước tiếp theo bọn họ sẽ làm ra hành động kinh người gì ?

“Ýtôi là, các người không cần uống phí tâm cơ, tôi căn bản không phải là vợ của Mạc Lạc Nghị Phạm, không có khả năng hấn sẽ nguyện ý tiêu tốn thứ gì đó để đổi lấy tính mạng của tôi.” Nói xong chuyển thành trợn tròn mắt, cười hắc hắc nói: “Hơn nữa, đại thúc cũng vừa mới nói qua, Mạc Lạc Nghị Phạm làm sao có thể cưới loại con nhóc như tôi làm vợ chứ?”

Ôi , cảm giác tự miệt thị chính bản thân mình thật là khó chịu muốn chết, nhưng vì muốn thoát chết, nhịn, cố nhịn !

“Ba năm trước đây tÔI từng gặp qua phu nhân của Mạc Lạc Nghị Phạm một lần, nhớ không nhầm thì người đó phải là cô.” Long Hạo Hiên nhìn chăm chăm nàng, kiên định mở miệng nói.

“Đại ca, vì sao các người đều cho rằng tôi là Cameron phu nhân đâu? Ba năm trước đây tôi đang còn học năm nhất trung học, không tin các người có thể đi đến trường học điều tra một chút!” Lâm Duyệt thực muốn khóc, Mạc Lạc Nghị Phạm nhận người sai còn chưa tính, cư nhiên lại chạy đến một tên nhận nhầm người nữa!

“Rốt cuộc có phải là cô ta hay không?” Long Phu hiển nhiên đã cảm thấy thực phiền phức, quay sang chất vấn Long Hạo Hiên.

Long Hạo Hiên cười lạnh một tiếng, nói: “Rốt cuộc có phải hay không, nhìn xem đêm nay Mạc Lạc Nghị Phạm có thể xuất hiện hay không chẳng phải sẽ biết sao ?” Nói xong, đứng lên, nhìn chăm chăm Long Phu nghiêm trang nói: “Long Phu tiên sinh, tôi chỉ phụ trách đem Cameron phu nhân đưa đến bên cạnh ngài, đừng quên ngài đã đáp ứng điều kiện của tôi!”

“Nếu Mạc Lạc Nghị Phạm đúng hẹn xuất hiện, tôi đương nhiên sẽ không quên.” Long Phu cũng đứng dậy, nhàn nhạt cười.

“Uy uy!” Lâm Duyệt đuổi theo kẻ đang muốn xoay người rời đi Long Hạo Hiên, nhỏ giọng kêu lên: “Đại ca, anh tin tưởng lời nói heo chó cũng không thể tin tưởng người Nhật Bản nói a...!”

phút chốc bước chân Long Hạo Hiên dừng lại, xoay người trừng mắt nhìn nàng, đột nhiên dừng bước hại Lâm Duyệt thiếu chút nữa bị phóng bay lên. May mắn phanh lại đúng lúc, nghi hoặc nhìn hắn, nàng nói sai rồi sao? Lại là đắc tội với hắn?

Long Hạo Hiên trừng mắt nhìn nàng, thật lâu sau sau, mới nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu: “Tôi không tin, nhưng là tôi không có cách nào!” thời điểm nói những lời này, trong mắt hắn có nồng đậm bất đắc dĩ.

“Ngạch...” Lâm Duyệt nhất thời nghẹn lời, lẳng lặng nhìn hắn đột nhiên chuyển biến. Biểu tình Trên mặt lại chuyển từ phần nộ sang bất đắc dĩ, lại đến mát mát, sau đó là ôn nhu, nhìn chăm chú vào hắn, trông giống như đang nhìn chăm chú vào một vị tình nhân bị thất lạc lâu năm.

Lâm Duyệt giương miệng, đứng như đinh đóng ở tại chỗ, thẳng đến lúc sắc mặt Long Hạo Hiên lần nữa quay lại lạnh như băng, xoay người rời đi khi mới hồi phục tinh thần. Nhìn bóng dáng hắn biến mất ở chỗ rẽ hành lang, đột nhiên phát giác, nam nhân này thần bí khiến cho người ta đoán không ra!

Nhìn qua hắn rõ ràng không giống như là một tên tiểu nhân vô sỉ, lại ở cùng một chỗ với tên Nhật Bản tiểu nhân vô sỉ này , chẳng lẽ hắn cũng có lỗi khổ gì sao?

Nghĩ đến kế hoạch của bọn họ, Lâm Duyệt liền bước nhanh né tránh đám người, hướng tới áp sát cửa sổ sát đất. Bên ngoài là một

con đường dài, nàng cúi mặt nhìn xung quanh một chút, cảm thấy cho dù bản thân có nhảy xuống đi chẳng nữa cũng không nhất định có thể trốn ra ngoài được!

Dưới lầu có vài vị ‘nam tử ăn mặc lịch thiệp’ đang đứng canh gác, muốn chạy trốn là không có khả năng đi, sở dĩ vẫn là đừng nên vọng tưởng có chuyện tốt đẹp gì. Bất đắc dĩ xoay người, trước mắt đột nhiên xuất hiện một gương mặt phóng đại thiếu chút nữa đem nàng hù dọa sợ tới mức tim nhảy ra ngoài.

Nhìn liếc người vừa mới tới, lớn tiếng thoá mạ nói: “Tên chết rấp! Anh định hù chết tôi hả?!”

Vẫn đứng ở phía sau nàng trên đầu nàng đúng là nam hài như ánh mặt trời kia, hắn đang ôm một đống bài tập muốn nàng làm giúp, ra vẻ đại nhân nhìn nàng hì hì cười nói: “Tôi không gọi là tên chết rấp, tên của tôi gọi là Long Hạo Vũ, cô có thể gọi tôi Long ca.”

“Tôi phỉ nhổ! Loại hạ tiện như anh mà đòi gọi là Long ca ?!” Lâm Duyệt quan sát thân hình gầy yếu mỏng manh của hắn, thực không lưu tình đã kích nói.

Sắc mặt Long Hạo Vũ trầm xuống, lập tức lại ha ha cười rộ lên, nhìn liếc mắt một cái dưới lầu, cười nói: “Thế nào? Muốn chạy trốn sao? Thật sự là đứa nhỏ từ trên trời rơi xuống.”

Lâm Duyệt đánh giá hắn, nghĩ rằng nơi này nhân thật sự là đủ quái lạ nha, hoặc là Như Sương lạnh như băng. Hoặc là sinh động đến uống nhầm thuốc, nam hài trước mắt này, thoạt nhìn cũng thật giống với học sinh cấp ba, cũng không biết hắn có thể hơi thiện lương một chút hay không, thả bản thân mình đi không?

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Chi Vì Vòng Cổ

“Xin anh, cầu xin anh thả tôi đi ra ngoài.” biểu tình trên mặt Lâm Duyệt hòa dịu một chút, bày ra bộ mặt vô cùng thảm thương nói với Long Hạo Vũ.

“Tôi sợ bị anh tôi phanh thây.” Long Hạo Vũ lắc đầu, không chút nào lo lắng cự tuyệt.

“Anh của anh? Chính là cái tên quý Nhật Bản kia?” Lâm Duyệt nghi hoặc hỏi, đều là người tà ác, cư nhiên nàng lại coi hấn như là huynh đệ thân thiết ?

hai mắt Long Hạo Vũ lại khẽ chớp, hấn trừng mắt nói: “Anh cô mới là quý Nhật Bản!”

“Tôi không có anh trai.” Lâm Duyệt trừng mắt liếc hấn một cái, lướt qua hấn hướng trong phòng đi vào, đi được vài bước mới quay đầu, nghiêm túc nói: “Cho anh một cơ hội cuối cùng, muốn hay không thả tôi đi ra ngoài?”

“Không cần!” Vẫn như cũ cự tuyệt không lưu tình chút nào. Lâm Duyệt chán nản, sau đó hướng hấn bày ra bộ dáng một đóa hoa tươi cười ngọt ngào, nói: “Đúng rồi, không biết bài tập này anh đã kiểm tra lại hay chưa, hình như cũng không được đúng lắm thì phải?”

Nhìn sắc mặt đột biến của Long Hạo Vũ, Lâm Duyệt đặc ý hừ một tiếng, bước nhanh hướng trong phòng đi đến.

thời điểm Lâm Duyệt đi vào trong phòng , Long Hạo Hiên vốn đã rời đi ngoài ý muốn xuất hiện tại trước mặt của nàng, Lâm Duyệt hơi hơi lo lắng, lập tức giả bộ dáng không chút nào sợ hãi nhìn hắn, nói: “Tôi đã nói với anh, Mạc Lạc Nghị Phạm sẽ không bởi vì tôi mà gia ra vòng cổ!”

Long Hạo Hiên nhìn chăm chú vào nàng, nhàn nhạt cười: “Cô sai lầm rồi.”

Khi Long Hạo Hiên nói chuyện, Lâm Duyệt chỉ cảm thấy đầu nặng xuống, ý thức càng ngày càng mơ hồ, sau đó, thân mình mềm oặt đổ tiến vào trong lòng Long Hạo Hiên.

Thời điểm tỉnh lại, Lâm Duyệt phát giác bản thân lại đã ở một nơi xa lạ khác, hơn nữa chỗ này cũng không hoa lệ thoải mái giống Long gia biệt thự . Chiếc giường lớn bây giờ đã biến thành mặt sàn xi măng làm cho lưng nàng đau nhức.

Nàng vừa chua xót vừa xoa xương cốt bị đau chống tay từ trên đất bò lên, trong lòng thầm mắng cái tên xú nam nhân kia , uổng phí khâm phục hắn khí suất, cư nhiên lại tâm ngoan như vậy, không hiểu cái gì là thương hương tiếc ngọc!

Vừa mới ngẩng đầu lên, một họng súng liền đột nhiên xuất hiện khiến cho nàng kinh hãi ngã trở lại nền nhà, Lâm Duyệt kinh ngạc trừng mắt trước nhìn họng súng đen ngòm trước mắt, ánh mắt di chuyển lên trên, dừng ở một khuôn mặt đeo kính đen.

Sắc mặt nam nhân kia tĩnh mịch không có một tia biểu tình, phảng phất tựa như một tên người máy chỉ ấn nút là thực hiện mệnh lệnh.

“Đại... Ca, các người lại đang đùa cái gì thế...?” Lâm Duyệt lắp bắp hỏi, nhìn quét một chút bốn phía, nơi này thoạt nhìn là lầu một một tòa nhà còn chưa có xây xong, ánh sáng duy nhất đó là nhờ vào mấy ánh đèn hân ám của mấy công trường bên cạnh. Bên ngoài tối đen một mảnh!

Vì sao muốn đem nàng tới nơi này? Hoàn cảnh ác liệt khiến cho trong lòng Lâm Duyệt dâng lên chút sợ hãi, vài vị nam tử canh giữ ở bên người nàng làm như không có nghe thấy lời của nàng, quấy đạp lung tung đều trở lên vô ích.

Lâm Duyệt run run lại từ trên đất bò lên, giờ châm muốn hướng phía cầu thang bay tới, nhưng vừa mới bước chưa được nửa bước đầu tiên liền đã bị một đôi cánh tay tựa như gọng sắt túm gọn thất lạng, khiến nàng không thể động đậy.

“Buông! Buông tay!” Lâm Duyệt kêu to bắt đầu giãy giụa.

“Cô là quân cờ tốt nhất của tôi, tôi làm sao có thể buông tay?” Bên tai vang lên một ngậm tiếng Trung sứt sọ, không cần đoán, Lâm Duyệt cũng biết là ai. Trong lòng nhất thời gian dâng lên một trận phản cảm, nàng cư nhiên bị cái tên ghê tởm hỗn đản kia ôm vào trong ngực?

“Người đi chết đi!” Lâm Duyệt giờ chân phải lên, gót giày hung hăng hướng chân của Long Phu đạp tới, đáng mừng là nàng đi giày đế bệt, dẫm nát mặt trên chân hắn cũng không tính là rất đau đi. Nhưng cũng chừng đã khiến cho Long Phu tức giận, thấp rủa một

tiếng, cánh tay vòng qua cổ của nàng, nhanh chóng khiến cho Lâm Duyệt cơ hồ không thể hô hấp!

Long Phu không để ý tới nàng có bị khó chịu hay không, sau khi khống chế được nàng xong đem nàng kéo tới bên cạnh hiên lầu một, đối với người dưới lầu hô: “Cameron tiên sinh, nếu người cố ý coi Sơn Khẩu Tổ của tôi là kẻ địch, như vậy...” Cánh tay vừa thu lại, tiếng Lâm Duyệt thét chói tai cắt qua bầu trời đêm, vọng xuống dưới lầu rớt thẳng vào tai Mạc Lạc Nghị Phàm!

Mạc Lạc Nghị Phàm cứng lại, đau lòng nhìn chăm chú vào hiên trên lầu, nửa thân mình Lâm Duyệt đã bị đẩy ra ngoài. Lòng nóng như lửa đốt hấn cố gắng đem khăn trương áp tiến vào trong lòng, ánh mắt lạnh lùng tản mát ra tia giết chóc.

Khóe môi hấn cong lên khẽ mỉm cười, hờ hững mở miệng nói: “Anh cho rằng như vậy có thể bức tôi giao ra vòng cổ, vậy thì anh đã quá ngây thơ rồi, nữ nhân thôi mà...”

Lâm Duyệt nguyên lai còn đang tại vì hấn xuất hiện mà cảm động thời điểm khi nghe đến những lời này của hấn, nhất thời dục hỏa công tâm, căm giận hét lên: “Vương bát đản! Tôi biết ngay anh không tốt bụng như vậy đến cứu tôi ! Anh...!”

Đang nói bị lực đạo càng thêm mạnh mẽ của Long Phu khiến cho phải im bật, chỉ có thể trừng lớn hai mắt, hận không thể lập tức giết chết kẻ đang ở dưới lầu, mặt không chút thay đổi Mạc Lạc Nghị Phàm.

Nếu không bởi vì hấn, nàng làm sao phải chịu tội như vậy chứ, từ ngày ở nửa đường tốt bụng cứu hấn xong, sau đó vốn không có quá

một ngày tốt đẹp nào. Ô... Nàng làm sao có thể xui xẻo như vậy
nha.

Long Phu cũng không tin tưởng lời nói của Mạc Lạc Nghị Phàm,
lớn tiếng cười nói: “Cameron tiên sinh nếu thật sự là nghĩ như vậy,
làm sao lại có thể mới rạng sáng đã đến nơi hẹn ước chứ?”

“Tôi đến, chính là suy nghĩ muốn lý giải cách sử dụng vòng cổ
cuối .” Mạc Lạc Nghị Phàm ngạo nghễ hãnh nói: “Thiếu chút nữa nó
khiến tôi phải mất mạng, tôi có lý do để tìm hiểu không phải sao?”

“Ngài cho rằng tôi sẽ nói cho ngài biết sao ? ” Long Phu bật cười,
đồng thời cũng bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, Mạc Lạc Nghị Phàm cư
nhiên không biết điều bí mật của vòng cổ sao? Nếu thật sự là như
vậy, vậy rất tốt rồi! Cười nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Vòng cổ vốn
không có liên quan gì đến Cameron tiên sinh, ngài cần gì phải tranh
chấp thứ tai họa này, đắc tội Xã Đài đại nhân của chúng tôi chứ?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chi Vì Vòng Cổ – 2

“Nếu tôi đã tiếp nhận sự phó thác của người khác, thì phải có trách nhiệm hoàn thành nhiệm vụ này.” Mạc Lạc Nghị Phàm mặt không chút thay đổi nói, đối với cái gì Sơn Khẩu Tổ mà Long Phu vừa mới nói ra một chút cũng không sợ hãi, bởi vì hắn không phải là một người sợ chết!

Bất quá, thật sự hắn rất muốn giải ra bí mật của vòng cổ, vị kia đã giao vòng cổ cho hắn đã nói nhất định phải đưa đến tay người nào đó, vậy trong đó nhất định phải có bí mật tày trời gì.

Long Phu trầm ngâm nửa ngày, lại lần nữa mở miệng, thanh âm hòa dịu không ít, nói: “Sơn Khẩu Tổ chúng tôi đều rất muốn cùng Cameron tiên sinh bàn chút điều kiện trao đổi, muốn mua chiếc vòng cổ này, cụ thể công việc có chút không được như ý mời ngài đến tổng bộ của chúng tôi ở Tokyo để nói chuyện, được chứ? Yên tâm, chúng tôi nhất định thịnh tình khoản đãi, trước mắt ngài nên suy nghĩ thật kỹ đã, nếu OK, hai ngày sau chúng ta lại liên hệ, đến lúc đó chúng tôi sẽ chuẩn bị máy bay tư nhân chở khách quý là ngài đến tận nơi.”

Hồng Môn Yến? Mạc Lạc Nghị Phàm cười lạnh một tiếng, lắc đầu: “Tôi cự tuyệt!” Không nói hiện tại hắn căn bản tìm không thấy vòng cổ, cho dù tìm được rồi, cũng không nhất định phải theo chân bọn họ đi trao đổi điều kiện.

“Như vậy...” Long Phu một phen xõa tung mái tóc của Lâm Duyệt, tay kia thì nắm chặt cầm dưới của nàng, bức bách nàng hơi hơi ngẩng mặt, đối diện bản thân.

“Người muốn làm gì?!” Bị dọa hết hồn Lâm Duyệt lại lần nữa hét rầm lên, trừng mắt với khuôn mặt chó má đang gần sát này, nhất thời mắt hết khẩu vị!

Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn như cũ là yên tĩnh đứng ở dưới lầu, tựa như hành động của Long Phu cùng hắn không có quan hệ gì.

“Tôi muốn làm gì?” Long Phu đối với Lâm Duyệt lộ ra một cái mỉm cười thâm tà, bàn tay vuốt ve gò má non mịn của nàng, sau đó trượt xuống, phất chốc túm lấy tà áo của nàng. Tàn nhẫn mở miệng nói: “Tôi muốn trước mặt chồng của cô, cho cô thưởng thức mỹ vị khi được làm nữ nhân của tôi!”

“Không cần!” Lâm Duyệt thét chói tai giữa liên hồi, nhưng mà đánh không lại một cánh tay của Long Phu. Khi môi hắn muốn tập kích trên mặt nàng, tay hắn muốn vớ vào bên trong nội y của nàng, một tiếng hét thê thảm xé ngang bầu trời đêm.

Tay hắn đang túm nàng buông lỏng ra, Lâm Duyệt cảm giác toàn bộ thân mình nháy mắt bay lên không trung, vù vù tiếng gió lại xẹt qua bên tai. Tiếng thét càng chói tai hơn, nàng hơi hơi mở mắt ra, liền phát hiện bản thân chính là đang hướng mặt đất mà bay xuống, trời ạ ——!

Nàng có phải sắp phải chết không, sẽ ngã chết sao?! Trước mặt bỗng tối sầm, Lâm Duyệt nhất thời mất đi tri giác, thân mình mảnh khảnh thẳng mặt đất mà rơi....

Mạc Lạc Nghị Phàm thu lại súng trong tay, vài cái bước chân, nhanh nhẹn vượt qua chướng ngại vật trước mắt. Vững vàng tiếp được người đang thẳng hướng mặt đất mà rơi xuống Lâm Duyệt, ôm lấy toàn thân nàng, ở giữa cơn mưa bom bão đạn mà hướng phía cổng phóng đi như bay.

Long Phu bị lĩnh một viên đạn của Mạc Lạc Nghị Phàm ngã xuống đất thành một đồng như xác súc vật còn không quên hét lớn kêu thủ hạ đuổi theo. Hắn có chết cũng thật không ngờ rằng Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ có gan nổ súng, dùng phương thức này cứu đi Lâm Duyệt, hắn ta rất lớn mật rồi!

Mạc Lạc Nghị Phàm cũng chẳng phải xúc động mà làm, ngay tại khi Lâm Duyệt xuất hiện hắn đã ngay tại chỗ cân nhắc phương pháp cứu người, người khác thoát nhìn thì cho rằng hành vi này thực mạo hiểm, nhưng hắn đã có mùi phần chắc thắng.

“Thiếu gia, đối phương người rất nhiều, chúng ta chạy không thoát được.” Một vị nam tử vụng trộm liếc vào lo lắng hỏi, cũng nhìn thoáng qua người đang mất đi tri giác Lâm Duyệt. Nếu không có nàng, Mạc Lạc Nghị Phàm muốn chạy trốn thực sự là chuyện rất dễ dàng, nhưng là bây giờ còn muốn ôm một cái của nợ a!

Dường như cảm nhận được nguy hiểm bên người, Lâm Duyệt bỗng dựng mở hai mắt, hốt hển từ trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm lăn xuống dưới. Hoảng sợ nói: “Các người muốn làm cái gì? Không có liên quan đến tôi! Tôi thật sự không có vòng cổ!”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng trắng bệch sắc mặt, đem nàng ôm chặt vào trong lòng, ôn nhu trấn an nói: “Duyệt Nhi, đừng sợ, đã làm em khiếp sợ rồi.”

“Anh...!” Thời điểm Lâm Duyệt đang muốn trách móc ra lời, lời lẽ đột nhiên bị Mạc Lạc Nghị Phàm nuốt chửng. Mạc Lạc Nghị Phàm hung hăng hôn nàng, chỉ tới khi nàng yên tĩnh, sau đó mới buông ra nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Bảo bối, đừng lên tiếng, anh mang em rời khỏi nơi này.”

Ôm nàng, trong lòng đột nhiên liền bình tĩnh lại, sau khi hẳn biết nàng bị Long Phu bắt cóc, thật sự rất sợ hãi, cũng lo lắng không yên. Bọn người Sơn Khẩu Tổ kẻ nào cũng tâm địa độc ác, hẳn thật sự rất sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. May mắn, nàng không có chuyện gì....

Chung quanh tiếng súng ‘Bang bang’ khiến Lâm Duyệt tạm thời rũ bỏ tùy hứng, đầu óc lẫn thể xác đều lo lắng thoát thân, tay nhỏ bé lạnh lẽo bị Mạc Lạc Nghị Phàm nắm ở trong tay, tay hẳn thực ấm áp, rất có hiệu quả làm nàng an lòng hơn.

Được hạ nhân yểm trợ, Mạc Lạc Nghị Phàm lôi kéo Lâm Duyệt xuyên qua cửa cổng chưa xây xong của công trường, ngọn đèn bên ngoài mờ ảo hôn ám, dè dặt cẩn trọng hướng dưới lầu đi tới.

Lâm Duyệt thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn bóng người chớp lên phía sau, một bên thở hổn hển từng ngậm từng ngậm, một bên sống chết theo kịp bước chân Mạc Lạc Nghị Phàm, trên trán sớm toát mồ hôi đầm đìa. Chưa từng có trải qua hoàn cảnh bên bờ vực sinh tử như thế này, nàng còn có cơ hội chạy trốn cũng là may mắn rồi.

Mà đêm đen tối cho bọn họ cơ hội chạy trốn tốt nhất, hai người từ hành lang gấp khúc băng qua một đại sảnh lớn, Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn liếc mắt một cái dưới lầu. Cánh tay thon dài duỗi ra, ôm lấy eo thon nhỏ của Lâm Duyệt sau đó hướng phía trước nhảy

xuống dừng ở thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá lên trên, sau đó lại hướng mặt đất bay xuống, vững vàng đứng trên mặt đất.

Tuy rằng động tác của hắn đủ nhanh nhẹn, Lâm Duyệt vẫn là bị dọa đến kinh hãi, chỉ có thể gắt gao ôm lấy lưng hắn, nhắm lại hai tròng mắt.

Thời điểm trợn mắt lần nữa, nàng đã yên vị ở trên xe. Xe lấy tốc độ nhanh nhất chạy như bay, đem một đám người phía xa xa còn lại đang đấu đá không ngừng.

“Em không sao chứ?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn sắc mặt biến đổi của nàng, ôn nhu ở bên tai nàng hỏi.

Lâm Duyệt bỗng dưng bị hắn kinh động đến nhảy dựng lên, ‘Phanh’ một tiếng, đỉnh đầu đánh vào mui xe. Nàng bắt chập trên đầu đau đớn, trợn mắt với hắn hét lớn nói: “Anh xem bộ dáng của tôi giống tốt lắm sao?! Các người đấu đá nhau, làm sao lại đem người ta kéo vào chứ ? “

Nhớ tới vừa mới thiếu chút nữa bị cường bạo, thiếu chút nữa ngã chết, còn kém một chút bị đánh chết, trong lòng nàng mà bắt đầu dâng lên cỗ sợ hãi, còn có hắn lại nói ra được những lời vô tình như vậy nữa chứ....

“Thực xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa.” Mạc Lạc Nghị Phàm thực đau xót đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng trấn an nói. Hắn quá sợ ý mới để cho người khác có cơ hội xuống tay với nàng.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chi Vì Vòng Cổ – 3

“Một cái vòng cổ phá hoại mà thôi, hấn muốn anh liền cho hấn! Gì chứ cùng lắm thì!” Lâm Duyệt vẫn căm giận la hét, nhưng nói xong mới giật mình thấy lỗ lòi, Mạc Lạc Nghị Phàm căn bản không có vòng cổ, vòng cổ luôn luôn ở trong tay chủ cho thuê nhà không phải sao?

“Vòng cổ chẳng phải đơn giản như vậy, bởi vậy không thể giao ra.” Mạc Lạc Nghị Phàm nghiêm túc nói, hấn đã tiếp nhận nhiệm vụ này, nhất định phải hoàn thành, tuy rằng khi đó không tình nguyện tiếp nhận, cũng thực vô tình mới vướng phải nó.

“Cái vòng cổ kia có cái gì cơ mật sao?” Lâm Duyệt dè dặt cẩn trọng hỏi, trong lòng đang cân nhắc có nên hay không nói cho hấn chỗ của vòng cổ. Thứ vật kia tựa hồ là mang đến điềm xấu, đến tay hấn không biết có mang đến phiền toái cho hấn hay không ?

“Anh cũng không biết....” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, cúi đầu mở miệng nói. Người Sơn Khẩu Tổ truy đuổi ráo riết như vậy, bọn chúng thật lợi hại . Trầm ngâm một chút, Mạc Lạc Nghị Phàm lại lần nữa mở miệng nói: “Bảo bối, em hiện tại đã bị bọn người Sơn Khẩu Tổ chú ý, làm việc phải cẩn thận một chút.”

“Không cần anh giả hảo tâm nhắc nhở!” Lâm Duyệt ngời thẳng thân mình. Thở phì phì không nhìn hấn nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng thờ phì phì, cười nhẹ một tiếng, nói: “Em là nữ nhân của anh, anh làm sao có thể giả hảo tâm? Anh là thật sự lo lắng cho em.”

“Vừa mới lúc nãy anh cũng không có nói như vậy !”

“Vừa mới?” khóe miệng Mạc Lạc Nghị Phàm tươi cười càng thêm rõ ràng, cười nói: “Vừa mới nếu anh không nói như vậy, cái tên Nhật Bản kia sẽ càng thêm đắc ý, sau đó sẽ làm em bị thương. Sở dĩ vậy nên anh mới nói như vậy, bảo bối đừng để ý.” Nhìn trên mặt nàng tức giận cùng ghen tuông, Mạc Lạc Nghị Phàm liền cảm thấy buồn cười.

Nguyên lai là cố ý, hại nàng thương tâm lâu như vậy, Lâm Duyệt ở trong lòng nghĩ. Trong lòng nhất thời nổi lên một tia ngọt ngào, nghĩ đến Mạc Lạc Nghị Phàm không để ý an nguy của bản thân chạy tới cứu nàng, liền cảm động một bước lớn.

Lại nhớ đến một chuyện, nếu không là bởi vì hắn, bản thân cũng sẽ không phải trải qua một đêm hoa hoa lệ lệ như vậy. Vừa mới hòa dịu đi một chút cái miệng nhỏ nhắn lại lần nữa nhếch lên, xoay mặt tiếp tục không để ý tới hắn.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng liếc mắt một cái, chỉ ngồi ôm nàng, không tiếp tục mở miệng nói chuyện. nữa. Bị kinh hãi cùng ép buộc cả đêm rốt cục Lâm Duyệt an lòng tựa vào trong lòng hắn, dần dần ngủ.

Thời điểm hừng đông, Lâm Duyệt bị chuông di động báo đánh thức, theo bản năng từ trên giường bật dậy, chuẩn bị rửa mặt chải đầu đi lên lớp. Xuống giường mới phát hiện ra nơi này căn bản

không phải là cái ổ chó của bản thân, phòng ngủ quen thuộc mà xa hoa khiến nàng nhanh chóng bừng tỉnh, nơi này là Bàn Sơn biệt thự.

Không có quá nhiều thời gian dư giả để suy nghĩ lung tung, nàng tùy ý cầm lấy bộ đồng phục đã được giặt sạch sẽ mặc vào trên người, lấy tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt hướng dưới lầu chạy tới.

Dưới lầu, một lớn một nhỏ hai nhân vật đã sẵn sàng ngồi đợi ở bàn ăn, tiểu Thư Tình gặp Lâm Duyệt xuống dưới, trên mặt nổi lên một nụ cười nở rộ như hoa, cao giọng hô: “Mẹ buổi sáng tốt lành.”

“Bảo bối buổi sáng tốt lành, Nghị ca ca buổi sáng tốt lành...” Lâm Duyệt vui cười nói, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Thư Tình lên, ở trên cái trán của nó hung hăng hôn một cái. Sau đó ở bên cạnh nó ngồi xuống, chuẩn bị ăn bữa sáng.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng hai tay thoăn thoắt, bộ dáng ăn như hổ đói, cười nói: “Không cần phải gấp gáp, sẽ không làm em muộn học.”

“Nơi này cách trường học xa như vậy, không đến muộn mới lạ.” Lâm Duyệt dùng khăn giấy lau một cái khóe miệng, quay lại nhìn hai người nói: “Hai người cũng mau ăn a, không cần phải ngại em nha, hắc hắc.”

“Ba ba, con cũng muốn đi đến trường giống mẹ nha.” Tiểu Thư Tình kéo góc áo Mạc Lạc Nghị Phàm, làm nũng nói. Lâm Duyệt tức giận đảo cặp mắt trắng dã, nàng đều hận chết đọc sách, cứ nhiên còn có người thích đọc sách.

“Ân..., sáu tháng cuối năm sẽ đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nó liếc mắt một cái đáp ứng nói, dùng ánh mắt ý bảo nó ăn bữa sáng nhanh chút. Tiểu Thư Tình ngoan ngoãn ‘Nga’ một tiếng, bắt đầu vùi đầu ăn sáng.

Ăn xong bữa sáng, Mạc Lạc Nghị Phàm cùng Lâm Duyệt đi ra cửa phòng khách, ở ngoài cửa, một chiếc xe thương vụ xa hoa đang đứng ở trên bãi đất ướt sương, hai bên là hai vị nam tử mặc áo đen tinh tráng.

Lâm Duyệt kinh ngạc nhìn đội hình khoa trương này, ngẩng đầu nhìn phía Mạc Lạc Nghị Phàm tỏ vẻ hỏi.

Mạc Lạc Nghị Phàm vươn tay phải, nâng cằm dưới của nàng lên, tựa như chuồn chuồn lướt nước ở trên môi của nàng hôn một cái, ôn nhu nói: “Bảo bối, anh có chuyện riêng, sẽ không đưa em đi đến trường được. “

Lâm Duyệt ha ha cười gượng hai tiếng, nói: “Tôi cũng không nghĩ tới muốn anh đưa tôi đi học nha, hơn nữa, cho dù không tiễn, cũng không cần phải... Như vậy...” Khi nói chuyện nàng chỉ chỉ vào chiếc xe thương vụ, nói đùa chứ, loại đội hình này xuất hiện tại cửa trường học, người ta lại tưởng rằng nàng là xã hội đen đâu!

“Vì bảo đảm an toàn, đây là điều phải làm.” Mạc Lạc Nghị Phàm kiên quyết nói, không có chút thương lượng, lập tức trêu đùa: “Nếu em không lên xe, sẽ rất khó cam đoan em sẽ không bị muộn đâu.”

Vừa nghe đến bị muộn rồi, Lâm Duyệt rớt cuộc vô tâm tư đi để ý tới vấn đề có phô trương hay không, cuống quýt tiến vào bên trong xe, bốn người mặc Tây phục lần lượt lên xe, xe chậm rãi chạy ra khỏi biệt thự.

Cách giờ lên lớp còn có 10 phút thì xe vũng vàng đứng ở cổng trường. Lâm Duyệt cúi xuống dây an toàn, ở trước mắt tất cả mọi người bước xuống xe, cười hớ hớ nói: “Cám ơn các vị đại ca, tái kiến...”

“Thiếu phu nhân không cần khách khí.” Mấy nam tử trăm miệng một lời nói.

“Ân, tái kiến.” Lâm Duyệt vụng trộm đánh giá một chút bốn phía, đã gặp không ít bạn cùng học đang hướng phía bên này chỉ trở, lại dương cao âm lượng nói một câu, nhưng mà bốn người này tựa như không nghe thấy lời của nàng nói, vẫn như cũ dừng xe đứng im tại chỗ, không có lập tức rời đi.

Lâm Duyệt xấu hổ nắm lấy mấy sợi tóc, người ta không đi, nàng đành phải đi trước, cất bước hướng bên trong sân trường đi đến. Nhưng là, phía sau nàng cứ nhiên vang lên một trận trầm ổn tiếng bước chân, kinh ngạc dừng bước quay đầu trừng mắt nhìn bốn gã nam tử.

Nam tử thấy nàng dừng lại, cũng không dám bước thêm nửa bước, vẫn duy trì cách xa ba thước đứng yên tại chỗ. Lâm Duyệt lại lần nữa cười gượng hai tiếng, nói: “Các vị đại ca, trường học đã đến, các người có thể trở về rồi.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Lời Đồn

Nam tử thấy nàng dừng lại, cũng không dám bước thêm nửa bước, vẫn duy trì cách xa ba thước đứng yên tại chỗ. Lâm Duyệt lại lần nữa cười gượng hai tiếng, nói: “Các vị đại ca, trường học đã đến, các người có thể trở về rồi.”

“Thiếu gia phân phó chúng tôi lúc nào cũng phải bảo hộ thiếu phu nhân an toàn, thiếu phu nhân thứ lỗi!” một gã nam tử trong đó hơi cúi thấp đầu, cung kính mở miệng nói.

“Các người... Không định là muốn đi theo tôi tiến vào trong trường học chứ?” Lâm Duyệt hỏn hển kêu lên, rước lấy càng nhiều ánh mắt soi mói nhìn bản thân mình.

Nam tử gạt đầu: “Thiếu gia đã mệnh lệnh, chúng ta không dám không theo.”

“Mệnh lệnh của tôi các người liền dám không theo? Tôi lệnh cho nhóm người các anh lập tức rời đi khỏi nơi này!” Lâm Duyệt thấp giọng kêu lên, có làm hay không?! Muốn nàng mang một đội người ngựa đi lên lớp? Bạn đồng học không đem nàng xem là quái vật mới lạ, các thầy cô cũng sẽ tưởng nàng là ngoại tộc mất.

“Thực xin lỗi...” Nam tử bắt đắc dĩ cúi đầu, thực rõ ràng, mệnh lệnh của nàng ai cũng không thềm nghe! Lâm Duyệt tức giận đảo cặp mắt trắng dã, nhìn nhìn thời gian lập tức sẽ vào lớp, không có

bao nhiêu thời gian dư cho nàng lý luận, chỉ đành ôm đầy bụng bất đắc dĩ hướng phía sân trường đi vào.

Phía sau bốn gã nam tử một khắc cũng không dám ở lâu theo đi lên, hơn nữa từng giây từng phút vẫn duy trì trạng thái cảnh giác.

Lâm Duyệt nghe tiếng bước chân phía sau, cố ý bước chân nhanh hơn, ý đồ đem bọn họ đá ở phía sau, tiếc là vẫn không thể như nguyện ý. Vừa đi đến cửa phòng học, liền cảm giác thấy bạn học xung quanh đang chỉ trỏ bản thân mình, xúm ại nghị luận, sau đó lại trêu đùa mà tránh ra.

Nguyên bản tưởng là bọn họ cười mình vì mấy cái đuôi to ở phía sau, nhưng thời điểm nhìn bảng tin của nhà trường nàng mới vỡ lẽ ra, nàng nghĩ sai lầm rồi.

Xung quanh bảng tin vây đầy các bạn đồng học, đều chỉ chỉ bảng tin nói nói cười cười. Làm cho Lâm Duyệt thấy rõ trên bảng tin một tấm áp phích cỡ lớn, tấm ảnh này khiến nàng trợn tròn mắt.

Trên tấm áp phích khổ lớn, cư nhiên là hình ảnh nàng mặc váy ngủ bị người ta vây quanh cười cợt, phía dưới còn có một hàng chữ siêu rõ ràng ý nói nàng chuột sa chĩnh gạo, được một kẻ giàu có bao dưỡng.

Lâm Duyệt tức giận nhìn chằm chằm áp phích, tức giận đến mức run bần bật tại chỗ, Thi Tiểu Hân! Cái con nữ sinh đáng chết kia, mà chơi hơi bị quá đáng rồi, không cần đoán cũng biết thừa là nó.

“A! Chính là cậu ta!” Một nam sinh bát quái đột nhiên thất thanh kêu lên, những người đang xem náo nhiệt vây quanh tấm áp phích nhanh chóng sột soạt quay người lại, nhìn xem Lâm Duyệt, nhìn

nhìn lại hình ảnh lớn trên tấm áp phích. Tên nam sinh vừa mới lên tiếng lại lần nữa đắc ý mà réo ầm lên: “Tôi biết cậu ta, đúng là Lâm Duyệt ban thứ chín năm 3, không thể tưởng được cư nhiên làm tình phụ của người ta ... Ôi... Ôi, các người đang làm cái gì? Các người là ai nha...”

Tên nam sinh bát quái oa oa kêu bậy lên, đầu hết xoay trái lại xoay phải, vừa sợ lại vừa e ngại nhìn lại bản thân, hóa ra hắn đang vinh dự được hai vị nam tử chiếu cố xốc lách, không rõ bản thân như thế nào bị chộp vào giữa hai người họ.

Hai vị nam tử mặc Tây trang không để ý tới hắn đang kêu gào, không nói hai lời lời hắn hướng phía cổng lớn trường học đi đến.

Một vị nam tử khác tiến lên, một tay xé tấm áp phích xuống, xé thành từng mảnh nhỏ quăng vào thùng rác một bên. Sau đó đi tới trước mặt Lâm Duyệt, cung kính nói: “Thiếu phu nhân, đừng thương tâm, xin cho 5 phút đồng hồ, tôi nhất định đem chủ nhân tấm áp phích tìm ra.”

Đám người kia nghị luận càng thêm thân thiết, đều là nói về tấm áp phích cùng thân phận của vị nam tử thần bí kia, còn có bọn họ làm sao có thể quên nói đến nhân vật chính kêu ‘Thiếu phu nhân’ kia chứ?

Lâm Duyệt nghe tiếng nghị luận quanh mình, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, chán nản hướng phía nam tử đang cung kính canh giữ ở phía sau bản thân hét lên: “Không cần các người nhiều chuyện! Tôi tự mình xử lý chuyện của bản thân!” Nói xong tức giận ‘Vù vù’ hướng phòng học chạy tới.

“Thiếu phu nhân...” Nam tử sửng sốt, cuống quýt đuổi theo.

Lâm Duyệt cảm giận quay trở lại, hướng bọn họ nói: “Mời các người không cần gọi tôi là thiếu phu nhân! Gọi tên của tôi” Trời ạ! Một lũ đồ điên này chẳng lẽ cũng không biết phải chú ý một chút hoàn cảnh sao? Ở trong trường học mà kêu nàng ‘Thiếu phu nhân’? Đang định mời nàng tự giác biến khỏi trường học sao?

“Thiếu phu nhân...”

“Gọi tên của tôi!”

“Lâm tiểu thư...”

“Gọi tên của tôi!”

“Lâm... Duyệt...” Vài vị bảo tiêu tinh tráng mau khóc ra nước mắt, khoá nghiêm mặt run rẩy gọi ra hai chữ này, người kia cuối cùng cũng có một chút vừa lòng, tiếp tục hướng phòng học đi đến.

Lâm Duyệt đi vào phòng học, liền nhìn đến Thi Tiểu Hân một mặt đắc ý cười khẩy bản thân, các bạn đồng học khác trong lớp cũng đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu xem xét nàng thật kỹ lưỡng.

“Duyệt Duyệt, cậu tối hôm qua có quay về nhà hay không thế?” Lưu Tuyết hạ giọng hắc hắc cười nói, khi nói chuyện, một mặt ái muội đánh giá Lâm Duyệt.

Tối hôm qua... Tối hôm qua nàng suýt nữa chết dưới tay bọn người Sơn Khẩu Tổ ô... Nghĩ đến tối hôm qua, Lâm Duyệt liền cảm thấy trong lòng một trận sợ hãi, trên mặt cũng là hoảng sợ vạn phần.

“Lâm Duyệt, cậu làm sao vậy?” Lưu Tuyết quan tâm hỏi, thu hồi tâm tư vui đùa không dám lại trêu ghẹo nàng.

“Mình không sao.” Lâm Duyệt hít vào một hơi thật sâu, âm ỉ ngồi xuống vị trí của mình. Không phải là nàng không muốn so đo với Thi Tiểu Hân, mà là nàng sợ nhất là khi so đo xong, bốn gã phần tử khủng bố kia sẽ đem Thi Tiểu Hân ném ra khỏi trường học giống như tên vô sĩ ban nãy.

Cô giáo Y cứ ba bước lại quay đầu lại nhìn trần trời ba hắc y nam tử đứng như cột đèn ở cửa phòng học, nhìn quét qua cả lớp học, chung quy cũng không lên tiếng hỏi. Chẳng qua là ánh mắt lại dừng ở trên người Lâm Duyệt, tựa hồ đang nghi hoặc kết quả thực giả của tấm áp phích.

Lâm Duyệt có chút chịu không nổi ánh mắt của bà ta, ngẩng đầu nhìn chằm chằm bà ta nói : “Cô giáo, cô không cần phải dùng ánh mắt hoài nghi để nhìn em, kẻ nào đó mơ tưởng làm thiếu phu nhân đến mức điên rồi nên mới đổ toàn bộ sự tình lên người em thôi”

Mặt Thi Tiểu Hân biến sắc, oán hận trừng mắt liếc nàng nhưng cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Cô giáo Y ho nhẹ một tiếng, đẩy thôi mắt kính nói: “ Trước khi tôi chưa có nói ra cái gì, không cần đoán lung tung ý nghĩ của tôi, cảm ơn”. Nói xong, sửa sang lại một chút tư liệu ôn tập, lại lần nữa nhìn quét liếc mắt một cái toàn lớp học tiếp tục mở miệng: “Trước mắt thông báo một chút, thứ bảy tuần sau sẽ khai hội tộc trường học.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 83

“Lại là tộc trưởng hội...!” Dưới bụi giăng nhát thời thanh âm ai oán nổi lên bốn phía.

“Chúng ta phải đi đâu tìm tộc trưởng đây, ô ...” Lâm Duyệt chịu không nổi trợn ngược mắt, nàng rất sợ tộc trưởng hội, bởi vì căn bản nàng không có người thân nha.

“Tộc trưởng hội lần này, hy vọng không tái diễn tình trạng cái gì là chú của anh họ, hay là bạn của chị gái gì đó... Cảm ơn mọi người.” Cô giáo Y cố ý vô tình liếc Lâm Duyệt một cái, nghiêm mặt nói.

“Duyệt Duyệt, cô giáo nói xong lại liếc cậu.” Lưu Tuyết che miệng vụng trộm nói “Đem Tiểu Thiên ình đi, cậu tìm bố để đi.”

“Tiểu Thiên đã từng là anh họ của mình, cậu lại nói anh ấy là anh họ của cậu cô giáo không biết mới là lạ!” Lâm Duyệt tức giận đảo cặp mắt trắng dã nói.

Tan học xong, Lưu Tuyết thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn xem bốn gã nam tử phía sau, nho nhỏ thanh âm bám vào bên tai Lâm Duyệt nói: “Duyệt Duyệt, những người này đều đang làm gì nha?”

“Đương nhiên là đang theo dõi mình, muốn từ trên người mình lấy lại vòng cổ nha.” Lâm Duyệt thuận miệng bậy bạ nói.

“Nếu không chúng ta trực tiếp nói rõ ràng cho bọn họ vòng cổ ở chỗ của chủ cho thuê nhà nơi đó, gọi bọn hắn có bản lĩnh tự bản thân đi lây sđi!” Lưu Tuyết hạ giọng bày mưu nói.

Lâm Duyệt hướng cô làm cái ký hiệu chớ có lên tiếng t, kéo kéo tay nhỏ bé của cô nói: “Đi, chúng ta từ cửa sau đi ra ngoài, dĩ nhiên sau đó sẽ thoát khỏi bọn họ.” Nói xong lôi kéo Lưu Tuyết hướng cửa sau trường học chạy như điên

“Đi? Không đuổi theo sao?!” Chạy một đoạn sau đó, Lưu Tuyết tò mò nói.

“Thật tốt quá!” Lâm Duyệt hưng phấn mà vỗ tay một cái, đắc ý dào dạt nói. Chỉ tiếc không có chờ nàng đắc ý xong, bốn gã hắc y nam tử tựa như quỷ mị mà xuất hiện tại trước mắt của nàng, cung kính kéo ra cửa xe, hướng nàng nói: “Thiếu...”

“Im miệng!” Lâm Duyệt quýnh lên, hét lớn một tiếng.

Nam tử sửng sốt một chút, trên mặt lộ ra vài tia không được tự nhiên, há miệng thờ dốc, kỳ quái mở miệng nói: “Lâm... Duyệt, mời lên xe đi.”

Lâm Duyệt tức giận hừ lạnh một tiếng, không cam không nguyện tiến vào trong xe. Lưu Tuyết lần đầu được ngồi loại xe xa thương vụ hoa này, hưng phấn mà sờ sờ nơi này nơi khác, nhìn xem đây đó, sau đó phủ ở bên tai Lâm Duyệt nhỏ giọng nói: “Thật tốt, còn có xa hoa xe để ngồi”

“Không chút tiền đồ!” Lâm Duyệt vượt ve ma trảo đang sờ mó lưng tung của cô, nhẹ giọng nói. Sau hướng nam tử phía trước nói:

“Các vị đại ca, các người đem ta đuổi về chỗ ở là được rồi, sau đó có thể trở về báo cáo kết quả công tác.”

“Thiếu gia nói, nếu ngài cố ý muốn ở tại nơi đó, chúng tôi liền canh giữ ở nơi đó, không được rời đi nửa bước.” Nam tử thực máy móc nói.

“Về theo sao?” Không hiểu gì Lưu Tuyết đảo cặp mắt trắng dã nói.

Lâm Duyệt đã sớm lĩnh giáo qua bản tính cố chấp của bọn họ, lười lại theo chân bọn họ lý luận, chỉ có thể mặc bọn họ đi. Nàng cũng không muốn đến ở trong biệt thự của Mạc Lạc Nghị Phàm, không muốn lời đồn thổi nàng làm tình phụ của người ta thành sự thật nha !

Mấy ngày không có đến công ty đi làm, tiến vào công ty liền phát hiện không khí dị thường tốt nha, người luôn luôn thích giả đứng đắn Tiểu Thiên lại đứng ở trong văn phòng lớn cùng mọi người nói nói cười cười ăn ý nào là không biết đi đến nơi nào ăn bánh trứng cuộn.

“Tân chủ tịch hôm nay không đi làm sao?” Lâm Duyệt cười hì hì đi lên , đoạt lấy điểm tâm trong tay Tiểu Thiên nhét vào miệng, đem miệng tác thành một đống.

“Tân chủ tịch cho tới bây giờ còn chưa có ló mặt nha.”

“Uy, các người đừng có sửa bậy lung tung nha? Khi nào thì bắt đầu trở nên không biết sợ cái người lạnh lùng nghiêm túc kia , cả người tỏa ra hàn khí Diệp tổng?” Ân, đúng vậy, Diệp Tường Phi liền

là người như vậy, hiện tại chẳng qua là khi mà nàng nhắc đến hai chữ Diệp tổng , liền cảm giác cả người rét run nha.

Mọi người cứng lại, không bởi vì bị lời của nàng làm sợ, mà là, người phía sau nàng ——

Vương Ưc Linh cuống quít hướng nàng nháy mắt, dĩ nhiên sau đó rất nhanh thu lại hộp điểm tâm trên mặt bàn, ngoan ngoãn trở lại vị trí bắt đầu làm việc. Lâm Duyệt bất tri bất giác quay người lại, liền nhìn thấy Diệp Tường Phi một mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm bản thân.

Lâm Duyệt cả kinh, một hơi thiếu chút nữa không hét ra tiếng, kinh hoảng rất nhiều, muốn chào hỏi lại bởi vì miệng bị bánh trứng lấp đầy, cuối cùng chỉ có thể không được tự nhiên cười gượng hai tiếng.

Thật vất vả có thể nói chuyện, vì lấy lòng Diệp tổng, bù lại vừa mới lỡ miệng. Lâm Duyệt chỉ vào tư liệu Diệp Tường Phi đang ôm trong ngực , hắc hắc cười gượng nói: “Diệp tổng, tôi đến giúp anh mang đi nhé .”

“Chuyển đến chiếc xe dưới lầu một.” Diệp Tường Phi vừa dứt lời, một cái thùng không được gọi là nhỏ liền áp đảo vào trong lòng Lâm Duyệt trong lòng, Lâm Duyệt hô nhỏ một tiếng, nhanh tay tiếp được. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp, nàng bắt quả chỉ là nói đùa mà thôi, không nghĩ tới cư nhiên hấn lại cho là thật nha, ô

Không có biện pháp, đành phải làm theo. Lâm Duyệt xoay người hướng thang máy đi đến, trực tiếp đem đến lầu một, muốn tìm được chiếc xe hào nhoáng của Diệp Tường Phi cũng không chút khó

khăn. Đến mới nhớ tới bản thân không có chìa khóa xe , căn bản không mở được cửa xe.

Đang chuẩn bị giơ hai tay lên giáo huấn bản thân mình, Diệp Tường Phi liền xuất hiện ở trước mặt của nàng, vui vẻ , thực nịnh bợ nói: "Diệp tổng, anh tới thực là đúng lúc nga, nhiệm vụ hoàn thành, tôi đi lên trước."

"Theo giúp tôi đến một chỗ." Diệp Tường Phi nhàn nhạt nói, lấy ra cái chìa khóa xe mở cửa, sau đó ngồi vào ghế lái. Lâm Duyệt sững sờ đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời đã không có phản ứng. Nàng đi cùng hẳn? Này... Hình như không đúng cho lắm nha?

Một tiếng còi thúc giục vang lên, Lâm Duyệt lúc này mới thanh tỉnh lại, không dám lại chậm trễ, kéo cửa xe ra chui đi vào. Yên tĩnh ngồi ở ghế phụ đợi Diệp Tường Phi khởi động xe.

Sau khi ngồi một lúc lâu, cũng không thấy Diệp Tường Phi khởi động xe, Lâm Duyệt hắc hắc cười thúc giục nói: "Diệp tổng, anh có thể lái xe rồi."

Diệp Tường Phi nghiêng đầu, nhìn nàng ba giây sau, thân hình to lớn hướng thẳng nàng áp chế đến. Lâm Duyệt kinh hãi, thân mình cực lực co rúm lại, nhắm mắt lại "Oa oa" hét rầm lên.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Cánh tay dài của Diệp Tường Phi lướt qua trước ngực nàng, kéo qua dây an toàn ‘Ba’ một tiếng cài chặt lại. Sau đó ngồi thẳng thân mình, khởi động xe chuẩn bị đi ra.

Lâm Duyệt mở choàng mắt, thế này mới phát hiện người ta là muốn kéo dây an toàn giúp nàng thắt vào, nàng lại hiểu nhầm ý người ta! Ông trời... Thật sự là dọa người nha, sắc mặt nháy mắt ửng hồng một mảnh.

Xấu hổ nhìn Diệp Tường Phi liếc mắt một cái, phát hiện trên mặt hắn lại xuất hiện cái biểu tình tựa tiểu phi tiểu này, vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, xoay mặt đem tầm mắt hướng ngoài cửa sổ lảng tránh đi.

Nhớ tới bảo tiêu kiêm nhân viên giám thị do Mạc Lạc Nghị Phàm phái ở bên cạnh nàng còn canh giữ ở ngoài cửa công ty, vì không muốn bị đối phương phát hiện, Lâm Duyệt thoáng đề thấp thân mình. Xe an toàn mà ra khỏi bãi đỗ xe bon bon chạy.

Thật lâu sau khi xuyên qua dòng xe cộ, Diệp Tường Phi rút cục đem xe chạy vào một khu nhà ở cao cấp của giới thương nhân, dừng lại trước một tòa biệt thự sang trọng.

Sau khi xe vững vàng dừng lại, Diệp Tường Phi chần chờ một lúc lâu, mới xoay người nhìn Lâm Duyệt nói: “Đem thùng đồ đưa vào đi thôi.”

“Cái gì? Đưa cho ai?” Lâm Duyệt khó hiểu nhìn ngò nhà xa hoa rồi lại nhìn sang Diệp Tường Phi sắc mặt đang dị thường ảm đạm, tò mò hỏi.

“Đưa cho người ở bên trong, tự tay giao cho cô ấy.” Diệp Tường Phi ngắn gọn phân phó nói, thấy nàng vẫn đang sửng sờ, rướn người giúp nàng mở cửa xe, không nhiều lời mệnh lệnh cho nàng xuống xe.

“Nga, đã biết.” Lâm Duyệt cuống quýt chui ra khỏi xe, đem hộp giấy nhỏ để phía sau xe đến phía trước cánh cửa sắt, bấm chuông cửa, không lâu, có một người đàn ông lớn tuổi tiến ra mở cửa.

Kéo cánh cửa sắt lớn ra, khi nhìn thấy Lâm Duyệt, sắc mặt ông ta nháy mắt biến thành cả kinh, trông rất giống với nhìn thấy quý dữ vậy.

“Đại thúc, bộ dáng của tôi đáng sợ đến vậy sao?” Lâm Duyệt ha ha cười nói.

“Đáng sợ! Đáng sợ!” Lão quản gia run rẩy lắm lắm nói, sau đó nhìn thấy chiếc xe ở phía sau, lễ phép gật đầu, hô: “Thiếu gia tốt lành.”

Diệp Tường Phi nhàn nhạt ừ một tiếng, ý bảo ông ta dẫn Lâm Duyệt đi vào. Lão quản gia đang ngậy ngốc gật đầu một cái, xoay người hướng trong phòng đi đến, Lâm Duyệt gắt gao theo ở phía sau ông ta, đánh giá tòa nhà này trông có vẻ không quá lớn, nhưng bởi vì khan hiếm hơi thở của người mà trông có vẻ như rất rất lớn, biết vậy nên trong lòng có chút hoảng hốt.

Lão quản gia đi ở phía trước, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm nói: “Giống, quá giống....”

“Đại thúc, tôi giống cái gì nha? Nữ quý?” Nhìn biểu tình của lão quản gia, rõ ràng như là phản ứng khi nhìn thấy nữ quý, tuy rằng bộ dáng của nàng không có gì đặc biệt hơn người nhưng cũng không có khác người nha, thế nào liền đem người ta dọa thành như vậy chứ?

Lão quản gia không có trả lời vấn đề của nàng, chẳng qua là lắc đầu một cái , miệng vẫn như cũ lẩm bà lẩm bẩm

Xuyên qua đại sảnh lầu một là đến lầu hai, lại đi qua một cái hành lang gấp khúc, rốt cục lão quản gia dừng lại ở trước cửa một căn phòng khép kín, quay lại hướng Lâm Duyệt nói: “Vào đi thôi.”

“Bên trong là ai vậy?” Lâm Duyệt vốn đã bị không khí chung quanh dọa cho hơi sợ, nơi này thần bí như vậy, càng khiến cho người ta sợ hãi nha.

Lão quản gia chỉ c lắc đầu, vẫn không có trả lời vấn đề của nàng , xoay người lui về phía sau.

Để một mình nàng ở lại nơi này?! Lâm Duyệt tức giận nghĩ, nghĩ rằng dù sao đưa xong mấy thứ này nợ rồi sẽ đi cũng không có việc gì. Nghĩ vậy nâng tay lên, ở trên cánh cửa gỗ nhẹ nhàng gõ vài tiếng, sau khi không thấy đáp lại, vươn tay khẽ xoay chốt cửa, sau đó đẩy cửa đi vào.

Trong phòng ánh sáng thực mờ ảo, rèm cửa sổ cơ hồ đem toàn bộ ánh sáng bên ngoài che lấp hết, Lâm Duyệt dè dặt cẩn trọng hướng phòng trong đi đến, nhẹ giọng hỏi: “Có người sao?”

Hồi hai tiếng, không ai để ý tới nàng, như thế lại hướng bên trong đi một chút. Trong phòng ngủ trên giường lớn, có một người nằm, xem hình thể hẳn là một nữ nhân.

Lâm Duyệt nuốt nuốt nước bọt, đứng cách hai thước thò người ra nhìn cô gái đang ngủ trên giường, nhỏ giọng kêu “Bác à, gì ơi, chị gì ơi, tiểu thư... Tôi là người do Diệp tổng phái tới đem đồ cho ngài, đồ tôi để ở đây, tôi đi trước ha....”

Bởi vì ánh sáng quá mờ, nàng nhìn không rõ diện mạo và tuổi của nữ tử, đành gọi một lượt.

Người trên giường vẫn như cũ không hề động tĩnh, Lâm Duyệt trong lòng lộp bộp giật mình, hay là chết rồi? Nhìn ngực cô ấy, rõ ràng đều còn phập phồng nha!

Bị lòng hiếu kì thôi thúc, Lâm Duyệt do dự mà hướng bên giường sát lại, gần gũi quan sát nữ tử. Mơ hồ nhìn thấy, lộ ra bên ngoài chiếc chăn là một khuôn mặt còn trẻ, xinh đẹp, hơn nữa....

‘Phanh’ một tiếng vang lên, là thanh âm thân mình Lâm Duyệt ngã xuống đất nằm trên thảm nhà, trời ạ ——! Là nàng bị ảo giác sao? Vì sao nàng lại thấy được người kia có bộ dáng giống y hệt nàng a ?

Làm sao có thể? Nàng căn bản không biết người này nha? Vì muốn biết rõ ràng chân tướng, Lâm Duyệt giãy giụa từ trên đất bò lên, nghiêng ngả chao đảo chạy vội tới cửa sổ phía trước, ‘Xoạt xoạt’ một tiếng đem toàn bộ rèm cửa sổ kéo ra. Ánh mặt trời chói mắt trong chốc lát xuyên qua cửa sổ xói vào, chiếu sáng từng góc ngách của phòng ngủ, cũng chiếu vào khuôn mặt tuổi trẻ xinh đẹp như hoa của cô gái đang nằm trên giường kia.

Đúng vậy, khuôn mặt kia giống nàng như đúc, chẳng qua là sắc mặt so với nàng tái nhợt hơn chút, đôi mắt khép chặt có lẽ đã bị ánh mặt trời kích thích. Nhắm chặt một lúc sau he hé mở ra, ánh mắt yếu ớt trùng trùng nhìn ở trên người Lâm Duyệt.

Tựa như không chút ngạc nhiên, nhẹ nhàng mà nhếch khóe môi lộ ra một nụ cười chua xót, gian nan mở miệng nói: “Rất cực cô cũng đến đây....”

Trong đầu Lâm Duyệt âm âm một tiếng chấn động, điều đầu tiên mà nàng nghĩ đến là nữ nhân này nhất định là mẹ của tiểu Thư Tình, vợ trước của Mạc Lạc Nghị Phàm! Cuối cùng nàng cũng biết Mạc Lạc Nghị Phàm vì sao lại nhận sai người, nàng luôn đoán nữ nhân đó rõ ràng vẫn còn đang tồn tại.

Không biết vì sao, trái tim kỳ lạ lại nhói đau một chút....

Vì sao cô ấy lại nằm ở nơi này ? Vì sao bộ dáng của nàng và cô ấy lại giống nhau như vậy ? Lâm Duyệt có cảm giác đầu mình sắp nổ tung mất thôi.

”Cô làm sao vậy? Bị tôi dọa ngã sao?” Cô gái kia nhìn nàng hỏi, trên mặt có chút nhanh nhẹn cùng hoạt bát, thậm chí còn có nụ cười xấu xa như kiểu đang đùa dai.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nữ Tử Thần Bí – 1

“Cô là yêu hay là ma?” Lâm Duyệt lảng lảng hỏi, vì sao cô ta giống như có quen bản thân mình? Vì sao biểu tình của cô ta có thể thông dong như vậy?

“Tôi gọi là Diệp Giai, không là yêu cũng không phải ma.” Nữ tử ôn nhu cười nói, trên mặt thần sắc bệnh tật nhất thời tiêu thất không ít. Nhìn Lâm Duyệt nói: “Tôi nghe Tường Phi nói có một cô gái bộ dạng giống tôi như đúc, tôi cầu anh ấy thật lâu mới cho tôi thấy được cô đấy.”

“Diệp Giai? Tôi không biết cô....”

“Tôi lớn hơn cô 2 tuổi, có lẽ là chị gái thất lạc của cô nga.” Diệp Giai tủm tủm cười, nhìn nàng.

“Cho dù là chị em ruột, cũng không có khả năng giống như vậy chứ ?” Lâm Duyệt thấp giọng lẩm bẩm, lập tức nhìn chăm chăm cô ấy hỏi: “Chị làm sao có thể ngủ ở nơi này? Người thân của chị đâu?”

Nghe câu sau, vẻ mặt Diệp Giai tối sầm lại, trầm ngâm sau một lúc nhàn nhạt mở miệng nói: “Tôi đã quên.”

“Quên?” Lâm Duyệt lại lần nữa kinh ngạc hét lên. Diệp Giai khẽ gật đầu một chút: “Đúng vậy, tôi quên rất nhiều việc.”

“Chị cũng không nhớ rõ bản thân có một người chồng và con gái?” Lâm Duyệt khẩn cấp hỏi, mỗi một câu nói, đều cảm thấy trong lòng bản thân đang nhỏ lệ, không hiểu sao lại thương cảm như vậy.

Diệp Giai lặng yên nhìn nàng, trong đầu lại lần nữa hiện ra một thân ảnh anh tuấn suất khí, người nam nhân kia luôn xuất hiện ở trong mộng, lại thấy không rõ khuôn mặt, chẳng lẽ là chồng của cô sao?

Diệp Tường Phi từng đã nói qua cô có yêu một người nam nhân, một người xuất thân từ xã hội đen cũng là sát thủ của thương giới, cô vẫn luôn tưởng rằng đây là lý do bịa đặt để nhốt cô lại đây. Lâm Duyệt cư nhiên cũng nói cô có chồng và con gái, vậy đó, đều là thật sao?

Cô lắc lắc đầu, ảm đạm nói: “Tôi không nhớ rõ....”

“Nhưng là hần lại đang tìm chị đã hai năm rồi.” Lâm Duyệt cả giận nói, nhớ tới Mạc Lạc Nghị Phàm luôn thân tình với bản thân mình, trong lòng liền khổ sở thay hần.

“Lâm tiểu thư, thiếu gia ở bên ngoài kêu ngài.” Lão quản gia vừa mới biến mất không biết khi nào đã trở về, giọng giọng nhắc nhở nói, bỏ qua sự cố ý ở đánh gãy cuộc đối thoại của hai người.

Diệp Giai rất rõ ràng, Diệp Tường Phi không thích cô đi hỏi quá nhiều về chuyện tình trong quá khứ, cho dù trong lòng có thiệt nhiều thiệt nhiều nghi vấn, nhưng là, vẫn không dám hỏi ra lời.

Thật vất vả mới có thể tiếp xúc với một người bên ngoài, cô cứ như vậy mà để mất cơ hội sao? Cảm giác được lão quản gia đang ở

hướng bên này đi tới , tim Diệp Giai đập mạnh, nhìn Lâm Duyệt suy yếu hỏi: “Chồng của tôi... Tên gọi là gì?”

“Lâm tiểu thư, xin theo tôi đi ra ngoài đi.” Lão quản gia đi đến, cung kính cũng không thất lễ nghiêm khắc nói, đối với Lâm Duyệt làm tư thế mời đi .

“Hắn gọi....” Lâm Duyệt ở bị lão quản gia cường ngạnh mời đi ra ngoài, chỉ tới kịp nói ra hai chữ như vậy, ở trong ánh mắt nghi hoặc của Diệp Giai rời đi.

Cửa phòng lại lần nữa bị lão quản gia đóng lại, Lâm Duyệt muốn biết rõ ràng chân tướng đứng ở trước cửa thật lâu không muốn rời đi, nàng không nghĩ ra là, vì sao Diệp Tường Phi lại muốn dẫn nàng tới nơi này, lại vì sao không cho nàng cùng Diệp Giai nói chuyện.

Thậm chí nàng đều còn chưa kịp đem đồ gì đó do Diệp Tường Phi giao phó nàng đưa cho Diệp Giai, đã bị lão quản gia mời đi ra ngoài.

Trở lại trên xe, Lâm Duyệt một mặt nghi hoặc nhìn về phía Diệp Tường Phi, rõ ràng là đang đợi hắn nói cho nàng biết rốt cục là chuyện gì đang xảy ra ?

Nhưng Diệp Tường Phi lại không ý sẽ có mở miệng nói chuyện, khởi động xe, rời đi biệt thự xa hoa này . Hắn biết Lâm Duyệt nhất định sẽ hỏi, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sắc mặt Lâm Duyệt vẫn đang một mảnh trắng bệch, chưa thoát khỏi khiếp sợ để hoàn toàn khôi phục lại, nàng gắt gao bắt lấy tay vịn, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Diệp Tường Phi hỏi: “Chị ấy rốt cuộc là ai?”

Diệp Tường Phi trầm ngâm một lát, khẽ mở miệng lạnh nhạt nói: “Không nên hỏi tôi về chuyện của cô ấy, tôi sẽ không nói cho cô biết.”

“Vậy vì sao anh muốn dẫn tôi tới nơi này?” Lâm Duyệt bất mãn trừng mắt liếc hắt: “Anh cho tôi biết sự tồn tại của chị ấy, cũng không cho tôi biết chị ấy là ai, vì sao vậy?”

“Giai Giai cầu tôi, nói cô ấy muốn nhìn cô một chút, như thế, tôi liền mang cô đến đây.” Diệp Tường Phi nói thực nhẹ nhàng mà băng quơ, giống như chuyện này không có liên quan đến Lâm Duyệt vậy, giống như Lâm Duyệt không có ý nghĩa gì với hắn vậy.

“Nhưng là anh cũng không có hỏi qua tôi có đồng ý hay không?” Lâm Duyệt chán nản, hướng hắn rống lớn nói: “Dừng xe! Tôi muốn anh dừng xe!”

Diệp Tường Phi đem tay lái chuyển sang một bên, xe vững vàng đứng ở ven đường. Bởi vì sắc trời đã gần tối, căn bản nhìn không rõ lắm kiến trúc bốn phía, thậm chí Lâm Duyệt không biết nơi này là chỗ nào.

Hiện tại nàng, cũng căn bản không có tâm tư đi để ý tới việc khác, vừa vội vừa tức đối với Diệp Tường Phi nói: “Anh làm sao có thể khơi mào lòng tốt của tôi xong dùng bộ dáng này để báo đáp tôi ? Diệp Tường Phi! Anh vì sao không nói rõ ràng cho tôi biết?!”

Bộ não suy nghĩ có một hồi cự nhiên lại có thể tuôn ra một tràng lưu loát đến như vậy, còn rất đúng ý hợp tình nha. Có lẽ người đang sốt ruột đều như vậy đi, Dù sao chuyện này cũng rất kỳ quái, rất dọa người nha!

“Thực xin lỗi, tôi quả thật là không có suy nghĩ đến cảm thụ của cô...” Diệp Tường Phi khẩu khí nhẹ nhàng nói, lúc trước khi lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Duyệt, hắn cũng sợ ngây người, chính là hắn đem cảm xúc che dấu tương đối tốt mà thôi, khiến cho người ta nhìn không ra mà thôi.

“Chị ấy kêu Diệp Giai, cùng họ với anh, chẳng lẽ là em gái của anh sao?” Lâm Duyệt dè dặt cẩn trọng hỏi, cố gắng làm sao cho thật khéo, bọn họ có quan hệ gì nha?

Diệp Tường Phi gật đầu một cái, lập tức lạnh nhạt nói: “Bất quá không phải là do bố mẹ tôi thân sinh.”

“Đó là ai sinh?”

“...”

Diệp Tường Phi lại lần nữa trầm mặc, chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn dãy xe cộ ở phía trước, trong lòng cũng là một trận mãnh liệt mờ ảo, Lâm Duyệt thấy hắn cái gì cũng không chịu nói, gấp đến độ muốn biết ngay chân tướng hét lên “Chị ấy bị bệnh gì? Vì sao lại nằm ở nơi đó? Mọi thứ của chị ấy đâu ? Chồng của chị ấy đâu? Chị ấy...!”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Nữ Tử Thần Bí – 2

Diệp Tường Phi uấn giận cầm chặt cánh tay của nàng, đem nàng mang tiến trong lòng, cúi đầu, hung hăng hôn lên cánh môi lại nhai liên hồi của nàng. Lâm Duyệt không dự đoán được hẳn hành động như vậy, cả kinh trừng lớn hai tròng mắt, kinh ngạc trừng nhìn mắt hẳn.

Diệp Tường Phi hôn nàng, uấn giận trên khuôn mặt khí suất tán đi, chỉ còn lại một mảnh là ôn nhu, khẽ nhắm mắt lại, cảm thụ được vị ngọt từ môi nàng.

Chỉ tới khi một giọt chất lỏng ấm áp xẹt qua môi hẳn, hẳn ném phải vị mặn ẩm ướt mới mở mắt ra, đến cuống quít buông nàng ra. Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt trong màn đêm, cư nhiên có chút hoảng hốt.

Nước mắt Lâm Duyệt tựa như vỡ đê, vẫn chảy không ngừng, chảy xuống thấm ướt quần áo, cả sàn xe nữa.

“Vì sao lại khóc?” một bàn tay Diệp Tường Phi nâng cằm nàng lên, tay kia thì thay nàng lau đi nước mắt trên mặt, thâm thúy mâu quang lưu chuyển ở trên mặt của nàng.

“Tôi không biết...” Lâm Duyệt nghẹn ngào lắc đầu, giờ phút này nàng chỉ cảm thấy lòng thật đau. Đau đến mức hô hấp đều cảm thấy thực khó khăn, là vì Diệp Tường Phi đột nhiên hôn nàng sao? Nàng

biết căn bản không phải như thế. Lúc này nàng đâu còn có tâm tư đi so đo việc này?

Cảm giác trong lòng đột nhiên trong lúc này vô cùng hụt hẫng, vợ lạc mất của Mạc Lạc Nghị Phàm, mẹ đẻ của tiểu Thư Tình! Chị ta cư nhiên đã xuất hiện! Mà cái hư danh bị hiểu lầm của nàng rốt cục có thể tự do thoát khỏi một loạt những chuyện kỳ lạ này, không phải hẳn là nên cảm thấy vui vẻ sao? Vì sao trong lòng lại khó chịu như vậy? Vì sao lại muốn khóc?

“Diệp Giai bị người ta hạ độc, bị bệnh, mất đi một ít trí nhớ, hai năm trước bắt đầu ở nơi này tĩnh dưỡng.” Diệp Tường Phi đột nhiên mở miệng nói.

Lâm Duyệt ngừng nước mắt, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hẳn, há mồm cứng lưỡi nói: “Hạ độc? Cái gì độc?” Hiện tại là cái thời đại nào, còn có người chơi trò hạ độc này sao?

“Một loại có thể làm cho người ta mất đi trí nhớ, sau đó từ từ chết đi.” Diệp Tường Phi gắt gao nắm tay lái, cắn răng oán hận nói ra những lời này.

“Bị người nào hạ độc?”

Diệp Tường Phi trầm ngâm một lát, do dự nửa ngày mới mở miệng nói: “Ba năm trước đây, Diệp Giai bị một người sát thủ hắc đạo bắt cóc, một năm sau khi tôi tìm được cô ấy, cô ấy đã bị trúng độc, nhất định là tên sát thủ kia kê đơn cho cô ấy.”

“Không có khả năng là hẳn!” Lâm Duyệt mau miệng nói, kiên quyết nhìn hẳn. Mạc Lạc Nghị Phàm yêu vợ như vậy, làm sao có thể hạ độc cô ấy? Tuyệt đối không có khả năng này!

Diệp Tường Phi nghi hoặc nhìn nàng, không rõ nàng vì sao nàng lại phản ứng lớn như vậy. Lâm Duyệt cứng lại, cũng cả kinh thấy bản thân phản ứng quá nhanh, không được tự nhiên cúi thấp đầu, nói: “Tôi chỉ là cảm thấy, một sát thủ hẳn là sẽ không xuống tay đối với nữ nhân, hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì đúng không?”

” Điều mà Diệp Giai không nên nhất chính là yêu tên sát thủ kia!” Diệp Tường Phi lạnh lùng gầm nhẹ nói: “Yêu rồi sau lại quên hẳn là ai, bằng không tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn!”

Lời nói của hắn tàn nhẫn, khiến trong lòng Lâm Duyệt khiếp sợ. Sát thủ mà hắn đang nói chính là Mạc Lạc Nghị Phàm! Nhưng là hắn lại không biết, nếu đã biết rồi, sẽ như thế nào?

“Chuyện này trong đó, nhất định là có ẩn tình gì khác.” Lâm Duyệt ngờ ngác nói.

Diệp Tường Phi chính là cười khổ một chút, khởi động xe tiếp tục ra đi, xe chạy bay nhanh như trốn, Lâm Duyệt thế này mới cả kinh thấy chỗ này là cỡ nào xa lạ. Nếu lần sau lại đến, nàng tuyệt đối là không tìm được đường về .

Như thế, nàng nghiêng đầu nhìn chằm chằm Diệp Tường Phi nhếch khóe môi hỏi: “Diệp tổng, đây là nơi nào?”

Diệp Tường Phi liếc qua kính xe nhìn nàng liếc mắt một cái, nói: “Cô vẫn là không cần biết đến thì tốt hơn, về sau đều không cần gặp lại cô ấy, cũng không cần nói cho cô ấy biết một vài chuyện có thể kích thích đến trí nhớ của cô ấy.” Hắn cố ý lái xe chạy vòng vòng, mục đích chính là khiến nàng mất đi khả năng nhận biết hướng đi, khiến cho nàng rất cuộc tìm không thấy chỗ này.

“Vì sao?” Lâm Duyệt khó hiểu.

“Quên người đàn ông kia, đổi Diệp Giai mà nói là một chuyện tốt, tôi cũng không muốn cô ấy nhớ tới đoạn ký ức kia.” Diệp Tường Phi nhàn nhạt nói, trong thanh âm có rõ ràng là mệnh lệnh.

“Có lẽ đối phương cũng rất yêu chị ấy.” Lâm Duyệt dè dặt cẩn trọng nói.

Giọng Diệp Tường Phi mỉa mai cười lạnh nói: “Tình yêu của xã hội đen, không thể coi là tình yêu tốt đối với phụ nữ.” Nói xong, hẳn không có nói nữa, Lâm Duyệt cũng không biết nên nói cái gì, trong lòng cảm thấy thật đồng tình với Diệp Giai, không chỉ có là vì bệnh của cô ấy, mà là bởi vì chị ấy cũng rất rất yêu người chồng đã thất lạc hơn 2 năm kia.

Chị ấy sẽ chết sao? Ý tứ của Diệp Tường Phi là thời gian của chị ấy đã không còn nhiều lắm, nếu Mạc Lạc Nghị Phàm biết được nhất định sẽ thực thương tâm đi, hẳn yêu chị ấy như vậy nha.

Lâm Duyệt trở lại chỗ ở liền ghé vào trên giường khóc lớn lên, khiến cho Lưu Tuyết chân tay luống cuống nhìn nàng tò mò hỏi: “Duyệt Duyệt, Diệp tổng đã ăn mất cậu sao? Làm sao khóc thương tâm như vậy? Nếu thật là như vậy cậu hẳn là cao hứng mới đúng nha!”

Lâm Duyệt căn bản không có tâm tư cùng cô ta tán gẫu vui đùa, cầm lấy di động muốn gọi điện thoại cho Mạc Lạc Nghị Phàm, lại có chút do dự.

Nàng đột nhiên phát giác nguyên lai bản thân đã thương hẳn. Yêu tiểu Thư Tình! Nhưng là hiện tại lại đột nhiên muốn nàng buông

tha tình yêu này, nàng làm sao có thể không thương tâm chứ?

Sau khi Mạc Lạc Nghị Phàm phát hiện bản thân nhận sai người, liền biến mất khỏi cuộc sống của nàng, nhưng là, trời biết nàng có bao nhiêu không nữa chứ, đời này, vì sao nàng lại không thể có tình yêu chân chính của một người chứ ?

“Cậu không phải là thất tình chứ ?” Lưu Tuyết tiếp tục lẩm miệng nói.

Không nghĩ tới Lâm Duyệt gật đầu, nước nỡ ‘Ân’ một tiếng. Lưu Tuyết tức giận sau đó mắt trợn trắng, nói: “Thất tình tính cái gì nha? Đây cũng đâu phải lần đầu tiên của cậu chứ”

“Nhưng mà hiện tại mình lại khổ sở, so với trước kia càng khổ hơn gấp vạn.” Trước kia đều là do mê luyến soái ca, sau lại đột nhiên phát hiện căn bản hắn ta không đẹp dễ gì giống như bề ngoài bởi vậy nên không thích nữa. Lúc này người nàng yêu là Mạc Lạc Nghị Phàm, người đàn ông kia ưu tú tới cực điểm a.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 87

“Nhưng mà hiện tại mình lại khổ sở, so với trước kia càng khổ hơn gấp vạn.” Trước kia đều là do mê luyến soái ca, sau lại đột nhiên phát hiện căn bản hắn ta không đẹp dễ gì giống như bề ngoài bởi vậy nên không thích nữa. Lúc này người nàng yêu là Mạc Lạc Nghị Phàm, người đàn ông kia ưu tú tới cực điểm a.

“Không phải là Diệp tổng chứ? Nhất định là như vậy, cậu luôn luôn đều thực không biết tự lượng sức mình yêu đương loạn lên, lúc này càng khoa trương nha, mê đến Diệp tổng nữa cơ đấy, ha ha.” Lưu Tuyết cười to hai tiếng, sớm đã cảm thấy quen với chuyện nàng thất tình sau đó tàn phá tinh thần bản thân mình. Cười xong tiếp tục nói: “Bất quá không nỗ lực làm sao mà biết không được chứ? Hạnh phúc là chuyện tình cả đời, vốn không được bỏ lỡ. Thân ái, thử đi, mình sẽ chuẩn bị tinh thần chờ đợi cậu đi thử!”

Tuy rằng cô cũng yêu Diệp tổng, bất quá cô lại biết thân biết phận, sẽ không đi làm mấy việc đẹp mặt kia. Vẫn là chờ giảm béo thành công rồi nói sau, bất quá phỏng chừng khi đó Diệp tổng sớm đã con cháu đầy đàn nha.

Lâm Duyệt thơ thần từ trên giường ngồi dậy, sờ soạng nước mắt trên mặt, nhìn nàng hỏi: “Nếu là chồng của người khác thì thế nào?”

“Nếu cậu có thể mang đến hạnh phúc cho hắn, thì chuyện đó có là gì chứ?” Lưu Tuyết không cho là đúng nói.

“Nhưng như vậy là đối xử tàn nhẫn với một người khác.” Tàn nhẫn đối với Diệp Giai, nàng sao còn có thể làm tổn thương đến người đang thương tích đầy mình như Diệp Giai chứ? Cô gái kia có bộ dáng giống như đúc với bản thân nàng!

“Tình yêu nguyên bản không có hai từ công bằng.” Lưu Tuyết không bỏ mất thời cơ đem bản thân từng trải qua một đồng tiểu thuyết ngôn tình nói toàn những lời như trong kịch.

Lâm Duyệt ngơ ngác tựa vào đầu giường, nghĩ chuyện đã xảy ra hôm nay. Hiểu rõ Diệp Giai đã óm yếu đến không thể xuống giường, hơn nữa đã quên đi chồng mình, nàng còn có thể tiếp tục thương hấn sao ?

Mạc Lạc Nghị Phàm thì sao ? Khi hấn biết vợ yêu của mình rất nhanh sẽ chết đi, nhất định sẽ thương tâm đến chết đi ? Nghĩ nghĩ, Lâm Duyệt biến dần dần thành giấc ngủ. Dây dưa trong mộng, vẫn như cũ là chuyện tình yêu hận thù phức tạp này....

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Duyệt bị một trận tiếng chuông di động đánh thức, nàng tùy tay không kiên nhẫn vớ lấy cái di động trên mặt bàn, bật laptop ra, đưa điện thoại di động đặt ở bên tai hỏi: “Ai nha?”

“Bảo bối, chào buổi sáng.” Đầu dây bên kia đầu truyền đến giọng nói từ tính trầm thấp của Mạc Lạc Nghị Phàm – Cameron, Lâm Duyệt nháy mắt từ mơ hồ thanh tỉnh trở lại, theo bản năng ngồi dậy hỏi: “Anh tìm tôi có việc sao?”

“Có, anh ở dưới lầu chờ em.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói.

Lâm Duyệt lại là sững sốt, đi chân trần lao ra cửa sổ, đem cái đầu tổ quạ vươn ra ngoài cửa sổ cúi xuống nhìn lại. Đúng vậy, tầng dưới cùng với một chiếc xe hòa nhoáng, một người đàn ông khí suất đang cầm điện thoại tựa vào cửa xe kia chính là Mạc Lạc Nghị Phàm.

Tuy rằng nàng ở tại lầu 9, có điểm nhìn không rõ lắm, nhưng là nàng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra kia là hắn. Vừa tỉnh lại liền bị cả kinh vây nhốt, thậm chí đã quên mất chuyện xảy ra tối hôm qua, đã quên sự tồn tại Diệp Giai. Trong lòng ần ần dâng lên một cỗ vui mừng không hiểu, lại cắn đầu lưỡi giả bộ đang rất bình tĩnh nói: “Chuyện gì, anh nói qua điện thoại đi”

“Bảo bối, anh cũng có thể đi lên ôm em xuống dưới.”

“A! Vẫn là không cần! Tôi tự mình đi xuống.” Lâm Duyệt cuống quýt vào điện thoại, chạy loạn trong phòng bắt đầu lấy tốc độ nhanh nhất thay quần áo, rửa mặt. Nàng một chút cũng không dám hoài nghi đến sự gan dạ và sáng suốt của Mạc Lạc Nghị Phàm, đừng nói ôm nàng xuống lầu, trước mặt người trên toàn thế giới hắn còn có thể hôn nàng nha .

“Duyệt Duyệt, cậu vội cái gì đâu? Âm ỉ muốn chết!” Lưu Tuyết không kiên nhẫn kéo chăn trùm qua đầu.

Nửa phút sau, thấy Lâm Duyệt không đáp, như thế kéo chăn ra lại hỏi: “Lâm Duyệt, cậu gấp như vậy muốn đi đâu?”

Lâm Duyệt vung lược ra sức chải một lọn tóc rối, cũng không quay đầu lại vừa thở vừa nói: “Cái tên mặt rỗ kia đuổi đến đây tìm vòng cổ, tmình đi xuống gặp hắn.”

“Đuổi tới dưới lầu sao?” Lưu Tuyết nghi hoặc hỏi, sau khi nhìn đến Lâm Duyệt gật đầu, cũng chân không chạy đến bên cạnh cửa sổ nhìn vọng xuống. Ánh mặt trời chói mắt kích thích hai mắt của cô, lấy tay che đi ra sức ngó, vẫn không thể thấy rõ được khuôn mặt của Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Mình đi xuống trước a.” Lâm Duyệt hướng cô vẫy tay, kéo cửa gỗ ra hướng dưới lầu chạy tới.

Khi bay qua quây thu ngân lầu một, lại gặp phải tên chủ cho thuê nhà đang cười híp mắt, nhìn Lâm Duyệt nói: “Duyệt Duyệt, thế nào oelai thức dậy sớm như vậy? Ngủ không được sao?”

“Đúng vậy, mơ thấy ông bị thiên lôi đánh chết, sợ tới mức ngủ không được.” Lâm Duyệt lố mãng nói những lời này, bước nhanh hướng cửa chính đi đến.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn đến Lâm Duyệt xuất hiện, đứng thẳng thân mình mỉm cười đi tới, ôn nhu nói: “Hôm nay là cuối tuần, anh tới đón em về nhà.”

Lời nói của hắn khiến cả người Lâm Duyệt khiếp sợ, máu cũng đông theo đó, cứng đờ đứng ở tại chỗ. Chuyện tối hôm qua hết thảy như thủy triều dâng lên trong đầu, đánh sâu vào ý thức của nàng.

Diệp Giai cái tên này như than hồng hung hăng tạt vào lòng nàng, nhất thời đau thấu tâm can.

“Em làm sao vậy?” Mạc Lạc Nghị Phàm nghi hoặc đánh giá sắc mặt nàng đã biến trắng xanh, cho dù cuối tuần không uồn về nhà cùng hắn, cũng không nên phản ứng lớn như vậy chứ ?

Lâm Duyệt hai tròng mắt lên trời, nhìn hấn lắc đầu, từng bước lui về phía sau nói: “Tôi không đi, nơi đó không phải là nhà của tôi!”

“Duyệt Duyệt, nơi đó vẫn luôn là nhà của em, mặc kệ em phủ nhận thế nào cũng không cách nào thay đổi được sự thực này.” Mạc Lạc Nghị Phàm nghiêm túc mà ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng nói.

“Kia không phải là tôi! Người phụ nữ kia không phải là tôi!” Lâm Duyệt kích động hét lên, phu nhân Cameron chân chính đang nằm ở một gian biệt thự kia an dưỡng thân thể, người đó căn bản không phải là nàng.

‘Xin anh không cần tới tìm tôi nữa! Tôi...!’

‘Xôn xao’ một tiếng, trời đổ mưa tầm tã, đúng lúc không nhằm lẫn mà đổ xuống đầu người nào đó, Lâm Duyệt kinh hô một tiếng, bị bắt nuốt lại những lời nói trong miệng.

Bất quá cái người không may mắn kia không phải là nàng , mà là... Mạc Lạc Nghị Phàm đứng cách nàng xa hơn một thước. Chỉ thấy hấn thống khổ nhắm mắt lại, bọt nước có chứa xà phòng từ trên đầu hấn chảy xuống, nhỏ giọt trên quần áo, trên mặt đất.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hẳn Là Tên Mặt Rỗ ?

Lâm Duyệt sửng sốt, ngẩng đầu, lại nhìn thấy trên lầu 9 Lưu Tuyết đang vung chậu rửa chân, , cao hứng hướng bản thân vung tay, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng cô ấy cao hứng phấn chấn kêu gọi: “Lâm Duyệt, có đủ hay không? Không đủ ở chỗ này mình còn có một chậu!”

“Lưu Tuyết! Cậu đang làm cái gì!?” Lâm Duyệt hỗn hển quát, lập tức xoay người nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm một người ướt sũng vô thức đứng ở tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Mình đang ở giúp cậu đuổi người nha.” Lưu Tuyết vẫn dùng thanh âm hưng phấn kia mà hét chói tai.

“Không cần cậu đuổi!” Lâm Duyệt mau khóc, đau lòng đứng trên mặt đất, kiễng mũi chân dùng góc áo lau đi bọt nước trên khuôn mặt khí suất của Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Thiếu gia.” Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm một vị nam tử, cung kính đem khăn mặt đưa đến trước mặt Mạc Lạc Nghị Phàm. Khuôn mặt Mạc Lạc Nghị Phàm âm trầm cầm lấy khăn mặt , chà lau lung tung bọt nước trên mặt.

“Thực xin lỗi, tôi...” Lâm Duyệt áy náy đứng ở trước mặt hẳn, nhìn quần áo hẳn ướt đẫm, cân nhắc một chút nói: “Nếu không đi lên tắm một chút, nước này này... Ha ha, không sạch sẽ lắm.”

“Đáng chết, nước rửa em giữ lại để làm gì ?” Mạc Lạc Nghị Phàm thắp rửa một tiếng, trừng mắt nhìn nàng nói.

“Lưu lại để dội toilet.” Lâm Duyệt nho nhỏ giọng nói, đúng vậy, nàng vốn là giữ lại để dùng đi toilet, nhưng là không nghĩ tới Lưu Tuyết sẽ dùng nó tắm rửa cho Mạc Lạc Nghị Phàm ! Quý thần ơi, trời biết nàng có bao nhiêu thương cảm với nam nhân trước mắt này!

Mạc Lạc Nghị Phàm thấy nàng đứng bất động tại chỗ, tức giận nói: “Còn đứng làm cái gì?” Hấn hiện tại đều khó chịu muốn chết, đặc biệt nghĩ đến đây là nước rửa chân, dạ dày lại một phen chao đảo.

“Nga ——” Lâm Duyệt hoàn hồn, nhanh chóng hướng phải trong cửa cổng đi vào, đi đến lầu 9 đẩy ra cửa gỗ. Lưu Tuyết liền một mặt đác ý nói: “Thế nào? Đi rồi sao? Vẫn là mình...”

Lời nói còn ở bên miệng, Lâm Duyệt liền tức giận cũng đứng sang một bên, khiến cho cô ấy có thể nhìn rõ hoàn toàn Mạc Lạc Nghị Phàm. Khi Lưu Tuyết nhìn đến Mạc Lạc Nghị Phàm, miệng nháy mắt mở thành hình chữ O, kinh ngạc nhìn hấn, lắp bắp nói: “Ca... Ca cái gì tới? Ặc, Cameron tiên sinh? Làm sao có thể là ngài a?”

Trời ạ? Nhìn hấn từ đầu đến chân ướt sũng, một chậu nước rửa chân vừa mới của cô đều dội hết lên trên đầu hấn đi ? Quý thần ơi, ai tới cứu cứu cô oa!

“Không phải tôi thì cô cảm thấy nên là ai?” Mạc Lạc Nghị Phàm trừng mắt liếc cô nàng, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra những lời này.

“Cô....” Lưu Tuyết bị Mạc Lạc Nghị Phàm đánh cho thất điên bát đảo, vẫn không quên chỉ hướng Lâm Duyệt, thềm oán nói: “Lâm Duyệt, không phải cậu nói người tới tìm cậu là cái tên mặt rỗ đến đòi vòng cổ sao ? Làm sao có thể là chủ tịch Thụy Ca chứ?”

Sắc mặt Mạc Lạc Nghị Phàm lại lần nữa trầm xuống một tầng, nhíu mày nhìn Lâm Duyệt, nguyên lai nàng coi mình thành cục cưng như vậy? Chính là thế nào lại tahnhf ‘cái tên mặt rỗ’ khó nghe như vậy ?

“Anh ta chính là người tìm vòng cổ.” Lâm Duyệt cắn đầu lưỡi, dùng thanh âm mơ hồ không rõ nói, khẽ vò vò tóc cũng không dám nhìn khuôn mặt khí suất âm trầm kia của Mạc Lạc Nghị Phàm.

‘Anh ta chính là tên mặt rỗ?’ Lưu Tuyết hét lên một tiếng, đánh giá Mạc Lạc Nghị Phàm, mặt hấn, góc nào rỗ chứ ? Trời ạ! Nguyên lai tên mặt rỗ là hấn, hại cô vẫn tưởng rằng kẻ mặt rỗ khẳng định là tên vừa béo vừa xấu cơ chứ!

Không biết! Cư nhiên lại là siêu cấp soái ca trước mắt này! Cô thật ngạc nhiên ngoài ý muốn nha, con thỏ nhỏ trong ngực không ngoan cứ nhảy tưng tưng cả lên. Đòi này đây vẫn là lần đầu tiên cô gần gũi với Mạc LẶC Nghị Phàm – Cameron như vậy. Ngay cả năm mơ cũng không đến nha.

“Các người chơi đã rồi sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhíu mày, nhìn Lưu Tuyết một mặt háo sắc còn Lâm Duyệt bộ mặt mát tự nhiên đứng bên cạnh. Hấn hiện tại thậm nghĩ tắm rửa một cái cho sạch sẽ, tẩy đi mùi hôi trên người, hai cô gái này vẫn cố tình không có động tác tiếp theo.

“A! Cameron tiên sinh, ngài muốn tắm rửa sao? Để cho tôi tới giúp ngài tắm đi.” Lưu Tuyết hưng phấn mà xoa xoa tay nói, hoàn toàn không có cảm giác được những lời mà bản thân mình nói ra có bao nhiêu không thích hợp.

“Không cần, cô chỉ cần nói cho tôi nhà tắm ở đâu là được.” thanh âm của Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh lùng nói.

“Được, xin theo tôi đến đây.” Lưu Tuyết xung phong nhận việc dẫn Mạc Lạc Nghị Phàm hướng phòng tắm đi đến. Mạc Lạc Nghị Phàm đi vào phòng tắm, giơ tay đóng lại cửa phòng tắm, một trận ào ào tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền đến.

Lưu Tuyết kích động ngồi cũng không yên, đứng cũng không được, lúc ẩn lúc hiện ở trong phòng tắm. Từ đầu đến cuối Lâm Duyệt cũng đều đứng ở cạnh cửa, cúi đầu nhớ về chuyện của Diệp Giai.

Nàng hẳn là nên nói cho Mạc Lạc Nghị Phàm chuyện của Diệp Giai đi? Nếu nói cho hẳn, hẳn nhất định sẽ đi tìm kiếm Diệp Giai. Cư nhiên sau khi gặp gỡ Diệp Tường Phi, tiếp theo sẽ là một trận tranh đấu quyết liệt đi.

Diệp Tường Phi đã nói rất rõ ràng, nếu cho hẳn biết người Diệp Giai yêu là ai, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho đối phương. Nàng cũng tin tưởng Diệp Tường Phi nhất định nói được làm được.

“Duyệt Duyệt, tổng tài tập đoàn Thụy Ca ở bên trong tắm rửa nha.” Lưu Tuyết kích động cơ hồ muốn nằm úp sấp lên cửa phòng tắm. Lâm Duyệt tức giận nhìn cô liếc mắt một cái, nói: “Cậu có thể có chút sĩ diện hay không vậy, đừng giống với sói xám có được không?”

“Người ta chỉ là vui vẻ chút thôi nha.” Lưu Tuyết gất giọng.

Thật lâu sau sau, tiếng nước ngừng lại, Mạc Lạc Nghị Phàm chỉ quần một cái khăn tắm của Lâm Duyệt đi ra, Lưu Tuyết nhin xuống muốn thét chói tai, há hốc miệng tựa như sắp chảy nước miếng mắt không một giây rời khỏi thân hình cường tráng của hắn.

Lâm Duyệt tuy rằng cũng rất cả kinh khi nhìn thấy Mạc Lạc Nghị Phàm bán khỏa thân, , nhưng là bởi vì trong lòng có việc, căn bản không có tâm tư đi cảm phục dáng người đẹp hoàn hảo của hắn.

Mạc Lạc Nghị Phàm không để ý đến ánh mắt si mê của Lưu Tuyết, bắt lấy cánh tay Lâm Duyệt đem nàng mang nhập trong lòng, ám muội nói: “Bảo bối, em có nên nghĩ lại chút biện pháp hay không, chẳng lẽ cứ để anh lỏa thể đi ra ngoài sao?”

“A...?” Lâm Duyệt ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, trong lòng lại là một trận đau đớn, lắp bắp nói: “Tôi... Cái này đi mua quần áo cho anh.”

“Không cần, bắt quá anh không muốn lại nhìn thấy em ngẩn người.” Mạc Lạc Nghị Phàm vừa dứt lời, cửa liền truyền đến tiếng đập cửa, Lưu Tuyết chạy đi mở cửa. Vị nam tử ban nãy liền đang cầm quần áo đi đến, đứng ở trước mặt Mạc Lạc Nghị Phàm cung kính nói: “Thiếu gia, đây là quần áo của ngài.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Sợ Hấn Hiểu Lâm

“Được, cậu đi xuống đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm phân phó nói, nam tử gạt đầu một cái lui đi ra ngoài.

Mạc Lạc Nghị Phàm trở lại phòng tắm, thay quần áo xong mới đi ra, vẫn như cũ kiên trì kế hoạch của chính mình nói: “Duyệt Duyệt, chúng ta cần phải trở về, tiểu Thư Tình một mình ở nhà.”

Hấn biết, chỉ cần nhắc tới tiểu Thư Tình, lòng Duyệt Duyệt sẽ đột nhiên nhuyển xuống, sự tình gì cũng đều nguyện ý vì tiểu Thư Tình đi làm, nhìn ra được , nàng thực yêu nó.

“Cameron tiên sinh, ngài muốn dẫn Duyệt Duyệt nhà tôi đi đâu? Ngài không thể mang cậu ấy đi.” Lưu Tuyết vội la lên, mê luyến thì mê luyến, yêu thì yêu. Cuối cùng cũng phải tỉnh táo mới được.

“Về nhà” Mạc Lạc Nghị Phàm ngắn gọn nói.

“Nhà?” Lưu Tuyết nghi hoặc thấp giọng than một tiếng, lập tức ngẩng đầu nói: “Ngài không cần bắt Duyệt Duyệt đi, bắt cô ấy cũng vô dụng, căn bản cô ấy lấy không được vòng cổ nha.”

Cô không nghĩ tới là, người vẫn đuổi theo Lâm Duyệt muốn đòi lại vòng cổ cư nhiên lại là tổng tài Thụy Ca, hơn nữa xem Lâm Duyệt một bộ ủy khuất bộ dáng đã đủ biết cậu ấy cũng không muốn đi cùng với Mạc Lạc Nghị Phàm.

Lâm Duyệt cảm kích nhìn cô liếc mắt một cái, hít vào một hơi nói; “Cameron tiên sinh, anh trở về đi, tôi sẽ không đi theo anh.” Cho dù nàng đã bắt đầu dần dần yêu thương hắn, yêu thương tiểu Thư Tình, nhưng là nàng không thể cướp đoạt đi thứ gì đó của người khác nha?

Mạc Lạc Nghị Phàm lần này không có nghe Lâm Duyệt đang nói chuyện gì, ánh mắt gắt gao nhìn Lưu Tuyết, lạnh giọng hỏi: “Nói cho tôi biết, vòng cổ ở đâu!”

“Ách...!?” Lưu Tuyết cứng lại, rõ ràng sợ hãi, lại vẫn là không thể thoát khỏi khuôn mặt khí suất bức người đang trừng lớn mắt của hắn, cứng họng không nói ra lời.

Lâm Duyệt lại là vì trong lòng căng thẳng, rất nhanh nhìn về phía Lưu Tuyết đang u mê đến mức đầu óc choáng váng kia, vội hỏi: “Nghị ca ca, cậu ấy làm sao có thể biết được vòng cổ ở đâu chứ? Anh đánh giá cậu ấy quá cao rồi, cái kia....”

“Vòng cổ ở dưới chỗ kia.” Mạc Lạc Nghị Phàm cao quý hơn người tựa như vương tử câu mắt hờn vía của Lưu Tuyết. Cô giơ tay chỉ xuống dưới, ánh mắt vẫn như cũ như cũ nhìn chăm chú vào trên mặt Mạc Lạc Nghị Phàm.

Mặt Lâm Duyệt nóng lên, nháy mắt đã ửng hồng, xấu hổ lảng tránh ánh mắt hút hồn của Mạc Lạc Nghị Phàm . Trong lòng lại một trận cuồng khóc đứng lên, con ranh đáng chết kia cư nhiên lại phạm tội háo sắc, thật sự là không nên a...!

Mạc Lạc Nghị Phàm kinh ngạc nhìn chăm chăm Lâm Duyệt, vòng cổ cư nhiên thật sự ở trên người nàng?! Nhưng là vì sao nhiều người như vậy đang âm thầm tìm kiếm đều không có tìm thấy?

Đem khiếp sợ trong đáy mắt che dấu rất khéo, Mạc Lạc Nghị Phàm lại đem ánh mắt quay lại trên mặt Lưu Tuyết, đối cô ta lộ ra một nụ cười nhàn nhạt tà mị cười nói: “Dưới lầu?”

Lưu Tuyết gật đầu, lảng lảng mở miệng nói: “Ở chỗ chủ cho thuê nhà đó.”

ý cười trên khóe miệng Mạc Lạc Nghị Phàm chậm rãi nhạt đi, sau đó xoay người, bước dài chân hướng cửa đi đến, cùng thời gian lấy ra microphone, đối với ai đó phân phó gì đó.

Lâm Duyệt đứng ở tại chỗ về mặt đồ bưng cuống quít đuổi theo, hai bước bằng ba bước đi sát theo phía sau Mạc Lạc Nghị Phàm, vội vàng biện giải nói: “Nghị ca ca, tôi không phải cố ý lừa gạt anh, là do tôi không biết Lưu Tuyết lại dùng để gán nợ tiền thuê nhà....”

Nàng nói thực vội, bởi vì không muốn Mạc Lạc Nghị Phàm cho rằng nàng là kẻ nói dối, nói dối thì phải che dấu, còn đây là nói dối giả bi ai nha! Nàng cứ vậy mà đem đòn chính bản thân mình vào đường cùng. Chẳng qua là không có để ý tới đã đi tới bậc thang nha.

Mạc Lạc Nghị Phàm tiếp tục vòng qua hành lang nhỏ hẹp, nghe nàng biện giải lý do với bản thân mình, Lâm Duyệt lại tưởng rằng hấn căn bản sẽ không tin bản thân mình tiếp tục lớn tiếng mà vội vàng giải thích nói: “Nghị ca ca, anh có đang nghe tôi nói chuyện chứ? Tôi đã đi thử mấy lần để đòi lại, nhưng là chủ cho thuê nhà không chịu cho, tôi....”

“A...!” Lâm Duyệt kinh hô một tiếng, một đầu chui vào trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm, mũi nàng sinh đau. Chán ghét, đi đường liền

cứ vậy mà đi thôi, làm sao lại đột nhiên dừng lại! Nàng càng không ngừng ở trong lòng thấp rủa nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm thuận thế ôm lấy nàng, nhìn xuống nàng ôn nhu nói: “Cẩn thận một chút.”

“Ách..., cảm ơn.” Lâm Duyệt cuống quýt từ trong lòng hấn lùi đi ra, không được tự nhiên cười gượng một tiếng, vì đứng ở bậc thang cao nhất, muốn lảng tránh ánh mắt đầy ma lực của hấn thì quả là khó khăn, đành phải gục đầu xuống.

“Em đừng khẩn trương, anh sẽ không bởi vậy mà trách em.” Mạc Lạc Nghị Phàm tà ác đánh giá nàng, lại cười nói, dù sao nàng cũng không phải cố ý. Nguyên nhân rốt cuộc, hấn là trách hấn mới đúng, là hấn không cẩn thận đánh mất nàng, khiến nàng phải trải qua cuộc sống thiếu thốn khổn cùng này.

Lâm Duyệt ngóng nhìn hấn thật lâu, bắt đắ dĩ cũng cười cười. Nàng không sợ hấn quát nàng, nàng lo lắng là, hấn sẽ cho rằng nàng là một kẻ thích nói dối, một cô gái không thành thực.

Không biết từ lúc nào thì bắt đầu, nàng trở nên để ý đến cái nhìn của Mạc Lạc Nghị Phàm đối với bản thân nàng như vậy, tựa như không biết bản thân nàng từ khi nào thì đã yêu thương hấn.

Hai người tương đối trầm mặc, thẳng đến khi Lưu Tuyết đuổi kịp tới nơi mới hồi phục lại tinh thần, xoay người tiếp tục hướng dưới lầu đi đến.

Đại sảnh lầu một,, chủ cho thuê nhà cũng không có ngồi ở trên chiếc ghế mà hấn ta luôn ngồi, Lâm Duyệt có chút lo lắng kéo kéo góc áo Mạc Lạc Nghị Phàm, khuyên nhủ: “Nghị ca ca, hay là thôi đi,

tên lợn béo kia sẽ không đưa vòng cổ trả lại cho anh đâu, hơn nữa... ông ta cũng có nhiều chân tay...”

“Ai u!” Một tiếng kêu đột nhiên vang lên, cùng với đó là một tiếng ‘Phanh’ chấn động, tên chủ cho thuê nhà béo ú, giống như xác con lợn chết ngã sòng xoài dưới chân Lâm Duyệt cùng Mạc Lạc Nghị Phàm còn có Lưu Tuyết, đánh gãy những lời mà nàng đang định nói tiếp.

”Má ơi! Một đồng thịt thật lớn nga!” Lưu Tuyết lùi về sau từng bước, oa oa kêu lên.

Vài vị nam tử tinh tráng kéo tên chủ cho thuê nhà ra phía sau xong liền đứng thẳng tắp ở phía sau hắn, chờ Mạc Lạc Nghị Phàm xử lý. Ngoài cửa vài người bảo vệ một bộ rất nóng lòng muốn vào thử sức mạnh, lại không ai dám vào, tựa hồ như đều bị những người mặc danh kỳ diệu này dọa đến.

Chủ cho thuê nhà chật vật từ trên mặt đất ngồi dậy, hoảng sợ nhìn nhóm người này lấp bắp nói: “Các người... Các người là loại người nào? Đến đây gây sự hả?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Ăn Bậy Dám Chua

Khi ánh mắt đảo qua Lâm Duyệt , trừng mắt với nàng: “Duyệt Duyệt, người là do cô mang đến?”

“Đúng vậy, chính là tôi ” Lâm Duyệt nhìn tình thế tựa hồ rất tốt, cũng không phải lo lắng Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ bị chủ cho thuê nhà xử lý nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi rói, vỗ bộ ngực khí thế bông bông nói. Lập tức quay đầu nói với Mạc Lạc Nghị Phàm: “Nghị ca ca, vòng cổ chính là bị tên lợn giống này lấy đi, hấn nói với tôi phải đem....Mấy chục vạn tới “

“Ít nhất ba mươi vạn!” Lưu Tuyết ở một bên phụ họa hoa chân múa tay nói. Rốt cục bản thân cũng có thể ra oai rồi, ha ha cảm giác này thấy mình giỏi quá, nhìn đến bộ dáng chủ cho thuê nhà cuộn tròn trên mặt đất lại càng thích, hận không thể xông lên dùng hai chân mà đá hấn.

“Hấn còn nói nếu như mang không đủ số tiền đó, liền hầu hấn ngủ một đêm, nếu không sẽ không trả vòng cổ cho tôi...” Lâm Duyệt liếc mạng gật đầu, e sợ thiên hạ không loạn ôm chầm lấy cánh tay Mạc Lạc Nghị Phàm ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Nghị ca ca, hấn muốn vợ của anh hầu hấn ngủ một đêm, ôi, chuyện này tôi phải nuốt giận vào trong, chẳng lẽ anh cũng nuốt trôi sao?”

“Uy, cậu nói cái gì mà vợ người ta nha?” Lưu Tuyết thét to, thật là không thích nghe Lâm Duyệt nói như vậy. Chủ cho thuê nhà cũng

một mặt nghi hoặc nằm ở trên đất, run run đoán bang phái này ở đâu mà tới.

“Anh cũng nuốt không trôi nha” thanh âm quỷ mị của Mạc Lạc Nghị Phàm vang lên, lời còn chưa dứt, vài tên nam tử liền lại là một trận tay đấm chân đá, chủ cho thuê nhà cũng lại lần nữa kêu lên như lợn chọc tiết

Cường diễn sau một lúc thì dừng tay, Mạc Lạc Nghị Phàm ngồi xổm xuống, vươn tay phải chán ghét nâng lên một khối thịt béo phì đồ au trên mặt hấn, lạnh giọng mệnh lệnh nói: “Đem vòng cổ lấy ra đây.”

“Tha mạng nha... Tôi... Cái này đi lấy.” Chủ cho thuê nhà khùng hoảng cầu xin tha thứ.

Trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm buông lỏng, may mắn, vòng cổ còn ở trên tay hấn hướng vài tên nam tử liếc mắt một cái, mấy vị nam tử lập tức mỗi người một bên đến nâng thân hình béo ú của hấn đứng dậy, hỏi: “Ở đâu?”

Chủ cho thuê nhà sợ đến phát run chỉ chỉ quỳ thu ngân, vừa chỉ xong lập tức đã bị người ta khiêng tới trước mặt quỳ thu ngân, lấy chìa khóa mở một cái ngăn kéo trong đó ra, đem một chiếc hộp nhỏ ở ngăn trong cùng lấy ra đưa tới tay vị nam tử.

Nam tử mở chiếc hộp ra đem đến trước mặt Mạc Lạc Nghị Phàm, cung kính nói: “Thiếu gia.”

Mạc Lạc Nghị Phàm tiếp nhận hòm, khăn cáp mở ra, đem chiếc vòng bạch kim cầm lên quan sát. Đúng vậy, đây đúng là cái mà hấn

tiếp nhận từ trong tay người thần bí kia, chiếc vòng cổ còn chưa có kịp nghiên cứu cho tốt đã bị thất lạc.

Tìm lâu như vậy, rốt cục hấn cũng tìm được rồi!

Lâm Duyệt thân dài quá ồ, nhìn liếc qua chiếc vòng cổ chẳng lấy gì là xinh đẹp khéo léo kia, khấn trương hề hề hỏi: “Nghị ca ca, là cái này sao? Có bị hấn đánh tráo không?”

“Chính là cái này.” Một ý cười thoải mái từ khóe miệng Mạc Lạc Nghị Phàm tản ra, đem vòng cổ nhét vào trong túi áo, ôm lấy Lâm Duyệt xoay người hướng cửa lớn đại sảnh đi tới. Vài vị nam tử ném tên chủ cho thuê nhà luôn miệng kêu khổ rên hừ hừ sang một bên đi theo ra ngoài

“Đợi chút!” Lâm Duyệt quát to một tiếng từ trong khuỷu tay Mạc Lạc Nghị Phàm vùng đi ra, quay lại đứng ở trước mặt chủ cho thuê nhà, chủ ho thuê nhà mới vừa từ mặt đất bò dậy đã ‘ba’ một tiếng ăn một cái tát nảy lửa lại ôm chầm lấy mặt đất. Về mặt đau khổ kêu rên nói: “Bà cô của tôi, cô lại muốn thế nào? Vòng cổ không phải là đã đưa cho cô rồi sao? Tiền thuê nhà cũng không bắt cô giao ra, tha cho tôi đi!”

Lâm Duyệt hừ lạnh một tiếng, hướng hấn xòe bàn tay ra: “Nôn 5 vạn bữa trước Diệp tổng đưa cho ông đây.”

Hấn ta ỷ thế bắt nạt kẻ yếu, nàng cũng sẽ như vậy nha, hừ! Cơ hội có một không hai nha, nàng không sợ sẽ không đòi được? Hại nàng thiếu Diệp Tường Phi 5 vạn đồng, nhìn thấy hấn đều không dám thẳng lưng nói chuyện.

Hai tròng mắt Mạc Lạc Nghị Phàm khẽ biến sắc, nhìn về phía Lâm Duyệt, không là bởi vì chủ cho thuê nhà đem năm vạn đưa cho nàng, mà là nàng đột nhiên nhắc tới Diệp tổng. Trừ bỏ Diệp Tường Phi, hẳn nghĩ không ra còn có thể có người thứ hai gọi là Diệp tổng, hẳn ta đã đến chỗ này sao, còn giúp nàng trả năm vạn nữa?

Ghen tuông từ đáy lòng nhảy dựng lên, cất bước tiến lên, một phen ôm chầm lấy cái eo nhỏ nhắn của Lâm Duyệt, hàm hàm hỏi: “Em vừa mới nói cái gì?”

“Tôi nói hẳn thiếu tôi năm vạn đồng.” Lâm Duyệt chỉ vào mặt chủ cho thuê nhà, nghi hoặc đánh giá người đang phần nộ Mạc Lạc Nghị Phàm, nàng đâu có nói hẳn thiếu nàng nha, hẳn tức cái gì? Tò mò quá!

Chủ cho thuê nhà nhìn liếc mắt một cái vài tên nam tử tựa như sói đói hổ vồ kia, vội cúi đầu khom lưng nói: “Tôi còn... Tôi lập tức trả lại cho cô!” Nói xong khập khiễng lại lần nữa hướng quầy thu ngân đi đến.

“Em nói Diệp Tường Phi trả giúp em?” hai mắt Mạc Lạc Nghị Phàm hơi hơi nheo lại, hơi thở nguy hiểm thật là nồng đậm.

“Là... Đúng vậy, ngày đó anh ta đưa tôi trở về....”

“Hắn đưa em trở về?” Không đợi nàng nói xong, Mạc Lạc Nghị Phàm liền bức bách đánh gãy lời nói của nàng, lại là một sự đả kích trọng đại, xem ra tiểu thê tử của hắn cuộc sống ở bên ngoài rất phong phú và đa dạng nha!

“Hắn...!” Lâm Duyệt bị buộc đến đầu toát cả mồ hôi, nhìn phía Lưu Tuyết xin giúp đỡ, chờ mong cô có thể giải vây thay bản thân.

Nhưng người nào đó cũng làm một bộ sự việc không liên quan đến mình nhún nhún vai, bĩu môi nói: “Đừng nhìn mình, cái gì mình cũng không biết, Diệp tổng lại không đưa mình về nha!”

Chán ghét, tên vô lương tâm! Lâm Duyệt căm giận nghĩ. Lại lần nữa đón nhận ánh mắt nhiếp hồn của Mạc Lạc Nghị Phạm, lấp bắp giải thích nói: “Là Diệp tổng... Anh ấy sống chết muốn đưa tôi trở về, tôi đã cự tuyệt rất nhiều lần, đền đường làm chứng! Sau lại... Anh ấy nhìn đến tôi bị tên đầu thịt này đùa giỡn, kết quả... Cũng rất trượng nghĩa giúp tôi trả 5 vạn đồng.”

“Anh không thích người khác đưa em về nhà.” Mạc Lạc Nghị Phạm bá đạo tuyên bố chủ quyền của hân.

Lâm Duyệt cười gượng gật đầu, vô tội biện giải nói: “Sẽ như vậy nha, thật sự, anh ta là người thứ hai giống anh nha, không cho tôi cơ hội cự tuyệt liền trực tiếp theo ý mình mà làm.”

“Trừ bỏ việc này, các người còn làm cái gì?”

“Không có, cái gì đều không có.” Lâm Duyệt liêu mạng lắc đầu.

“Tôi rõ ràng nhìn thấy hai người mất đi mây lại...” Không sợ chết chủ cho thuê nhà nói thầm, nhìn thấy đối phương bắt đầu nội chiến, trong lòng bắt đầu vui sướng khi người khác gặp họa .

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Hết Thủy Đầu Là Hiểu Lắm

“Tôi rõ ràng nhìn thấy hai người mất đi mây lại...” Không sợ chết chủ cho thuê nhà nói thảm, nhìn thấy đối phương bắt đầu nội chiến, trong lòng bắt đầu vui sướng khi người khác gặp họa.

“Tôi giết ông, tên đại đầu quỷ!” Lâm Duyệt hỗn hển một cước đá vào trên người hắn, chủ cho thuê nhà ‘Ôi’ một tiếng ngã xuống đất, thống khổ cuộn mình. Lâm Duyệt cúi người đoạt lấy chi phiếu trong tay hắn, bực bội nói: “Cho ông nói lung tung này!”

“Anh sẽ tha thứ cho em lần thứ nhất:..” Mạc Lạc Nghị Phàm nắm chặt tay Lâm Duyệt, sắc mặt vẫn nặng nề như cũ nói, nắm tay nàng chuẩn bị đi ra khỏi cửa, hắn cảm thấy ở trong này lãng phí quá nhiều thời gian.

Lâm Duyệt hoảng hốt, giãy giụa kêu lên; “Nghị ca ca, tôi không muốn đi... Tôi thật sự không cần phải đi đến nhà anh, xin anh thả tôi đi.”

“Chẳng lẽ em còn tính tiếp tục ở lại nơi này sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm chán ghét liếc mắt một cái tên chủ cho thuê nhà bộ dạng chật vật chịu không nổi, liếc nàng hỏi. Vòng cổ tìm được về, hắn cũng không muốn tiếp tục thả cho nàng ở ngoài tự do hoạt nũa, đỡ phải ngày nào đó lại bị Diệp tổng đưa nàng về nhà.

“Tôi tình nguyện ở lại nơi này cũng không muốn đi đến ở trong ngôi nhà lớn kia của anh!” Lâm Duyệt quật cường hướng hắn nói,

trong con người nổi lên một tầng nước mắt lo lắng. Phía trước nàng không thể ở, hiện tại lại càng không thể!

Mạc Lạc Nghị Phàm thấy nàng sắp rơi nước mắt, cảm xúc trên mặt hòa dịu hơn một chút, ôn nhu nói: “Cho dù em không muốn ở lại Bạt Sơn biệt thự, cũng không thể ở lại nơi này, trước tiên theo anh trở về, được?”

“Tôi...” Lâm Duyệt cứng lại, đối mặt với sự thâm tình chân thành của hắn, làm thế nào cũng không thể nói lên lời cự tuyệt. Chỉ có thể lẳng lặng theo hắn đi ra ngoài, trở lại trên xe.

Đọc theo đường đi, chỉ có Lưu Tuyết hưng phấn líu ríu nói cái gì đó không ngừng, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt tuần tra miệt mài theo đuôi Lâm Duyệt cùng Mạc Lạc Nghị Phàm, thật là tò mò rốt cuộc hai người bọn họ có mối quan hệ gì nha. Chẳng lẽ thật sự như lời đồn đại sao, hai người cầu thủ dính với nhau đi? (Ý nói Lâm Duyệt là tình nhân của anh Phàm, hai người không có mối quan hệ pháp luật nào, chỉ là vui chơi qua đường)

Lâm Duyệt lại vô tình mà dựa vào ghế ngồi, hai mắt vô thần nhìn biển lớn ngoài cửa sổ, trong lòng vẫn suy nghĩ đến Diệp Giai, cô gái thần bí kia!

Mạc Lạc Nghị Phàm ngồi ở bên cạnh nàng lòng cũng đang tung bay vút vờng, trong đầu một lần lại một lần hồi tưởng tình cảnh lúc trước khi người thần bí kia đem vòng cổ giao cho hắn, sau đó lại là Sơn Khẩu Tổ buộc hắn giao ra vòng cổ.

Người thần bí kia nhắc nhở hắn cần phải mang vòng cổ giao đến tận tay ủy viên chính phủ tên Mã Sĩ Kiệt, liên tiếp những nghi hoặc này, thúc đẩy hắn rất muốn tìm ra bí mật ẩn sau chiếc vòng cổ này.

Điều làm cho hắn cảm thấy hứng thú là vòng cổ có lẽ có liên hệ đến ba chữ ‘Mất trí nhớ’ nếu thật sự có liên quan, có lẽ hắn có thể giúp Lâm Duyệt hồi phục trí nhớ, như vậy hắn sẽ không phải chịu sự thống khổ khi Lâm Duyệt quên hắn!

Nghĩ đến đây, Mạc Lạc Nghị Phàm thở dài một hơi, cánh tay vòng quá vai Lâm Duyệt, nhẹ nhàng mà đem nàng mang tiến trong lòng. Bàn tay ấm áp vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng.

Lâm Duyệt căn bản không có tâm tư đi cảm giác nhu tình của hắn, đầu óc loạn thành một đống...

Xe chậm rãi chạy vào Bạt Sơn biệt thự, Lưu Tuyết nhìn đến cảnh đẹp trên đường đi không ngừng la hét cảm thán, nhìn đến tòa nhà nguy nga tráng lệ này lại càng hưng phấn, hoàn toàn không có cảm thấy phiền khi Mạc Lạc Nghị Phàm nhíu mày nhìn cô.

Xe còn chưa có dừng hẳn, một thân ảnh nho nhỏ liền chạy vội từ trong phòng vọt ra, hưng phấn mà chờ ở trước cửa xe, lớn tiếng hô: “Mẹ! Mẹ thật chậm nga!”

Lâm Duyệt giật mình, chui ra khỏi xe từ trên cao nhìn xuống nhìn thấy tiểu Thư Tình một mặt trông ngóng, cúi người, một tay lấy nó ôm vào trong lòng, miễn cưỡng cười vui nói: “Thực xin lỗi, mẹ không phải cố ý.”

‘Mẹ’ một chữ này, vốn đã không thể thoải mái mà gọi rồi, hiện tại lại càng khó kêu nha. Lâm Duyệt cười khổ một chút, nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa sợi tóc của nó.

Lưu Tuyết trừng lớn hai mắt, chỉ vào tiểu Thư Tình cả kinh nói: “Lâm Duyệt, nó gọi cậu là gì? Nó gọi cậu là mẹ? Không phải gọi chị

sao?”

” Hết thấy đều là hiểu lầm, mình cũng không giải thích rõ được...” Lâm Duyệt hít vào một hơi, ảm đạm mở miệng nói. Sau đó ôm tiểu Thư Tình xoay người hướng phòng ngủ lầu hai đi đến.

“Nhưng là mình thực sự rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra ở đây nha.” Lưu Tuyết lẳng lẳng xem nhẹ nói.

“Mẹ, vì sao mẹ thấy con liền khóc nhè nha?” Tiểu Thư Tình tò mò nhìn nước mắt che phủ hai mắt Lâm Duyệt, giơ hai tay nhỏ bé giúp nàng lau đi nước mắt trên gò má.

“Mẹ nhìn thấy con nên rất vui.” Lâm Duyệt sờ soạn lung tung nước mắt trên mặt, mạnh miệng nói. Trong lòng lại hận chết bản thân mình, làm sao vừa thấy tiểu Thư Tình là nước mắt lại lưng tròng chứ!

“Yêu mẹ!” Tiểu Thư Tình hung hăng ở trên mặt của nàng cắn một cái, cười hì hì nói. Mỗi một tiếng mẹ kêu lên, liền khiến trái tim Lâm Duyệt vô cùng đau đớn, khiến lòng nàng càng không bình yên!

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, không có đợi sự cho phép của Lâm Duyệt, Mạc Lạc Nghị Phàm liền đẩy cửa đi vào. Thẳng hướng Lâm Duyệt đi đến, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên đánh giá thật kỹ, hỏi: “Em thực sự chán ghét trở lại đây như vậy sao?”

Ngón cái vừa động, lau đi nước mắt chưa khô ở khóe mắt nàng.

Lâm Duyệt nhìn hấn, há miệng thở dốc cuối cùng lựa chọn trầm mặc, bởi vì căn bản nàng không trả lời được, nàng không chán ghét, một chút cũng không chán ghét, nhưng là nàng không thể nói ra không phải sao?

“Ba ba, mẹ là nhớ con, nghĩ đến con nên mới khóc!” Tiểu Thư Tình đặc ý dào dạt gương giọng nói.

“Là như thế sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chăm Lâm Duyệt hỏi, không chiếm được câu trả lời của Lâm Duyệt, hắn ôm lấy tiểu Thư Tình, đem nó đưa cho nữ giúp việc vẫn canh giữ ở ngoài cửa, sủng nịch nói: “Ngoan, ba ba cùng mẹ nói chuyện xong sẽ đến tìm con.”

“Người ta không thích nha.” Tiểu Thư Tình bất mãn kháng nghị nói, đáng tiếc sự bất mãn của nó được đáp lại bởi cánh cửa đóng sầm trước mặt, người càng ngày càng bị ôm đi xa.

Sau khi Mạc Lạc Nghị Phàm đóng cửa lại, đi đến trước mặt Lâm Duyệt, nâng lên mặt hoa của nàng, trầm thấp khó khăn nói: “Nói cho anh biết, anh phải làm thế nào mới có thể khiến em một lần nữa yêu anh, can tâm tình nguyện ở lại ?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Owen – Morgan

“Tôi đã nói tôi không phải là vợ của anh, vì sao anh luôn không tin tôi?” Lâm Duyệt ngạc nhiên nhìn chăm chú vào hắn hỏi.

“Bởi vì người đó chính là em.”

“Nghị ca ca, anh thật sự nhận sai người, ba năm trước đây tôi mới từ Anh quốc đi đến nơi này, sau đó liền đi học cho tới bây giờ.” Nàng do dự mà nói, nàng không nghĩ sẽ lừa gạt hắn, cũng không hẳn tâm lại lừa gạt hắn. người hắn yêu là cô gái kia người có bộ dáng giống nàng như đúc, không phải là nàng a.

Mạc Lạc Nghị Phàm lắc đầu, tự tin mở miệng nói: “Không anh không nhận nhầm, là em quên, em còn nhớ rõ ba ba em là ai chứ? Là ông ấy lấy mất trí nhớ của em. Còn sửa lại hộ tịch của em, rút đi hai năm của em.”

“Nghị ca ca, trên thế giới này không có nhiều chuyện thần thoại như vậy, anh ...”

“Anh sẽ đem ký ức hai năm kia tìm trở về cho em, tin tưởng anh.” Mạc Lạc Nghị Phàm đánh gãy lời của nàng, kiên định mở miệng nói: “Tin tưởng anh, năm nay em không phải 18 tuổi, chân chính em đã 20 tuổi rồi.”

Lâm Duyệt không thể tin lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Ngày hôm qua gặp tôi gặp được vợ của anh, một người có bộ dáng giống tôi

như đúc, lớn hơn tôi 2 tuổi.”

Hai mắt Mạc Lạc Nghị Phàm chấn động, hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức nở nụ cười: “Cô ấy không phải vợ của anh mặc kệ em nhìn thấy người nào đi chăng nữa, cũng đều không phải vợ của anh.” Bởi vì người vợ chân chính của hắn hiện đang đứng trước mắt hắn.

Lâm Duyệt theo dõi hắn tiếp tục nói nhỏ: “Cô ấy đã từng yêu một sát thủ, sau lại bị hạ độc mất trí nhớ, nằm tĩnh dưỡng trong một tòa biệt thự.”

“Người sát thủ mà cô ta yêu không phải là anh.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói.

“Vì sao anh lại ngoan cố tin tưởng chính mình như vậy?” Rõ ràng là nhận sai a, hắn lại sống chết cho rằng nàng là vợ của hắn, nàng rất ngạc nhiên, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến hắn ngoan cố tin tưởng như vậy?”

Khóe môi Mạc Lạc Nghị Phàm hơi hơi rung động, nghiêm túc mở miệng nói: “Bởi vì anh không thể nhận nhầm vợ của chính mình.”

“Tôi cảm thấy anh cần đi gặp Diệp Giai một lần, chỉ có nhìn đến bản thân chị ấy, anh mới có thể tin tưởng bản thân mình đã nhận nhầm .” Lâm Duyệt ảm đạm mở miệng nói, bởi vì cơ hồ bộ dạng của nàng và Diệp Giai giống nhau như đúc, Mạc Lạc Nghị Phàm có nhận sai cũng là chuyện bình thường.

“Đáng chết! Em mới là vợ của anh! Em muốn anh nói bao nhiêu lần mới đủ?” Mạc Lạc Nghị Phàm tức giận gầm nhẹ nói, hai tay

hung hăng bóp chặt hai vai của nàng, tựa như muốn đem nàng bóp nát, bóp cho tỉnh lại mới thôi.

“Tôi...!” Lâm Duyệt nhất thời nghẹn lời nhìn gương mặt tức giận của hắn, không biết nên nói cái gì. Nàng thật sự thật không ngờ, Mạc Lạc Nghị Phàm lại không chút để ý đến cái người tên Diệp Giai mà nàng vừa nói ra, hơn nữa cũng không thèm hỏi một câu.

“Anh nói rồi, anh sẽ đem trí nhớ của em tìm trở về, xin em từ nay trở đi đừng có nói mình không phải là mẹ của Thu Tịch nữa!” Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh giọng nói, sau đó buông nàng ra xoay người hướng cửa phòng đi đến.

Lâm Duyệt ngơ ngác nhìn thân ảnh khí suất cao lớn của hắn biến mất ở cửa phòng, thất bại ngã ngồi ở trên sàn, sắp khóc ra tiếng. Có ai có thể nói cho nàng biết, nàng nên làm cái gì bây giờ a!

Mặt Mạc Lạc Nghị Phàm âm trầm hướng thư phòng đi đến, trong lòng chậm rãi dâng lên một cỗ ưu thương, cảm giác bị người khác lãng quên, cũng khiến người ta đau lòng đến như vậy nha.

Owen – Morgan! Nghĩ đến người này, tay phải Mạc Lạc Nghị Phàm vô thức vớ vào bên trong áo lấy ra một cái bọc lớn, thời điểm lấy ra, trong tay là chiếc vòng cổ khiến hắn tìm lâu như vậy mới thấy.

Tỉ mỉ lật qua lật lại xem xét thật kỹ, vẫn không có phát hiện trên vòng cổ có cái gì dị thường, vòng cổ nhất định cất dấu huyền cơ, điểm này hắn có thể xác định, nếu không cũng không có quá nhiều người muốn có được nó như vậy.

Người thần bí muốn hắn đem vòng cổ giao cho nhân viên chính phủ, nghĩ nghĩ thật kỹ, hắn vẫn là quyết định trước mắt đem chuyện

này tìm hiểu cho rõ ràng đã. Ngồi lên ghế da lớn, không từ bỏ ý định lấy ra kính lúp, cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra vòng cổ.

Rốt cục cũng phát hiện được một tia dị thường, trên mặt chiếc vòng cổ có khắc một dãy ký hiệu khiến người ta rất khó phát hiện. Số hiệu này rất kỳ quái, viết JAPOO813JBAA584274513CH, chuỗi mật mã này biểu hiện cho cái gì chứ?

Mạc Lạc Nghị Phàm hơi hơi nhíu mày đem hết thảy chuyện tình xảy ra đêm hôm đó suy xét lại một lượt, người thần bí đó, vòng cổ, mật mã, an nguy quốc gia, trùng độc, bóng đen, theo dõi. Tất cả những điều này đều biểu thị cho những chuyện không hay xảy ra tiếp theo sau đó, hẳn nên đi đâu để bắt đầu điều tra đây?

Một lúc sau, một vị nam tử đi đến, gõ gõ cửa sau đó cung kính nói: “Thiếu gia, xin hỏi ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Mạc Lạc Nghị Phàm ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn hắn phân phó nói: “Tôi muốn cậu giúp tôi tìm một người, Owen – Morgan.” Khi nói chuyện, Mạc Lạc Nghị Phàm quay màn hình máy tính trên bàn đến trước mặt nam tử kia, cho hắn ta xem ảnh chụp của Morgan tiên sinh.

Nam tử đánh giá một lượt ảnh chụp trên máy tính. Đó là một người đàn ông có râu dài, ước chừng năm mươi tuổi là người Anh. Cái tên Owen này hắn vẫn thường nghe thấy, chẳng qua là cho đến bây giờ cũng chưa từng gặp qua.

“Thiếu gia, người này ẩn thân không xuất hiện hai năm rồi, rất nhiều người đều đang tìm ông ta, nhưng lại chưa từng có ai tìm được ông ta,” nam tử nghiêm trang nói.

“Nhưng mà tôi phải tìm được ông ta!” Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh lùng mở miệng. Hai năm trước đây Lâm Duyệt tự dưng mất tích, nhất định có liên quan đến sự biến mất của ông ta, Owen – Morgan, không chỉ có mang nàng đi, ông ta còn lấy mất ký ức của nàng!

“Đã rõ, thiếu gia.” Nam tử cúi thấp đầu, nhận lệnh đi ra ngoài.

“Duyệt Duyệt, anh sẽ làm cho em nhớ lạ anh.” Mạc Lạc Nghị Phàm nắm chặt vòng cổ, trầm thấp thanh âm nhẹ nhàng nói.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Bí Mật Của Vòng Cổ – 1

Lâm Duyệt tựa vào nền nhà rất mau liền đã ngủ, khi tỉnh lại đã đến lúc ăn cơm trưa. Mơ hồ nghe được ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cười đùa vui vẻ của tiểu Thư Tình.

Nàng nheo nheo hai mắt, từ trên đất bò lên, sửa sang lại một chút quần áo hướng ban công đi ra. Ánh mặt trời nóng bức chiếu toàn bộ hoa viên, ở dưới một tàng cây, Lưu Tuyết cùng tiểu Thư Tình chơi rất vui vẻ.

Si ngốc nhìn thân ảnh nhỏ bé khoan khoái của tiểu Thư Tình, Lâm Duyệt đột nhiên cảm thấy hiện tại nó thực hạnh phúc, là vì có nàng xuất hiện sao?

“Cho dù em không thương anh, đứa nhỏ đáng yêu như vậy, chẳng lẽ em cũng có thể không thương sao?” Phía sau đột nhiên vang lên một thanh âm trầm thấp, Lâm Duyệt hơi hơi sửng sốt, quay đầu liền đối diện với đôi mắt thâm tình của Mạc Lạc Nghị Phàm, lại ẩn chứa vài tia thương cảm.

“Tôi....” Lâm Duyệt nghe lời nhìn hắn, nàng muốn nói là nàng thương hắn, yêu Thư Tình, nhưng lời nói vừa đến bên miệng lại không thể nào thốt ra được, chỉ có thể khó khăn nuốt trở lại.

Mạc Lạc Nghị Phàm vươn tay ôm trọn tấm lưng của nàng, đem nàng ủng tiến vào trong lòng bản thân mình, ở bên tai nàng ôn nhu nói : “Duyệt Nhi, anh hi vọng em có thể vẫn ở lại bên cạnh anh.”

“Nếu... Tôi là nói nếu... Cuối cùng anh phát hiện tôi không phải vợ của anh, anh sẽ làm thế nào?” Sự hấn tức giận của Lâm Duyệt không thể không nói ‘Nếu’ vài lần.

Cứ nhìn việc nàng ‘Nếu’ nhiều lần, Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn là có chút tức giận âm trầm kiên quyết nói: “Không có ‘Nếu’! Em yên tâm, nhất định không có chữ ‘Nếu’ này.”

“Chẳng lẽ anh không thể đặt giả thiết một chút sao?” Lâm Duyệt chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Không thể!” Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn không lưu tình chút nào mà cự tuyệt, cùng ôm lấy hông nàng đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn nhạt mở miệng nói: “Chúng ta nên đi xuống ăn cơm trưa.”

“Ân.” Lâm Duyệt không yên lòng đáp lời, tùy ý hấn đem bản thân hướng xuống nhà ăn lầu 1.

Cơm trưa qua đi, Mạc Lạc Nghị Phàm quyết định nhanh chóng liên hệ với một người bạn tốt đang ở Los Angeles – DIDLEE, đang là giám đốc viện bảo tàng, DIDLEE cũng là một nhà nghiên cứu mật mã học.

Cũng là một Hoa kiều, về phương diện mật mã học người này hẳn là chuyên gia đứng đầu thế giới, đã từng giúp đỡ cục FBI cùng với cảnh sát Los Angeles giải mã hơn mười vụ án liên quan đến mật mã. Ông ta cùng Mạc Lạc Nghị Phàm là bạn tốt lâu năm, quen biết lần đầu tiên tại tiệc chiêu đãi của tỷ phú ô tô Bruce Kling, hai người vô cùng hiểu biết lẫn nhau, nhưng Lee có một thói quen rất tốt, đo slà cho tới bây giờ cũng không nhiều lời, đây cũng là nguyên nhân mà Mạc Lạc Nghị Phàm thích cùng ông ta tiếp xúc.

Có lẽ ông ấy có thể giúp bản thân hấn giải mã một chút bí mật của vòng cổ, Mạc Lạc Nghị Phàm suy nghĩ, liền khẩn cấp muốn gặp ông ta, giải mã bí mật của vòng cổ.

“Nghị ca ca, anh muốn đi đâu?” Lâm Duyệt thấy hấn đi có chút vội, ngăn hấn lại hỏi.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng, nhẹ nhàng mà mở miệng nói: “Đi Los Angeles, ngoan ngoãn chờ anh trở lại, được chứ?”

“Tôi tận lực.” Lâm Duyệt học ngữ khí lần trước của hấn, hùng hồn nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm trầm ngâm một lúc, hướng phía người đứng phía sau phân phó nói :: “Đi chuẩn bị cho thiếu phu nhân một vé máy bay cùng chuyến với tôi.” Trợ lý gật đầu một cái, xoay người hướng thư phòng đi đến.

Lâm Duyệt sửng sốt một chút, theo dõi hấn vội la lên: “Nghị ca ca anh muốn làm gì? Anh muốn dẫn tôi đi Los Angeles?” Nàng chẳng qua là muốn hùng hồn trả thù hấn lần trước tà ác với nàng thôi, không nghĩ tới sẽ cùng hấn xuất ngoại nha.

“Anh không tin sự tận lực của em, bởi vậy biện pháp tốt nhất vẫn là mang em theo bên cạnh.” Mạc Lạc Nghị Phàm cười nhẹ một tiếng, ôm lấy bờ vai nàng hướng cổng lớn đi đến.

“Ba ba, còn có con đâu?” Tiểu Thư Tình thực đúng lúc nhảy ra, chỉ vào chóp mũi chính mình hỏi.

Lâm Duyệt vui vẻ, ôm lấy tiểu thân mình Thư Tình, nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm nói: “Nghị ca ca, tôi còn ở lại trong nhà trông đứa nhỏ thôi.” Nam nhân này muốn đi Los Angeles làm cái gì không ai biết,

nàng căn bản không dám to gan cùng hắn xuất ngoại. Ai biết hắn có thể làm ra điều tồi tệ gì với bản thân nàng hay không?

“Cùng đi là được.” Mạc Lạc Nghị Phàm ôm lấy tiểu Thư Tình, hướng cửa xe đi đến. Trước kia, khi hắn đi công tác chưa từng mang theo tiểu Thư Tình, nhưng là hôm nay hắn đột nhiên rất muốn mang các nàng đi Los Angeles, thuận tiện mang các nàng đi chung quanh chơi đùa một chút

“Nghị ca ca, chúng ta sẽ về sớm tới sao?” Nhưng mà nàng còn phải đi học nha!

“Sẽ” Mạc Lạc Nghị Phàm nghiêm trang phun ra một chữ, khi đó Lâm Duyệt mới do dự đi theo, ngây ngốc theo hắn tiến vào trong xe, cùng nhau đi đến sân bay.

Lâm Duyệt vẫn là lần đầu đi đến Los Angeles, thời điểm máy bay chậm rãi hạ cánh, cũng là lúc tiếng kính hô của nàng thốt ra tiếng. Cảm thấy hiếu kỳ với thành phố xa hoa này.

Đi ra khỏi sân bay, Lâm Duyệt liền khẩn cấp kéo góc áo Mạc Lạc Nghị Phàm hỏi: “Nghị ca ca, chúng ta đi chơi ở nơi nào trước? Nơi này có trò gì chơi vui nhất?”

“Con cũng muốn chơi!” Tiểu Thư Tình ở trong lòng Lâm Duyệt giãy giụa hét lên. Lâm Duyệt cười tủm tỉm đánh nhẹ một cái lên cái mũi nhỏ của nó, cười nói: “Có trò vui còn dám thiếu con sao?”

“Mẹ tốt nhất.” Tiểu Thư Tình vui sướng kêu lên, ôm cổ Lâm Duyệt càn quấy thật mạnh thân mình. Lâm Duyệt bị nó làm loạn nở nụ cười khanh khách, lúc nhất thời đem toàn bộ phiền toái đều quên hết.” Các bảo bối, thực xin lỗi, anh phải đi bàn công việc trước, xong

xuôi mới có thể đi chơi.” Mạc Lạc Nghị Phàm không thể không mất hứng khi nói ra những lời này, một khắc cũng không dám quên mục đích chủ yếu khi tới đây

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Bí Mật Của Vòng Cổ – 2

Mẹ con trăm miệng một lời, không tình nguyện ‘nga’ một tiếng, đành phải tiến vào chiếc xe thương vụ đã chờ sẵn ở ngoài cổng sân bay. Liên hồi ca thán trong lúc chiếc xe một đường chạy như bay đến viện bảo tàng.

Được một người nhân viên dẫn đi, một nhà ba người thực dễ dàng liền gặp được DIDLEE.

Đi đến văn phòng của LEE, Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn quét liếc mắt một cái bốn phía, cánh cửa màu vàng nhạt cũ nát y như cũ, bên trong phòng DIDLEE đang ở tập trung tinh thần nghiên cứu một mảnh gốm sứ nhỏ của Cuba

DIDLEE bốn mươi lăm tuổi, khuôn mặt gầy guộc để râu dài, hơi chút có lạnh lùng, cái trán cao rộng, đeo một cặp kính cận, nhưng vẫn không thể che lấp đi ánh mắt sắc sảo của hắn.

Mạc Lạc Nghị Phàm ở trên cánh cửa cổ xưa gõ nhẹ hai tiếng, mỉm cười hỏi: “Hi, LEE, đang bận gì sao?”

DIDLEE từ mảnh gốm nhỏ kia ngẩng đầu lên, nhìn một nhà ba người đột nhiên xuất hiện ngay người một lúc, sau đó lập tức cười nói: “Nghị, nguyên lai là cậu nha? Đến đây khi nào cũng không báo trước để người ta còn đón tiếp? Lại là mang theo quý phu nhân nữa nha.”

Mạc Lạc Nghị Phàm ôm lấy Lâm Duyệt, ôn nhu nói: “Duyệt Nhi, đây là DIDLEE, em đã từng gặp qua.”

“LEE, anh khỏe chứ ?” Lâm Duyệt xấu hổ chào hỏi, chán ghét! Làm sao lại nói ra nàng từng đã gặp qua chứ, gặp qua mà lại không biết đối phương, thật sự là muốn giết chết người.

LEE há miệng thở dốc, đánh giá Lâm Duyệt ánh mắt có chút nghi hoặc. Lâm Duyệt đang xấu hổ vô cùng càng thêm không được tự nhiên, gãi gãi đầu ha ha cười gượng nói : “Ngại quá, tôi không cẩn thận đánh não bị thương, đã quên mất anh.”

“Ngay cả tôi cũng quên luôn theo.” Mạc Lạc Nghị Phàm không chút tư vị mở miệng nói, LEE cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nguyên lai là mất trí nhớ nha!

Vì thế ha ha nở nụ cười, sửa lời nói: “Nghị, cậu tựa hồ thật lâu chưa có tới gặp tôi nha, hôm nay là du lịch thuận tới uống trà sao?” Ngữ khí nói chuyện của bọn họ cực kỳ thoải mái và sinh động.

“Đại hồ tử công công, cháu khát.” Tiểu Thư Tình ở trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm vắn vẹo, hướng LEE kháng nghị nói.

Sắc mặt LEE trầm xuống, ra vẻ tức giận trừng mắt với nó, nghiêm mặt nói : “Tiểu tử kia, cháu gọi ta là gì ?” Đại hồ tử công công? Công công? Nghe thấy kỳ quái thế nào!

“Đại hồ tử công công.” Tiểu Thư Tình vô tội chớp mắt to, khi nói chuyện vươn tay nhỏ bé tò mò kéo kéo đại hồ tử trên mặt hấn chọc Lâm Duyệt ở một bên bắt đầu cời trộm. (ha ha, đại hồ tử là cáo già, ý Thư Tình là LEE có bộ râu dài giống đuôi cáo nha mọi người.)

Trên mặt Mạc Lạc Nghị Phàm có chút khổ sở, đem tiểu Thư Tình đẩy hướng vào lòng Lâm Duyệt, chỉ chỉ phòng nghỉ bên cạnh nói: “Mang con đến bên kia uống nước đi, ở bên kia chờ anh.”

“Tuân mệnh!” Lâm Duyệt khí thế bỗng bật kêu một tiếng, đến ôm tiểu Thư Tình đi.

Các nàng đi rồi, Mạc Lạc Nghị Phàm cười cười nhìn LEE một mặt đen sì, trêu đùa: “LEE, anh sẽ không chấp nhận với tiểu hài tử hai tuổi đấy chứ?”

“Tôi nào dám?!” LEE cười ha ha, lại lần nữa đánh giá Mạc Lạc Nghị Phàm, nói: “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì? Không có việc gì người bận rộn như cậu sẽ xuất hiện ở nơi nhỏ bé này của tôi sao?”

“Gần nhất có chút việc bận, bởi vậy không có sang bên này.” Mạc Lạc Nghị Phàm tùy ý tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống, đem vòng cổ lấy ra phóng tới trên mặt bàn, đi thẳng vào vấn đề nói: “Hôm nay là đến đây lĩnh giáo anh một chút, giúp tôi nhìn xem cái này có ý tứ gì?”

LEE tiếp nhận vòng cổ, lặn qua lộn lại nhìn nhìn, ngẩng đầu nhìn hẩn nghi hoặc nói: “Không phải là ngay cả mấy mật mã vớ vẩn này mà cậu cũng không hiểu được chứ?”

Mạc Lạc Nghị Phàm cầm lấy kính lúp trên mặt bàn, nhắm ngay trung tâm vòng cổ, LEE thế này mới hiểu được. Ánh mắt vẫn dừng ở dãy ký tự trên vòng cổ kia, nhìn hơn mười phút sau, mỉm cười: “Cái này cũng không phức tạp gì, hẩn là mật mã của ngân hàng Tokyo Nhật Bản.”

“Nói nói xem anh làm cách nào mà hiểu được.” Mạc Lạc Nghị Phàm cười khẽ hỏi hấn.

“Ha ha, đừng quên tôi là chuyên gia dùng chiêu này để kiếm cơm nhé, cái bảo tàng nhỏ nhoi này là tâm huyết của tôi. Đề dạy cho cậu, tôi lấy đâu ra cơm ăn chứ? Ha ha...”

“Được rồi, đừng thừa nước đục thả câu, nhanh chút nói cho tôi biết đi” Mạc Lạc Nghị Phàm không kiên nhẫn thúc giục nói.

LEE ngưng cười, nghiêm trang nói: “Cũng đơn giản, JAP hấn là viết tắt của Japan, 00813 là mã hóa của Tokyo Nhật Bản trên thị trường quốc tế, như vậy là có thể trùng khớp với các chữ viết tắt tiếng Anh phía trước, JBA tự nhiên chính là ngân hàng đế quốc, cậu có thể đi tìm hiểu một chút về thứ tự sắp xếp cùng số đuôi mật mã của ngân hàng đế quốc Tokyo Nhật Bản sẽ rõ ràng ngay. Bất quá ký tự CH phía sau này tôi thấy có chút kỳ quái ...”

“Tôi đến đây lĩnh giáo anh cũng chính là chữ CH này.” Mạc Lạc Nghị Phàm cười cười nhìn hấn, chờ đợi hấn tiếp tục nói tiếp. Lúc trước hấn cũng đoán được những ý tứ này, dù sao hấn cũng không có ngốc đến mức đó.

LEE trầm ngâm nửa ngày, ngón cái miết đi miết lại cái vòng cổ, thật lâu sau mới chần chờ nói: “Nếu dựa theo mật mã trình thám trước đây, CH ý tứ hấn là Trung Quốc CHINA, bất quá Trung Quốc có liên hệ gì với ngân hàng Tokyo Nhật Bản cơ chứ?”

“Không phải anh tự xưng mình là đệ nhất lợi hại sao” Mạc Lạc Nghị Phàm giọng mỉa mai trêu chọc nói.

“Loại trò chơi này chơi khiến người ta say mê, cậu cho tôi thời gian, ta cần thận suy nghĩ.” LEE nói với Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Cám ơn, tôi đi trước!” Mạc Lạc Nghị Phàm đứng lên, hướng hẳn chào từ biệt.

LEE quỳnh lên, theo hẳn đứng lên, bất mãn nói: “Nghị, con gái của cậu có khi nước còn chưa có uống xong, cậu đã muốn đi? Hay là ghế dựa của tôi không thể giữ được cậu?”

Mạc Lạc Nghị Phàm cười ha ha, thu hồi vòng cổ nói: “Ngại quá, lần này đến quả thật có chút việc, lần sau không có việc sẽ rẽ qua đây nữa!”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cái Chết Ngoài Ý Muốn

Mạc Lạc Nghị Phàm ha ha cười, thu hồi vòng cổ nói: “Ngại quá, lần này đến quả thật có chút việc, lần sau không bận sẽ rẽ qua đây chơi nữa!”

“Nghị, điều này có vẻ không hợp lý cho lắm nga, vừa khéo sắp đến bữa trưa, thế nào cũng ở lại ăn cơm rồi hãy đi chứ” LEE ra vẻ tức giận làm khó dễ hắn.

Mạc Lạc Nghị Phàm không để mình bị mê hoặc, hướng hẳn quơ quơ tay đi ra ngoài văn phòng, hướng phòng nghỉ đi đến. Lâm Duyệt thấy Mạc Lạc Nghị Phàm đi ra, tò mò hỏi: “Nhanh như vậy đã xong rồi sao, hay là anh bị đại hồ tử công công khi dễ?”

“Tiểu phu nhân, xin gọi tôi LEE.” LEE tựa vào cạnh cửa, sắp điên lên nói.

Lâm Duyệt hắc hắc nở nụ cười: “Đúng vậy, LEE.” Đều là bị tiểu bại hoại nhà nàng dạy dỗ nha, vừa mới mở miệng đã kêu người ta đại hồ tử công công, may mắn LEE không phải là người khó tính nha.

“Chúng ta đi trước.” Mạc Lạc Nghị Phàm cầm cánh tay nhỏ bé của tiểu Thư Tình, tay kia thì vòng qua vai Lâm Duyệt t, hướng cửa viện bảo tàng đi đến.

“Hoan nghênh hai vị nữ sĩ đáng yêu lần sau lại đến.” LEE ở phía sau các nàng giương giọng nói.

“Đại hồ tử công công hẹn gặp lại!” Mẹ con hai người trăm miệng một lời nói, đem LEE kia trong nháy mắt mặt đã xụ xuống đứng ở phía sau, cùng rời đi với Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Ba ba, con đói bụng.” Tiểu Thư Tình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm nói, người mà đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, trong đầu nghĩ vẫn là vấn đề mật mã.

“Nghị ca ca, tôi cũng đói bụng.” Lâm Duyệt thấy hắn không nói, đã ở một bên thúc giục nói. Mạc Lạc Nghị Phàm cuối cùng cũng phản ứng lại, đối với các nàng sủng nịch nói: “Chúng ta hiện tại sẽ đi ăn cơm.”

Tìm một tòa khách sạn cao cấp gần đây, một nhà ba người tùy ý tìm vị trí ngồi xuống, sau khi ăn bữa trưa xong, Lâm Duyệt đánh giá Mạc Lạc Nghị Phàm thân thiết nói: “Nghị ca ca, anh rốt cuộc đang vội cái gì? Xảy ra chuyện gì?”

Mạc Lạc Nghị Phàm mỉm cười, trấn an nói: “Không có việc to tát gì,, yên tâm đi.” Hắn cảm thấy chuyện vòng cổ vẫn là đừng cho Lâm Duyệt biết đến thì tốt hơn, dù sao nàng có biết cũng không giúp được gì.

Lâm Duyệt nửa tin nửa ngờ ‘Nga’ một tiếng, không có tiếp tục hỏi nữa.

“Ba ba, sa-lat ăn rất ngon!” Tiểu Thư Tình giơ miếng sa- lat trong tay, coi như là vật quý hiếm đưa đến trước mặt Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Ngoan, chính con ăn đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm mỉm cười đem đĩa sa- lat để ngay trước mặt nó, lấy khăn giấy lau đi bàn tay nhỏ bé ẩm ướt của nó. Trong lòng ần ần có chút bất an, không biết vì sao.

Cảm giác được có chuyện gì đó xảy ra, ăn qua loa cho xong bữa, hắn liền mang theo Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình đi đến khách sạn. Tính trở lại viện bảo tàng một chuyến, mơ hồ nghĩ, hắn cảm giác được ở đó đã có chuyện gì đó xảy ra.

Một chiếc ô ta của cảnh sát rú còi inh ỏi chạy vút qua trước mặt , ‘chi ‘một tiếng đùng chụng ở trước cửa cổng viện bảo tàng, sau đó là một chiếc xe cứu thương đứng ở ngay phía sau xe cảnh sát. Vài vị thầy thuốc hộ sĩ rất nhanh vọt tới bên cạnh một nam tử đang nằm trong vũng máu bắt đầu cấp cứu.

“Đại hồ tử công công!” Lâm Duyệt kinh hô một tiếng, lẳng lẳng trừng mắt nhìn người vừa mới nói cười với mình – LEE, thế nào lại đột nhiên ngã xuống đất không dậy nổi chứ? Tiểu Thư Tình sợ tới mức oa oa khóc lớn lên.

đầu óc Mạc Lạc Nghị Phàm hỗn độn một mảnh, đem tiểu Thư Tình ôm vào trong lòng, không để cho nó nhìn thấy cảnh máu me này. Ánh mắt sắc bén dừng ở LEE đang bị thầy thuốc bao vây xung quanh.

Hắn biết rõ, tai nạn lần này là do chính hắn mang đến, lửa giận hừng hực điên cuồng mà thiêu đốt, bàn tay gắt gao nắm thật chặt nhanh chóng đã trắng bệch.

Không bao lâu, các bác sĩ liền lắc đầu tuyên bố LEE sự thật tử vong, trong đám người bắt đầu bàn luận sôi nổi, đều đang thảo luận tại sao LEE tử vong.

Bởi vì bốn phía đã bị cảnh sát phong tỏa, Mạc Lạc Nghị Phàm căn bản không thể tới gần bên người LEE, thời điểm ánh mắt đảo qua đám người, dừng ở người nhân viên ban nãy tiếp đón hắn hiện tại đã bị dọa cho lạnh run bần bật.

Bước chân đi đến, lập tức đến trước mặt anh ta, cúi người một tay nâng lên thân mình anh ta, dùng tiếng Anh lưu loát hỏi: ‘Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao LEE chết?’

Nhân viên công tác vừa thấy là Mạc Lạc Nghị Phàm, đành phải run giọng nói: “Vừa mới khi ngài đi rồi, không đến năm phút đồng hồ, liền xuất hiện người đàn ông cải trang. Không biết ép bách LEE nói cái gì đó, LEE phản kháng một chút, kết quả liền...”

“Tại sao có thể như vậy?” Lâm Duyệt run giọng hỏi, sắc mặt cũng đã chuyển sang tái mét, ánh mắt dám không dám nhìn đến tấm vải trắng đang phủ trên người LEE.

“Là anh hại anh ấy.” Mạc Lạc Nghị Phàm kết luận, sát thủ luôn luôn lạnh lùng giờ phút này lại rơi lệ, chẳng qua chảy vào trong mà thôi.

Chẳng lẽ là do bọn người Sơn Khẩu Tổ làm? Bọn súc sinh cư nhiên bám theo hắn tới tận Mỹ sao?

“Nghị ca ca, hiện tại làm sao bây giờ?” Lâm Duyệt chậm chạp hỏi, Mạc Lạc Nghị Phàm ôm lấy nàng đang bị sợ hãi, cưỡng chế bản thân bi thương nói: “Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tất cả, ân... Chúng ta về trước khách sạn đi.”

Trở lại khách sạn, Mạc Lạc Nghị Phàm liền liên lạc với Joseph một cựu nhân viên Mafia, nhờ ông ta giúp đỡ bản thân điều tra về

nguyên nhân cái chết của DIE LEE.

Nguyên bản hẳn có thể xin cảnh sát giúp đỡ, nhưng là bởi vì việc này có liên quan đến vòng cổ, không thể cho cảnh sát biết. Hẳn cần tự bản thân đi giải quyết vấn đề nan giải này, huống hồ, luật pháp từ ngày có nhân viên thiệt mạng trong lĩnh vực này đều trở lên có chút ảm đạm, tự bản thân mình mới là biện pháp tốt nhất.

Sau giờ nghỉ trưa, tiểu Thư Tình liền đem chuyện tình vừa mới nhìn thấy quên đi đâu mất, ồn ào muốn đi chơi. Ngồi ở khách sạn cũng không phải biện pháp, Lâm Duyệt cũng có chút không yên tâm, muốn đi ra ngoài đi dạo thăm thú nơi mới mẻ này.

Mạc Lạc Nghị Phàm thực vui vẻ đáp ứng bọn họ, cùng các nàng đi ra khỏi khách sạn, dạo chơi trên đường lớn phồn hoa. Sở dĩ hẳn muốn mang Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình đi đến nước Mỹ, nguyên nhân lớn nhất cũng là không nghĩ bị người khác nghi ngờ, ngại tạo một cuộc du lịch đơn thuần. Không thể tưởng được cuối cùng vẫn là không thể tránh được bi kịch phát sinh.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cái Chết Ngoài Ý Muốn

Lâm Duyệt vụng trộm đánh giá hần, thấy tâm tình hần không tốt, trong lòng cũng buồn bực theo. Chỉ có tiểu Thư Tình hoạt bát xuyên qua các gian cửa hàng buôn bán, nơi này sờ sờ nơi kia nhìn xem.

Mạc Lạc Nghị Phàm nắm chặt tay Lâm Duyệt, giơ lên trên miệng hôn lên đó, ôn nhu nói: “Bảo bối, không cần bị cảm xúc của anh ảnh hưởng đến em, lần sau quay lại cũng không biết là khi nào nga.”

“Ha ha, tôi đã biết.” Lâm Duyệt vui cười gật đầu.

“Mẹ, các người nhanh chút nha, con muốn mua cái váy này!” Tiểu Thư Tình quay đầu không kiên nhẫn thúc giục, một bàn tay chỉ vào giá hàng thời trang trẻ em.

“Bảo bối, con đã mua rất nhiều, người ta còn chưa có mua gì nha” Lâm Duyệt tức giận trợn trắng mắt nói, tuy rằng trước mắt bao lớn bao nhỏ đều là bắt tại Mạc Lạc Nghị Phàm ôm lấy. Nhưng dù sao Mạc Lạc Nghị Phàm cũng chỉ có hai tay, rất nhanh tai ương sẽ đến phiên nàng nha,

“Người ta chỉ muốn nó thôi.” Tiểu Thư Tình mắt húng nói thảm, lập tức nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, cười hì hì nói: “Ba ba, có thể mua đúng hay không?”

“Đúng.” Mạc Lạc Nghị Phàm cắn răng đáp ứng, nhìn khuôn mặt thiên sứ nhỏ nhắn này liền không thể nói ra lời cự tuyệt.

Như thế, không cần bao nhiêu thời gian, trên người Mạc Lạc Nghị Phàm liền treo đầy bao lớn bao nhỏ, chỉ kém là không treo lên cổ mà thôi. Kết cục khi đi dạo phố cùng nữ nhân chính là như vậy. Hắn từ hai năm trước liền đã được lĩnh giáo rồi, bởi vậy một chút cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Lâm Duyệt ôm tiểu Thư Tình, cho nó ghé vào trên một quầy đồ, chỉ vào một loạt caravat bên trong hỏi: “Bảo bối, ở đây có cái nào đẹp nào?”

Tiểu Thư Tình giống như đầu đầu suy nghĩ một hồi, chỉ vào một cái trong đó nói: “Này.”

“Cái kia quá ngây thơ, cái này đẹp hơn, thích hợp với ba ba hơn.”

“Này!” Tiểu Thư Tình lớn tiếng kháng nghị nói. Lập tức chuyển hướng Mạc Lạc Nghị Phàm đang mệt mỏi ngồi ở trên ghế dài nghỉ ngơi, hướng hắn ngoắc nói: “Ba ba, ba tới nhìn xem có phải cái này đẹp hơn không.”

Mạc Lạc Nghị Phàm khởi động lại tinh thần đi qua đó, lại nhìn thấy hai mẹ con đang tranh chấp caravat, cười nói: “Hai cái đều đẹp.” Tuy rằng... Hai cái cũng chẳng có chút đặc biệt gì, bất quá vì các nàng vui vẻ, vì không muốn gạt đi ý tốt của hai người, hắn vẫn là thực nguyện ý thích đi.

“Vậy đều mua cả hai cái.” Lâm Duyệt cười tủm tỉm nói với cô nhan viên nhỏ, tiểu thư bán hàng liền vô cùng cao hứng gói đồ lại, đương nhiên hóa đơn sẽ đưa tới tận tay Mạc Lạc Nghị Phàm.

Mạc Lạc Nghị Phàm liền đi ngoan ngoãn đi trả tiền, mua mấy thứ này nọ là niềm vui của hai bảo bối kia, nhưng mà những thống khổ

khi mua sắm hẳn lại phải hưởng thụ hết, dù sao mua đồ còn phải xếp hàng, còn phải làm phiếu chuyển đồ.

Tiểu thư phục vụ đem caravat giao đến trong tay Lâm Duyệt, vụng trộm liếc Mạc Lạc Nghị Phàm, nhin không được thắp giọng nói: “Tiểu thư, tên sinh nhà ngài thật là ưu tú, thực làm cho người ta hâm mộ.”

Lâm Duyệt nhìn liếc mắt một cái khuôn mặt khí suất khiến người khác không thể kiềm chế được, Mạc Lạc Nghị Phàm ôn nhu sẵn sóc, ngượng ngùng cười cười, trong lòng lại nói thầm, không có việc gì cũng bày ra cái bộ dáng câu dẫn kẻ khác là thế nào ?

Không chỉ có làm mê mẩn chúng sinh, còn đem cả vị mỹ nhân đang cuồng thất tình là nàng đánh cho thất điên bát đảo là sao ?

“Đi thôi? Em ngây ngốc gì nữa?” Mạc Lạc Nghị Phàm nói, đánh gãy thần trí đang chu du của nàng. Lâm Duyệt phục hồi tinh thần lại, ha ha cười nói: “Không có gì, chúng ta có thể đi rồi sao? Vậy đi thôi.”

“Ba ba, mẹ nghe thấy người khác khen ba, sau liền biến thành như vậy.” Tiểu Thư Tình thực sẵn sóc vì Mạc Lạc Nghị Phàm nói ra chân tướng.

Trên mặt Lâm Duyệt nóng lên, trừng mắt nhìn nó liếc mắt một cái trách cứ nói: “Lắm miệng!”

“Chẳng qua người ta chỉ nói có một câu mà, nào có lắm miệng đâu.” Tiểu Thư Tình mát hứng phản bác , Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Lâm Duyệt, cúi đầu nở nụ cười. Tâm tình buồn bực, cuối cùng cũng thoáng bình phục một ít.

Có hai tiểu bảo bối đáng yêu dễ gần ở bên người, mọi phiền não đều tan biến. Cuộc sống của hắn, thật sự rất khó nếu như phải rời khỏi bọn họ.

Mua xong này nọ, lại đi đến khu vực thiếu nhi chơi một vòng xong, cuối cùng tiểu Thư Tình mới vừa lòng, nguyện ý đi ăn cơm chiều. Ở khách sạn ăn xong cơm chiều, Mạc Lạc Nghị Phàm liền thuê một căn phòng tổng thống xa hoa.

Xoay người thời điểm muốn đi lên, Lâm Duyệt mới bắt tri bắt giác mà phản ứng lại, oa oa gọi bậy nói: “Nghị ca ca, anh thuê có một phòng, tôi ngủ ở đâu?”

“Chúng ta là vợ chồng, ngủ cùng nhau là đương nhiên.” Mạc Lạc Nghị Phàm nghiêm trang mở miệng nói, ôm chầm nàng đang đứng ở tại chỗ giường miệng hướng thang máy đi đến.

Lâm Duyệt lo lắng reo lên: “Tôi không cần... Chúng ta không là vợ chồng.” Tuy rằng hắn rất tuấn tú, cũng thực mê người, nhưng là giữ để nhìn xem là tốt rồi, không tất yếu phải ngủ cùng một chỗ với hắn nha.

Lại tới nữa! Lại nói không phải là vợ của hắn, Mạc Lạc Nghị Phàm thở dài một tiếng. Cúi đầu hôn lên sợi tóc của nàng, vẫn ôn nhu như cũ nói: “Ngoan... Đừng nháo, đừng làm cho người khác nhìn thấy chúng ta rồi lại hoài nghi.”

Lâm Duyệt im lặng một chút, không rõ lời hắn nói là có ý tứ gì, nhưng là ngấm lại chuyện tình hôm nay giữa trưa LEE chết thảm, trong lòng lại bắt đầu sợ hãi run rẩy. Chữa khỏi tạm thời ngậm miệng, ngoan ngoãn đi theo hắn vào căn phòng xa hoa kia.

Mạc Lạc Nghị Phàm lại cho rằng hấn cùng Lâm Duyệt vốn chính là vợ chồng, hơn nữa ngay cả con cũng có rồi, căn bản không phải ngủ tách ra. Chính yếu vẫn là sợ nàng sẽ có nguy hiểm, dù sao bọn người Sơn Khẩu Tổ hành động nhanh như vậy.

Lại bắt cóc nàng một lần nữa cũng là thực bình thường, sở dĩ, hấn phải đem nàng mang theo bên người, không cho phép nàng có cơ hội gặp chuyện không may.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Không Nên Tạo Áp Lực Cho Nàng

Trở lại khách sạn, Mạc Lạc Nghị Phàm liền đi vào văn phòng làm thời tiến hành nghiên cứu. Lâm Duyệt thấy hấn vội, cũng không quấy rầy hấn, ôm tiểu Thư Tình vào nhà tắm giúp nó tắm rửa, dỗ nó ngủ.

Ôi đi dạo đã khiến nàng mệt chết đi sống lại, lại một loạt việc xảy ra nữa, lại khiến nàng mệt không đứng dậy được. Tắm qua sau liền ngã vào trên giường lớn ngủ, cũng không quản việc chỉ có một cái giường hay không, có phải còn có một người đàn ông ở trong phòng này hay không ?

Thời điểm Mạc Lạc Nghị Phàm từ trong thư phòng đi ra, gặp mẹ con hai người đều đang ngủ, theo bản năng bước thật nhẹ, tắm rửa thân mình uể oải, tâm tình căng thẳng có dịu đi một chút.

Đêm đã khuya, hấn cũng không hề buồn ngủ, ở quầy rượu rót một ly rồi đi một đường dài đứng ở ban công ngắm nhìn một mảnh đèn đuốc sáng trưng của thành phố.

Rõ ràng hấn cảm thấy mệt chết đi, nhưng một chút cũng không muốn đi ngủ, có lẽ là không nghĩ sớm như vậy đã khiến cho đầu óc rơi vào trạng thái mơ màng, dù sao hấn còn có rất nhiều chuyện chưa có làm xong.

“Nghị ca ca, thế nào anh lại chưa ngủ?” Phía sau truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của Lâm Duyệt , Mạc Lạc Nghị Phàm trở lại,

liền nhìn đến Lâm Duyệt đang buồn ngủ xoa xoa hai mắt, đầu tóc hỗn độn đứng ở phía sau mình.

Áo ngủ trắng tinh có chút biến dạng, tuyết cảnh trước ngực lúc ẩn lúc hiện mê người, nhưng giờ phút này Mạc Lạc Nghị Phàm không có tâm tư để nghĩ đến chuyện xấu, ôn nhu thay nàng kéo cao cổ áo, nói: “Buổi tối gió lớn, cẩn thận bị cảm. “

“Nghị ca ca, anh không ngủ được sao?” Lâm Duyệt tiếp tục truy vấn nói, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt khí suất của hắn.

Tay Mạc Lạc Nghị Phàm lướt qua trước ngực của nàng, gạt gạt mấy sợi tóc rũ xuống kia, cười nhẹ nói: “Không phải em sợ anh ngủ chung giường với em sao? Bởi vậy anh mới đem giường tặng cả cho em để em ngủ thật ngon đấy thôi.”

“Nhưng là anh cũng không thể đứng ngoài ban công cả một đêm nha?” Lâm Duyệt tức giận nói, trong lòng dâng lên một chút đau lòng, nàng lỡ lòng nào mà bỏ mặc hắn ngoài ban công cả một đêm chứ!

“Không phải bảo anh ngủ trên đó chứ ?” Mạc Lạc Nghị Phàm tà ác đùa nàng, nhìn thấy nàng lo lắng, đột nhiên hắn liền cảm thấy tâm tình thoải mái và vui sướng hơn chút. Vợ của hắn, không phải vẫn đang quan tâm đến hắn hay sao?

“Được rồi, anh đến ngủ trên giường đi, chỉ cần không làm chuyện vợ vẫn với tôi là được rồi.” Lâm Duyệt cup mắt một mực nói, chỉ có một chiếc giường lớn kia,, hắn không ngủ trên giường, còn có thể ngủ ở chỗ nào nha.

Mạc Lạc Nghị Phàm ôm trọn tấm lưng của nàng, khiến nàng áp sát trong lòng mình, dừng ở nàng tiếp tục đùa : ‘Thế nào mới tính là việc vợ vẫn ? Anh không thể tin vào bản thân mình thì làm sao bây giờ ?’

“Chán ghét! Vậy anh ngủ ban công cho sướng đi!” Lâm Duyệt giận dữ đánh cánh tay hắn, mặt đỏ tim đập hô nhỏ nói. Mạc Lạc Nghị Phàm cười ha ha, càng ôm chặt nàng, hít lấy mùi thơm trên cổ nàng.

Hắn không muốn ngủ ban công đâu, có mỹ nhân ôm vào trong ngực, hắn thế nào mà bỏ được nàng đi ngủ ban công chứ?

Cười đùa qua đi, Lâm Duyệt ngẩng đầu, theo dõi hắn nghiêm trang mở miệng nói: “Nghị ca ca, rốt cuộc vì sao chúng ta lại tới nơi này? Vì sao LEE đột nhiên bị bắn chết? Vì sao lại có người theo dõi chúng ta?”

Tuy rằng nàng không nghĩ hỏi quá nhiều, nhưng là sự tình hôm nay quả thật khiến cho nàng có chút kỳ lạ, nàng thầm nghĩ tìm hiểu một chút bản thân mình đang ở trong hoàn cảnh nào.

Tà ý trên mặt Mạc Lạc Nghị Phàm nhạt đi, thay vào đó lại là một nụ cười khổ, vỗ vỗ đầu nàng trấn an nói: “Duyệt Nhi, em không cần lo lắng cái gì, chỉ để ý chơi thật vui là được, em cứ coi như đây là một chuyến du lịch xong sẽ trở về là tốt rồi.”

Hắn biết rõ, bọn người Sơn Khẩu Tổ có thể ra tay bất kỳ lúc nào đối với hắn, nhưng nếu như vòng cổ chưa bị bọn chúng lấy đi thì hắn vẫn còn an toàn. Lo lắng duy nhất chính là vợ của hắn sẽ bị người khác thương tổn.

Tìm thấy được vòng cổ, chẳng khác nào là nhận lấy tai họa, nghĩ muốn lùi bước thì đã quá muộn!

Lâm Duyệt thấy hấn vẫn không nói ra chân tướng cho chính mình biết, đành phải không tình nguyện mà gạt đầu một cái, không hỏi nhiều nữa, dù sao hỏi nhiều thì cũng không biết được cái gì.

Mạc Lạc Nghị Phàm ôm nàng tạ lỗi, thấp giọng nói: “Bảo bối, hôm nay đã khiến em sợ hãi rồi?”

“Đúng vậy.” Lâm Duyệt tỉ mỉ nói, chưa từng có nhìn thấy cái chết nào như vậy, một con người mới còn sống sờ sờ ra đó, mấy chục phút sau đã không còn trên cõi đời này...

“Nghị ca ca, anh không nghĩ đi nhìn anh ấy sao?”

“Hiện tại đi còn không thích hợp, về sau có cơ hội anh sẽ đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm đau lòng mở miệng nói, hiện tại bọn người Sơn Khẩu Tổ hành sự nhanh như vậy, căn bản hấn không dám hiện thân ở trước mắt LEE, cứ coi như LEE đã chết lâu rồi.

“LEE thật đáng thương.” Lâm Duyệt đồng tình ai thán một tiếng nói.

“Đừng suy nghĩ nhiều quá, mau trở về ngủ đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm ở trên môi của nàng hôn một cái, ôn nhu nói. Việc này, không nên tạo áp lực cho nàng, bởi vì cái đầu của nàng quá nhỏ không thể chứa hết được!

“Vậy còn anh?” Lâm Duyệt đứng thẳng thân mình, nhìn hấn một thân áo ngủ giống mình hỏi, hấn không định đêm nay thực sự không ngủ chứ ?

“Anh?” Mạc Lạc Nghị Phàm khẽ cười một tiếng nói: “Anh đang chờ em mời anh đến trên giường đi ngủ đây. “

“Anh!” Lâm Duyệt cứng lại, sắc mặt lại bị hấn trêu chọc mà đỏ lên. Mạc Lạc Nghị Phàm nở nụ cười, quyết định không đùa nàng nữa, hơi hơi cúi người, ngồi xuống ôm cả người nàng hướng giường ngủ đi đến

Lâm Duyệt kinh hãi, vội vàng la lên: “Uy, anh làm cái gì!”

Mạc Lạc Nghị Phàm đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường, thân mình hộ pháp thuận thế đè lên người nàng, đem ngón trỏ đặt ở trên môi, thấp giọng nói: “Bảo bối, chẳng lẽ em nghĩ muốn đánh thức tiểu Thư Tình sao?”

Lâm Duyệt thế này mới nhớ tới tiểu Thư Tình ngủ ở trong góc, đành phải im miệng, chỉ có thể dùng hai tay không ngừng đánh hấn hạ giọng kháng nghị nói: “Nghị ca ca, anh muốn làm cái gì? Chẳng lẽ anh định trước mặt con mình cưỡng bạo tôi sao?”

Sắc mặt Mạc Lạc Nghị Phàm tối sầm xuống, cưỡng bạo? Hai từ này thực khó nghe nha! Nhưng mà nàng nói cũng không có sai, tiểu tử kia còn nằm ở một bên đấy, bởi vậy hấn đành phải giữ thể diện của kẻ sĩ, một hồi rồi buông nàng ra! (Kẻ sĩ=sĩ tử, ý nói nho nhã đoàng hoàng)

Xoay người từ trên người của nàng trườn xuống dưới, trêu đùa: “Em suy nghĩ nhiều quá, anh không định làm gì, chẳng qua chỉ muốn ôm em ngủ một lúc thôi.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Sẽ Đi Theo Hấn

“Như vậy có vẻ không tốt đi?”

“Không có gì không tốt, con đều đã có rồi, còn xấu hổ cái gì nha.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn sắc mặt phiểm hồng của nàng, cảm thấy thật sự là cực kỳ mê người, nhìn không được nghĩ là làm định ở trên đó hôn một cái.

Lâm Duyệt quay mặt sang một bên, gắt gao nhắm mắt lại kháng nghị nói: “Không phải nói ôm một cái thì tốt rồi sao?” Làm sao còn muốn hôn nàng chứ, khiến cho cả người nàng cũng không thoải mái!

“Đừng nhúc nhích.” Mạc Lạc Nghị Phàm giơ tay cố định đầu của nàng, thấp giọng mệnh lệnh nói: “Lại đụng đến nhất định anh sẽ không chỉ muốn ôm một cái đơn giản như vậy đâu.” Trong giọng nói nồng đậm đe dọa.

Lâm Duyệt quả nhiên không dám động đậy nữa, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, tùy ý cho hắn không ngừng du ngoạn trên mặt nàng mà hôn. Trong cơ thể nháy mắt dâng lên một cỗ cảm giác tê dại, nàng biết đó là một loại khát vọng đối với tình dục, loại này thực không tốt, khiến ặt nàng cực nóng, tim đập cũng loạn cả lên.

Hơi hơi nhắm mắt lại, hai tay gắt gao túm chặt áo ngủ của hắn, một khắc cũng không dám lộn xộn.

Mạc Lạc Nghị Phàm cảm giác được sự khác thường của nàng, biết nàng giờ phút này nhất định rất khó chịu, rốt cục nàng cũng không thể phá tan phòng tuyến trong lòng kia mà buông thả một chút.

Hắn thích bộ dáng này của nàng, sờ dĩ, hắn lựa chọn tôn trọng nàng. Cho dù hắn thật là rất muốn yêu nàng, giờ phút này so với nàng cũng không dễ chịu hơn một chút nào cả.

Môi của Mạc Lạc Nghị Phàm hôn đến vành tai của nàng, sau đó liền dừng lại, gắt gao đem nàng ôm vào trong lòng. Ở bên tai nàng nói nhỏ: “Thoải mái chút, sau đó ngủ thôi”

Lâm Duyệt cảm giác được bàn tay cùng cánh môi đang du ngoạn trên người đã dừng lại, thế này mới hơi hơi mở mắt ra, nhìn chăm chú vào đôi mắt thâm tình của hắn gật đầu một cái, dĩ nhiên sau đó nhắm hai mắt lại.

Đêm nay, bình an vô sự, nhưng ngày hôm sau khi Lâm Duyệt tỉnh lại, khi phát hiện bản thân đang nằm ở trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm, sợ tới mức lập tức lăn xuống dưới sàn nhà.. Đầu được trùng phùng với nền nhà giúp nàng lập tức thanh tỉnh, nháy mắt nhớ tới hết thủy chuyện xảy ra tối hôm qua.

Thân là sát thủ, Mạc Lạc Nghị Phàm từ sớm đã hình thành thói quen cảnh giác – phản xạ nhanh, phút chốc mở hai mắt ra, nhìn phía dưới giường, cũng lại là người đang một thân đau đớn mà không dám lên tiếng kêu thảm Lâm Duyệt, thế này mới thả lỏng cảnh giác.

Cái miệng của hắn bất giác nhếch lên, hương nàng lộ ra một nụ cười mộng ảo: “Bảo bối, buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng... tốt lành ...” Lâm Duyệt nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay bị đau, khó khăn nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm vươn tay, với lấy cánh tay của nàng kéo lên trên giường, ngay sau đó Lâm Duyệt liền đến trong lòng hắn, cúi đầu xuống chuẩn bị tặng nàng một nụ hôn lãng mạn chào buổi sáng, thời điểm môi còn chưa kịp chạm tới môi nàng, trong một cái xó khác ở trong phòng truyền đến thanh âm nhỏ nhỏ trời quang mây tạnh: “Ba, mẹ, nên rời giường!”

“Đúng vậy, nên rời giường.” Lâm Duyệt nhìn chăm chăm người đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm đình trệ vài giây, bắt đắ dĩ từ trên người nàng xoay người xuống dưới, ngồi dậy bắt mắt liếc mắt một cái tiểu tử luôn làm ra chuyện tốt kia.

“Ba ba lại mất hứng.” Tiểu Thư Tình đỏ đỏ cái miệng nhỏ nhắn nhỏ giọng nói thầm .

“Ba ba là quý hẹp hòi, không cần gọi là ba ba kêu thúc thúc.” Lâm Duyệt ghé vào trên giường hì hì cười nói.

Sắc mặt Mạc Lạc Nghị Phàm nhất thời đanh lại, khua tay lên phía trước, một tay tóm lấy người đang từ trên giường bò xuống dưới đất. Nhìn chăm chăm nàng cắn răng nói: “Em không thể dạy dỗ tốt một chút sao?”

“Tôi sẽ... Anh buông tay trước... Ai... Đau, đau quá.” Lâm Duyệt oa oa gọi dậy đem cánh tay nhỏ nhắn của mình thoát khỏi ma trảo của hắn.

Mạc Lạc Nghị Phàm buông nàng ra, nghiêm trang nói: “Mau thu thập một chút, chúng ta chuẩn rời đi.” Nói xong bản thân cũng hướng phòng tắm đi đến, bắt đầu rửa mặt chải đầu.

Lâm Duyệt đi theo phía sau hắn, đứng ở ngoài cửa phòng tắm hỏi: “Nghị ca ca, chúng ta trở về sao? Kỳ thực tôi có thể xin nghỉ một ngày.” Ý tứ của nàng thực rõ ràng, nàng còn muốn ở xung quanh chơi một vòng nữa, còn có nhiều chỗ chưa tới chơi mà..

“Đúng vậy, đúng vậy ! Con cũng muốn ở lại chơi một ngày.” Tiểu Thư Tình ở một bên hoa chân múa tay vui sướng ồn ào, chỉ cần không phải mỗi ngày buồn bực ở tại tòa nhà lớn kia, ở đâu cũng tốt. Nhưng lại còn có thể cùng ba ba và mẹ chơi, đây là cuộc sống mà nó thích nhất!

“Em yên tâm, anh đã xin nghỉ phép cho em rồi.” Mạc Lạc Nghị Phàm cũng không quay đầu lại nói, Lâm Duyệt trong lòng vui vẻ, cả kinh kêu lên: “Thật sự? Nghị ca ca thật tốt, ân... Đúng rồi, một hồi chúng ta đi đâu chơi nữa?”

“Đi Nhật Bản.”

“A?” Lâm Duyệt sững sốt một chút, há miệng thờ dốc hỏi: “Vì sao muốn đi Nhật Bản?”

Mạc Lạc Nghị Phàm trở lại, nhìn chăm chú vào nàng hỏi: “Thuận tiện đi làm chút việc, thế nào? Em không muốn đi sao?” Hắn muốn đi làm rõ ràng mật mã của vòng cổ có phải của ngân hàng Nhật Bản hay không, nếu đúng, bên trong két bảo hiểm có bí mật gì .

“Không... Tôi chỉ là cảm thấy nghi hoặc.” Lâm Duyệt yên lặng, trong lòng đã đoán chắc nhất định có liên quan đến chuyện ở bên

này. Hơn nữa nhất định là chuyện tình nguy hiểm, bất quá, chỉ cần đi theo Mạc Lạc Nghị Phàm, nàng cái gì cũng không sợ.

Mạc Lạc Nghị Phàm có thể cảm giác được sự an lòng của nàng, không lý do, nàng chính là tín nhiệm hắn!

“Nếu sợ mệt, anh có thể phái người đưa hai người về trước, hai ngày nữa anh sẽ về.” Mạc Lạc Nghị Phàm sẵn sàng mở miệng nói, nguyên bản hắn muốn mang các nàng đi chơi chung quanh một chút, thuận tiện che dấu một chút hành trình. Nhưng là bởi vì người Sơn Khẩu Tổ xuất hiện quá sớm, hắn không thể không giảm bớt hành trình, tốc chiến tốc thắng!

“Con không cần đi về trước!” Tiểu Thư Tình lớn tiếng kháng nghị nói.

“Tôi không sợ mệt.” Lâm Duyệt cũng mở miệng phủ quyết đề nghị của hắn, nàng nguyện ý đứng ở bên cạnh hắn, cùng hắn, mặc kệ đi nơi nào, đi làm cái gì! Nếu hắn đã nhận định nàng là vợ của chính mình, nàng sẽ ở bên cạnh hắn cho đến khi hắn nhận ra Diệp Giai mới thôi.

Không phải là nàng vĩ đại, cũng không phải là nàng ích kỷ. Nàng cảm thấy bản thân có thể mang đến hạnh phúc cho Mạc Lạc Nghị Phàm, khiến Thư Tình vui vẻ, mà chính nàng cũng quả thật khó có thể rời khỏi bọn họ.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Chạm Mặt Ở Sân Bay – 1

Sau khi một nhà ba người đến TOKYO, cũng không có trực tiếp đi đến ngân hàng hỏi chuyện tình có liên quan trước, mà là giống như khách du lịch ở chung quanh ngắm cảnh du ngoạn. Mà mỗi đến khi một chỗ, phía xa xa đều có hai người mặc đồ đen làm ra vẻ không có chuyện gì quan sát họ.

Mạc Lạc Nghị Phàm tinh tường biết nhất cử nhất động của bản thân đã bị bọn người Sơn Khẩu Tổ của Nhật Bản giám sát, cũng tinh tường biết, bọn người Sơn Khẩu Tổ này không dám tùy tiện ra tay với hắn. Bởi vì không ai lại ngốc đến mức tin rằng hắn sẽ đem vòng cổ ở trên người, việc có thể làm cũng chỉ là theo dõi hắn mà thôi.

Chỉ tới ngày hôm sau, Mạc Lạc Nghị Phàm mới ở trong quá trình du ngoạn, lấy lý do không có tiền mặt dùng mới đến ngân hàng TOKYO đổi Yên Nhật. Bởi vì là ngày đi làm, nên người ở trong ngân hàng không quá nhiều.

Mạc Lạc Nghị Phàm bảo Lâm Duyệt đến ngân hàng dò hỏi về mật mã và yêu cầu để được mở két sắt, còn bản thân lại cùng tiểu Thư Tình ở bên ngoài ngân hàng dạo chơi, thuận tiện đánh lạc hướng mấy con mắt dò xét phía sau.

Rất nhanh, Lâm Duyệt đã đi ra, vừa vặn là thời gian dùng cơm trưa, một nhà ba người vào một tòa khách sạn cao cấp thuê chung một gian phòng.

Lâm nguyệt hồ nghi đánh giá Mạc Lạc Nghị Phàm, muốn hỏi cái gì, lại không biết nên hỏi từ đâu, đành phải ngoan ngoãn đem những tin tức vừa mới tìm ra được nói cho Mạc Lạc Nghị Phàm biết: “Quản lý Ngân hàng nói ở đây là ngân hàng nhà nước lớn nhất có uy tín nhất Nhật Bản bởi vậy kết sắt đều do các vị có thân phận và địa vị nổi tiếng mở ra. Ý tứ là bản cô nương không đủ địa vị, hắc hắc.”

“Nghiêm chỉnh một chút.” Mạc Lạc Nghị Phàm nghiêm túc thấp giọng trách mắng, đợi nàng tiếp tục nói. Trầm ngâm một chút hỏi: “Có hỏi anh ta có cái kết sắt này hay không?”

Lâm Duyệt thấy hắn nghiêm túc, cũng không dám cợt nhả nữa, nghiêm giọng nói: “Quản lý nói mật mã của kết sắt này có tồn tại, nhưng chỉ dựa vào mật mã là không thể mở ra, phải tự bản thân hoặc đưa ra hộ chiếu và giấy ủy quyền mật mã, khi đó sẽ có người chuyên phụ trách giải mã và mở khóa”.

Dừng một chút, Lâm Duyệt tiếp tục nói: “Bởi vì quan tâm đến quyền riêng tư cá nhân của khách hàng, người của ngân hàng sống chết đều không muốn nói bên trong tồn tại cái gì.... Nghị ca ca, anh vẫn đang nghe chứ?” Thấy hắn cụp mắt trầm tư, Lâm Duyệt tưởng rằng hắn không có nghe những lời mà nàng nói.

“Ân, anh đã biết, vất vả cho em rồi.” Mạc Lạc Nghị Phàm vỗ vỗ tay nàng, nhìn nàng lộ ra một nụ cười ôn nhu. Cảm thấy tràn đầy thất vọng, xem ra hắn lần này đến Nhật Bản là vô ích rồi, trừ bỏ xác nhận mật mã này là của ngân hàng này, ngoài ra không thu hoạch được điều gì.

“Nghị ca ca, tiếp theo chúng ta sẽ làm cái gì?” Lâm Duyệt hỏi.

Mạc Lạc Nghị Phàm suy nghĩ hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Duyệt Nhi, chỗ này rất nguy hiểm, anh phải người đưa em và Thư Tình về Trung Quốc trước.” Hấn biết rõ, nơi này là thiên hạ của bọn Sơn Khẩu Tổ Nhật Bản, mà hấn lại còn có chuyện cần một mình đi xử lý, chỉ có thể đưa nàng về trước.

Lâm Duyệt vừa nghe đến hấn nói khả năng có nguy hiểm, liền vội vàng mở miệng nói: “Không cần, em muốn cùng một chỗ với anh!”

Mạc Lạc Nghị Phàm giữ chặt tay nàng, ôn nhu trấn an nói: “Duyệt Nhi, anh còn có một chút chuyện trọng yếu cần phải xử lý, em đi về trước, ngoan ngoãn nghe lời, được không?”

“Vì sao không cần em ở bên cạnh anh? Hoặc là bảo người ta giúp anh cái gì cũng tốt hơn mà” Lâm Duyệt không buông tay năn nỉ nói.

“Việc này em không giúp được, hơn nữa ở lại đây lại thành gánh nặng cho anh, hiểu không?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhẫn nại giải thích. Nguyên bản tưởng rằng tìm được ngân hàng là có thể điều tra rõ chân tướng sự tình, xem ra không dễ dàng như vậy, hấn đành phải xa nàng một hai ngày rồi.

Lâm Duyệt lo lắng nhìn hấn, thân thiết hỏi: “Như vậy anh sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Không phải.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhẹ giọng hứa hẹn với nàng. Hấn đương nhiên không có nguy hiểm, cũng không thể có nguy hiểm, bởi vì hấn còn phải chiếu cố mẹ con các nàng, thật vất vả mới tìm được nàng trở về mà!

Hắn thở dài một tiếng, từ ghế ngồi đứng lên, một đường vòng đến trước mặt Lâm Duyệt, cúi người nhẹ nhàng mà lên hôn cánh môi của nàng. Hắn rõ ràng cảm giác được môi của nàng đang run rẩy, nàng đang lo lắng cho hắn sao? Rốt cục cũng hiểu được mà lo lắng cho hắn?!

“Duyệt Nhi, em không cần lo lắng, anh đã nói sẽ mang lại hạnh phúc cho em thì nhất định không nuốt lời” Cái trán của hắn蹭 trên mặt nàng, hơi thở phảng phất ở trên mặt của nàng thấp giọng ní non.

“Em tin tưởng anh.” Mặt Lâm Duyệt giãn ra, nở nụ cười với hắn. Trong lòng có ngọt ngào vô tận, đơn giản là bởi vì Mạc Lạc Nghị Phàm để ý nàng, hứa hẹn với nàng. Có lẽ, nàng là thể thân đoạt sự vui vẻ của một nữ nhân khác, nhưng tóm lại nàng thật sự rất vui vẻ!

Cơm trưa qua đi, bởi vì vé máy bay đặt lúc 4h chiều, nên Mạc Lạc Nghị Phàm cùng Lâm Duyệt ôm tiểu Thư Tình đi dạo một vòng các nơi nổi danh ở TOKYO.

Sau đó lập tức trực tiếp đến sân bay, cách thời gian đăng ký còn có hơn mười phút, Lâm Duyệt nắm tay tiểu Thư Tình ngược mắt nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, trong lòng đột nhiên nảy lên một trận không nở, chậm chạp không muốn rời đi.

“Bảo bối, phải chăm sóc tốt cho Thư Tình, biết chưa?” Mạc Lạc Nghị Phàm ôm chầm bả vai Lâm Duyệt, ở cái trên trán của nàng hôn liên tục, cúi đầu nhìn chăm chú vào nàng nói.

Lâm Duyệt gật đầu, thời điểm ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện ánh mắt hắn xuyên qua hõm vai nàng dừng ở một chỗ, từ ôn nhu dần dần chuyển thành lãnh liệt.

Lâm Duyệt nghi hoặc quay đầu lại, theo ánh mắt hắn cùng nhìn về phía cửa đăng ký, dừng ở một thân hình cao lớn, khí suất của một nam nhân khiến nữ nhân khi nhìn thấy phải hét chói tai. Cảm giác nhìn có chút quen, thẳng đến khi bóng dáng hắn hoàn toàn biến mất, mới nhớ tới kia đúng là tên Long Hạo Hiên đã bắt cóc chính mình.

Mạc Lạc Nghị Phàm vì sao lại dăm chiêu nhìn hắn như vậy? Chẳng lẽ anh ấy biết hắn sao? Lâm Duyệt rất ngạc nhiên, bởi vì Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn luôn tưởng rằng lần đó là Long Phu bắt cóc nàng, căn bản không biết có sự tồn tại của người tên Long Hạo Hiên này!

“Nghị ca ca, anh biết hắn ta sao?” Lâm Duyệt cuối cùng vẫn là đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra lời, ngẩng mặt nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm.

Mạc Lạc Nghị Phàm trở lại, cười nhẹ một tiếng lắc đầu nói: “Không biết.”

“Ân, bọn em đi trước đây.” Lâm Duyệt cũng không có suy nghĩ nhiều, nhìn một chút thời gian nói.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Chạm Mặt Ở Sân Bay – 2

“Được, trên đường cẩn thận.” Mạc Lạc Nghị Phàm dặn dò nói, sau đó chuyển hướng bốn nhân viên bảo tiêu phía sau, nghiêm túc phân phó vài câu sau, mới thả lòng để cho bọn họ dẫn Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình đi đăng ký.

Đoàn người chậm rãi đi lên chuẩn bị cho chuyến bay cất cánh, ở khoang Vip, nhân viên bảo tiêu vì không có phương diện lộ mặt, chẳng qua là ngồi ở phía xa xa, nhìn chăm chăm không rời mắt khỏi nhiệm vụ của bản thân.

“Mẹ! Con muốn ngồi trên đùi mẹ!” Tiểu Thư Tình vang dội hô lên, có một tiểu cô nương hai tuổi kêu chính mình là mẹ, khiến cho Lâm Duyệt xấu hổ vô cùng, dù sao nàng mới mười tám tuổi, khiến cho người ta vừa thấy cũng coi nàng là một đứa trẻ mới lớn hư hỏng.

“Được, đến đây đi.” Lâm Duyệt vỗ vỗ đùi bản thân, thành tâm mời nói.

“Không phải như vậy!” Tiểu Thư Tình lắc đầu.

“Kia... Như thế này sao?” Lâm Duyệt bất đắc dĩ thay đổi tư thế.

“Không đúng!” Vẫn là lắc đầu.

“Thế này thì sao?” Lại đổi tư thế.

“....” Lắc đầu.

“Tổ tông của tôi! Con rút cuộc muốn như thế nào? Mẹ còn muốn ngồi ở trên đui con nữa là!” Lâm Duyệt chịu không nổi ôm nó đứng lên, bực mình kêu lên. Hoàn toàn không để ý tới radio đang không ngừng thông báo máy bay sắp cất cánh, nhìn bốn gã bảo tiêu không ngừng chảy mồ hôi ròng ròng.

Máy bay chậm rãi cất cánh, tuy rằng ôm tiểu Thư Tình đứng cực kỳ vững vàng nhưng Lâm Duyệt vẫn bọ lắc lư , kinh hô hướng bên cạnh ngã xuống

“Mẹ nha ——!” Mẹ con hai người đồng thanh thét chói tai, nàng ngã vào một lồng ngực rộng lớn mà ấm áp, tiểu bảo bối lại không hay ho gì giống một miếng thịt hướng dưới đất lăn xuống, lăn vào trong gằm ghế.

Lâm Duyệt cuống quýt từ trong ngực ai đó giãy dụa đứng dậy, lại bởi vì cuống quýt mà đứng không vững, cuối cùng vẫn là được ai đó hảo tâm mà nâng dậy, giữ chặt lấy nàng.

“Cám ơn...” Lâm Duyệt xấu hổ cúi thấp đầu, khi ngẩng đầu ngoài ý muốn tiếp xúc đến một đôi mắt thâm thúy. Sừng sốt một chút sau đó kinh ngạc há miệng thở dốc, trong lúc nhất thời cả kinh không thể nói rõ lên lời.

Sắc mặt lạnh lùng của Long Hạo Hiên có một tia ôn nhu hiếm có, nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng có chút thương cảm, ánh mắt khác thường kia Lâm Duyệt luôn nhìn không hiểu, biểu tình thương cảm kia thường xuyên gặp ở trong đôi mắt của Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Uy, cho dù muốn câu dẫn soái ca, cũng không dùng bộ dáng này chứ?” Vẫn ngồi ở bên cạnh Long Hạo Hiên, nhắm mắt an tĩnh Long Hạo Vũ khiếp sợ rất nhiều, không quên lớn tiếng kêu lên.

Lâm Duyệt bị tiếng kêu của người kia thức tỉnh, nháy mắt đã tỉnh táo lại, tức giận trừng mắt nhìn liếc mắt một cái cái tên Long Hạo Vũ luôn cợt nhả kia, thời điểm muốn phản bác, mới giật mình thấy trong lòng mình đã không còn gì, tiểu bảo bối nhà nàng... Không thấy....

“Tiểu thư, xin hỏi cần phục vụ gì sao?” Thời điểm bốn gã bảo tiêu kìm không được định đi lên, một vị tiếp viên hàng không cười hỏi nàng.

” Bảo bối nhà tôi không thấy... Mau giúp tôi tìm xem... Mau...!” Lâm Duyệt thất kinh giơ hai tay vò đầu, gấp đến độ sắp khóc ra.

“Mẹ... Con ở trong này!” Dưới ghế dựa truyền đến thanh âm lảm bảm bất mãn của tiểu Thư Tình.

“A? Bảo bối, Con có sao không? Ngã đau không?” Lâm Duyệt nói xong liền muốn hướng phía dưới ghế dựa chui xuống, Long Hạo Hiên bắt lấy cánh tay của nàng, đem nàng kéo đi ra, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi giúp cô.”

Nói xong, cúi người hướng phía dưới ghế dựa tìm kiếm, ôn nhu đem tiểu Thư Tình từ dưới ghế dựa bế ra.

Lâm Duyệt một phen ôm lấy tiểu Thư Tình, lo lắng xem xét toàn thân trên dưới của nó, hoàn hảo, ngã không làm nó bị thương. Nhưng nàng vẫn là lo lắng hỏi: “Bảo bối, ngã đau sao?”

“Không đau!” Tiểu Thư Tình sửa sang lại váy tiểu công chúa trên người, lắc đầu, lập tức nhìn phía Long Hạo Hiên cười hì hì lớn tiếng

nói: “Cám ơn thúc thúc, bộ dạng thúc thúc thật là đẹp mắt!”

Long Hạo Hiên khẽ động khóe môi, lộ ra một nụ cười mộng ảo với nó, ôn nhu nói, “Cám ơn.” Ánh mắt vẫn dừng lại tại khuôn mặt giống y hệt Lâm Duyệt kia, nhìn nhìn nhất thời có chút mát mát.

Lâm Duyệt nguyên bản muốn nói tiếng cám ơn, nhưng là lại nhớ tới lần trước hắn tiếp tay cho tên Nhật Bản kia bắt cóc bản thân mình. Hai chữ ‘cám ơn’ không thể thốt ra được nữa. Liếc hắn nói : “Anh tại sao lại đi cùng chuyến bay với tôi ? Chẳng lẽ lại có ý đồ gây rối sao ?”

Tâm tình thất lạc của Long Hạo Hiên thu lại, ánh mắt như hồ thu tĩnh lặng sâu xa mà gắt gao nhìn nàng không có trả lời vấn đề của nàng . Lại cúi đầu hỏi : “Cô thật sự là vợ của Mạc Lạc Nghị Phàm sao ?”

“Tôi....” Lâm Duyệt cứng lại, kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, không rõ hắn vì sao đột nhiên hỏi như vậy, chẳng lẽ hắn biết bản thân nàng là giả sao? Sắc mặt trầm xuống, nói: “Không phải chuyện anh nên quản!”

“ ... ”

Lâm Duyệt thấy hắn không nói gì, hạ giọng tiếp tục nói: “Ngày anh bắt cóc tôi không phải đã chứng thực và bảo tôi là phu nhân của Mạc Lạc Nghị Phàm sao? Làm sao hôm nay lại hỏi như vậy? Bị tên chó Nhật Bản kia tẩy não rồi sao?”

“Thực xin lỗi.” Long Hạo Hiên nhẹ nhàng mà nói.

Ách? Hắn nói xin lỗi với nàng? Thổ phỉ còn có thể nói xin lỗi? Lâm Duyệt kinh ngạc trừng mắt liếc hắn: “Vì sao phải nói xin lỗi với

tôi?”

“Lần đó chuyện tình... Thực sự có lỗi.” Hấn thật không ngờ bản thân lại tiếp tay cho Long Phu, không phải vì hấn ngốc, mà là, chỉ cần có một điểm cơ hội, hấn cũng không muốn buông tha, sở dĩ vậy nên hấn đáp ứng yêu cầu của Long Phu. Sự thật chứng minh, Lâm Duyệt nói thật đúng, lời của bọn quý Nhật bản không thể tin được!

“Anh cảm thấy giải thích đó có nghĩa sao?” Lâm Duyệt cảm giận gầm nhẹ nói, nàng cùng Mạc Lạc Nghị Phàm thiếu chút nữa đã bị người của Long Phu kia đánh chết, mà hấn chẳng qua chỉ nói một câu thật có lỗi đơn giản vậy?

“Tôi cảm thấy vô nghĩa.” Long Hạo Hiên nói nhỏ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận bất bình của nàng, nhin không được nâng tay, nhẹ nhàng mà vuốt ve gò má của nàng. Lâm Duyệt cả kinh, kinh ngạc trừng mắt liếc hấn đột nhiên lại bị tập kích bởi nhu tình trong mắt hấn, cảm thụ được bàn tay ấm áp của hấn đang vuốt ve trên mặt nàng.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Chạm Mặt Ở Sân Bay -3

Mười móng vuốt của nàng đang nén nút lăm thành quả đấm, thời điểm đang chuẩn bị tặng cho hắn một chưởng lên mặt thì phía bên kia Long Hạo Hiên truyền đến một tiếng ho khan, là Long Hạo Vũ, chỉ thấy hắn hắc hắc cười, chanh chua nói: “Đại ca, cô nàng này bộ dạng cũng không phải là khó gặp gì nha, việc gì phải...”

Sau khi Long Hạo Hiên nghe được lời hắn nói xong, đầu ngón tay đang du ngoạn trên mặt Lâm Duyệt chợt dừng lại, lập tức cúi đầu xuống. Nhìn chăm chú Lâm Duyệt vài giây sau, hấp một ngụm khí ngòi thẳng thân mình nằm gọn trong ghế dựa.

Một quyền của Lâm Duyệt liền thẳng tắp nhằm phía trên mặt Long Hạo Vũ bên cạnh Long Hạo Hiên, người này ăn đau, kêu rên một tiếng thối trời xanh: “Cô... Cô thực không phải nữ nhân nha, khí lực lớn như vậy!”

Tiểu Thư Tình nhìn đến bộ dáng buồn cười của Long Hạo Vũ, khanh khách nở nụ cười, chọc đối phương càng thêm thẹn quá thành giận, hận không thể đem đôi mẹ con biến thái này ném ra khỏi cabin.

“Tôi không chỉ là nữ nhân, mà còn là là một nữ nhân bạo lực! Muốn thử lại lần nữa hay không?” Lâm Duyệt nói xong làm bộ định tặng cho hắn một quyền nữa, làm cho Long Hạo Vũ sợ tới mức liên tục né tránh.

Tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi Long Hạo Hiên nhìn bóng người trước mắt loạn thành một mảnh, nghe tiếng cười đùa êm tai của Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình, khoe miệng giơ lên, không tự giác mà nở một nụ cười khiến người ta không thể nhận ra.

Hắn thật đã quá lâu không mỉm cười rồi, nguyên tưởng bản thân đã quên cười là cái gì rồi, không thể tưởng tượng được cô gái xa lạ trước mặt này lại khiến cho hắn lại mỉm cười, hắn cười, là vì Lâm Duyệt sao? Không ai biết.

Lâm Duyệt gặp Long Hạo vũ bị bản thân dọa thành bộ dáng như vậy, càng thêm đắc ý, lần trước lợi dụng việc công để làm việc tư bắt nàng phải làm bài tập cho hắn, bây giờ nàng phải báo thù mới được.

Đùa thì đùa, thân phận hai người này Lâm Duyệt vẫn là không có quen, lần trước bọn họ bắt cóc nàng, khó bảo toàn lần này không phải đang theo dõi nàng, lại đem nàng bắt đi mất

Lén lút nhìn bốn gã bảo tiêu phía sau, thấy bộ dáng bọn họ một mặt cảnh giác, trong lòng mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ là những người mà Mạc Lạc Nghị Phàm tín nhiệm nhất, nàng tin tưởng nhóm bọn họ nhất định sẽ có thể bảo hộ bản thân nàng cùng tiểu Thư Tình an toàn.

Thu hồi ánh mắt, khi nhìn phía Long Hạo Hiên, thấy hắn đã nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Chẳng qua không hiểu sao nàng thấy có chút rối rắm, giống như đã trải qua chuyện gì vô cùng thống khổ vậy.

Nàng thật sự rất ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì khiến cho hắn thương cảm thành như vậy, Mạc Lạc Nghị Phàm lúc trước là vì vợ bị

mắt tích, trong mắt mới có thể thỉnh thoảng lại toát ra vài tia thương cảm, mà hẳn thì sao? Nguyên nhân là gì?

Một tên bắt cóc người tùy tiện, một tên vì tư lợi, còn có thể có cái gì khó quên, hoặc chuyện gì khó giải quyết sao ?

Tới nơi, đoàn người đi ra sân bay, Lâm Duyệt vụng trộm liếc mắt một cái người lạnh lùng tên Long Hạo Hiên kia, vừa vụng vụng gặp phải ánh mắt lạnh lùng của hắn, trong lòng khiếp sợ, cuống quýt quay đi.

Nàng chính là cảm thấy rất tò mò với hắn, cho nên mới liếc mắt nhìn hắn nhiều lần như vậy, tuyệt đối không bởi vì thầm mến người ta a.... dưới đáy lòng Lâm Duyệt kêu thầm, hi vọng đừng bị cái tên xú tiểu tử Long Hạo Vũ kia nhìn thấy nha, bằng không lại sẽ bị hắn nói móc!

“Tựa hồ cô tràn ngập tò mò đối với tôi” Bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm thâm trầm, Lâm Duyệt bị hoảng sợ, xoay người mới phát hiện Long Hạo Hiên không biết khi nào đã đứng ở bên người mình.

Nàng bối rối lắc đầu, biện giải nói: “Không! Tôi chỉ là lo lắng anh sẽ lại bắt cóc tôi... Còn có bảo bối nhà tôi.” Nói xong gắt gao nắm chặt bàn tay nhỏ bé của tiểu Thư Tình.

“Mẹ, thúc thúc vì sao muốn bắt cóc chúng ta nha?” Tiểu Thư Tình lớn tiếng hỏi, rướn lấy ánh mắt cảnh giác của mấy vị bảo tiêu bên cạnh.

“Bởi vì thúc thúc là người xấu!” Lâm Duyệt thuận miệng nói bậy nói, tiểu Thư Tình lập tức bày ra biểu tình hơi sợ, nhìn Long Hạo Hiên. Long Hạo Vũ ở một bên nghe xong, không vui trừng mắt nhìn

Lâm Duyệt liếc mắt một cái, cúi người đem tiểu Thư Tình ôm lấy, hì hì cười đe dọa nói, “Là đâu, thúc thúc là người xấu, chuẩn bị đem cháu xẻ thành mười khối thịt”

Tiểu Thư Tình bị chọc cho cười ha ha, vung tứ chi hét lên: “Không thôi! Người ta sẽ không muốn bị xẻ thành mười khối, ba ba sẽ đau lòng!”

Long Hạo Hiên nhìn liếc mắt một cái bốn vị bảo tiêu đứng cách đó không xa đang cảnh giác đứng ở tại chỗ, cười khẩy nói: “Cho dù tôi nghĩ muốn bắt cóc cô, cũng không có năng lực đi?”

“Ai biết được có bao nhiêu người đang lẫn tránh ở đâu chờ chỉ thị của anh ?.” Lâm Duyệt không cho là đúng nói.

Long Hạo Hiên nở nụ cười: “Tôi đây hiện tại trình trọng nói cho cô biết, hôm nay tôi không rảnh bắt cóc cô, cô có thể yên tâm.” Nói xong, cất bước hướng một chiếc xe xa hoa đang đứng ở cửa sân bay đi tới..

Long Hạo vũ thấy hấn đi rồi, buông tiểu Thư Tình cũng theo đi lên, thời điểm đi không quên trở lại hướng Lâm Duyệt xua tay, trêu đùa: “Tiểu mỹ nữ, chúng ta sau này còn gặp lại.”

“Ai muốn sau này còn gặp lại với anh!” Lâm Duyệt chịu không nổi nhìn theo bóng dáng hấn chửi với theo.

Long Hạo Hiên đi ở phía trước xoay người đang muốn tiến vào xe, nghe được những lời này của Lâm Duyệt, đứng thẳng dậy, quay đầu đối tặng nàng một nụ cười tựa như mộng ảo, khẽ mở lời lẽ nói: “Chúng ta sẽ gặp lại.”

Lâm Duyệt bị sự tự tin trên mặt hắn biến thành mơ hồ, trơ mắt nhìn hắn tiến vào xe, xe chậm rãi rời khỏi sân bay.

“Thiếu phu nhân, mời lên xe đi.” Một vị nam tử tiến đến đón ở sân bay cung kính nhắc nhở nói, tiểu Thư Tình tránh ra khỏi tay Lâm Duyệt, giơ chân nhỏ bé ngăn cản vui vẻ hướng chiếc xe thương vụ nhỏ bé chạy tới, dưới sự trợ giúp của lái xe ở sau ghế lái ngồi xuống.

Lâm Duyệt ‘Ân’ một tiếng, lắc lắc đầu cũng tiến vào bên trong xe. Bốn vị nam tử lần lượt lên xe, trong đó một vị đem một cái điện thoại đưa tới trước mặt Lâm Duyệt, nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia nói muốn cùng ngài nói chuyện.”

“Con muốn cùng ba ba nói chuyện.” Tiểu Thư Tình một tay lấy di động đoạt quá, thực sành sỏi đem điện thoại đặt ở bên tai, la lớn: “Ba ba! Chúng con vừa mới bay ở trên trời, hiện tại đang đi trên mặt đất... Con không khỏe... Mẹ đem con vấp ngã, đau quá à!”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 102

“Uy!” Lâm Duyệt sửng sốt, không nghĩ tới nó sẽ cáo tội nàng trước mặt Mạc Lạc Nghị Phàm, một tay đoạt lại di động từ trong tay nó, đặt ở bên tai lấy lòng cười nói: “Nghị ca ca, anh đừng nghe con nói bậy, hiện tại con rất tốt.”

“Không có việc gì là tốt rồi, hiện tại đang ở đâu?” Mạc Lạc Nghị Phàm ôn nhu hỏi.

“Ân... Bọn em hiện tại đã ở trên xe, đi thẳng về nhà.. Đúng rồi... Nghị ca ca, anh bây giờ thế nào?” Lâm Duyệt lo lắng hỏi, tuy rằng nàng không biết Mạc Lạc Nghị Phàm ở lại Nhật Bản muốn làm gì, bất quá có thể đoán được đó không phải là chuyện tốt và an toàn gì!

“Anh không sao, đang vội một chút chuyện, trước như vậy đi, có chuyện gì lại gọi cho anh.”

“Nga.” Lâm Duyệt vừa nói xong, đầu kia điện thoại liền cúp ngay, truyền đến mỗi một tiếng ‘Đô đô’ cuộc gọi đã bị cắt đứt. Trong lòng nghĩ chẳng lẽ hắn vội như vậy sao? Rốt cuộc đang vội cái gì chứ?

“Có chuyến đi đặc biệt như vậy cảm giác thật tốt nha!” Lưu Tuyết hưng phấn mà cảm thán, không chiếm được đáp lại của Lâm Duyệt sau đó mới quay sang nhìn nàng, hỏi: “Duyệt Duyệt, cậu đang ngần ngại cái gì thế?”

“A? Mình không có ngăn người nha, mình đang nhìn phong cảnh.” Lâm Duyệt sĩ diện ha ha cười nói.

Lưu Tuyết tức giận đến mức mắt trợn trắng, “Gần đây cậu thể nào luôn là lạ, hoặc là ngăn người hoặc là ngăn ngơ, có thể hay không bình thường chút nha? Chẳng lẽ là cuộc sống hào môn đã đánh hỏng não cậu rồi?”

“Cậu nói xem mình lạ chỗ nào!”

“Đường từ trường học đến công ty chẳng phải cậu đã đi cả hơn 1 năm rồi sao? Mình xem đến mức ói cả ra rồi, cậu còn ngắm phong cảnh?”

“Ha ha, mình đang nhớ đến những người bạn cũ” Lâm Duyệt hắc hắc cười nói, nàng không thể nói cho cô ấy biết, nàng lại suy nghĩ đến Diệp Giai nha? Hơn nữa rất rất muốn gặp lại chị ấy.

Xe chậm rãi dừng ở cửa công ty, trong đó một vị bảo tiêu mở cửa thay hai người. Lâm Duyệt cùng Lưu Tuyết liền chui ra khỏi xe, hướng thang máy đi đến.

Mới vừa đi vào công ty, Vương Ưc Linh liền cười hì hì nói: “Lâm Duyệt, chị muốn nói cho em một tin tức không tốt, cuối tuần Tiểu Thiên phải đi công tác ở Mỹ.”

“Thì có chuyện gì chứ? Không có Tiểu Thiên cuối tuần này tôi vẫn sống như thường.” Lâm Duyệt không cho là đúng nói, giơ cái ly lên hưng hăng uống một ngụm nước đá, thực cảm thấy mát mẻ không ít.

“Thân ái, cậu đã quên thứ bảy là hội tộc trường sao ? Cậu sẽ phải đi tìm một người anh họ khác.” Lưu Tuyết thoải mái cười nói,

người cao hứng nhất chính là cô, rõ ràng Tiểu Thiên chính là anh họ của cô, lại bị Lâm Duyệt đoạt đi, hại cô phải đến vũ hội đứng quay xung quanh để tìm người!

Cuối cùng cũng hiểu ra Lâm Duyệt ‘Phốc’ một tiếng, nước đá trong miệng phun hết lên cả người Lưu Tuyết. Cả kinh nói: “Má ơi! Cư nhiên mình đã quên mất chuyện này!”

Nói xong, không để ý tới Lưu Tuyết đang giận tím mặt, nổi giận ùng ùng hướng phòng làm việc của Tiểu Thiên phóng tới, ‘Phanh’ một chút liền đem cửa đẩy ra. Lớn tiếng hét lên: “Tiểu Bạch, ai cho anh đi công tác bên Mỹ! Chuyện anh đã đáp ứng tôi làm sao có thể đổi ý, anh rõ ràng đã đáp ứng tôi... Phải làm tôi... anh họ đi khai tộc trưởng hội...” Những lời nói sau đó, lời của nàng nhỏ như muỗi kêu, sáng sớm đã mất hết hứng khởi rồi..

Bởi vì nàng nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở trong phòng của Tiểu Thiên – Diệp Tường Phi ... ! Giờ phút này, hắn đang cầm một phần tư liệu, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người của nàng.

Tức thì Tiểu Thiên bị màn chào hỏi hoa hoa lệ lệ của nàng làm cho cả kinh, sắc mặt xanh mét trừng mắt liếc nàng, đây đã không phải là lần đầu tiên, cô gái nhỏ này rốt cuộc muốn làm gì? Ước gì hắn sớm một chút được nghỉ hưu sao?

Lâm Duyệt há miệng thở dốc, lắp bắp mở miệng nói: “Àn, này... Cái kia....”

Sắc mặt Tiểu Thiên âm trầm trừng mắt nhìn nàng, trách cứ nói: “Đừng này kia gì hết, có chuyện gì tan tằm nói sau, đi!”

“Được, cảm ơn!” Lâm Duyệt vui vẻ, kêu nàng chạy là tốt rồi, ít nhất tạm thời là an toàn, chỉ sợ hồ sơ tội án của nàng cứ thế mà phát triển, kia đã có thể gây ra phiền toái nha. Chính là... tộc trưởng hội của nàng! Ai...!

“Thực xin lỗi, Diệp tổng.” Tiểu Thiên không được tự nhiên ho khan hai tiếng, hi vọng chủ tịch đừng trách tội anh mới được. Bất quá vị tân chủ tịch này đối với Lâm Duyệt tựa hồ có cảm tình đặc biệt, hẳn là sẽ không so đo với nàng chứ?

Diệp Tường Phi quả nhiên là không có cùng nàng so đo, thình lình bất ngờ hỏi: “Cậu có hồ sơ chi tiết của cô ấy chứ? Có đưa tôi một bản.”

Tiểu Thiên im lặng, lắc đầu: “Không có, bởi vì cô ấy chỉ là nhân viên lâm thời, do vậy không có lưu trữ.” Trời biết kỳ thực anh không định để cô ở trong này làm cho nên không có lưu trữ, lúc trước đem cô vào đây chỉ coi cô là tiểu hài tử để đùa cho vui, căn bản là không nghĩ nhiều như vậy.

“Vậy cậu hiểu biết khá rõ về gia đình của cô ấy sao?” Diệp Tường Phi không ôm hi vọng hỏi, ý đồ là dựa vào công việc để điều tra một số việc có liên quan đến Lâm Duyệt. Hẳn cũng rất muốn làm cho rõ ràng, Lâm Duyệt giống Diệp Giai như vậy, là trùng hợp hay thực là chị em ruột.

“Tôi chỉ biết cô ấy là cô nhi, mười tám tuổi, đang học trung học.” Tiểu Thiên đem những hiểu biết có hạn của mình nói hết, những cái khác hẳn cũng không biết.

“Ừ, tiếp tục đi.”

“HẢ?”

“Tiếp tục trình bày một chút kết hoạch chụp diễn của cậu.”

“Nga.” Tiểu Thiên bất tri bất giác ‘Nga’ một tiếng, thật sự không phải là anh chậm hiểu, mà là ý nghĩ của vị tân chủ tịch này xoay chuyển quá nhanh, anh căn bản không có cách nào khác là phải chạy theo sau nha!

Thời điểm tan tâm, Lâm Duyệt ngồi cạy cạy bàn rất lâu không chịu rời đi, thật vất vả mới chờ đến khi đèn phòng chủ tịch tắt đi, tâm trạng vui vẻ. Đi ra văn phòng nhỏ, ngăn lại đường đi của Diệp Tường Phi, ha ha cười gượng nói: “Diệp tổng, anh có muốn tôi đi thăm Diệp Giai hay không?”

Diệp Tường Phi nhú mày, liếc nàng: “Vì sao hỏi như vậy?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hình Như Đã Yêu Nàng Một Chút

“Bởi vì tôi muốn đi, tôi muốn nhìn thấy chị ấy, xem thân thể chị ấy có khỏe hơn hay không.” Kỳ thực nàng chủ yếu là muốn biết rốt cục chuyện gì đang xảy ra, vì sao Diệp Giai lại trúng độc, lại thất lạc chồng mình!

Diệp Tường Phi nhìn nàng cười nhẹ một tiếng, giọng mỉa mai nói: “Tôi nghĩ không đơn giản như vậy đi? Cho dù chỉ là vì xem cô ấy có tốt hơn hay không, cô cảm thấy tôi sẽ cho cô đi sao?”

“Vì sao không cho?” Nàng khó hiểu, hẳn rốt cuộc đang sợ hãi cái gì? Nếu trên người Diệp Giai không có bí mật kinh người gì, anh ta lại quản thúc chị ấy như vậy sao? Đến cả gặp cũng không để cho người khác gặp?

“Không có nhiều vì sao như vậy.” Diệp Tường Phi nhìn chăm chú vào cánh môi đỏ mọng phần nộn của nàng, lại xúc động muốn hôn nàng, không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy nàng đều muốn hôn nàng, ôm nàng.

Là vì nàng cùng Diệp Giai giống nhau cho nên khiến cho hắn phải để ý sao? Có lẽ là vậy đi! Bởi vì bằng tư sắc của nàng căn bản không đủ để khiến ột người nam nhân nhất kiến chung tình với nàng. (Tình yêu sét đánh đó mọi người. Ông cũng mong có ai sét đánh với Ông lắm, nhưng mù chả thấy đâu, hic hic.)

“Nhưng là lần trước anh đã cho tôi gặp chị ấy đấy thôi? Vì sao lần này không được?” Lâm Duyệt không buông tay nói.

Diệp Tường Phi vén mấy sợi tóc đen trước ngực nàng lên, để trên đầu ngón tay mà mân mê, : “Cô biết không? Để cho cô đi vào biệt thự kia một khắc đó, tôi liền hối hận, tôi không nên cho cô thấy cô ấy.”

“Nhưng là hối hận cũng đã muộn.” Lâm Duyệt giữ chặt sợi tóc, ý đồ giật khỏi trong tay hắn.

“Sở dĩ hi vọng cô có thể quên đi tất cả những gì cô đã thấy, nghe hiểu chứ ?.” Ngón tay vẫn như cũ quán quanh sợi tóc của nàng, nhìn nàng thật chăm chú, như là vĩnh viễn cũng nhìn không đủ vậy.

“Thực xin lỗi, tôi không thể quên được!” Lâm Duyệt cầm lấy chiếc kéo nhỏ trên bàn làm việc, ‘XOẸT’ một tiếng, mấy sợi tóc kia lên tiếng trả lời là những đoạn mảnh.

Diệp Tường Phi bị hành vi của nàng làm hoảng sợ, nhìn những sợi tóc phát phơ trong tay, lại nhìn sang nàng rõ ràng mái tóc đã không còn bằng nhau nữa. Hắn thật không ngờ nàng lại đã man đến trình độ này, trực tiếp cắt tóc của chính mình.

Lâm Duyệt giống là chuyện gì cũng không có phát sinh, nói: “Diệp tổng, anh đã không muốn mang tôi đi, tôi đây tan tằm trước.”

Diệp Tường Phi căn bản không có nghe được nàng đang nói cái gì, tỉ mỉ quan sát thật kỹ mặt hoa quật cường của nàng, cánh tay dài duỗi ra, mạnh mẽ đem nàng ôm vào trong lòng. Tho bạo như mãnh thú mà hôn lên cánh môi anh đào của nàng, hung hăng mà hôn.

Lâm Duyệt bị nụ hôn bất thành linh của hắn tập kích tức thời cả kinh đứng yên tại chỗ, kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, làn môi quyến chặt có chút hương vị của hắn. Ra sức bắt đầu giãy giụa, đáng tiếc, lực đạo của nàng căn bản đối với hắn là vô dụng.

Mãnh liệt vẫn còn tiếp tục, Lâm Duyệt gắt gao đẩy lồng ngực hắn ra, thời khắc đầu lưỡi của hắn tham nhập trong miệng nàng kia, bồi rối hung hăng mà lấy kéo định đâm lên thất lạng của hắn.

Diệp Tường Phi làm như đoán được nàng sẽ ra chiêu như vậy, nhanh tay bắt lấy tay nàng, ngăn lại hành vi không lý trí này của nàng. Cùng thời gian đó, môi cũng rời khỏi nàng.

“Quả nhiên cô không thể hạ thủ được?” Diệp Tường Phi dừng ở nàng, cúi đầu hỏi, trong lòng có tràn đầy thất vọng.

Bàn tay cầm kéo của Lâm Duyệt bỗng dừng buông lỏng, kéo lên tiếng trả lời mà rơi trên sàn nhà. Nàng đương nhiên không hạ thủ được, vừa mới lúc này là nàng rất bồi rối, gặp cái loại chuyện cưỡng hôn này, nàng thật là không có cách nào ứng đối a!

“Thực xin lỗi, Diệp tổng.” Lâm Duyệt cúi đầu, dưới ánh đèn, lông mi cong dài sụp xuống càng thêm đáng yêu ma mị, mơ hồ gian có thể cảm giác được có lệ sắp rơi ra.

“Tôi hi vọng lần sau anh đừng như vậy, bởi vì tôi rất khó khống chế bản thân...” Nàng nói nho nhỏ, nàng không biết Diệp Tường Phi đối nàng như vậy rốt cuộc là có ý tứ gì, là yêu sao? Không có khả năng!

“Tôi cảm thấy tôi có chút yêu em rồi.” Diệp Tường Phi cười nhẹ mở miệng, dùng ngón trỏ vuốt ve khoeo cằm của nàng, ôn nhu khó tả

mà nhìn khuôn mặt của nàng.

“Nhất định là ảo giác.” Lâm Duyệt xấu hổ cười gượng nói: “Diệp tổng, anh nhất định là bởi vì tôi lớn lên giống Diệp Giai, cho nên đối với tôi sinh ra tò mò, đối tôi chú ý hơn một chút như vậy, nhưng đây chẳng phải là tình yêu.”

“Có lẽ đi.” Diệp Tường Phi buông nàng ra, hấp một ngụm khí nói: “Tôi cũng hi vọng là như vậy, bởi vì tôi cũng không muốn yêu cô.” Dù sao thân phận của nàng thực khả nghi, không giống như là một cô gái bình thường!

Lâm Duyệt gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, ông chủ như anh là vương tử cao quý trong tòa thành xa hoa, tôi là một hành cổ đại dưới chân thành, chúng ta sẽ không có khả năng sẽ phát sinh tình cảm”

Lâm Duyệt thổ lộ với hắn, quả thật là có chút khiếp sợ, nhớ tới Diệp Tường Phi mới từ nước ngoài trở về, thời điểm gặp mặt. Ánh mắt hắn nhìn bản thân có chút kỳ lạ, nguyên lai, hết thảy đều cũng có nguyên nhân!

Mặc kệ là nam nhân như thế nào, chỉ cần là chú ý đến nàng, liền nhất định là có liên quan tới Diệp Giai! Nàng suy nghĩ, vận mệnh bản thân chẳng lẽ là cùng gắn liền một chỗ với Diệp Giai sao?

“Cô biết không? Cô không chỉ giống với cô ấy về vẻ ngoài, đến tính cách đều rất giống, phương thức nói chuyện lại càng giống.” Diệp Tường Phi nhìn chăm chú vào nàng, cúi đầu mở miệng nói, chỉ cần nhắc tới Diệp Giai, ánh mắt hắn luôn sẽ ảm đạm một mảnh, mắt đi về sáng chói bình thường.

“Tôi nghĩ, tôi với chị ấy sẽ không quá giống như vậy chứ ?.” Lâm Duyệt cười khổ nói, Diệp Giai có nhiều nam nhân đau khổ vì chị ấy như vậy, ngay cả sinh bệnh đều có thể đáng yêu xinh đẹp như vậy, nàng làm sao có thể so với được chứ?

Diệp Tường Phi cũng cười, không nghĩ lại tiếp tục thảo luận đề tài này, như thế chuyển đề tài nói: “Tốt lắm, cũng đã khuya, tôi đưa cô trở về đi.”

“Không cần.” Lâm Duyệt cuống quýt xoa tay, nói: “Cám ơn Diệp tổng, tự bản thân tôi trở về là tốt rồi.”

Diệp Tường Phi nhìn nàng, thật lâu sau nở nụ cười tà ác, nói: “Tốt lắm, tôi sẽ không miễn cưỡng cô, tái kiến.”

“Diệp tổng tái kiến.” Lâm Duyệt vẫy vẫy tay với hắn, nhẹ nhàng mà thở hắt ra, ngón tay không tự chủ được xoa làn môi vừa mới bị hắn hôn ban nãy, trong lồng hỏa khí bất giác lại dâng lên.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Tộc Trưởng Hội

Ban đêm, Lâm Duyệt thật vất mới dỗ tiểu Thư Tình ngủ được, cũng đem Lưu Tuyết từ trong phòng đuổi ra, một người nằm chán ngã vào trên giường. Mở ra một chút tài liệu ôn tập. Cảm giác chữ ở bên trong thực rối loạn, căn bản đọc không vào.

Như thế lấy di động ra, hạ quyết tâm thật lớn, quyết định dứt bỏ rụt rè gọi một cuộc điện thoại cho Mạc Lạc Nghị Phàm. Do do dự dự ấn xong thì ở trong liền vang lên tiếng không thể kết nối.

Nhất thời cảm thấy mát mát đến cực điểm, ngã vào trên giường nhìn chăm chăm lên trần nhà, trong đầu loạn thành một mảnh, có một chút tương đối rõ ràng là, nàng thực lo lắng cho an toàn của Mạc Lạc Nghị Phàm.

Không biết hắn đã xử lý xong công việc chưa? Hắn có an toàn không? Hắn khi nào thì mới có thể về nước, hắn.... Lâm Duyệt ở trong thiên thiên vụn vụn vấn đề nhắm mắt ngủ lúc nào không biết.

Không biết ngủ bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng, nàng cảm giác được có một đôi cánh tay mạnh mẽ yên lặng mà ôm trọn tầm lưng của nàng. Ngay sau đó nàng liền bị mang tiến vào một cái ôm ấm áp.

Trần ngập chớp mũi, là hương vị mà nàng quen thuộc, cũng là hơi thở mà nàng đang chờ đợi bấy lâu, là hương vị thuộc về Mạc

Lặc Nghị Phàm. Trong lúc ngủ mơ nàng hơi hơi nhếch lên khóe môi nở nụ cười, hướng trong lòng hấn chui chui.

Mạc Lặc Nghị Phàm cúi đầu xuống, ở cửa trên thái dương của nàng hôn một cái, ở bên tai của nàng ôn nhu nói: “Duyệt Nhi, anh đã trở về.”

“Nghị ca ca?!” Nguyên bản là ngủ không sâu, Lâm Duyệt phút chốc mở hai mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt khí suất mà nàng đang ngày đêm tưởng niệm này. Tươi cười trong khoảnh khắc đó choáng ngợp cả khuôn mặt của nàng, kích động hỏi: “Nghị ca ca, anh đã trở lại?”

“Ân, nhớ anh không?” Mạc Lặc Nghị Phàm ôm lấy nàng, cười khẽ hỏi.

Lâm Duyệt ôm chặt bên hông hắn, đầu gác lên lồng ngực hấnm liều mạng gật đầu nói: “Nhớ, em đều muốn đến chết những thứ em cùng bảo bối mua ở Los Angeles vẫn đang ở trong vali của anh, chán ghét! Nhiều ngày như vậy mới trở về!”

Lời nói dối của nàng khiến cho khuôn mặt cười yếu ớt của Mạc Lặc Nghị Phàm trong nháy mắt sụp xuống, thương tâm thêm thất vọng buông nàng ra, cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt của nàng, hận không thể lập tức bẻ gãy cần cổ của nàng!

“Nghị ca ca, anh làm sao vậy? Không phải là đem đồ của em và bảo bối đánh mất rồi chứ?” Lâm Duyệt chớp mắt buồn ngủ, vô tội hỏi, không ý không tứ mà có thể khiến người ta hộc máu mũi.

“Không có.” Mạc Lặc Nghị Phàm cắn răng hỏi đáp.

Sau khi biểu đạt bản thân hoàn toàn không thương hấn xong, Lâm Duyệt mới nghiêm trang hỏi: “Nghị ca ca, chuyện tình bên Nhật Bản kia vẫn thuận lợi chứ? Có xảy ra chuyện gì hay không?”

Mạc Lạc Nghị Phàm trầm mặc một trận, nhẹ nhàng mà gật đầu một cái: “Coi như thuận lợi.” Trên thực tế, căn bản là không hề có tiến triển, nhưng là hấn không thể nói với nàng như vậy, đỡ khiến nàng phiền lòng theo.

Hấn cúi đầu, hôn lên khóe mi nàng, nói nhỏ: “Duyệt Nhi, đêm nay anh còn muốn ôm em ngủ.”

“A?” Lâm Duyệt sửng sốt một chút, ha ha cười gượng : “Này... Không tốt lắm đâu?”

“Chúng ta là vợ chồng.” Mạc Lạc Nghị Phàm lần thứ n nhắc lại cái sự thật này, tuy rằng là thiếu giấy đăng ký kết hôn, bắt quá con đều có rồi, coi như là nổi danh có thực đi.(Không phải hữu danh vô thực đâu nhé)

“Nhưng là chúng ta còn không có xác định được rốt cuộc có phải hay không phải.” Lâm Duyệt nói, nàng đã xác định bản thân không phải, tuy rằng nàng rất muốn ở cùng hấn cùng tiểu Thư Tình cả đời, nhưng là dù sao Diệp Giai vẫn còn, vậy nên không thể giao bản thân ra được, đến lúc đó có khóc cũng không ra nước mắt ý chứ.

“Nhưng là anh đã chứng thực.” Mạc Lạc Nghị Phàm tuy nói là đang tìm kiếm sự đồng tình của nàng, nhưng là người đã nằm áp sát bên người nàng, hai tay ôn nhu vòng qua ôm nàng.

Lâm Duyệt biết rõ phản đối của bản thân tựa hồ không có hiệu quả, đành phải nỗ lực kiếm tỳ lợi ích, gĩ nghĩ sau từ trong lòng hấn

tránh đi ra. Ngồi dậy nói: “Anh muốn ngủ ở đây cũng được, em có điều kiện.”

“Nói ra nghe một chút.” Mạc Lạc Nghị Phàm ngồi dậy theo, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, tiểu phu nhân của hắn, thế nào luôn thích trao đổi điều kiện với hắn chứ?

Lâm Duyệt nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, nghiêm túc nói: “Thứ bảy này bọn em mở hội tộc trưởng, em muốn anh làm người nhà của em tham gia hội.” Không có biện pháp, Tiểu Thiên bị cái tên đáng chết Diệp Tường Phi kia bắt đi công tác, nàng không thể không tìm một người khác.

“Không thành vấn đề nha, phu nhân tham gia hội tộc trưởng, làm chồng như anh tham gia là chuyện thường.” Mạc Lạc Nghị Phàm ngay cả một chút lo lắng đều không có, đáp ứng ngay lập tức.

“Anh đừng có nói với em là muốn lấy danh nghĩa lão công để tham gia hội tộc trưởng nha.” Lâm Duyệt giơ ngón trỏ dí dí vào mặt hắn nói.

“Anh vốn chính là lão công của em, không phải sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm tà ác cười túm lấy ngón tay của nàng, đặt ở bên miệng hôn một cái.

Lâm Duyệt tức giận mắt trợn trắng, đẩy hắn một cái nói: “Anh đang muốn ở trường học của em phá thành một đống hỗn độn sao? Em còn là học sinh trung học, mang chồng đi khai tộc trưởng hội? Có muốn mang theo cả tiểu Thư Tình nữa không? Chúng ta một nhà ba người đi nhé.”

“Nếu em vui, anh đương nhiên cũng không phản đối.” Mạc Lạc Nghị Phàm cười một tiếng, cười đến càng thêm tà ác, thật là ý kiến tốt nha, hấn ước gì nàng có thể đừng đi học nữa , cũng đừng đi làm, ngoan ngoãn đứng ở trong nhà làm thiếu phu nhân là được rồi.

“Em phản đối!” Lâm Duyệt kháng nghị.

“Không phải vậy em còn muốn thế nào?” Mạc Lạc Nghị Phàm khẽ động thân mình, dưới ngọn đèn hôn ám nhìn nàng.

Lâm Duyệt ngênh mắt nhìn hấn lớn tiếng nói: “Em muốn anh lấy thân phận là anh họ của Lâm Duyệt đi tham dự tộc trưởng hội, có đáp ứng hay không?”

Mạc Lạc Nghị Phàm ra vẻ không nguyện ý lắm cân nhắc một lúc, thật lâu sau mới miễn cưỡng gật đầu: “Ân, anh sẽ suy nghĩ nghiêm túc một chút, hôm nay quá muộn, chúng ta trước tiên đi ngủ.”

“Anh lại định giả bộ ngớ ngẩn để lừa em phải không, không muốn hứa cũng được, biết thân biết phận mà về phòng đi ngủ đi.” Tuy rằng nằm ở trong lòng hấn ngủ rất thoải mái, nhưng mà trong đầu nàng lại luôn tưởng tượng ra một đồng ý nghĩ kỳ quái, dù sao người ôm bản thân mình chính là một siêu cấp soái ca nha.

“Anh đây cũng chỉ có thể nguyện ý.” Vì có thể ôm mỹ nhân ngủ, Mạc Lạc Nghị Phàm đành phải để bản thân ủ khuất một lần, tộc trưởng hội! Anh họ? Hấn là không khó đi? Hấn đi là được chứ gì ?

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tộc Trưởng Hội- 2

“Anh thật sự đáp ứng rồi?” Lâm Duyệt hưng phấn mà kêu lên, thật tốt quá, rốt cục tìm được người rồi! Nàng đang lo không tìm được người. Không thể tưởng tượng được nhanh như vậy đã tìm được, thật sự là xa tận chân trời gần ngay trước mắt nha.

“Đúng vậy, anh đáp ứng rồi.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói xong, gắt gao đem nàng ôm vào trong lòng, một cái xoay người đặt nàng ở dưới thân, bắt đầu hôn từ cái miệng léo nhéo của nàng.

“Uy, trong hiệp nghị của chúng ta không bao gồm nội dung này!” Lâm Duyệt vung tứ chi giãy giụa, miệng oa oa gọi bậy.

Động tác của Mạc Lạc Nghị Phàm không ngừng lại, khế cười nói: “Mục phụ của hiệp nghị có, là bản thân em không phát hiện.” Vừa hôn đồng thời hai tay không ngừng du ngoạn trên thân thể mềm mại của nàng

“Chán ghét... Anh khi dễ người ta!” Trong màn đêm, tiếng la của Lâm Duyệt có vẻ bé nhỏ không đáng kể như vậy, tiêu tán ở trong bóng đêm.

Về đến nhà, một mỗi mấy ngày kia nhất thời tan thành mây khói, Mạc Lạc Nghị Phàm hiểu rõ một ngày vẫn chưa giải quyết được việc vòng cổ, hẳn cùng người thân một ngày cũng không được an toàn.

Nhưng là, phải thế nào mới có thể biết được người chủ sở hữu kết sắt là ai chứ? Cho dù giả sử hẳn tìm được người chủ sở hữu chẳng hạn, người đó để gì mà đem tư liệu của bản thân giao ra ột người xa lạ chứ? Đem thứ quý giá như vậy trong kết sắt dâng cho hẳn chứ?

Tỷ mỉ hồi tưởng lại đoạn đối thoại ngắn với người thần bí kia trước khi ông ấy chết, căn bản không có tin tức tương quan gì, chẳng lẽ người sở hữu chính là người thần bí kia? Nhưng là ông ấy đã chết, căn bản không thể nào kiểm chứng.

Hết thầy đều huyền bí, nhất định còn giấu ở trong vòng cổ, Mạc Lạc Nghị Phàm lần lượt xem xét lại vòng cổ, mỗi một đốt đều cẩn thận kiểm tra qua. Rốt cục ở móc cài của vòng cổ phát hiện một hình vẽ thần bí, một cái đoản kiếm hình chữ thập La Mã cổ, mặt trên là chạm trổ hình rắn vô cùng tinh tế, vảy rắn cư nhiên còn rất sống động.

Mạc Lạc Nghị Phàm kinh ngạc quan sát vảy rắn, tinh ý phát hiện ra hình chạm trổ này nhất định là cố ý làm như vậy, nhất định có ẩn ý, có lẽ là một huy hiệu của một gia tộc hoặc là biểu tượng của một gia tộc nào đó.

Kết quả này nói lên điều gì? Hẳn buông vòng cổ, nhẹ nhàng bóp bóp trán.

Ngay tại lúc hẳn đang phiền não, cửa phòng bị người bên ngoài gõ gõ, người đi vào là Lâm Duyệt. Nhìn đến vòng cổ trước mặt hẳn, nàng hi hi cười nói, “Nghị ca ca, anh còn ngồi ngắm cái vật bảo bối này của anh sao? Có gì không bình thường sao?”

“Phiền, thực phiền.” Mạc Lạc Nghị Phàm rũ hai tay từ trên đầu xuống dưới, ôm lấy vòng eo của nàng, đem nàng ôm ngồi trong lòng mình.

“Vậy không nên nhìn nữa.” Lâm Duyệt cười lấy tay xoay xoay vòng cổ, thật sự nhìn không ra có cái gì đặc biệt, nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm giống như đang nghiên cứu vật gì đó lỗi thời, có cái gì mà ngày nào cũng phải nghiên cứu chứ ?

Mạc Lạc Nghị Phàm chẳng qua chỉ cười cười, giơ tay đoạt lấy vòng cổ trên tay nàng bỏ trở về ngăn kéo. Sau đó ôn nhu hỏi nói: “Em tìm anh có chuyện gì sao?”

Lâm Duyệt thế này mới nhớ tới chính sự, tựa như vừa bị tra tấn nói: “Đứa nhỏ thôi Thư Tình kia ầm ĩ hô muốn đi học giống bọn em, khuyên như thế nào cũng không nghe, đang ở trong phòng khóc nháo đầu.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nghĩ nghĩ, nói: “Vậy để cho nó đi thôi, đi hai ngày nó sẽ cảm thấy trong nhà chơi vui hơn so với trường học, về sau cũng sẽ không thể nào loạn nữa.”

“Nhưng là nó mới hai tuổi...” Lâm Duyệt chịu không thể không trợn trắng mắt, đứa trẻ ở vườn trẻ ít nhất cũng 3 tuổi nha?

“Anh sẽ nói chuyện với cô giáo.” Mạc Lạc Nghị Phàm lại cười nói, nói xong đứng dậy, ôm lấy nàng đi ra khỏi thư phòng, hướng phòng ngủ của tiểu Thư Tình đi đến.

Sáng sớm Thứ Bảy, Lâm Duyệt liền rời giường sớm, đuổi theo Mạc Lạc Nghị Phàm đang định đi ra khỏi cửa ngăn hấn lại , hỏi: “Nghị ca ca, anh không quên hôm nay là ngày mấy đi?”

“Cái gì?” Mạc Lạc Nghị Phàm nghi hoặc nhìn nàng.

“Hôm nay là thứ Bảy, tộc trưởng hội.” Lâm Duyệt tức giận nhắc nhở nói, quả nhiên đã quên!

Mạc Lạc Nghị Phàm một bộ đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn chăm chăm nàng: “Bảo bối, anh gọi 20 người đến đây, tùy em chọn được chứ?” Chỉ cần đừng bắt hắn đi khai cái gì hội tộc trưởng là tốt rồi, đời này hắn đều chưa có khai quá cái gì là tộc trưởng hội đâu.

“Nghị ca ca, anh làm sao có thể nói chuyện không giữ lời!” Lâm Duyệt quýnh lên, hỏn hển kêu lên.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của nàng, khẽ cười, vỗ về tóc của nàng nói: “Bảo bối, đừng khẩn trương, anh đi là được.” Nói xong quay sang trợ lý bên người phân phó vài câu, đem bọn họ đuổi đi.

“Em chỉ biết Nghị ca ca không phải là kẻ nói mà không giữ lời thôi.” Lâm Duyệt hưng phấn mà hô to một tiếng, cuối cùng cũng yên tâm.

Trên xe thương vụ xa hoa, Lâm Duyệt nghĩ nghĩ, cười hớ hớ nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm nói: “Nghị ca ca, cô giáo Y nhà chúng em có một chút biến thái, mặc kệ bà ta nói cái gì, anh cũng không cần phải tức giận nha.”

“Nga? Bà ta sẽ nói cái gì mà khiến anh phát hỏa chứ?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhíu mày hỏi.

“Ha ha, em đoán thôi, nói không chừng sẽ như vậy đó.” Lâm Duyệt hắc hắc cười nói, nếu như lần trước, Tiểu Thiên ngày hôm

sau trở về hét về sau không bao giờ làm anh họ của người khác nữa.

“Ân, vậy là tốt rồi.” Mạc Lạc Nghị Phàm gật gật đầu, xe dừng ở cổng trường học , hôm nay ngài họp hội tộc trưởng, học sinh là không thể vào trường, Lâm Duyệt cùng Lưu Tuyết liền vô cùng cao hứng đi dạo phố.

Khi Mạc Lạc Nghị Phàm xuất hiện ở cổng phòng học cấp ba, bên trong đã ngồi đầy muôn hình muôn vẻ người, Cô giáo Y ngồi ở trên bục giảng liếc Mạc Lạc Nghị Phàm, khóe miệng nhếch lên cười khẩy nói: “Tiên sinh, không biết anh có phải là anh họ mà Lâm Duyệt nói không?”

Mạc Lạc Nghị Phàm im lặng, nhìn lướt qua bên trong, trừ bỏ một chỗ còn chưa có người ngồi, toàn bộ đều ngồi đầy rồi, trên chỗ trống viết hai chữ to chành ềnh – Lâm Duyệt .

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Tộc Trưởng Hội - 3

Mạc Lạc Nghị Phàm mỉm cười hướng cô giáo Y gật đầu một cái, hướng chỗ trống đi đến. Vừa ngồi xuống, bên cạnh liền truyền đến một thanh âm nữ nhân cố ý đè thấp xuống, nhưng vô cùng hưng phấn: “Cameron tiên sinh? Cư nhiên là anh?”

Mạc Lạc Nghị Phàm quay đầu, nhìn liếc qua người mang bộ mặt hưng phấn Vương Úc Linh, nhất thời nhớ không nổi bản thân đã gặp cô gái này ở đâu nha. Bất quá ngẫm lại người mê luyện bản thân mình, ngưỡng mộ mình không biết đã xếp thành bao nhiêu đồng ròi, nên hẳn không biết cũng là bình thường.

Thời điểm hẳn hướng cô gật đầu một cái, Vương Úc Linh cười tủm tỉm nói: “Cameron tiên sinh nhất định không nhớ rõ tôi đi? Tôi là nhân viên của Viễn Vọng, cũng phụ trách quảng cáo của Thụy Ca nha.”

“Vâng, chào cô.” Mạc Lạc Nghị Phàm nở một nụ cười mê người với cô ta, khiến cho Vương Úc Linh cùng với những cô gái ngồi bên thàn hồn điên đảo, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía hắn.

Vương Úc Linh khẩn trương đến mức chân tay luống cuống, thật vất vả mới dùng thanh âm bình thường cười nói: “Cameron tiên sinh là anh họ của Lâm Duyệt đến đây sao? Ha ha, tôi là chị họ, chúng ta thực sự có duyên...” Trong lòng lại sợ hãi than, nha đầu ngốc Lâm

Duyệt kia thật là có mặt mũi, cư nhiên mời một người có mặt mũi như vậy đến đây ngồi!

May mắn gặp qua Mạc Lạc Nghị Phàm chân nhân không lộ tướng, nếu không khẳng định mọi người đều điên lên rồi, loạn thành một mảng a! Mạc Lạc Nghị Phàm đối với cô ta nói gì cũng không biết nên đáp lại thế nào, đành phải mỉm cười đáp lễ.

Cảm giác được hơn phân nửa ánh mắt người ở đây cũng không thèm để ý đến mình, Cô giáo Y nhẹ nhàng mà ho khan một tiếng, nghiêm túc nói. “Mọi người xin trật tự!”

Vương Ưc Linh thế này mới thu hồi ánh mắt háo sắc, ngoan ngoãn ngồi im, bắt đầu nghe cô giáo Y thao thao bất tuyệt nói.

Từ lúc bắt đầu khen thưởng tán dương, nửa ngày đều không có chuyện gì động chạm đến Mạc Lạc Nghị Phàm cùng Vương Ưc Linh, thẳng đến khi cuộc họp sắp kết thúc, cô giáo Y rốt cục mới đem ánh mắt chuyển đến trên người Mạc Lạc Nghị Phàm, yêu cầu hắn đứng dậy, sau đó lạnh lùng nói: “Từ ngày Lâm Duyệt vào trường tới nay, trốn học bỏ tiết luôn đứng nhất lớp, tiên sinh, tôi mặc kệ anh và người anh họ trước kia của Lâm Duyệt có phải thật hay không, nhưng thân là phụ huynh của học sinh, mong anh quản giáo tốt một chút, cảm ơn đã hợp tác.”

Thân ảnh cao lớn của Mạc Lạc Nghị Phàm đứng ở chính giữa đám người, hấp dẫn tới 80% ánh mắt của nữ nhân ở đây. Mặt hắn nháy mắt nóng lên, chưa bao giờ có chuyện mặt mặt như thế này.

Hắn rốt cục biết vì sao Lâm Duyệt lại nói với hắn, mặc kệ gặp phải tình huống gì, đều không cần tức giận. Đứng ở trong đám người bị người ta chiêm ngưỡng như vậy, nghĩ không tức giận mới

khó, tâm lý trầm ổn của hấn còn chưa có tu luyện đến đẳng cấp này nha.

“Tôi sẽ cố gắng.” Mạc Lạc Nghị Phàm một mặt âm trầm, tận lực dùng ngữ khí lịch sự nói.

Vừa được phê chuẩn ngồi xuống, Mạc Lạc Nghị Phàm còn chưa kịp hít thở, liền lại bị gọi tên. Lúc này là chuyện gì hấn cũng không có nghe được rõ ràng. Chỉ biết là cô giáo Y lại đưa ra bản kiểm điểm gì đó, chung quanh tất cả đều là như đang xem kịch vui vậy.

“Cô giáo Y, tôi xin phép đi toilet.” sắc mặt Mạc Lạc Nghị Phàm tím lại hoãn thanh mở miệng nói, cô giáo Y hơi hơi sửng sốt, theo dõi hấn: “Đi thôi.”

Mạc Lạc Nghị Phàm bước hai chân thon dài, bước nhanh đi ra khỏi phòng học, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến cái tên đầu sỏ đẩy bản thân vào thế nước sôi lửa bỏng kia, sắc mặt lại càng thêm u tối.

“Thiếu gia.” lái xe đợi ở cửa trường học thấy Mạc Lạc Nghị Phàm đi ra sắc mặt không tốt, dè dặt cẩn trọng hô một tiếng, lại liếc mắt một cái sân trường vẫn yên tĩnh, nghi hoặc chủ tử của hấn sao lại ra sớm đến như vậy ?

“Đi công ty.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhàn nhạt phân phó một câu, lái xe liền cung kính gật đầu một cái, khởi động xe rời đi khỏi cổng trường.

Mạc Lạc Nghị Phàm hoàn toàn không để ý tới việc cô giáo Y có vì hấn chạy trốn mà phê bình Lâm Duyệt hay không, bởi vì hấn cảm thấy, đi học giống như nàng thì thà không đi còn hơn.

Còn chưa có thoát khỏi bóng ma của cuộc họp tộc trưởng, di động của Mạc Lạc Nghị Phàm liền đã vang, đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm dè dặt cẩn trọng của Lâm Duyệt: “Nghị ca ca, nếu anh thật sự nghe không được thì có thể tìm cơ hội chuồn đi nha, hắc hắc.”

“Em hiện tại ở đâu?” Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh giọng hỏi, hắn còn cần nàng dạy sao? Lại ngốc mà ngồi đấy nữa, thể diện của hắn đều mất hết, bị người ta vây quanh phê bình thì dễ chịu chắc!

“Nga, em hiện tại đang trên đường chạy tới nhà trẻ, con gái đáng yêu tốt đẹp của anh dường như đã được hưởng thụ giáo dục tốt đẹp của em, không thể nào tuân thủ kỷ luật, vừa đánh nhau với bạn học khóc đòi về nhà đâu.” Lâm Duyệt hì hì cười nói, một chút cũng không cảm thấy đỏ mặt.

Mạc Lạc Nghị Phàm vừa nghe thấy thế liền phân phó lái xe phía trước nói: “Quay đầu đến nhà trẻ.”

Xe nhanh quay ngược trở lại, đi sang một con đường khác.

Lâm Duyệt vừa xuống xe, liền hướng nhà trẻ bên trong phóng đi vào, xa xa chợt nghe đến tiếng khóc của đứa nhỏ, trong đó có một tiếng là của tiểu bảo bối nhà nàng.

“Bảo bối, ai đánh con, nói ẹ biết, mẹ thay con đánh lại hắn.” Lâm Duyệt ôm lấy tiểu Thư Tình đang oa oa khóc không ngừng, nhỏ giọng trấn an nói, sau đó ngẩng đầu đánh giá một cô giáo trẻ tuổi đang đứng ngây ngẩn, còn có bên cạnh cô ta là một vị thiếu phụ xinh đẹp.

“Là nó đánh con... Đau quá...” Tiểu Thư Tình vươn cánh tay xưng rất đau ra, giơ đến trước mặt Lâm Duyệt, tay kia thì chỉ vào một đứa nhỏ nam đang ở trong lòng thiếu phụ kia khóc lớn.

Lâm Duyệt tìm nửa ngày cũng không có tìm thấy một chút dấu vết bị đánh nào trên cánh tay tuyết trắng của tiểu Thư Tình, nhưng là nhìn nó khóc thảm như vậy, đành phải làm bộ mà hướng về phía cậu nhóc kia, giả bộ tức giận mắng: “Tiểu bằng hữu, cháu làm sao có thể đánh người chứ? Còn có chị...” Chuyển hướng thiếu phụ: “Chị quản giáo tiểu hài tử nhà chị như thế nào vậy?”

“Uy! Ai nói là Thiên Kỳ nhà tôi đánh người chứ? Rõ ràng là do bảo bối nhà cô động thủ trước!” Vẫn trầm mặc Lâm Tử Hàn không đồng ý hét lên: “Là chính cô không biết dạy dỗ còn nói gì?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Tiểu Phu Nhân Đanh Đá

“Thư Tình nhà tôi nhỏ như vậy, làm sao có thể đánh người chứ!” Lâm Duyệt gặp thái độ không tốt của đối phương, bắt đầu tích cực hưởng ứng.

“Thiên Kỳ nhà tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng đánh người, không phải là người khác động thủ trước, nó nhất định sẽ không động thủ!” thanh âm của Lâm Tử Hàn cũng không nhỏ. Trong khoảng thời gian ngắn, hai vị thiếu phụ đều tự ôm bảo bối của mình, cãi nhau tít bụi.

Cô giáo sợ hãi, nguyên bản tưởng rằng mời phụ huynh đến thì có thể giải quyết tốt một chút, không nghĩ tới, phụ huynh cũng thực là giang hồ, hơn nữa ai cũng không nhường ai.

Như thế lo lắng đánh gãy lời của hai người đang cãi nhau tít bụi kia, lớn tiếng nói: “Tiểu phu nhân, Vương phu nhân, các người cũng không thể ngừng một chút được sao? Nghe tôi kể đầu đuôi sự tình đã.”

“Hừ!” Hai vị nữ tử hừ lạnh một tiếng, xoay mặt không thèm nhìn nhau, tay càng không ngừng trấn an đứa nhỏ không ngừng khóc nháo trong lòng, trông không khác gì hai tiểu hài tử đang khóc nháo kia.

Cô giáo kia thấy hai vị nữ tử đã im lặng lại, cố gắng lấy dũng khí nói: “Sự tình là như thế này, tôi vừa mới thường cho Thiên Kỳ một

đóa hoa hồng nhỏ, Vương Thư Tình thấy được thực thích, liền tiến lên đoạt lấy, kết quả hai đũa liền đánh nhau như vậy...”

“Nghe được chưa? Là Vương Thư Tình nhà cô động thủ trước nha” Lâm Tử Hàn nói mát Lâm Duyệt, đắc ý la lên.

“Như vậy cũng không thể động thủ đánh người chứ?” Lâm Duyệt không phục nói, sau đó dặt tay Thư Tình: “Cục cưng, chúng ta đi, trở về mẹ cho con một xe tải hoa hồng nhỏ, không cần của nó!”

“Một xe tải thì tính cái gì, Thiên Kỳ đừng khóc, trở về mẹ cho con một khu vườn hoa hồng đỏ.” Lâm Tử Hàn không chút nào yếu thế dặt tay tiểu Thiên Kỳ , cũng hướng cửa nhà trẻ đi đến.

Hai tiểu hài tử rất cục cưng vừa lòng mặt giãn ra cười rất vui, cao hứng lại bắt đầu sôi nổi lên, còn nói sẽ tặng đối phương một bông hoa hồng đỏ. Khiến cho hai vị thiếu phụ cãi nhau mặt đỏ tai hồng kia tức giận đến trợn tròn mắt, rất có cảm giác giống như bị lườm gạt.

Cổng nhà trẻ, hai chiếc xe cao cấp cơ hồ chậm rãi dừng lại một chỗ, hai vị nam tử khí suất mê người bước ra khỏi xe, đồng thời nhìn về phía cổng lớn nhà trẻ ngay sau đó một tiểu cô nương chừng 5, 6 tuổi từ trong một chiếc xe nhảy xuống, hưng phấn mà hét lớn ‘mẹ’ với người đang ở cổng lớn nhà trẻ .

Lâm Duyệt nguyên bản là muốn hướng về phía Mạc Lạc Nghị Phàm ngoác ngoác hần, ánh mắt lại bị Tiêu Ký Phàm bên cạnh thu hút mà dán chặt vào, bản chất đam mê soái ca của nàng được dịp dâng trào không chút rụt rè, cười khanh khách hướng phía vị soái ca lần đầu gặp mặt đi đến.

Mà tiểu Thư Tình cũng đã xoay người hướng phía bên kia chạy tới, còn hô lớn ba ba.

“Uy, đó là lão công của tôi, cô nhầm rồi thì phải?” Lâm Tử Hàn thấy nàng đại sắc nữ hướng phía Tiêu Ký Phàm bên người dựa vào, ghen tuông mùi phần khế nhắc nhở.

“Là lão công của chị thì thế nào? Tôi lại thích lão công của người khác đấy.” Lâm Duyệt đùa dai cười, không để ý tới Mạc Lạc Nghị Phàm âm trầm sắc mặt, cố ý chọc ghẹo nàng.

Lâm Tử Hàn tức giận ngút trời, căm giận chuyển hướng tiểu Thư Tình đang chạy tới, há mồm liền kháng nghị nói: “Uy! Anh còn không quản vợ của mình đi?! Anh... Nghị ca ca...? Anh là Lãnh Nghị?” Lâm Tử Hàn kinh hỉ kêu la hướng lòng Mạc Lạc Nghị Phàm bay tới, hai tay vòng qua cổ hấn gắt gao ôm lấy hấn, cho hấn một cái ôm ấp nhiệt tình.

Lúc này lại đổi thành sắc mặt Tiêu Ký Phàm nháy mắt âm trầm xuống, một bên tiểu Thư Tuyết ai thán lắc đầu, giữ chặt tay Tiêu Ký Phàm trấn an nói: “Ai... Ba ba, mẹ còn trẻ, tha thứ mẹ một lần đi.”

Lâm Duyệt thấy chiêu câu dẫn lão công người khác của chị ta so với chính mình inh gấp một trăm lần, hần hển hướng nàng kêu lên: “Chị buông Nghị ca ca của tôi ra! Không được ôm anh ấy!” Chị ta cư nhiên gọi hấn Nghị ca ca? Còn ôm hấn? Bọn họ không chỉ là có quen biết, vẫn là quen biết thâm tình sao ?

“Tôi cứ ôm, muốn ôm, Lãnh Nghị ca ca, em thật lâu không có nhìn thấy anh...” Lâm Tử Hàn kích động ở trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm mồm miệng không rõ nói.

Lâm Duyệt tức giận đến sắp hộc máu, lại chỉ có thể bất đắc dĩ mà lo lắng suông. Mạc Lạc Nghị Phàm giơ tay, đem Lâm Tử Hàn từ trong lòng mình đẩy ra, bình tĩnh nói: “Lâm tiểu thư, tôi nói rất nhiều lần rồi, tôi gọi là Vương Nghị.”

“Em mới mặc kệ anh tên là cái gì Nghị đi, chúng ta thật lâu chưa gặp mặt, tối nay về nhà của em ăn cơm được không, còn tiểu bảo bảo đáng yêu này, bộ dạng thật đáng yêu nha.” Nói xong một tay lấy tiểu Thư Tình từ trên đất ôm lấy, ôm vào trong ngực tinh tế quan sát, ha ha cười nói: “Nguyên lai tiểu nữ oa này là nữ nhi nhà anh a, trời ạ, chúng ta thật có duyên phận nha.”

“Di di, cháu không gọi là tiểu bảo bảo, cũng không kêu tiểu nữ oa, cháu gọi là Vương Thư Tình.” Tiểu Thư Tình vui cười lớn tiếng sửa cho đúng.

Tiểu Thư Tuyết hưng phấn mà kêu lên: “Em kêu Thư Tình? Chị gọi là Thư Tuyết nha.”

“Đúng vậy, thực có duyên phận nha, Thư Tuyết, Thiên Kỳ, mau tới mang Thư Tình muội muội đến trên xe, về nhà chúng ta làm khách đi.” Lâm Tử Hàn thu xếp. Hai tiểu tử kia liền vô cùng cao hứng đem tiểu Thư Tình dẫn đi rồi.

Lâm Tử Hàn thấy Mạc Lạc Nghị Phàm cũng không có muốn tới Tiêu gia làm khách, chuyển hướng Tiêu Ký Phàm, ôm chặt cánh tay hắn nói: “Ký Phàm... Anh cũng rất lâu rồi không có gặp Nghị ca ca đi nha? Mau mời Nghị ca ca cùng tiểu phu nhân đánh đá này về nhà làm khách đi.”

“Ôi! Chị nói ai là tiểu phu nhân đánh đá nha, chị là đại phu nhân đánh đá thì có!” Lâm Duyệt khó chịu kêu lên.

“Hắc hắc, tôi là đại phu nhân danh đá, không ầm ĩ không quen biết nha, tôi thành tâm mời cô đến Tiêu gia làm khách.” Lâm Tử Hàn cào cào tóc ha ha cười gượng nói, cùng một người mẹ nhỏ ầm ĩ lâu như vậy, cũng là rất không nên nha.

Tiêu Ký Phàm ôm chặt lấy người đang nói không dứt Lâm Tử Hàn, cúi đầu dừng ở nàng khẽ cười nói: “Em yêu, em làm sao mà biết bọn anh thật lâu không có gặp mặt chứ?” Nói xong liếc liếc mắt một cái nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Nữ Nhân Bà Tám

“Ai nha, em mặc kệ, anh mau mời một nhà ba người Nghị ca ca đến Tiêu gia làm khách đi.” Cô thật sự là rất hưng phấn, cũng quá tò mò đi, Lâm Duyệt rốt cuộc là dạng nữ nhân như thế nào, có thể hòa tan được băng sơn ngàn năm A Nghị nha, còn nguyện cưới nàng làm vợ, sinh con đẻ cái!

“Nghị, nếu cậu có thể nói lời thoái thác, tôi sẽ không miễn cưỡng cậu” Tiêu Ký Phàm nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, tựa tiểu phi tiểu nói. Bởi vì hắn biết rõ, Mạc Lạc Nghị Phàm không thích náo nhiệt!

“Tôi hôm nay không nghĩ thoái thác.” Mạc Lạc Nghị Phàm nở nụ cười, khi nói ra câu này khiến mọi người đều thực không ngờ nha, đây cũng không giống tính cách của hắn! Lâm Tử Hàn không nghĩ nhiều như vậy, hưng phấn mà kêu một tiếng, kéo Lâm Duyệt liền hướng chiếc xe thương vụ xa hoa đi đến.

Trở lại Tiêu gia, tiểu Thư Tuyết mang theo hai vị hài tử nhỏ nhỏ chơi ở trong hoa viên, Lâm Tử Hàn lại lôi kéo Lâm Duyệt tránh ở trong phòng hỏi thăm mọi thứ, đem những thắc mắc trong đáy lòng bản thân hỏi đi ra.

Lâm Duyệt bị cô ấy hỏi sững sốt lại là sững sốt, bởi vì nàng cái gì cũng không biết, cái gì đều đáp không được.

Lâm Tử Hàn nóng nảy, lớn tiếng nói: “Ai nha, em trực tiếp nói cho chị biết em cùng Lãnh Nghị như thế nào mà có thể quen biết, thế

nào mà có thể ở cùng một chỗ, sau đó thì thế nào...”

“Tiêu phu nhân!” Lâm Duyệt nhin không được đánh gãy lời nói không ngớt của cô, nhìn cô nói: “Chị mới bao nhiêu tuổi nha? Liên bà tám như vậy?” Xem bộ dáng của cô, nhiều lắm cũng 26 hoặc 27 là cùng? Nữ nhi đều đã năm sáu tuổi, khẳng định cũng không phải loại nữ nhân thiện nam tín nữ gì! Nhưng lại bát quái như vậy.

“Này... Bà tám cùng tuổi không liên quan nha.” Lâm Tử Hàn cười hắc hắc nói: “Chị là thật sự rất muốn biết Lãnh Nghị làm thế nào mà yêu phải em, lúc trước Tử Y ra sức dùng toàn bộ chiêu thức của bản thân, cũng không có đổi lấy được anh ấy liếc mắt nhìn một cái, ha ha... Rất kỳ quái...”

“Tử Y là ai?” Lâm Duyệt đột nhiên hỏi, rõ ràng thực cảm thấy hứng thú đối người này.

“Nó... Là em gái của chị, ba năm trước đây lấy việc trêu chọc Lãnh Nghị làm trò vui, bắt quá em thả lỏng tâm tình nha, nó chẳng qua là thích Lãnh Nghị, cũng không có yêu anh ấy.” Lâm Tử Hàn dè dặt cẩn trọng giải thích nói.

“Thích cũng không được!” Lâm Duyệt theo bản năng kêu lên, bắt kể cô ta là ai đi nữa , dám trêu chọc Nghị ca ca của nàng, sống nhất định cũng không được yên thân nha?

Lâm Tử Hàn sửng sốt, không nghĩ tới ghen tuông của nàng lại lớn như vậy , nhìn nàng ha ha nở nụ cười, nói: “Thân ái, em yên tâm đi, nó đã lập gia đình.”

Cái này còn nghe được chút! Lâm Duyệt cuối cùng cũng gỡ bỏ sầu đau, còn tưởng rằng lại là nữ nhân ái mộ Nghị ca ca nhà nàng

xuất hiện chứ. Nguyên lai người ta đã lập gia đình nha.

“Hiện tại có em thể nói cho chị biết chuyện xưa của hai người rồi chứ?” Lâm Tử Hàn nịnh nọt cười nhìn nàng, cười tủm tỉm nói.

Lâm Duyệt hắc hắc cười gượng nói: “Tôi đã không còn nhớ rõ, chị vẫn là tha cho tôi đi, nếu không chị hỏi Nghị ca ca đi.”

“Nghị ca ca mới không thèm nói cho chị biết nha” Lâm Tử Hàn đồ đồ cái miệng nhỏ nhắn tức giận nói, nhận thức hẳn lâu như vậy, tổng cộng cũng chưa nói qua mấy chục câu, nhưng lại là thời điểm ở cưới cùng một mái nhà với cô nữa chứ. Cô cũng không tin tưởng Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ cùng cô nói những chuyện bà tám này.

“Nếu không chị nói cho tôi biết về chuyện chị cùng Tiêu thiếu gia đi, tôi cũng thích nghe tám chuyện.” Lâm Duyệt áy náy chớp hai mắt, nhận thấy nên đồ thừa snag người khác thì vẫn hay hơn ?

Quả nhiên, Lâm Tử Hàn đột nhiên cứng lại, nhìn nàng ha ha nở nụ cười, không được tự nhiên mở miệng nói: “Chị... Cái kia, hay là thôi đi.” Muốn cô nói ra, cô năm đó vì đào hôn đến khách sạn đi tìm vịt chết, còn ép buộc Tiêu Ký Phàm trở thành vịt chết cao cấp ư, không phải là muốn giết người chứ??

“Là vậy đi, chuyện quá khứ hay là thôi đi, ha ha.” Lâm Duyệt vì bản thân thông minh hơn người mà vui sướng không thôi, cuối cùng là có lý do đem lòng siêu cấp hiếu kỳ của chị ta đè nén xuống dưới.

Nàng căn bản cũng không biết nên làm thế nào để nói ra chuyện xưa của nàng và Mạc Lạc Nghị Phàm, bởi vì lý do bọn họ ở cùng một chỗ thực quá mức buồn cười, đến ngay cả chính nàng cũng cảm giác mình đang nằm trong mộng nữa là.

“Chán ghét, đứa nhỏ này sao lại phá hư như vậy chứ!” Lâm Tử Hàn chu cái miệng nhỏ nhắn, tức giận mắng, chọc Lâm Duyệt một trận cười ha ha.

Trong thư phòng lầu hai, Tiêu Ký Phàm cẩn trọng xem kỹ hình khắc con rắn trên vòng cổ, trầm ngâm sau một lúc lâu, ngẩng đầu. Nhìn chăm chú vào Mạc Lạc Nghị Phàm nói: “Nếu tôi không có nhớ lầm, thì hình ảnh này là biểu tượng của gia tộc Dĩ Mã Lợi La lòng lấy ITALY.”

“Dĩ Mã Lợi La?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhu mi, kinh ngạc nhìn lại Tiêu Ký Phàm, gia tộc Dĩ Mã Lợi La này hẳn có biết quá, gia tộc Dĩ Mã Lợi La thanh danh hiển hách ở Italy, sản nghiệp của gia tộc này cơ hồ trải rộng ở Italy, khống chế 60% lượng dầu mỏ xuất khẩu ở Italy, tộc trưởng Daniel – Dĩ Mã Lợi La là giáo mục của Nors Terra, 3 năm trước giao thiệp với giới chính trị, trở thành bộ trưởng bộ tài nguyên của Italy, trong vòng nửa năm ngắn ngủn, tài sản của gia tộc mở rộng gần gấp đôi, là tỷ phú quen thuộc trong thương giới toàn cầu.

“Đúng vậy, một gia tộc thế mạnh cực kỳ lớn. Nếu vòng cổ cùng hẳn có liên quan thật, cậu nhất định phải cẩn thận một chút khi làm việc.” Tiêu Ký Phàm nghiêm trang nhắc nhở nói.

“Ân.” Mạc Lạc Nghị Phàm gật đầu một cái, mối quan hệ lợi hại này hẳn vẫn luôn ý thức rõ.

“Người thần bí kia muốn cậu đem vòng cổ giao cho người trong ủy viên quốc hội, nhất định là có liên quan chặt chẽ đến chính phủ Trung Quốc, có lẽ là tin tức trong vòng cổ có liên hệ đến vận mệnh của Trung Quốc đó” Tiêu Ký Phàm ngả người dựa hẳn vào sofa, cân nhắc mở miệng nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm liếc Tiêu Ký Phàm, nói: “Mà tôi lại cảm thấy việc này cũng mất trí nhớ có liên quan, lúc trước khi người thần bí kia giao cho tôi, đã từng nhắc tới, ông ấy mất đi một phần trí nhớ.”

“Ông ta có nói nguyên nhân vì sao lại giao chuyện này cho cậu đi làm hay không?” Tiêu Ký Phàm hỏi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Vì Yêu Buông Tha Hết Thủy

Mạc Lạc Nghị Phàm suy nghĩ hồi lâu , chi tiết nói: “Ông ấy nói tin được tôi, ông ấy nói chi tiết về tôi cho thấy đã để ý từ lâu. Còn có một chút trọng yếu chính là, ông nói nguyên bản là muốn nhờ Lãnh Phong giúp ông ta làm việc này, đáng tiếc Lãnh Phong đã chết.”

Tiêu Ký Phàm giật mình khiếp sợ, cái tên Lãnh Phong này khiến trái tim hắn hung hăng đau nhói, tên này vốn đã hoàn toàn bị hắn lãng quên. Sống trên đời, hắn là Tiêu Ký Phàm, chính là Tiêu Ký Phàm!

“Theo điểm này mà nói ẩn tình trong vòng cổ cùng vận mệnh Trung Quốc quốc có liên quan là hợp lý.” Mạc Lạc Nghị Phàm khẽ cười một tiếng nói, Lãnh Phong chính là người Trung Quốc, mà Mạc Lạc Nghị Phàm chỉ có thể xem như nửa người Trung Quốc mà thôi!

Lãnh Phong trà trộn vào giới xã hội đen 20 năm, là sát thủ hàng đầu, nhưng không ai biết tâm huyết cùng đạo nghĩa của hắn, bởi vậy người thần bí mới có thể tin tưởng hắn như vậy, đối với việc hắn chết mới có thể đau buồn như vậy!

“Nghị, nếu không muốn nhiều chuyện, tốt nhất đem vòng cổ dựa theo người thần bí ủy thác giao cho Mã Sĩ Kiệt, sau đó rời khỏi trận tranh đoạt này.” Tiêu Ký Phàm thở dài một tiếng khuyên nhủ.

Mạc Lạc Nghị Phàm cúi đầu, trầm ngâm một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Tôi chỉ muốn biết rõ ràng, Lâm Duyệt bị mất trí nhớ có

phải có liên quan đến chuyện này hay không.” Hấn cũng không muốn dây dưa nhiều với bọn xã hội đen làm gì, bởi vì hấn đã không còn là người nhiệt huyết dâng trào 3 năm trước đây nữa rồi, một Mạc Lạc Nghị Phàm độc thân!

Năm đó thời điểm Lãnh Phong muốn bởi vì Lâm Tử Hàn mà rời khỏi hắc đạo, hấn thậm chí cảm thấy hấn quá mức yếu đuối, bản tính lệch khỏi quỹ đạo. Hiện tại rất cực cảm nhận được tâm tình năm đó của hấn.

Con người thật là có thể vì yêu buông tha cho hết thảy, vì Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình, hấn nguyện ý bước theo đường lui của Tiêu Ký Phàm, buông tha cho sự ham mê cùng cố chấp gì đó của bản thân, rời khỏi hắc đạo! Chỉ cần vợ và con gái của hấn có thể hạnh phúc sinh sống trên đời là tốt rồi.

Tiêu Ký Phàm không đồng ý mở miệng nói: “Lâm Duyệt là con gái của Owen – Morgan, cô ấy mất trí nhớ nhất định là do Morgan tạo thành, còn cần đi thăm dò sao?”

“Owen – Morgan hai năm trước cũng đã ly kỳ mất tích, hơn nữa ông ấy không có lý do gì để đối xử với con gái của mình như vậy.” Đây là điều mà Mạc Lạc Nghị Phàm thấy khó hiểu nhất, Lâm Duyệt cố tình chính là không nhớ rõ hấn cùng tiểu Thư Tình, những chuyện khác đều không có quên.

“Chuyện này liên quan đến rất nhiều người, rất khó tra rõ ràng.”

“Tôi sẽ cẩn thận một chút.” Mạc Lạc Nghị Phàm cười cười nói, hấn tin tưởng bản thân nhất định có năng lực đem sự tình điều tra rõ ràng.

Tiêu Ký Phàm nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Có một người cậu có thể đi thỉnh giáo hấn, Lâm Trúc! Những chuyện xảy ra trước đây trong giới hắc đạo ông ta đều biết tương đối rõ.” năng lực của Lâm Trúc, Tiêu Ký Phàm vẫn là rất bội phục, năm đó ít nhiều vẫn là ông ấy hấn cứu, hấn mới có thể sống lại.

“Nếu quả thực cần thiết, tôi sẽ đi thỉnh giáo hấn.” Mạc Lạc Nghị Phàm gật đầu một cái, cũng tin tưởng Lâm Trúc hấn là có năng lực hiểu rõ chuyện này hơn bản thân mình.

Ăn cơm chiều xong, bốn người ngồi ở trong phòng khách hàn huyên một hồi, Mạc Lạc Nghị Phàm liền đứng dậy tính trở về.

“Chị Quý , gọi ba tiểu tử kia xuống đây đi.” Lâm Tử Hàn nói với chị Quý ở phía sau, chị Quý gật đầu một cái, liền chạy đến trên lầu. Chỉ chốc lát sau, tiểu Thư Tuyết liền dẫn hai tiểu minh tinh ồn ào náo nhiệt kia đi xuống.

Tiểu Thư Tình chạy đến ôm chân Mạc Lạc Nghị Phàm, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Ba ba, con cũng không thể không về nhà được sao?”

“Không thể!” Mạc Lạc Nghị Phàm một phen ôm lấy thân mình nhỏ của nó, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Nghị ca ca, anh để cho nó ở đây chơi hai ngày đi, bảo bố nhà tôi cũng có bạn để chơi..” Lâm Tử Hàn kéo góc áo Mạc Lạc Nghị Phàm làm nũng nói. Chọc sắc mặt Tiêu Ký Phàm trầm xuống, một tay kéo nàng ôm về bên người, không cho nàng gần nam nhân khác.

“Ba ba, con còn muốn chơi cùng tiểu bảo bảo.” Tiểu Thư Tuyết đã ở một bên kêu gào.

Lâm Duyệt hi hi cười đánh giá bộ dạng như thiên sứ của tiểu Thư Tuyết, dụ dỗ nói: “Lần sau lại chơi tiếp được không, hôm nay buồn ngủ rồi nga, ngoan ha.”

“Nga.” Tiểu Thư Tuyết ngoan ngoãn nga một tiếng, Lâm Duyệt liền nắm tay tiểu Thư Tình, cùng Mạc Lạc Nghị Phàm đi ra khỏi phòng. Một nhà ba người ngồi vào xe, Lâm Tử Hàn ở ngoài cửa kính xe xua tay nói: “Nghị ca ca thân mến, Duyệt Duyệt thân mến, tiểu Thư Tình thân yêu, lần sau nhất định phải đến đấy nha.”

“Di di, cháu ngày mai sẽ đến!” Tiểu Thư Tình lớn tiếng tuyên bố nói, lưu luyến không rời nói lời từ biệt với mấy bạn nhỏ của nó.

Xe đi ra khỏi Tiêu gia, chạy vút trong màn đêm, thật vất vả mới có thể nghe tiểu Thư Tình ríu ra ríu rít nói xong chuyện tình liên quan đến hai vị bảo bối kia của Tiêu gia. Rót cục cũng đến phiên nàng mở miệng, nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn đang trầm mặc nói: “Nghị ca ca, nữ nhân ngây thơ kia là bạn của anh sao?”

Mạc Lạc Nghị Phàm quay mặt lại, nhìn nàng hỏi: “Cái nào?”

“Chính là thiếu phu nhân Tiêu gia nha, còn có... Lâm Tử Y.” Lâm Duyệt do dự một chút hỏi. Xem bộ dáng của thiếu phu nhân Tiêu gia, tựa hồ rất thân thiết với Mạc Lạc Nghị Phàm, nàng thật cảm thấy rất hiếu kỳ về mối quan hệ của Mạc Lạc Nghị Phàm cùng chị em Lâm Gia

“Các nàng...?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhíu mi, trầm mặc xuống, hỏi tưởng lại từng chút từng chút chuyện có liên quan đến chị em nhà

họ Lâm năm đó. Thật lâu sau sau mới cười khẽ: “Anh đã ba năm không có gặp bọn họ rồi.”

Hắn trả lời có điểm ông nói gà bà nói vịt, nhưng lại là Lâm Duyệt thích nghe, khoe miệng của nàng nhếch lên, lộ ra tươi cười vui sướng. Mặc kệ Lâm Tử Y là ai, trước đây cùng Mạc Lạc Nghị Phàm phát sinh cái gì, tựa hồ cũng không trọng yếu nữa rồi.

Bởi vì người hắn yêu, từ đầu đến cuối liền chỉ có một người, đó là vợ trước của hắn, mẹ của tiểu Thư Tình.

“Nghị ca ca, nếu có người ác ý giả mạo em, làm mẹ tiểu Thư Tình, người sẽ thế nào?” Lâm Duyệt đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, dùng ngữ khí vui đùa hỏi.

Mạc Lạc Nghị Phàm lại nghiêm trang mở miệng: “Anh sẽ giết cô ta.” trong lòng Lâm Duyệt lập bộp nhảy dựng, nháy mắt đã lạnh toát cả người. Tình yêu của hắn đối với vợ trước, cư nhiên đến tận mức này sao?

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Gian Kế Thực Hiện Được

“Anh sẽ giết cô ta.” Những lời này như ma rủa mà trần trọc trong đáy lòng Lâm Duyệt, nàng biết, một ngày còn chưa đem danh hiệu Cameron phu nhân trả lại cho Diệp Giai, tòng nàng là không được yên ổn.

Nhưng là, Mạc Lạc Nghị Phàm nhận định nàng, thế nào cũng không chịu tin tưởng lời của nàng. Nàng nên làm cái gì bây giờ đây? Cũng không thể vô sỉ như vậy chiếm lấy hãn cả đời đi.

Từ trường học đi ra, Lâm Duyệt ngồi ở bên trong xe thương vụ luôn luôn rối rắm vấn đề này, ở khi xe sắp chuyển thượng sang đường về Bàn Sơn biệt thự, nàng đột nhiên quát to một tiếng, nói: “Dừng xe! Mau dừng xe!”

“Thiếu phu nhân có chuyện gì sao?” sau khi xe vững vàng dừng lại, lái xe quay đầu cung kính hỏi.

“Ân....” Lâm Duyệt cũng không rõ ràng lắm bản thân mình vì sao muốn gọi hãn dừng xe, nghĩ nghĩ sau đó bịa chuyện nói: “Tôi muốn đi tiểu, toàn thể các người xuống xe đi.”

“Nhưng là....” Tứ phía nam tử hai mặt nhìn nhau, ở trên xe đi tiểu?” Thiếu phụ nhân, tôi đưa ngài đến nhà vệ sinh công cộng phụ cận đi.”

“Không cần, tôi sắp không chịu được nữa rồi, nhanh xuống xe, đưa tôi cái túi to thì tốt rồi!” Lâm Duyệt oa oa gọi bậy, trên mặt cố ý toát ra vẻ mặt một cỗ thống khổ không chịu nổi: “Nhanh chút....!”

Thấy bốn gã nam tử không phản ứng, tay lại giả bộ cởi quần ra, mấy nam tử bị dọa đến cuống quýt hướng cửa xe chạy đi. Còn không quên thay nạng đem cửa đóng lại.

Gian kế thực hiện được Lâm Duyệt mở cửa sổ, mệnh lệnh tập thể bọn họ mặt quay mặt vào sát bên đường bên kia, rất nhanh nhảy về phía trước, cầm tay lái đạp mạnh chân ga, xe nhanh chóng vút lên phía trước. Thời điểm bốn gã nam tử phục hồi tinh thần lại, xe đã bay đi rất xa, đuổi theo một đoạn đường, liền bắt đắc dĩ dừng lại, cả bọn lộ ra bộ dáng thật bất đắc dĩ.

Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, kế tiếp sẽ có chuyện gì đang đợi bản thân mình, đem thiếu phu nhân đánh mất, phỏng chừng thiếu gia nhà bọn họ sẽ không tha thứ cho bọn họ đi!

Lâm Duyệt liệu mạng lái xe trực tiếp đến dưới lầu Viễn Vọng, đem xe đứng ở một chỗ khó bị phát hiện, mắt nhìn chăm chăm vào cửa gara.

Còn có 10 phút nữa là đến thời gian tan tầm, Diệp Tường Phi khẳng định sẽ từ bên trong đi ra, cũng không biết hẳn hôm nay có đi xem Diệp Giai không? Hi vọng sẽ đi đi, Lâm Duyệt ở trong lòng cầu nguyện.

Nhấn nại đợi 15 phút sau, quả nhiên nhìn đến xe Diệp Tường Phi đi ra, Lâm Duyệt vội vàng không ngừng đuổi theo, gắt gao nhìn chăm chăm xe Diệp Tường Phi mắt cũng không giám nháy.

Được một đoạn đường, Diệp Tường Phi đem xe dừng ở trước mặt một gian cửa hàng bán hoa, mua hai bó hoa hồng, mang đặt ở ghế sau xe, tiếp tục lái xe đi về phía trước. Nhưng là, con đường mà hắn đang đi đây rõ ràng là tới bệnh viện, chẳng lẽ hôm nay hắn không đo thăm Diệp Giai sao?

Thật vất vả mới thoát khỏi bốn cái đuôi kia, Lâm Duyệt không nghĩ lỡ mất đi cơ hội ngàn năm kia, nên tiếp tục nhẫn nại theo dõi. Diệp Tường Phi quả nhiên là đi bệnh viện, xuống xe ra phía sau ôm một bó hoa hồng trong đó rồi đi vào, Lâm Duyệt đành phải đứng ở bên xe kiên nhẫn chờ.

Đang lúc nhàm chán, di động đột nhiên vang lên, lấy ra vừa thấy là Mạc Lạc Nghị Phàm gọi tới, nghĩ rằng nhất định là khởi binh vấn tội đến đây. Đành phải đánh gãy lời nói trước: “Nghị ca ca, em biết sai lầm rồi, em chỉ muốn thử cảm giác lái xe mà thôi, nhất định sẽ mau chóng trở về.”

“Em có biết hành vi này rất nguy hiểm không?” Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh lùng trách cứ nói.

Lâm Duyệt nỗ lực giả bộ một bộ vô tội bộ dáng, nói: “Em biết, em sẽ cẩn thận, Nghị ca ca em đang lái xe, trước như vậy đi.” Nói xong cuống quýt cúp điện thoại, sợ hắn lại hỏi nhiều, bởi vì nàng đều không phải là người biết nói dối giỏi gì.

Nhàm chán đợi ước chừng nửa giờ xong, Diệp Tường Phi rút cục cũng đi ra, Lâm Duyệt chấn động mạnh, lập tức khởi động tinh thần tỉnh táo. Chờ hắn khởi động xe xong, gắt gao theo đi lên.

Lộ trình lần này chút quen, Lâm Duyệt trong lòng lại một trận mừng thầm, tuy rằng nàng không có nhớ kỹ đường đi, nhưng nàng

nhớ rõ Diệp Giai ở trong một biệt thự vùng ngoại ô.

Bởi vì không có cô ý chạy lòng vòng, cho nên mới nửa giờ đi đã đến Thủy Loan biệt thự. Đã biết đại khái chỗ ở, Lâm Duyệt đem xe dừng ở ven đường cách khá xa nơi Diệp Giai ở, nhìn Diệp Tường Phi ôm hoa hồng đi vào.

Diệp Tường Phi không có bao nhiêu lâu liền đi ra, lái xe rời đi. Cánh cửa biệt thự mở hé lại đóng lại lần nữa, trong bóng đêm, biệt thự này trông như một tòa thành chết chóc, không có chút sinh khí.

Lâm Duyệt đi xuống xe, lén lút vòng quanh tường vây xoay quanh biệt thự, ý đồ có thể tìm được chỗ nào có thể nện vào biệt thự, đáng tiếc tìm nửa ngày cũng không có tìm được.

Tinh tế quan sát một chút bài trí của biệt thự, phòng của Diệp Giai hẳn là căn phòng duy nhất mở đèn kia đi? Lâm Duyệt nghĩ thế. Cúi đầu tìm một chút, nhặt lên một hòn đá nhỏ vụng trộm hướng cửa sổ kia ném tới, nàng suy nghĩ, nếu Diệp Giai còn có thể đi được, nghe được thanh âm sau đó nhất định sẽ đi ra xem có chuyện gì.

Hòn đá nhỏ va vào cửa sổ phát ra một tiếng 'đing' đợi hồi lâu không thấy có động tĩnh gì, như thế Lâm Duyệt tìm hòn đá nhỏ thứ hai và tiếp tục. Rốt cục, dưới ngọn đèn hôn ám có bóng người ở chóp lên, một nữ tử thanh xuân thông thả đi ra ban công, dùng đèn pin chiếu bên ngoài tính nhìn xem là chuyện gì xảy ra.

"Là em, Lâm Duyệt!" Lâm Duyệt cố ý hạ giọng, thấp giọng hô với cô.

Diệp Giai sửng sốt một chút, kinh ngạc đem đèn pin của mình xoay đến người Lâm Duyệt, dưới ánh sáng trắng, cô nhìn thấy khuôn mặt giống mình như đúc kia. Kinh ngạc qua đi, thay vào đó là ý cười thư thái, xoay người đi vào phòng ngủ, đi ra trên tay mang theo một cái dây thừng, lão luyện đem một đầu cột vào một cây cột xong, một đầu còn lại ném tới dưới chân Lâm Duyệt, ý bảo nàng theo dây thừng leo lên.

Lâm Duyệt kinh ngạc trừng mắt nhìn dây thừng bên chân, không phải chứ? Muốn nàng bám vào dây thừng leo lên sao? Cao như vậy nàng còn chưa cố thử leo qua bao giờ nha đúng là khiêu chiến người ta nha. Ngẩng đầu nhìn đến bộ dáng bức thiết của Diệp Giai, khẽ cắn môi nắm lấy dây thừng, thử thử cảm thấy đủ ổn sau đó bắt đầu chậm rãi hướng phía trên leo lên.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Trở Thành Quá Khứ

Đại chiến hơn mười hiệp sau, cuối cùng thành công từ trên mặt đất tiến đến lầu hai, Diệp Giai bởi vì đứng quá lâu, có chút duy trì không được dùng hai tay chống lên lan can, nhẹ nhàng mà thở phì phò.

Hai người trong lúc đó nhất thời đều im lặng, Lâm Duyệt thấy cô khó chịu, liền nói: “Chị vẫn nên đi vào nằm nghỉ thì tốt hơn.” Sau đó giúp đỡ cô hướng bên trong giường lớn đi đến. Diệp Giai nằm lại trên giường, nhất thời cảm thấy dễ chịu hơn, nhìn chằm chằm nàng nghi hoặc hỏi: “Em vì sao lại tới đây?”

Vẫn luôn nhìn bên ngoài ban công Lâm Duyệt lại cười nói: “Chị trang bị thật đầy đủ hết mọi thứ, chẳng lẽ luôn luôn vào thời điểm này có thể dùng phương pháp giống như tôi để chuồn đi êm đẹp sao ? “

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Giai đỏ lên, ngượng ngùng nở nụ cười, nói: “Tường Phi không biết dùng phương thức này đi lên, lúc mà thân thể chị vẫn còn bình thường, dùng phương pháp này nửa đêm chuồn đi ra ngoài, ở xung quanh dạo một vòng sau lại trở về, bởi vì chị sợ bác Chung sẽ phát hiện ra.”

“Bọn họ vì sao không cho chị đi ra ngoài?” Lâm Duyệt tò mò hỏi.

Diệp Giai do dự một chút, cân nhắc có nên nói cho nàng biết chuyện của mình hay không, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Em là

hỏi Tường Phi sao? Anh ấy lo lắng thân thể chị không tốt.” Cô cười đến thực chua xót, trên thực tế thật là như vậy sao? Chính cô cũng thực hoài nghi!

“Chị ở trong này ngây ngốc bao lâu rồi?” Lâm Duyệt nhẹ giọng hỏi, nín thở đợi câu trả lời của cô.

“Bản thân chị đã không còn nhớ rõ nữa, bắt quá Tường Phi nói cho chị biết là hai năm.” Diệp Giai nhìn nàng, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, trên thế giới này, cư nhiên sẽ có người có bộ dạng giống nhau như vậy sao?

Trong lòng Lâm Duyệt đau đớn một chút, vợ của Mạc Lạc Nghị Phàm đúng là biến mất hai năm trước, mà thật không ngờ lại bị Diệp Tường Phi dấu ở chỗ này .

“Tại sao em lại tới nơi này?” Diệp Giai chuyển động cặp mắt to linh động kia, tò mò hỏi, hai năm đến nay, trừ bỏ Diệp Tường Phi, vốn không có người thứ hai xuất hiện tại nơi này.

Lâm Duyệt không được tự nhiên cười cười, nói: “Em là vụng trộm theo dõi Diệp tổng đến đây, chị trăm ngàn lần đừng nói cho anh ta biết nga, không thì anh ta sẽ giết em mất.” Nàng thật sự không dám tưởng tượng ra thời điểm Diệp Tường Phi biết bản thân theo dõi hần, sẽ phản ứng như thế nào ?

“Yên tâm đi, chị sẽ không nói cho anh ấy biết.” Diệp Giai mỉm cười hứa hẹn nói, bởi vì cô cũng rất muốn nhìn thấy nàng, nghĩ muốn lý giải những thắc mắc của mình, muốn từ trong miệng của nàng nghe được những chuyện về thế giới bên ngoài, có phải cũng giống như Diệp Tường Phi nói hay không.

“Nghe nói em làm ở Viễn Vọng, trong công ty chơi vui chứ?” thời điểm Diệp Giai hỏi câu này, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ, giống như khát vọng của một cô tiểu thư 20 tuổi.

Lâm Duyệt nhìn đến bộ dáng này của cô, không biết nên đáp lại thế nào mới thật thích hợp, đi làm ở Viễn Vọng, trước khi Diệp Tường Phi trở về quả là chơi rất vui, rất hạnh phúc nha. Hiện thời.... Kỳ thực cũng không phải khổ sở gì, chẳng qua là nàng sợ hãi nhìn thấy Diệp Tường Phi, bởi vì ánh mắt phức tạp của hắn, tâm tình lại hay thay đổi khiến cho nàng thấy thực là áp lực nha.

“Hoàn hảo....” Cuối cùng, nàng đáp cho Diệp Giai hai chữ này.

Hai người tuy rằng mới là lần thứ hai gặp mặt, lại cảm giác hết sức thân thiết, có lẽ là do nhìn đối phương cũng như chính mình đang soi gương chẳng, có những thứ thật là kỳ diệu đó là duyên phận.

Hai người có giây phút trầm mặc ngán ngùi, Lâm Duyệt đột nhiên ngẩng mặt nhìn cô nói: “Chẳng lẽ chị không muốn hỏi em về chuyện của chồng và con gái chị sao?”

“Chị muốn....” Diệp Giai khẩn cấp gạt đầu: “Từ lần trước nghe em nói qua những lời này, mỗi ngày chị đều cầu Tường Phi nói cho chị biết tình hình thực tế, nhưng anh ấy luôn không muốn nói.”

“Đó là bởi vì anh ta hiểu làm Nghị ca ca!” Lâm Duyệt lớn tiếng nói. Diệp Giai giơ ngón tay đặt ở trên môi của nàng, sau đó chỉ chỉ vào cửa, ý bảo nàng nhỏ giọng một chút, sau đó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Lâm Duyệt ý thức được bản thân quá kích động, vội hạ giọng, tiếp tục nói: “Diệp tổng cho rằng bệnh của chị là do Nghị ca ca làm hại, anh ta hận Nghị ca ca, cho nên mới đem chị dẫu ở đây.”

“Nghị ca ca?” Diệp Giai nhíu mi, vẻ mặt nghi hoặc.

“Mạc Lạc Nghị Phàm – Cameron, chị thật sự đã không thể nhớ rõ người này sao?” Lâm Duyệt dừng ở cô hỏi.

“Không nhớ rõ, sự tình trước kia chị cơ hồ cũng không nhớ rõ.” Diệp Giai xin lỗi mở miệng nói, trước kia bản thân cô rốt cuộc trải qua những chuyện gì, cô thật sự rất ngạc nhiên!

Lâm Duyệt sau một lúc lâu do dự, thẳng đến khi Diệp Giai nhìn không được thúc giục mới nghiêm cẩn mở miệng nói: “Hai người trong lúc đó đã từng phát sinh chuyện gì thì em không biết, chính là đột nhiên có một ngày... Em bị người ta đưa đến biệt thự của Mạc Lạc Nghị Phàm, thành phu nhân của anh ấy, cũng là mẹ của một đứa bé 2 tuổi.”

“Ý của em là anh ấy đã nhận nhầm người?” Diệp Giai kinh hãi trừng mắt nhìn nàng.

“Đúng vậy.” Lâm Duyệt gật đầu: “Mạc Lạc Nghị Phàm nhận định em chính là vợ của anh ấy, đã đi tìm em hai năm, đối với người vợ đã mất tích của mình anh ấy vẫn còn tình cảm rất sâu đậm, căn bản không phải như Diệp tổng nghĩ đâu, chị nhất định không nên hiểu lầm theo anh ta.” Nhớ tới ánh mắt luôn mang theo ưu thương của Mạc Lạc Nghị Phàm, nhớ tới nhu tình mỗi ngày hán đối với bản thân mình, nàng liền cảm thấy Diệp Giai thật hạnh phúc, Mạc Lạc Nghị Phàm thật đáng thương!

Diệp Giai nhẹ nhàng khẽ động khóe môi, lộ ra nụ cười chua sót, khẽ thở dài: “Mặc kệ anh ấy đối với chị thế nào, đều đã là quá khứ rồi, đều đã bị chị lãng quên rồi.”

“Nhưng là anh ấy lại không quên được chị!” Lâm Duyệt lo lắng nói.

Diệp Giai dừng ở nàng thật lâu, hỏi: “Vì sao em lại cứ như vậy khẳng định người kia chính là chị chứ?”

“Bởi vì em không có mất trí nhớ, biết rõ ràng bản thân mình có kết hôn sinh con hay không, mà chị, Diệp tổng nó ba năm trước đây chị bị một sát thủ bắt đi, một năm sau thời điểm tìm được chị, chị đã bị bệnh, hơn nữa đã yêu người sát thủ kia rồi.”

“Người sát thủ mà em nói chính là Mạc Lạc Nghị Phàm sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Duyệt gật đầu, lập tức nói: “Có lẽ sau khi chị nhìn thấy anh ấy, có thể nhớ ra được gì đó, em không tin một khi đã yêu nhau sâu đậm như vậy mà lại có thể dễ dàng quên đi đối phương được.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Không Có Quên

“Chị không có quên anh ấy.” Diệp Giai đột nhiên kích động nói, nhất thời kích động liền nặng nề mà ho lên. Lâm Duyệt vội vàng lấy ly nước giúp cô uống xong, thế này mới tốt hơn chút. Nhưng là trong mắt cô lại dâng lên một màn lệ mỏng, cưỡng chế cảm giác đau lòng nhìn lên trần nhà : “Kỳ thực chị vẫn đều không có quên anh ấy, cơ hồ từng mỗi buổi tối chị đều mơ thấy anh ấy....”

“Trong mộng anh ấy nhất định rất tuấn tú, rất lãnh khốc, đúng không?” Lâm Duyệt gượng ép cười cười.

“Đúng vậy.” Diệp Giai gạt đi bi thương trong mắt, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Toàn thân tản mát ra sự cao quý khiến người ta không dám đến gần, tuy rằng không thấy rõ mặt anh ấy, nhưng có thể cảm giác được ánh mắt anh ấy rất lạnh lùng lại mang theo ưu thương. Chậm rãi hướng phía chị đi tới, nhưng là khi mà chị sắp cầm được tay anh ấy, phía sau anh ấy lại xuất hiện một con rồng lửa miệng há lớn đầy máu me, không lưu tình chút nào đem chị nuốt vào trong bụng....”

Lâm Duyệt không tự chủ được giơ tay vỗ vỗ tay cô, biết vậy một trận tóc gáy dựng lên, kinh ngạc nhìn cô,

Diệp Giai thấy nàng bị dọa, mỉm cười nói: “Em đừng sợ hãi, chẳng qua chỉ là mộng mà thôi, nó đã theo chị hơn 2 năm rồi”

“Chị nhớ anh ấy sao?” Lâm Duyệt dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Nhớ.” Diệp Giai ngược ngùng cười cười, nói: “Chị vẫn đều cảm thấy bản thân mình thật chung tình nha, lại có thể động tâm với một anh nhân huyển hoặc chỉ xuất hiện ở trong mộng, lại không thể tưởng được, nguyên lai anh ấy thực sự có tồn tại.”

Lâm Duyệt nhìn không được cầm lấy tay cô, nhìn về mặt thống khổ của cô nói: “Chị yên tâm đi, em sẽ giúp chị trở lại bên cạnh Mạc Lạc Nghị Phàm .”

“Em thương anh ấy sao?” Diệp Giai đột nhiên hỏi,.

“Ai?” Lâm Duyệt sửng sốt.

“Mạc Lạc Nghị Phàm — Cameron.” Diệp Giai nghiêm trang nhìn nàng, thấy nàng một mặt ngạc nhiên, rộng lượng mở miệng nói: “Bệnh của chị mãi không thể tốt lên được, cho dù là gặp được anh ấy, cũng chỉ có thể là lại hại anh ấy, liên lụy anh ấy.”

Lâm Duyệt rốt cục đã hiểu ý tứ của cô, nếu cô ấy yêu Mạc Lạc Nghị Phàm, như vậy cô có thể lựa chọn tiếp tục ở nơi này, thẳng đến ngày nào đó ra đi. Lâm Duyệt trong lòng đau xót, cảm động thiếu chút nữa rơi lệ. Tim chấn động, kiên quyết nói ra hai chữ: “Không thương.”

“Vì sao?” Diệp Giai có chút khó có thể tin hỏi, nam nhân ưu tú như vậy, nàng thật sự không thương sao? Nếu quả có người có thể thay thế hạnh phúc của cô, có thể thay thế cô mang lại hạnh phúc cho người trong mộng kia, như vậy, cô nguyện ý vĩnh viễn chỉ yêu trong mộng mà thôi.

Lâm Duyệt miễn cưỡng cười đùa nói: “Bởi vì em vẫn là một học sinh trung học, bởi vì đời này anh ấy chỉ yêu một mình chị, bởi vì...”

Tóm lại, thiệt nhiều nguyên nhân....”

“Cám ơn em.” Diệp Giai cảm kích nắm lấy tay nàng, động tình nói: “Chị thật sự không nghĩ tới trong cuộc đời này của chị còn có thể nhìn đến người thứ hai, mà người đó có bộ dáng giống mình như đúc chính là em, em đã mang đến cho chị động lực để tiếp tục sống”

“Không cần cảm tạ em, em chỉ là muốn thoát khỏi loại cuộc sống thể thân này thôi.” Lâm Duyệt nói ra mỗi một chữ, trong lòng đau như kim châm vào tim!

Diệp Giai nở nụ cười, Lâm Duyệt nỗ lực nuốt nước mắt hướng vào trong bụng, cũng cười. Loạng choạng đứng lên, nói: “Em đi về trước, Nghị ca ca thấy em trở về quá muộn sẽ lo lắng.” Nàng không muốn hẳn phải lo lắng, lại càng không nghĩ muốn tiếp tục lưu lại, bởi vì nàng sợ bản thân ngốc thêm một lúc nữa liền sẽ khóc lên mất!

“Anh ấy đối xử với em thật tốt!”

“Mỗi một chuyện mà anh ấy làm cho em, đều là làm cho chị.” Lâm Duyệt mỉm cười nói ra cái sự thật này.

“Em về đây.” Lâm Duyệt nói xong rồi đi ra ngoài, đứng ở ban công lầu hai nhìn xuống, hai chân hơi hơi có chút như nhũn ra. Nhưng cũng rất nhanh áp chế xúc động. Nếu từ đây mất đi Mạc Lạc Nghị Phàm cùng tiểu Thư Tình, nàng còn có thể giống như trước đây vô lo vô nghĩ được sao?

“Không phải sợ, đừng cảm một chút.” Bên tai truyền đến một thanh âm ôn nhu, nàng hơi hơi quay đầu, liền tiếp xúc đến ánh mắt mỉm cười của Diệp Giai.

“Em vẫn luôn thực dũng cảm.” Lâm Duyệt tặng cho cô một nụ cười tươi rói, hai cái giò run càng thêm lợi hại, mắt nhắm lại, tim đập ình ình, túm lấy dây thừng liền hướng dưới lầu tụt xuống.

Cái mông vững vàng mà nện xuống mặt đất, Lâm Duyệt nhỏ giọng xuýt xoa một tiếng, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Diệp Giai đang tươi cười hoạt bát trên lầu hai. Không để ý đến bộ dáng tội cười của cô, cả giận nói: “Chị là cố ý đi?”

Diệp Giai xua tay tỏ vẻ vô tội, một cửa sổ phía bên kia của biệt thự bỗng nhiên sáng đèn, cô kinh ngạc cả kinh sau đó cuống quýt hướng bên trong bỏ chạy.

Lâm Duyệt cũng không hàm hồ, xoay người liền trốn đi.

Một đường lái xe trở lại Bọn Sơn biệt thự, nước mắt Lâm Duyệt chảy như suối, ở thời điểm xe dừng lại, nàng không thể không cúi đầu đem nước mắt lau khô, thay bởi biểu tình bình tĩnh xuống xe, đem xe giao ột người lái xe bên cạnh.

Lưu Tuyết cùng tiểu Thư Tình ở lầu một chơi thật vui vẻ, nhìn đến Lâm Duyệt, tiểu Thư Tình giơ một chiếc máy bay cỡ vừa đến trước mặt Lâm Duyệt, khoái hoạt kêu: “Mẹ, mẹ xem, đây là Tiên Thiên Kỳ đưa cho con.”

“Không phải là con được thưởng sao?” Lâm Duyệt xoay người đem nó ôm vào trong lòng, miễn cưỡng cười vui nhìn nó, đứa nhỏ này đáng yêu tựa như thiên sứ, nhưng là, lại không phải là của nàng, nàng không thể cố chấp chiếm lấy nó!

“Không phải, là nó đưa cho con.” Tiểu Thư Tình lớn tiếng sửa đúng nói.

Lưu Tuyết ở một bên cười nói: “Lâm Duyệt, bảo bối nhà cậu thật có tiền đồ nha, mới hai tuổi đã biết dụ dỗ tiểu nam hài rồi, di truyền thực đáng sợ nha....”

“Cậu thiếu việc đâu mà ở đây nói móc mình.” Lâm Duyệt nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái. Cảm giác ánh mắt lại muốn ẩm ướt, mọi người trên toàn thế giới này đều đem nàng trở thành Cameron phu nhân, nhưng là sự thật đâu? Nàng chỉ là người thể thân mà thôi!

Một nữ giúp việc từ trên lầu đi xuống dưới, đứng ở bên cạnh Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình, cung kính nhìn nàng nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia kê ngài đến phòng trên lầu hai một chuyến.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Chỉ Là Thế Thân

“Ân, được.” Lâm Duyệt không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào
vỗ vỗ đầu tiểu Thư Tình nói: “Bảo bối, không được chơi nữa, một
hồi mẹ cùng con đi ngủ.”

“Nga.” Tiểu Thư Tình ngoan ngoãn đáp lại, Lâm Duyệt khi đó mới
chạy lên lầu, một mình lái xe trốn đi, nàng chắc chắn sẽ bị Mạc Lạc
Nghị Phàm nhắc nhở nên đã sớm chuẩn bị.

Thư phòng lầu hai, Mạc Lạc Nghị Phàm đứng ở bên cửa sổ nhìn
chăm chú vào hoa viên lầu một, từ nơi này vừa khéo có thể nhìn
đến hướng cửa chính. Sờ dĩ hần liếc mắt một cái liền nhìn đến Lâm
Duyệt đã trở lại, tâm tình lo lắng một buổi tối cuối cùng cũng buông
xuống.

Hai chân xoay lại, quay mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú
vào Lâm Duyệt, Lâm Duyệt trong lòng kinh ngạc bình ổn tâm tình
xong, nhẹ giọng kêu: “Nghị ca ca, anh tìm em có chuyện gì sao?”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chú vào nàng, thật lâu sau mới
lạnh nhạt nói: “Không có gì, chính là muốn nhìn em một chút được
không.”

“Nga..., ta... Tốt lắm.” Lâm Duyệt không được tự nhiên gật đầu.

Mạc Lạc Nghị Phàm bước ra vài bước, đứng ở trước mặt nàng,
nhìn chăm chú vào tròng mắt của nàng cố ý tìm tòi nghiên cứu hỏi:

“Vừa mới em đi Thủy Loan biệt thự, nói cho anh biết đi làm cái gì?”

Lâm Duyệt kinh hãi, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, nghi hoặc hỏi: “Anh làm sao mà biết em vừa mới đi Thủy Loan biệt thự? Anh phái người theo dõi em?” thời điểm nói những lời này, trong thanh âm tràn ngập mất hứng.

Mạc Lạc Nghị Phàm lại nhẹ nhàng mà nở nụ cười, ngón trỏ nhẹ nhàng mà ma sát trên mặt nàng, ôn nhu nói: “Duyệt Nhi, em cho rằng em có thể giống như hai năm trước đây vụng trộm mà chuồn khỏi anh hay sao? Anh chưa từng kiểm soát hành tung của em, là trên xe có hệ thống camera. “

Nguyên lai là như vậy! Lâm Duyệt thở hắt ra, xem ra về sau muốn đi nơi nào, không thể lại đi xe của hắn. Nghĩ đến nửa câu phía trước của hắn, nàng hồi tưởng lại tình cảnh đêm nay gặp mặt Diệp Giai. Như thế, nhìn hắn hỏi: “Anh muốn biết em đi đến đó là làm cái gì sao?”

“Đương nhiên.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhíu mày, nàng đột nhiên chạy tới Thủy Loan biệt thự một buổi tối rất cuộc là vì cái gì, hắn tự nhiên rất muốn biết. Ở lúc xe của nàng dừng lại, Mạc Lạc Nghị Phàm cũng đã phái người điều tra rõ ràng Thủy Loan biệt thự là thuộc về sở hữu của Diệp Tường Phi. Nàng cùng Diệp Tường Phi... Thật sự chính là mối quan hệ cấp trên và nhân viên bình thường sao?

“Em đi gặp vợ của anh, mẹ đích thực của tiểu Thư Tình.” Lâm Duyệt nghiêm túc nói, gắt gao nhìn chăm chú vào hắn, không nghĩ lỡ mất mỗi biến hóa cảm xúc trên mặt hắn.

Chẳng qua trên mặt Mạc Lạc Nghị Phàm lại không có chút phản ứng gì, nhìn hai tròng mắt của nàng sau đó trong mắt mới ngưng tụ thành lửa giận, hai tay bóp chặt hai vai của nàng gầm nhẹ nói: “Duyệt Nhi! Em muốn anh lặp lại bao nhiêu lần, em mới là vợ của anh?!”

“Nghị! Vì sao anh cứ cố chấp không tin tưởng em? Em thực sự gặp được cô gái kia!” Lâm Duyệt cũng đề cao âm lượng, hét lên với hắn.

“Anh đã nói, mặc kệ em nhìn thấy người nào, đều không có liên quan đến anh, cũng không có liên quan gì đến Thư Tình cả!” thanh âm của Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh lùng nói, nguyên bản bởi vì quan hệ giữa nàng cùng Diệp Tường Phi mà tâm tình hắn đã phiền chán đến cực độ, hiện tại càng thêm phiền chán buồn bực!

“Đó là bởi vì anh không có nhìn thấy thân thể của chị ấy.” Lâm Duyệt không chút nào sợ hãi nhìn hắn, đôi mắt lại ngập nước, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nói với hắn: “Nghị ca ca, chị ấy kêu Diệp Giai, hai năm trước bởi vì yêu một vị sát thủ, cũng bởi vì sinh bệnh, bị người ta nhốt ở trong biệt thự ven ven hai năm....”

“Anh không có hứng thú nghe chuyện xưa của người khác.” Mạc Lạc Nghị Phàm lớn tiếng đánh gãy lời của nàng, trừng mắt với nàng nói: “Anh chỉ muốn biết em cùng Diệp Tường Phi trong lúc đó rốt cuộc là quan hệ gì!”

“Em cùng Diệp tổng?” Lâm Duyệt ngạc nhiên hỏi, nàng cùng Diệp Tường Phi làm gì có quan hệ gì chứ, hắn vì sao hỏi như vậy chứ? Đột nhiên nghĩ đến hình ảnh Diệp Tường Phi cường hôn bản thân mình, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi nóng lên. Nàng biết, Diệp Tường Phi là có hảo cảm với nàng nha.

Chẳng qua là không biết hảo cảm của hắn đối với nàng, là chân thật, hay vẫn là thể thân của Diệp Giai. Đột nhiên phát hiện bản thân mình thật đáng thương, luôn sống dưới bóng ma của Diệp Giai, luôn là thể thân của cô ấy.

“Em với anh ta không có quan hệ gì hết.” Lâm Duyệt lắc đầu biện giải nói, cho dù quyết định muốn đem vị trí Cameron phu nhân trả lại cho Diệp Giai, nàng cũng không muốn để cho Mạc Lạc Nghị Phàm hiểu lầm bản thân là cô gái tùy tiện nha.

Mạc Lạc Nghị Phàm cũng là một mặt không tin nhìn nàng, ghen tuông mưu mìn hỏi: “Nếu không có, lần trước vì sao lại đi cùng hắn đến Thủy Loan biệt thự? Đừng nói với anh là em vì nhìn cái cô Diệp Giai gì đó, anh không tin chỉ đơn giản như vậy đâu!”

“Nhưng sự thật là như vậy, anh không tin em có thể có biện pháp nào?” Lâm Duyệt bắt đắ dĩ nói, nhưng vẫn không quên khuyên giải hắn gặp Diệp Giai, nói: “Nghị ca ca, anh chỉ cần gặp Diệp Giai một lần, chuyện này chắc không có ảnh hưởng gì đến anh, vì sao anh lại không muốn đi chứ?” Chỉ là vì ở đây ác khẩu cùng nàng sao? Nàng thật sự không hiểu!

“Anh chỉ kiên trì tư tưởng của bản thân mình.” Mạc Lạc Nghị Phàm lãnh ngạnh (Lạnh lùng và ngang ngạnh) nói, hắn cho tới bây giờ vốn chưa từng có hoài nghi về thân phận của Lâm Duyệt, hiện thời cũng sẽ không, vợ của hắn, chính là cô gái trước mặt này!

“Nhưng là ý nghĩ của anh chưa chắc đã đúng nha!” Lâm Duyệt không từ bỏ nói.

“Đủ, hiện tại anh đang nói về chuyện của em và Diệp Tường Phi, đừng nói sang chuyện khác với anh!” Mạc Lạc Nghị Phàm không vui

trách cứ nói, không có chút nhẫn nại nghe nàng nói chuyện.

“Em nói, em cùng Diệp Tường Phi không có bất kỳ quan hệ nào hết.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chăm nàng một mặt chân thành, thanh âm hòa dịu một chút, nói: “Tốt lắm, anh muốn em từ chức, cách hẳn ta xa một chút.” Hắn thầm nghĩ nàng ngoan ngoãn ở trong nhà làm thiếu phụ nhân của hắn là tốt rồi!

Lâm Duyệt theo bản năng lắc đầu cự tuyệt, nói: “Em không muốn từ chức!”

“Vì sao?”

“Từ lúc Diệp Tường Phi chưa xuất hiện ở Viễn Vọngm, em cũng đã đi làm ở đó rồi, em không phai rùi anh ta mới vào công ty, em lại càng không thể vì anh ta mà từ chức được. ” Lâm Duyệt nghiêm trang nói.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Chỉ Là Thế Thân – 2

Nàng không phải là Cameron phu nhân chân chính, chờ đến khi hết thấy sự thật được tra ra xong, nàng chung quy lại là trở về ban đầu, tiếp tục cái cuộc sống không thể cam đoan có đủ ba bữa no kia.

“Chẳng qua anh chỉ hi vọng em có thể hạnh phúc ở bên cạnh anh, không muốn xảy ra chuyện bất trắc nào.” Diệp Tường Phi có cũng đủ điều kiện để hấp dẫn trái tim của một tiểu cô nương như nàng, hấn lo lắng khi để nàng ở trước mặt hấn ta!

Lâm Duyệt bất động nhìn hấn, trong lòng đầy rẫy chua xót, lại cảm thấy thật hạnh phúc. Lòng chua xót là của bản thân, hạnh phúc là của Diệp Giai! Nam nhân ưu tú như Mạc Lạc Nghị Phàm đây, đối với chuyện tình cảm cũng cẩn trọng như vậy. Trong lòng nàng, vì hấn mà cũng thực lòng cảm động!

“Nghị ca ca, em cùng Diệp tổng không có quan hệ gì, anh yên tâm đi.” Nàng cúi đầu, nghiêm túc hứa hẹn nói, tại trước mặt một nam nhân xuất sắc như vậy, nếu còn chần chừ mà nói, nữ nhân kia thật sự rất không đáng giá yêu nha! Mặc kệ là ai!

“Tựa hồ, anh chỉ có thể tin tưởng em.” Mạc Lạc Nghị Phàm bắt đầu cười, xoa tóc của nàng, “Em biết không? Hai năm trước anh chính là bởi vì rất ngang ngược, em mới có thể tức giận mà chạy đi, sau đó không hiểu mà biến mất khỏi thế giới của anh.”

Lâm Duyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn, nguyên lai, vợ của hấn 2 năm trước đã biến mất như vậy? Hấn nhất định thương tâm đến chết, vợ hấn cũng nhất định rất đau khổ đi ?

“Em đã quên.” Lâm Duyệt nghẹn ngào nói, cuộc sống của hấn từng đã là phát sinh chuyện gì, nàng không biết, không là phải là không nhớ rõ, mà là cho tới bây giờ vốn không có biết qua!

“Anh sẽ giúp em nhớ lại.” Mạc Lạc Nghị Phàm đã là lần thứ bao nhiêu nói đến những lời này, cũng vẫn luôn tin tưởng, bản thân mình là có năng lực giúp nàng nhớ lại quá khứ! Hấn muốn nàng một lần nữa nhớ rõ hấn, yêu hấn!

Nằm ở trên giường, Lâm Duyệt lặn qua lộn lại thật lâu vẫn là không ngủ được, trong đầu toàn là thân ảnh của Diệp Giai cùng Mạc Lạc Nghị Phàm. Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn cứ cô chấp kiên trì ý nghĩ của mình như vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Đã từng nghĩ, nàng cũng từng muốn lạng lẽ mà chiếm lấy vị trí vợ của Mạc Lạc Nghị Phàm, chiếm lấy ôm ấp của hấn, chiếm lấy tình yêu của hấn. Nhưng là, mỗi lần nhìn đến thâm tình cùng sùng nịnh của Mạc Lạc Nghị Phàm đối với bản thân mình , trong lòng lại băn khoăn thực không đành lòng mà lừa dối.

Nàng biết bản thân mình không mình không nỡ ngoan độc như vậy, sờ dĩ, chỉ có thể thừa dịp bây giờ còn chưa có lún quá sâu, vùng vẫy mà thoát khỏi cuộc sống của hấn, vĩnh viễn rời khỏi cuộc sống của hấn!

Cứ như vậy dần dần qua vài ngày, hôm nay thời điểm tan học, Lâm Duyệt mới vừa đi ra tới cổng trường học, một cô gái khăn áo kín mít chạy đến ngay trước mặt của nàng. Có thể phân biệt ra đây

là một cô gái, vì trừ bỏ dáng người mạo hiểm của đối phương kia, còn có cử chỉ mềm mại kia.

Lâm Duyệt bị quái nhân trước mắt làm cho hoảng sợ, trừng mắt há mồm lảng lảng phun ra một chữ: “Ai...?”

Nữ tử cúi người tiến lên, ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói: “Là chị, Diệp Giai.”

“Diệp Giai?” Lâm Duyệt kinh ngạc kinh hô một tiếng, Diệp Giai cuống quýt ý bảo nàng nói nhỏ thôi, nhỏ giọng nói: “Chị là trốn tới, Tường Phi mà biết nhất định tức điên lên!”

“Nga.” Lâm Duyệt hiểu rõ gật đầu một cái, lôi kéo cô trốn vào một bên xó góc, tò mò hỏi: “Diệp Giai, chị thế nào lại muốn tới nơi này? Còn có thân thể của chị...” Nàng nhìn Diệp Giai so với hai lần trước rõ ràng là cơ thể đã khỏe hơn rất nhiều, nghi hoặc hỏi.

Giờ phút này trên mặt Diệp Giai vẫn còn đeo chiếc kính râm che lấp nửa khuôn mặt, miệng còn có khẩu trang bao lại, mặc một bộ đồ trông đã khá cũ, liền ngay cả Lâm Duyệt vừa mới bắt đầu cũng chưa kịp nhận ra cô.

Diệp Giai nghịch ngợm cười, nói: “Chị bị chuyện xưa hảo huyền của em làm hư rồi, mấy ngày nay liều mạng tĩnh dưỡng thân mình, chờ có thể có khí lực chạy ra khỏi Thủy Loan biệt thự.”

Lâm Duyệt cười khổ một tiếng nói: “Không phải là hảo huyền, là chân thật, nhưng là Nghị ca ca anh ấy không chịu tin tưởng trên thế giới này có chị tồn tại, không muốn đi gặp chị.”

“Không quan hệ, chị chỉ muốn ở rất xa liếc anh ấy một cái, nhìn đũa nhỏ một lần là đủ rồi.” khi Diệp Giai nghe được Lâm Duyệt nói

như vậy, trong lòng nhất thời dâng lên một tia mát mát, nhưng cô vẫn miễn cưỡng cười vui nói.

“Được, em dẫn chị đi gặp bọn họ, em tin tưởng nhìn đến chị một lần xong Mạc Lạc Nghị Phàm nhất định sẽ tin tưởng những lời trước đây em đã từng nói.” Lâm Duyệt thật lớn khẩu khí nói.

“Chị sợ.” Diệp Giai xuyên thấu qua kính râm, lo lắng nhìn nàng: “Chị sợ anh ấy chán ghét chị, chị không dám gặp anh ấy.” Trong mộng hắn tuy rằng ôn nhu, nhưng là luôn luôn không nắm tay cô, con rồng lửa theo sau hắn như là bảo vệ hắn, lúc nào cũng bảo vệ hắn, khiến cô không thể đến gần hắn!

“Không cần sợ, Nghị ca ca không phải là người xấu” Lâm Duyệt lôi kéo tay cô trấn an nói, sau đó dẫn cô đi đến ven đường, bắt một chiếc taxi chui vào.

Ngồi ở trong xe taxi, lòng bàn tay Diệp Giai ứa đầy mồ hôi lạnh toát, trái tim yên tĩnh hai năm nay lại ‘Bang bang’ đập loạn lên. Cô thực sự muốn gặp hắn đến vậy sao? n Nam nhân mà cô vụng trộm yêu trong mộng!

Nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ vút nhanh qua, vì muốn cho trái tim đập bình tĩnh trở lại, Diệp Giai bắt đắ dĩ cười cười nói: “Chị đã hai năm không có gặp qua thế giới bên ngoài, nhớ mang máng ngã tư đường này trước đây không phải như vậy.”

“Nơi này năm trước mới cải tạo.” Lâm Duyệt không yên lòng đáp, lòng của nàng, làm sao lại bất an như vậy?

Xe rất nhanh liền đến trước cửa một trường học quý tộc, Lâm Duyệt cùng Diệp Giai đi đến bên cạnh hàng rào sắt, nhìn bọn nhỏ

vui vẻ hoạt bát chơi đùa bên trong

Không cần Lâm Duyệt chỉ, tầm mắt Diệp Giai liền đã bị tiểu Thư Tình vui đùa náo loạn bên trong hấp dẫn, hai tròng mắt kinh ngạc lẳng lẳng nhìn chăm chăm thân ảnh nho nhỏ đang lẩn trong đám người kia. Tiểu nữ oa kia thật sự là của cô sao? Bộ dạng thật sự quá giống!

Lúc trước khi nhìn thấy Lâm Duyệt đều không có kinh ngạc quá như vậy, nhìn thấy tiểu Thư Tình, ánh mắt của cô nhanh đã nhòà đi. Không tự chủ được vươn tay, đem kính râm cùng khẩu trang trên mặt tháo ra.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Thật Sự Nhìn Thấy Hẳn

Bên trong tiểu Thư Tình nhìn ra phía bên này sau đó vui sướng kêu một tiếng: “Mẹ!” Liền vô cùng cao hứng lao tới. Ở lúc Diệp Giai còn chưa có kịp phản ứng đã chạy vọt tới chân cô, ôm hai chân của cô nói: “Mẹ, hôm nay mẹ tới thật sớm nha.”

Diệp Giai trừng mắt nhìn tiểu thiên sứ trước mắt này, đứa nhỏ này có bộ dạng vô cùng giống bản thân cô, trong lúc nhất thời có chút phức tạp không biết đáp lại thế nào. Thật lâu sau, mới quay người lại, thế này mới phát hiện Lâm Duyệt không biết khi nào đã đi không thấy bóng dáng!

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm khuôn mặt tiểu Thư Tình tinh tế đánh giá, trên mặt lộ ra nụ cười theo bản năng của người mẹ. Sau đó nhẹ nhàng mà ôm lấy nó, nức nở nói: “Cô thật sự là mẹ của cháu sao?”

Tiểu Thư Tình tò mò đánh giá nàng, sau đó giơ bàn tay nhỏ giúp cô lau đi những giọt nước mắt trên mặt, lớn tiếng nói: “Mẹ, mẹ thế nào còn nói những lời này nha? Ba ba sẽ lại tức giận đó!”

“Được, mẹ không nói.” Diệp Giai cười vuốt ve tóc của nó, trong lòng rung động, mãnh liệt hơn bất kỳ lúc nào. Cô thật sự không thể tin được, bản thân mình ngay tại đây trên đời còn có người thân!

“Mẹ, cô giáo nói chưa có tan học không cho phép đi về nga, mẹ phải nhớ kỹ chờ con nha.”

“Được, mẹ chờ con, mau vào đi thôi.” Diệp Giai vỗ vỗ đầu nó miệng đáp ứng nói, ý bảo nó đi vào. Tiểu Thư Tình hướng cô vẫy vẫy tay, liền hướng bên trong chạy tới.

Nhìn tiểu Thư Tình ở trong đám người, khóe miệng Diệp Giai lộ ra một chút mỉm cười ôn nhu, đứng ở tại chỗ thật lâu không muốn rời đi. Nhất thời cảm giác sinh mệnh đột nhiên trở nên thật đẹp, bởi vì có tình yêu...

Trốn ở góc kia Lâm Duyệt lại hoàn toàn tương phản với cô, để cho tiểu Thư Tình gọi Diệp Giai là mẹ một khắc kia, lòng của nàng nháy mắt giống bị người ta xẻ ra, đau đến mức nước mắt muốn xối xả rơi xuống đất.

“Lâm Duyệt, vì sao em khóc?” Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm nghi hoặc của Diệp Giai.

Lâm Duyệt cuống quýt lau đi nước mắt trên mặt, nỗ lực khẽ động môi nở nụ cười: “Không có gì, em chỉ là vui mừng cho chị, vui mừng cho tiểu Thư Tình thôi, đứa nhỏ tiểu Thư Tình là đứa nhỏ rất đáng yêu, phải không?”

“Đúng vậy, thật sự rất đáng yêu.” Nhắc tới đến tiểu Thư Tình, trên mặt Diệp Giai một mảnh hạnh phúc, cũng đã quên ý muốn dò hỏi tâm sự của Lâm Duyệt .

Đang lúc hai người một thì đang vô cùng cao hứng, một thì đang vô cùng thương cảm, trường học rốt cục tan học. Cùng thời gian đó, một chiếc xe hơi cao cấp ‘chi’ một tiếng dừng lại ở cửa trường học. Thân ảnh suất khí của Mạc Lạc Nghị Phạm từ bên trong đi ra, trên mặt hàm chứa tươi cười sảng nịch nhìn phía cửa lớn.

Lâm Duyệt chuyển hướng Diệp Giai, nhẹ nhàng mà mở miệng nói: “Đó chính là Mạc Lạc Nghị Phàm – Cameron.”

Diệp Giai kinh nghi nhìn về phía Mạc Lạc Nghị Phàm, dáng người cao gầy tinh tráng, ánh mắt luôn ôn nhu, lộ ra khí chất vương giả. Đúng vậy! nam vĩ nhân xuất hiện trong mộng của cô đúng là có bộ dáng như người lúc này đây.

Diệp Giai không chỉ có trong lòng đang run rẩy, liền ngay cả tay chân cũng run rẩy không thể khống chế được, trời ạ! Cô thật sự nhìn thấy hắn sao?! Cảm giác này. So với ở trong mộng lại càng mờ ảo hơn, càng thêm mờ mịt.

Nhìn hắn, Diệp Giai trực giác đầu đột nhiên rất nặng, đau quá, mơ hồ, tựa hồ cô lại nhìn thấy con rồng lửa kia đang hướng phía cô lao tới, cô gắt gao cắn môi đỏ mọng, không cho bản thân phát ra nửa tiếng thanh âm, tựa như sợ kinh động cái gì đó.

“Diệp Giai, chị làm sao vậy? Chị mau đi qua nha.” Lâm Duyệt giữ chặt hai tay run run không thôi của cô, nàng biết Diệp Giai là rất kích động, kích động đến mức cả người trắng bệch một mảng.

“Chị không! Chị không cần! Chị không dám!” Diệp Giai hoảng sợ lắc đầu, cô biết chỉ cần tới gần hắn, bản thân sẽ tan xương nát thịt, tiêu hồn phách tán, sẽ không còn được gặp lại hắn!

“Vì sao không dám?” Lâm Duyệt lo lắng hỏi: “Thật vất vả mới có cơ hội nhìn thấy Mạc Lạc Nghị Phàm, vì sao không dám a?”

Cánh tay Diệp Giai bị Lâm Duyệt bóp tới đau nhức, nhưng cũng từ trong mộng hoàn hồn, nhưng là, cô vẫn là lắc đầu. Nức nở nói:

“Chị sợ chị sẽ làm anh ấy khiếp sợ, chị sợ anh ấy sẽ không chấp nhận chị, chán ghét chị...”

Lâm Duyệt vừa mới nói, Mạc Lạc Nghị Phàm căn bản vốn không tin có sự tồn tại của cô, không muốn nhìn thấy cô. Nếu cô hiện tại đi ra ngoài, có lẽ chỉ chọc tới Mạc Lạc Nghị Phàm khiến hắn cảm thấy phản cảm, cô không cần a!

Lâm Duyệt nóng nảy, trơ mắt nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm ôm lấy tiểu Thư Tình, chuẩn bị lên xe rời đi.

Tiểu Thư Tình ôm cổ Mạc Lạc Nghị Phàm, nhìn xung quanh hỏi: “Ba ba, mẹ đâu? Mẹ đã chạy đi đâu?” Vừa mới rõ ràng liền đứng ở cửa thôi, thế nào đột nhiên không thấy?

Mạc Lạc Nghị Phàm mỉm cười nói: “Mẹ phải đi học, không thể tới đón con.”

“À không, vừa mới mẹ có đến, con bảo mẹ phải chờ con mà.” Tiểu Thư Tình lớn tiếng nói rõ. Mạc Lạc Nghị Phàm lại chỉ cười, coi như là tiểu hài tử nói bừa đi.

“Ba ba, mẹ thật sự có đến đây.” Tiểu Thư Tình thấy hắn không tin, lại nhắc lại nói. Sau đó hướng đám người la lớn: “Mẹ! Mẹ mau ra đây thôi!”

Diệp Giai cùng Lâm Duyệt đồng thời nhìn chăm chú vào hai thân ảnh cha và con gái tiến vào bên trong xe thương vụ mà đi, trong lòng đều cùng sầu não, hai khuôn mặt giống y như đúc đối diện nhau không nói lời nào.

Sắc mặt Diệp Giai vẫn đang còn trắng bệch, toàn thân bắt đầu như nhũn ra, mồ hôi lạnh đã cùng lúc xông ra. Lâm Duyệt bị bộ dáng

của cô làm cho sợ hãi, lo lắng hỏi: “Chị làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái không?”

Diệp Giai gật gật đầu, ở vệ đường bên cạnh vườn hoa ngồi xuống, hít thật sâu mấy cái. Gian nan nói: “Em không cần khăn trương, chị nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

“Nếu không em cùng chị đi bệnh viện đi.” Lâm Duyệt vội la lên, nàng làm sao có thể không khăn trương chứ, Diệp Giai nguyên bản chính là người mang bệnh trong người, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì... nàng không dám tiếp tục nghĩ nữa .

Diệp Giai lại lắc đầu, cười khổ nói: “Không cần, không ai có thể trị được bệnh của chị.” Đi cũng là vô ích thôi, thậm chí cô cảm thấy thầy thuốc khắp thiên hạ này đều đáng chết!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Lại Phải Rời Đi?

“Nhưng là... Chẳng lẽ chị cứ chịu đựng như vậy sao?” Lâm Duyệt nhìn ra được, giờ phút này cô ấy nhất định rất khó chịu, nhìn cô ấy, vô lý do, nàng lại thấy đau lòng, lo lắng. Nàng đều hoài nghi bản thân có phải quá thiện lương rồi không!

Diệp Giai cũng không có tính tiếp tục nói đến chuyện không quan trọng này, ngẩng đầu nhìn nàng, nghiêm cẩn nói: “Lâm Duyệt, cảm ơn em giúp chị thấy được Mạc Lạc Nghị Phàm cùng tiểu Thư Tình, thật sự rất cảm kích em.”

“Không cần cảm kích em.” Lâm Duyệt cười cười nói: “Đáng tiếc, Mạc Lạc Nghị Phàm đã đi rồi, anh ấy không có nhìn thấy chị.”

“Từ từ đi, chị không nghĩ lập tức đi ra trước mặt anh ấy, khiến anh ấy không biết chọn ai.” Diệp Giai săn sóc nói: “Chị hi vọng có thể một chút một chút tiến vào nội tâm của anh ấy, làm cho anh ấy một lần nữa tiếp nhận chị, yêu chị. Bởi vì... Chị là thật sự thương anh ấy!”

Sau khi nhìn thấy Mạc Lạc Nghị Phàm bằng xương bằng thịt, cô càng thêm mê luyến đoạn tình cảm như mộng ảo khi có khi không kia, cô khát vọng ở những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời mình có thể một nhà đoàn tụ, có thể cảm giác được tình yêu thực sự của hắn.

“Được, em tin tưởng chị nhất định sẽ thành công.” Lâm Duyệt trù bỏ nói những lời đó, không biết bản thân còn có thể nói cái gì. Diệp Giai nguyên bản chính là vợ của Mạc Lạc Nghị Phàm, nàng muốn làm như thế nào, bản thân cũng chỉ có thể ở một bên duy trì mà thôi.

Diệp Giai nghỉ ngơi một hồi, thân thể đã khá hơn nhiều, nhìn đồng hồ trên tầng cao nhất của trường học sau đó đứng lên. Thê lương cười cười nói: “Chị phải trở về, Tường Phi sẽ đến nhìn chị, phát hiện chị không ở đó nhất định sẽ điên lên.”

Trở về, trở về tiếp tục cuộc sống với tình yêu ngục tù của cô, nghĩ vậy, Diệp Giai liền dâng lên một trận thê lương, trời biết hiện tại cô có bao nhiêu hận loại cuộc sống này, đặc biệt là từ sau khi gặp Lâm Duyệt!

“Em cùng chị trở về đi.” Lâm Duyệt lo lắng mở miệng nói. Diệp Giai lắc đầu, nhìn Lâm Duyệt hoạt bát nói: “Không cần, tự bản thân chị cũng có thể, chờ thời điểm thân thể chị vững vàng hơn chút chị lại trốn tới.”

“Được, chị một mình phải cẩn thận.” Lâm Duyệt cùng cô đi đến ven đường, thẳng đến nhìn thấy cô lên xe taxi sau đó mới chuyển hướng khác vô mục đích mà đi.

Chạng vạng gió lạnh hiu hiu thổi, nhẹ nhàng mơn man trên khuôn mặt đầy lệ của nàng, làm đồng phục của nàng bay phát phơ, nếu không phải do đang tan nát cõi lòng, nàng nhất định sẽ dừng lại, nhắm mắt lại hưởng thụ thời khắc đẹp đẽ hiếm có này.

Trở lại Bàn Sơn biệt thự, tiểu Thư Tình liền xông lên oán hận trách cứ tại sao nàng chuồn đi êm đẹp,, còn kéo nàng muốn nàng

đến trước mặt Mạc Lạc Nghị Phàm chứng minh bản thân nó không có nói sai.

Tâm tình tệ đến tột điểm khi Lâm Duyệt nhìn thấy nó, trong lòng càng đau. Liền ôm nó miễn cưỡng cười vui nói: “Thực xin lỗi thôi, vừa mới mẹ đột nhiên có chút việc, nên mới rời khỏi.”

“Sự tình gì mà còn quan trọng hơn so với người ta chứ.” Tiểu Thư Tình mắt húng đờ miệng reo lên.

“Được thôi, con là quan trọng nhất, mẹ lần sau cũng không dám nữa.” Lâm Duyệt hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nịnh nọt lấy lòng nói.

Tiểu Thư Tình thế này mới vừa lòng gật đầu một cái, trở lại bộ dáng giống như mọi ngày. Lâm Duyệt thế này mới nhẹ nhàng thở ra, chuyển hướng thấy Mạc Lạc Nghị Phàm vừa khéo từ trên lầu đi xuống. Nhìn khuôn mặt khí suất tuyệt mỹ của hắn, nghĩ chuyện tình mấy ngày qua, bất tri bất giác liền ngây ngốc.

“Thế nào? Hôm nay mới phát giác bản thân đã yêu anh rồi sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm nâng khuôn mặt của nàng lên mặt, nhìn chăm chú vào nàng tà ác cười nói, nói xong còn không quên cúi người ở trên môi của nàng ấn một cái.

Trên mặt Lâm Duyệt nóng lên, tức giận thoát khỏi móng vuốt của hắn, giận dữ nói: “Ai yêu anh chứ? Không biết xấu hổ!” Chán ghét! Vì sao hắn dễ dàng như vậy nhìn thấu lòng của nàng chứ...

“Duyệt Nhi, yêu thương anh khiến em cảm thấy khó khăn như vậy sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm bắt đắc dĩ thờ dài nói, nói xong dặt tay nàng: “Tốt lắm, chúng ta là nên đi ăn cơm rồi.”

“Mọi người còn chưa có ăn cơm sao?” Lâm Duyệt kinh ngạc nhìn hấn, bên chân tiểu Thư Tình một mặt ủy khuất nói: “Người ta đều nhanh đói muốn chết, ba ba còn không cho người ta ăn đồ ăn vặt nha.” Lý do là sợ nó ăn đồ ăn vặt xong sẽ không chịu ăn cơm nữa.

“Hắc hắc, để em giải thích, lần sau cũng không dám tái phạm về muộn nữa” trên mặt Lâm Duyệt lại lần nữa lộ ra nụ cười lịnh nọt, lấy lòng hết nhìn cha lại nhìn con gái hai người.

Cơm nước xong, Lâm Duyệt sớm liền trốn vào phòng ngủ, hiện tại nàng có thể không gặp Mạc Lạc Nghị Phạm liền tận lực tránh cho bằng được, để tránh cho trái tim nàng ngày càng yêu hấn thêm sâu đậm, bằng không đến lúc đó chắc chắn không thể tự thoát ra được.

Nhìn một đồng bài tạp và tài liệu ôn tập, lại nửa chữ cũng đọc không vào. Lâm Duyệt gơi hai tay vào đầu bứt tóc, ý đồ đem đầu óc hỗn loạn sửa sang lại cho rõ ràng, phát hiện hết thấy đều càng rối bời hơn, nàng buồn bực ghé vào bên mặt bàn, hai tay nắm lại đấm đấm lên mặt bàn.

Mạc Lạc Nghị Phạm tiến vào liền nhìn thấy bộ dáng bực bội không ngớt của nàng, nhẹ nhàng mà nâng thân mình của nàng lên, nhìn qua một lượt đầu tóc rối bay của nàng, nghi hoặc hỏi: “Em làm sao vậy? Làm sao đem bản thân ép buộc thành như vậy?”

Lâm Duyệt sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hấn: “Nghị ca ca, anh làm sao có thể tùy tiện đến phòng người ta chứ? Có chuyện gì sao?” Vừa nói bắt đầu dùng móng vuốt sửa sang lại đầu tóc rối bời hỗn loạn, còn có quần áo không chỉnh tề.

Mạc Lạc Nghị Phạm nhìn liếc mắt một cái tài liệu ôn tập trên mặt bàn, ngón tay thon dài vén mấy sợi tóc lả tả của nàng ra sau mang

tai, trấn an nói: “Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân như vậy, bằng không càng thêm không tốt.”

“Ân.” Lâm Duyệt gật đầu, nàng căn bản không phải đang lo lắng đến kết quả ôn tập thi vào cao đẳng, bởi vì nàng biết bản thân vô luận như thế nào cũng không thể lĩnh giáo sự nghiệp học hành. Nàng phiền, chính là chuyện tình cảm mà thôi.

Mạc Lạc Nghị Phàm tiếp tục thân thiết nhìn nàng, chần chờ một chút mới mở miệng nói: “Duyệt Nhi, mai ngày kia anh đi Ý có chút việc, em ở nhà có thể chiếu cố tốt cho Thư Tình chứ?”

“Anh phải đi?” Lâm Duyệt cả kinh, kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng có chút sốt ruột: “Anh lại muốn ra nước ngoài sao? Đi làm cái gì?” Vì sao hắn luôn bận rộn như vậy đâu? Vì sao cứ phải bay hết từ nước này sang nước khác chứ?

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Thống Hận Mất Đi Trí Nhớ

“Đúng có chút việc phải sang bên kia một chuyến.” Mạc Lạc Nghị Phàm ngẩn gọn nói bởi vì việc mà hắn muốn xử lý, vẫn đang là chuyện về vòng cổ. Hắn muốn tới Italy để lấy bản sao hộ chiếu của chủ nhân kết bảo hiểm, sau đó lấy thứ gì đó trong két ra, xem xem rốt cuộc là cái gì lại khiến ọi người kia tranh đoạt khốc liệt như vậy.

“Có phải là sự việc lần trước hay ko?” Lâm Duyệt hỏi , tuy rằng nàng không biết chuyện lần trước là gì và có kết quả chưa, nhưng nàng biết là chuyện này rất nguy hiểm, không phải vậy thì LEE sẽ không vô duyên vô cớ mà mất mạng. Mạc Lạc Nghị Phàm có thể gặp phải nguy hiểm hay không ? Nàng thật sự rất lo lắng.

“Duyệt Nhi, em yên tâm, anh sẽ cẩn thận.” Mạc Lạc Nghị Phàm vỗ về vai nàng an ủi nói, hắn biết Lâm Duyệt lại đang lo lắng cho hắn, lại nghĩ tới sự kiện ở Los Angeles kia.

Lâm Duyệt nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Nghị ca ca, cũng không thể đi muộn hơn một chút sao? Chờ em thi vào trường cao đẳng xong rồi cùng đi với anh được không? Em không muốn một mình ở trong nhà.” Nếu Lâm Duyệt là đang thanh tỉnh, nàng nhất định sẽ khinh bỉ khăn cầu này của bản thân, rõ ràng nói muốn gây bất hòa với hắn, quên hắn, sau đó rời đi khỏi hắn....

Mạc Lạc Nghị Phàm cũng thật không ngờ nàng sẽ đưa ra yêu cầu này, trầm ngâm bắt đầu suy xét xem thế nào.

“Nghị ca ca, em còn chưa từng tới Ý nha, cho em đi đi mà.” Lâm Duyệt tiếp tục phát động thể công làm nũng của nàng, một mặt chờ mong nhìn hấn. Trong lòng nàng chỉ có một ý niệm trong đầu, là phải đi cùng hấn, mặc kệ là chuyện tình nguy hiểm gì, nàng đều nguyện ý đi theo hấn, mãi mãi theo hấn...

Mạc Lạc Nghị Phàm sau một lúc lâu lo nghĩ, cuối cùng vẫn là không đành lòng cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, gật đầu một cái đáp ứng.

“Cám ơn Nghị ca ca.” Lâm Duyệt nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười. Mạc Lạc Nghị Phàm lại ngay cả một chút đều không thấy thoải mái, dù sao cũng là đi làm chính sự, hơn nữa quả thật là chuyện rất nguy hiểm, mang theo mẹ con hai người đi đi thật sự có điểm không ổn.

Trong Thủy Loan biệt thự, từ lúc trở lại phòng Diệp Giai cô ngần ngơ nhìn ngắm chiếc vòng cổ, chiếc vòng này đã không biết từ lúc nào đã được đeo lên cổ cô, cô đã không còn nhớ rõ nữa, cảm giác được tựa hồ cũng rất lâu rồi.

Cô một lần lại một lần hồi tưởng lại tình cảnh hôm nay khi nhìn thấy Mạc Lạc Nghị Phàm cùng tiểu Thư Tình, khóe miệng gợi lên một nụ cười hạnh phúc, đó là những người mà cô yêu thương và thân thiết nhất nha.

Đột nhiên rất muốn quay trở lại bên cạnh bọn họ, cùng hấn, cùng hấn sống chung một chỗ dưới một mái nhà.. Không biết hai năm trước, cô cùng hấn đã ở chung thế nào? Là thế nào nhận thức nhau chứ? Trong lòng cô, ngọt ngào tưởng tượng mấy chục loại cuộc sống.

Thẳng đến ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa đánh gãy suy nghĩ của cô, cô mới phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng nhắm phía giường lớn trong phòng ngủ đi vào, chui vào chiếc ổ trong chăn đắp chần lại cẩn thận.

Cửa phòng bị người ta đẩy ra, không cần nghĩ cũng biết nhất định là Diệp Tường Phi, Diệp Giai nhìn ra phía cửa, hướng Diệp Tường Phi cười cười, hô: “Tường Phi, hôm nay anh sao lại rảnh mà lại đây chứ?”

Diệp Tường Phi đem hoa hồng cầm trong tay cắm vào bình trong phòng, quay đầu nhìn cô theo thói quen hỏi: “Hôm nay cảm giác thế nào? Thân mình còn đau sao?”

“Còn đau.” Diệp Giai đáp như vậy, lại vẫn đang giả bộ ra vẻ thật đau ốm thống khổ. Nhìn hoa hồng xinh đẹp, nhất thời bị hoa hồng hấp dẫn.

Tâm mắt dời đi, dừng ở khuôn mặt suát khí của Diệp Tường Phi, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Tường Phi, hai năm trước, em thật sự yêu một người sát thủ sao?” Cô nghĩ muốn tìm được chút thông tin nào từ trong miệng của hắn để có thể biết thêm một chút quá khứ của bản thân, Diệp Tường Phi nhất định là biết được!

Diệp Tường Phi sửng sốt, không nghĩ tới cô lại đột nhiên hỏi như vậy, ngây ngốc sửng sốt vài giây sau đó, tiếp tục bắt tay vào công việc đang làm. Lãnh đạm nói nhỏ: “Làm sao đột nhiên nhớ chuyện này mà hỏi anh?”

“Bởi vì em muốn biết.” Diệp Giai theo dõi chi tiết hắn mở miệng nói, cô chưa từng có bao giờ lại hận bản thân mình đã mất đi ký ức

như lúc này. Nếu có không có mất trí nhớ thì thật tốt, sẽ không phải cái gì cũng không biết, cũng sẽ không quên hẳn.

“Anh chỉ biết, không thể cho em gặp Lâm Duyệt, nha đầu kia rốt cuộc đã với em cái gì?!” Diệp Tường Phi buồn bực nghiêng răng nghiêng lợi nói, hẳn thật là hối hận, hối hận nhất thời xúc động chấp nhận cầu xin của Diệp Giai!

“Cô ấy nói cho em biết, em đã yêu một người sát thủ.”

“Cô ta làm sao mà biết được chuyện của em chứ?” Diệp Tường Phi đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, nghiêm mặt nhìn chăm chăm Diệp Giai hỏi. Hai người bọn họ chẳng phải mới gặp mặt có một lần sao?

“Cô ấy....” Diệp Giai cứng lại, cúi đầu lảng tránh ánh mắt nhiếp hồn của hắn Lâm Duyệt đã nói qua, Diệp Tường Phi hiểu làm nam nhân kai, hận nam nhân kia. Cô không thể nói cho hắn rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, bằng không chắc chắn sẽ nổi lên một trận tranh cãi không cần thiết.

“Em không biết.” Cuối cùng cô nói ra bốn chữ này, sau đó nâng mắt lại một lần nữa nhìn Diệp Tường Phi. Diệp Tường Phi nhìn sự mê hoặc của cô, nhẹ nhàng mà hít một hơi không tiếp tục hỏi nữa.

“Tường Phi, anh có thể nói cho em biết không?” Diệp Giai chưa từ bỏ ý định hỏi, hai mắt nhìn Diệp Tường Phi tận lực chờ đợi.

Sắc mặt Diệp Tường Phi có chút sợ hãi, không vui nhìn chăm chăm cô nói: “Giai Giai, vì sao em nhất định phải biết được đoạn quá khứ đau khổ kia của em chứ? Quên không phải tốt hơn sao ? “

“Đó là một phần cuộc sống của em.” Diệp Giai cúi đầu mở miệng nói: “Sở dĩ em nghĩ muốn biết, mặc kệ là tốt hay đau khổ, em đều muốn biết.”

“Biết rồi thì sẽ làm thế nào ? Sẽ chỉ làm em thêm thương tâm thôi.” Diệp Tường Phi nhớ tới tình cảnh hai năm trước khi vừa đem cô về nhà. Tình yêu của cô với nam nhân kia thực đã sâu đậm đến không thể dứt ra được. Nếu không phải là sau đó do bị bệnh mà dần dần quên đi hẳn, rất khó tin rằng cô còn có dũng khí mà sống đến ngày hôm nay!

Nhưng là, chuyện xưa của cô lại bị Lâm Duyệt khơi mào dậy, khiến cô luôn đuổi theo mình đòi biết sự tình, nhất nghĩ đến đây, hẳn cũng rất kích động tới muốn bóp chết nàng!

“Kỳ thực em cũng chỉ muốn biết về người đó, dù sao em cũng đã từng yêu người đó sâu đậm mà.” Cô cảm giác được, Mạc Lạc Nghị Phàm là thật sự thực sự Lâm Duyệt, thực yêu Lâm Duyệt, tình yêu này đáng lẽ là của Diệp Giai cô. Sở dĩ, cô căn bản không tin lời nói của Diệp Tường Phi, là hẳn hại cô sinh bệnh, sau đó lại bỏ mặc cô!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 118

“Hắn ta hại em thành như vậy, em còn muốn biết hắn ta để làm cái gì?!” Quả nhiên, Diệp Tường Phi cũng nói ra những lời này, âm thanh lạnh lùng nói: “Cuộc sống của em, là bị hắn hủy hoại, em phải nằm ở đây 2 năm không thể ra khỏi cửa, cũng là do hắn làm hại!”

“Tường Phi, anh nhất định là hiểu lầm anh ấy!” Diệp Giai đánh gãy lời nói của hắn, nói: “Em tin rằng sự thật nhất định không phải như anh nói, không có khả năng anh ấy sẽ hại em!”

“Hiện tại nam nhân kia là ai em cũng không biết, tại sao em có thể khẳng định chắc chắn mà nói ra những lời này chứ? Diệp Giai, em điên rồi sao?” Hai năm trước, cô cũng là như vậy mà bệnh vực nam nhân kia, chết cũng không chịu nói cho hắn, nam nhân kia là ai, đã làm chuyện gì với cô. Chỉ khẳng định một mặt nói hắn tốt, cô yêu hắn đến mức nào!

“Em... Em chỉ là muốn biết!” Diệp Giai đô đô cái miệng nhỏ nhắn, xoay mặt cắn giận mở miệng nói. Mượn đây là che dấu bối rối của cô, hiện tại cô không chỉ đã biết nam nhân kia là ai, còn gặp được hắn, nhưng là những lời này cô không thể nói cho hắn biết được!

“Tốt lắm, đừng dối, ngoan ngoãn không nên nghĩ ngợi gì cả, như vậy bệnh của em mới có thể tốt lên không phải sao?” Diệp Tường Phi hòa dịu hạ thanh âm, vỗ vỗ tay cô trấn an nói.

“Em chỉ biết bệnh của bản thân mình có thể nào cũng không thể tốt lên được, cho nên mới muốn biết quá khứ như vậy” Diệp Giai bắt đầu nói, cô thầm nghĩ ở những ngày cuối cùng của sinh mệnh, có thể ở bên cạnh hắn, ở bên cạnh đứa nhỏ!

“Bệnh của em sẽ tốt lên, hãy tin tưởng bản thân mình, được chứ?” hai tay Diệp Tường Phi vỗ vỗ hai vai của cô, nhìn chăm chú vào cô trấn an nói, hai năm, không có một chút chuyển biến tốt, cũng không phải vĩnh viễn cũng không tốt nên được, hắn vẫn là cho rằng như vậy.

“Nói như vậy, chính là anh không chịu nói ?!” Diệp Giai căm giận nói, xoay người nhắm mắt không để ý tới hắn. Diệp Tường Phi nhìn sườn mặt của nàng, bắt đầu thở dài nói: “Giai Giai, em trước kia, nghịch ngợm đáng yêu, thiện lương lạc quan, quả thực chính là phiên bản của Lâm Duyệt, vì sao hiện tại em lại biến thành đa sầu đa cảm như vậy chứ?”

Từ nhỏ, mặc dù cô không được mọi người trong Diệp gia sủng ái, nhưng cuộc sống của cô luôn luôn lạc quan, là một nữ hài tử bướng bỉnh làm cho người ta đau đầu.

“Tường Phi, trước kia em như thế nào em không nhớ rõ, thật buồn cười, mất trí nhớ, liên tính cách cũng thay đổi sao? Em cũng không thích bản thân hiện tại, một chút cũng không thích!” Diệp Giai buồn bực nói.

Diệp Tường Phi nhìn chăm chú vào sườn mặt trắng thuần của cô, thật lâu sau mới bắt đầu nói: “Em nghĩ ngợi đi, đừng suy nghĩ nhiều quá, được chứ?” Nói xong đứng lên, bước dài hai chân hướng cửa đi đến.

Sau khi nghe thýá tiếng xe của hấn nổ máy rời đi, Diệp Giai mới từ trên giường ngồi dậy, mảnh khảnh ngón tay vuốt sợi tóc mềm mại, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào hai đầu gối, cô lại nghĩ đến hấn...

Mạc Lạc Nghị Phạm tựa như một viên độc dược mà tiến nhập vào trong lòng Diệp Giai, độc tố càng ngày càng sâu càng ngày càng đậm lan tỏa trong lòng của cô, dất cô muốn lướt nữa chạy ra khỏi Thủy Loan biệt thự, chờ đợi ở cửa nhà trẻ, chỉ vì muốn nhìn xem một cái cha con hai người bọn họ.

Hôm nay cô không có thấy Mạc Lạc Nghị Phạm xuất hiện, mà lại nhìn thấy Lâm Duyệt nắm tay tiểu Thư Tình từ trong trường học đi ra, tiểu Thư Tình đem đóa hoa đỏ thắm trong tay tựa như của hiếm mà giơ ra trước mặt Lâm Duyệt, cao hứng phấn chấn nói: “Mẹ, đây là cô giáo thưởng cho con đó.”

“À... Thực ngoan.” Lâm Duyệt ở trên mặt của nó thơn một cái, cười tủm tỉm khích lệ nói.

Hình ảnh ấm áp này, khiến Diệp Giai khi nhìn thấy hăm mộ đến cực điểm, nước mắt hạnh phúc bất tri bất giác liền nhuốm đầy vành mắt, nhìn bọn họ, tưởng tượng ra nếu bản thân chính là Lâm Duyệt, cô tình nguyện làm Lâm Duyệt không phải Diệp Giai! Mặc dù là thể thân cũng được!

“Mẹ, con cũng có!” Một bên Tiêu Thiên Kỳ giơ bông hoa đỏ thắm hướng phía Lâm Tử Hàn tranh công nói, Lâm Tử Hàn không chút nào keo kiệt khích lệ nói: “Bảo bồi ngoan, trở về mẹ nấu món ngon cho con.”

“Lại là nấu món ngon.” bộ dạng mày rậm mắt to thật là xinh đẹp bất mãn nói thảm nói.

“Vậy con muốn thế nào?” Lâm Tử Hàn cười hỏi, Tiêu Thiên Kỳ cười hì hì nói: “Con muốn đi đến nhà Thư Tình chơi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nhất thời suy sụp, khó xử nói: “Nhưng là ba ba sẽ không đồng ý, nếu không chúng ta mời Thư Tình tiểu thư đến nhà chúng ta chơi đi.” Nói xong sau đó ngẩng đầu cười hớ hớ nhìn Lâm Duyệt, rõ ràng là đang trưng cầu ý kiến của nàng.

Mạc Lạc Nghị Phàm ngàn cân vạn dặm bảo phải về sớm một chút, nàng cũng đã ngàn cam đoan vạn cam đoan nói nhất định về nhà đúng giờ. Nhưng là... lời nói cự tuyệt còn chưa nói xuất ra khỏi miệng, khóe mắt liền liếc thấy Diệp Giai đang ngẩn người nhìn tiểu Thư Tình.

Trong lòng Lâm Duyệt sững sốt một chút, lập tức nở nụ cười, đem tiểu Thư Tình hướng Lâm Tử Hàn trước mặt đẩy, nói: “Em đây đành phải làm phiền chị, vừa khéo em có chút việc, một giờ sau em đến Tiêu gia đón người.”

Hai tiểu hài tử nho nhỏ vừa nghe thấy liền cao hứng đến tột độ, hưng phấn mà hướng một chiếc xe hơi xa hoa chạy tới, Lâm Tử Hàn cũng vội vàng theo đi. Thẳng đến khi xe đi rồi, Lâm Duyệt mới hướng chỗ Diệp Giai đi đến.

Không có chờ Diệp Giai kịp lên tiếng, liền mỉm cười nói: “Nghị ca ca hôm nay có việc gấp, vậy nên không có tới, chị nhất định thực thất vọng đi.”

Diệp Giai ngượng ngùng cười cười, nói: “Nói thật, quả thật là thất vọng, bất quá không quan hệ, chỉ cần về sau có thể nhìn thấy anh ấy là đủ rồi.” Cô là thật nghĩ như vậy.

“Vâng, đúng vậy.” Lâm Duyệt gật đầu, nhìn quét qua một chút bốn phía, giơ tay lên chỉ vào một cửa hàng cà phê nhỏ nói: “Chúng ta đến bên kia đi ngồi đi, nói chuyện phiếm.”

“Được.” Diệp Giai đáp lời, cùng nàng hướng của hàng cà phê đi đến.

Tìm một chỗ thật khuất ngồi xuống, Diệp Giai cởi kính râm lớn trên mặt xuống, lập tức khiến cho ánh mắt bồi bàn trở lên tò mò mà lại thương thức. Hai khuôn mặt giống nhau như đúc đều là mỹ nữ, ở trên đường dù sao cũng không gặp nhiều lắm.

Diệp Giai đã lâu lắm không có tiếp xúc với người ngoài, bị hấn nhìn có chút không được tự nhiên, may mắn Lâm Duyệt là tỉnh táo, quấy quấy cà phê xong nhìn nhìn khiến cho người phục vụ tò mò liền bước chân rời đi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Hai Trái Tim – Một Tình Yêu

Diệp Giai nhìn Lâm Duyệt hỏi: “Nghị ca ca anh ấy luôn bề bộn nhiều việc sao? Đang bận chuyện gì vậy?”

Lâm Duyệt nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: “Đúng vậy, anh ấy bề bộn nhiều việc, bắt quá mặc dù rất bận nhưng anh ấy vẫn luôn bớt chút thời gian dành cho vợ và con gái của anh ấy, hôm nay chỉ là một lần ngoại lệ, không có biện pháp mới để cho em tới đón đứa nhỏ.”

Mỗi lần nghe được Lâm Duyệt miêu tả Mạc Lạc Nghị Phàm, khoe miệng Diệp Giai luôn mỉm cười hạnh phúc, lẳng lặng nghe. Lâm Duyệt nhìn bộ dáng si mê đến cực điểm của cô, tim có chút loạn lên, không thể không nói cho cô ấy biết: “Nghị ca ca tuần sau muốn đi Ý, phỏng chừng sẽ đi rất lâu.”

“Vì sao?” Diệp Giai quýnh lên, lo lắng hỏi: “Anh ấy thật sự phải đi sao? Còn có thể trở về sao? Vì sao muốn đi Ý chứ?”

Lâm Duyệt vỗ tay nàng lưng trấn an nói: “Yên tâm, Nghị ca ca chính là qua bên kia làm việc mà thôi, anh ấy sẽ trở về.” Nàng không dự đoán được Diệp Giai bởi vì Mạc Lạc Nghị Phàm rời đi mà lo lắng thành ra như vậy, xem ra cô ấy thật sự rất yêu, rất yêu Mạc Lạc Nghị Phàm, bản thân nàng cho dù không lui đi cũng không được, cứ như vậy mà chia rẽ một đôi vợ chồng thâm tình, nàng sẽ bị trời phạt nha!

“Vậy còn em? Sẽ đi cùng với anh ấy sao?” Diệp Giai dừng ở nàng hỏi, nhìn thấy Lâm Duyệt gật đầu, lòng của cô đột nhiên liền

dân lên đau đớn. Ở trong trí nhớ của cô, vẫn là một hồi nữ nhân vì nam nhân mà ghen tức, khổ sở, nhưng là, cô lại chỉ có thể đem hết thầy này đó đều áp tiến vào trong lòng.

Cho dù Lâm Duyệt nhắc đi nhắc lại nàng không thương Mạc Lạc Nghị Phàm, nhưng cô có thể cảm giác được, Lâm Duyệt là thích hẳn. Mỗi lần nghe nàng nói đến Mạc Lạc Nghị Phàm, đôi mắt hoạt bát đều đã trở nên ôn nhu, hạnh phúc, thậm chí mang theo chút mê luyến.

Mạc Lạc Nghị Phàm là một nam nhân ưu tú như vậy, Lâm Duyệt ở chung cùng hẳn lâu như vậy làm sao có thể không thương hẳn chứ? Lâm Duyệt là vì cô, mới có thể chịu đựng thống khổ khi mất đi Mạc Lạc Nghị Phàm, giúp cho cô cùng Mạc Lạc Nghị Phàm gặp lại.

Điều cô nghi hoặc là, Lâm Duyệt vì sao phải giúp cô, bởi vì nàng hoàn toàn có thể thay thế bản thân cô, cùng Mạc Lạc Nghị Phàm đến đầu bạc răng long nha! Nếu không phải là Lâm Duyệt xuất hiện, cô cũng không có khả năng đi ra khỏi Thủy Loan biệt thự, đời này cũng không thể.

Cuối cùng, cô vẫn hỏi ra điều mà mình đang nghi hoặc, nhìn chăm chú vào Lâm Duyệt, chờ mong câu trả lời của nàng.

Lâm Duyệt mỉm cười, tận lực dùng thanh âm hoạt bát nói: “Bởi vì em không muốn đắc tội trở thành người phá vỡ gia đình người khác, cũng bởi vì Nghị ca ca quá yêu vợ của anh ấy, em không đành lòng lừa gạt anh ấy.”

“Thật sự là như vậy sao?” Diệp Giai cười khổ, thê lương nói: “Em không cần lại gạt chị, chị biết em thích Nghị ca ca, chỉ là không muốn thừa nhận trước mặt chị thôi.”

Lâm Duyệt hơi hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn chăm chăm cô, trong mắt hiện lên một tia bối rối. Bản thân nàng thực sự không biết che dấu cảm xúc của chính mình như vậy sao? Khiến cho chị ấy vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của bản thân! Trong lòng bối rối, giống như là bản thân làm việc xấu bị bắt gặp nên vô cùng kinh hoàng!

Diệp Giai kiên định cầm lấy tay nàng, miễn cưỡng cười vui nói: “Lâm Duyệt, em không cần phải tự trách bản thân, cảm tình là thứ thực kỳ diệu, không ai đúng ai sai. Nếu em có thể mang lại hạnh phúc cho Nghị ca ca cùng tiểu Thư Tình, chị nguyện ý vĩnh viễn rời khỏi.”

Cô là lòng thật nguyện ý, tuy rằng cô không biết rốt cục bản thân mình cùng cùng Lâm Duyệt có quan hệ gì hay không, nhưng là vô hình chung mà cảm thấy thực trân trọng đối phương, cô tin tưởng, mặc dù là đời này không có quan hệ sâu xa, kiếp trước cũng nhất định là chị em ruột.

“Không!” Lâm Duyệt theo bản năng cự tuyệt, lắc đầu bối rối nói: “Diệp Giai chị đừng hiểu lầm, em cùng Nghị ca ca đi, là sợ một mình anh ấy ở bên kia sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, thật sự không có ý tứ khác!”

Nàng biết Mạc Lạc Nghị Phàm đi Ý nhất định là vì chuyện trước kia, là một chuyện tình rất khó khăn và nguy hiểm. Nàng không giúp được hấn, nhưng hi vọng có thể làm bạn cùng hấn!

“Em không cần giải thích với chị.” Diệp Giai vẫn như cũ dùng bộ dnags vô tư không sao cả, nói : “Thay chị đi cùng anh ấy, ở bên cạnh anh ấy, cả đời! Chị để lại cho hai cha con bọn họ đau khổ, có thể có em giúp chị vực dậy, thật sự hấn là chị phải cảm kích em!”

Lâm Duyệt nghe lời của cô, nước nỡ nói: “Vậy còn chị?”

“Chị?” Diệp Giai nở nụ cười, dấu đi hơi nước sơ ý mà dâng lên trong mắt, hấp một hơi nói: “Bệnh của chị, có thể để chị sống hết năm nay hay không còn không biết, chị không muốn khiến cho Nghị ca ca cùng tiểu Thư Tình một lần nữa phải đau đớn vì mất đi thân nhân.”

“Nhưng là chị yêu anh ấy như vậy.” Nghe được cô ấy nói bản thân cô sống không được bao lâu nữa, nước mắt của Lâm Duyệt rớt cục rớt xuống, cô ấy mới hai mươi tuổi, bao nhiêu năm kiên cường như vậy, làm sao có thể nói chết non liền chết non đâu?

“Kỳ thực mỗi ngày đứng ở x axa mà nhìn thấy bọn họ như vậy, chị đã thực thỏa mãn.” Diệp Giai nói xong, sợ nàng không tin bản thân mình, vậy nên cầm lấy tay nàng nói: “Những điều chị nói là thật lòng, em tin tưởng chị, không cần băn khoăn đến cảm nhận của chị. Em có thể giúp chị trong những ngày cuối đời mà nhìn thấy anh ấy và tiểu Thư Tình, chị đã thực thỏa mãn!”

Diệp Giai nhìn đến từng giọt từng giọt nước mắt của nàng như chân châu à hướng mặt bàn rớt xuống, thậm chí rơi cả vào bên trong ly cà phê, vội thu hồi đau thương đầy ngập, nhìn nàng nói: “Lâm Duyệt, em làm sao cứ khóc thêm, nhìn em khóc xấu như vậy, khiến cho ta chị nghĩ lúc mà chị khóc bộ dáng cũng xấu như vậy nha!”

“Chị đúng là xấu muốn chết a.” Lâm Duyệt bật cười một cái, giảm bớt đau thương cùng cảm động trong đáy lòng!

“Được rồi, chị không muốn ngắm em khóc nữa, bây giờ chị cần phải về rồi” Diệp Giai nhìn nhìn đồng hồ, cảm thấy nêu sbây giờ mà

còn chưa về, nhất định sẽ bị phát hiện. Nếu thật sự bị phát hiện mà nói, cả đời này cô thực khó khăn mà ra khỏi nhà nha!

“Được, em cũng nên đi đón nha đầu tiểu thư Tình kia trở về rồi, không thì Nghị ca ca lại giáo huấn cho em một bài đến vỡ đầu ra mắt” Lâm Duyệt sờ soạng nước mắt trên mặt, giờ ray kêu bồi bàn thanh toán.

Bồi bàn báo giá tiền xong, Diệp Giai nhìn Lâm Duyệt cười cười xấu hổ: “Chị không có tiền.” Ở tại Thủy Loan biệt thự được ăn được mặc, nhưng Diệp Tường Phi chính là không có cho cô tiền, tiền xe ra khỏi nhà mấy ngày hôm nay, đều là lục tung mây smón đồ trang sức mà đổi lấy. Trừ bỏ chiếc vòng cổ vẫn đeo trên người cô, thì hầu như tất cả đều đã bị bán hết.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Muốn Nàng Giả Mạo Diệp Giai?

“Yên tâm đi, không có bắt chị trả tiền đâu.” Lâm Duyệt khẽ cười một tiếng, giao tiền cho bồi bàn, cùng cô đi ra khỏi quán cà phê.

“Không phải ngay cả tiền xe chị cũng không có chứ?” Lâm Duyệt nhìn cô cười trêu nói, Diệp gia tuy rằng không tính là thủ phủ, nhưng tuyêjt đối là một nhà siêu cấp có tiền nha, còn về cô tại sao lại như vậy chứ?

“Em cũng đừng giấu cợt chị, em biết rõ chị ở đó không có việc gì cần tiêu tiền mà.” Diệp Giai nổi giận nói.

Lâm Duyệt dừng cười, từ trong túi lấy ra chiếc thẻ tín dụng Mạc Lạc Nghị Phàm giao cho nàng, nhưng vẫn còn vô dụng, đưa vào tay cô nói: “Chị cầm dùng đi, dù sao hiện tại em ăn cũng là của Nghị ca ca, cũng không dùng đến tiền.”

“Không... Như vậy không tốt đâu.” Diệp Giai tuy rằng thiếu tiền, nhưng vô công không chịu lộc, bắt người tay ngắn, cô không thể vô duyên vô cớ bắt người ta giao ra tiền được.

“Này vốn chính là thứ àm Nghị ca ca muốn đưa cho chị nha, chẳng qua em chỉ giúp chị cầm lấy thôi.” Lâm Duyệt cười cười nói: “Chị đi ra khỏi nhà cần có tiền, không có việc làm, tìm Diệp tổng xin tiền, anh ta nhất định sẽ hoài nghi chị không phải sao?”

Diệp Giai ngẫm lại cũng thấy đúng, như thế không khách khí tiếp nhận thế nói: “Chị đây sẽ không khách khí nữa, cảm ơn em.” Không có tiền, thật là vụn vụn việc đều không thể, về sau cô sẽ gặp rất nhiều khó khăn, vậy nên tốt nhất là cô cứ nhận đi!

“Không cần cảm ơn em, vừa mới không phải em đã nói sao? Nghị ca ca vốn chính là đưa cho chị.” Lâm Duyệt không suy nghĩ nhiều nói, Diệp Giai ngẫm lại vẫn là cảm thấy không ổn, vậy nên đem chiếc vòng cổ hình hai trái tim tháo xuống.

Kéo tay Lâm Duyệt qua bỏ vào lòng bàn tay của nàng, nói: “Nếu Nghị ca ca giao đến tay của em, thì phải là của em, vô duyên vô cớ bắt em đưa tiền cho chị thật là ngại quá, vậy nên” Chỉ chỉ vào chiếc vòng cổ tay Lâm Duyệt cười cười

“Không, không cần.” Lâm Duyệt chỉ liếc mắt một cái, liền đã biết vòng cổ này tuyệt đối không là vật rẻ tiền, hai viên đá quý hình trái tim màu tím trên vòng đã đủ nói lên điều đó.

“Được rồi, đừng cứ đẩy đi đẩy lại như vậy, cứ như vậy đi.” Vội vàng chặn một chiếc xe taxi lại, trước mặt Lâm Duyệt chui đi vào, thò tay qua cánh cửa sổ vẫy tay với Lâm Duyệt, xe vun vút lao đi.

Hôm nay ngoài ý muốn, Diệp Tường Phi cư nhiên lại muốn Lâm Duyệt cùng hắn đi gặp khách hàng. Lâm Duyệt kinh ngạc rất nhiều, cũng không dám không theo, tan tầm liền theo Diệp Tường Phi lên xe.

Xe chạy vào đường chính, Diệp Tường Phi quay lại nhìn Lâm Duyệt nói: “Đêm nay tôi muốn cô đóng giả một người, tôi nghĩ không cần tôi nói, cô cũng nhất định biết là ai đi?”

“Diệp Giai?” Lâm Duyệt nhìn hẩn hỏi, trên mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc, Diệp Tường Phi cứ nhiên muốn nàng sắm vai Diệp Giai? Vì sao? Ở trước mặt ai mà đóng kịch? Trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên , rất là khẩn trương!

“Đúng vậy, cô không cần cố gắng mà diễn kịch đâu, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

“Như vậy không sợ bị người ta nhìn ra sao?” Lâm Duyệt khó hiểu hỏi, “Diệp Giai là một thiên kim tiểu thư, tiểu thư khuê các, cử chỉ lời nói cũng là nhã nhận thanh cao, ôn nhu khéo léo đi?”

“Cô ấy? Tao nhã? Ôn nhu?” Diệp Tường Phi cười lắc đầu, qua kính chiếu hậu liếc mắt một cái, nói: “Diệp Giai từ nhỏ liền điên điên khùng khùng, với cô không có gì khác, bởi vậy cô cứ là chính cô là tốt lắm rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Duyệt nhất thời suy sụp, bất mãn trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái, ý tứ của hẩn chính là nàng là người điên điên khùng khùng, không tao nhã không ôn nhu chứ gì? Bất quá, cố vẻ hẩn nói cũng không có sai nha, Lâm Duyệt nàng nếu dùng hai chữ tao nhã để tả có lẽ là quá phí phạm đi!

Tuy rằng Diệp Tường Phi nói như vậy, Lâm Duyệt vẫn là cảm thấy trong lòng có chút không được tự nhiên, thậm chí còn dâng lên một cỗ căng thẳng. Diệp Tường Phi kéo tay nàng, đặt ở trong khuỷu tay, động tác này tuy nhỏ nhưng lại là tiếp xúc thân mật, khiến cho trong lòng có chút gợn sóng, ngọt, khổ.....

Tiến vào trong phòng thuê, Lâm Duyệt bị một ánh mắt sắc nhọn như bả đao đâm thủng trái tim, là Long Hạo Hiên , nàng đảo qua những người ngồi trong phòng lớn, cuối cùng dừng lại ở trên người

Long Hạo Hiên. Vừa tiếp xúc với cái dáng vẻ cười như không cười kia của hắn, ánh mắt mang theo tia tà ác, liền nhanh chóng vòng vo nhìn đi nơi khác, cũng không dám đối mặt với hắn nữa trong lòng càng thêm bối rối.

Trên mặt Lâm Duyệt đột nhiên một trận khô nóng, Long Hạo Hiên! Cư nhiên là hắn? Vì sao hắn lại ở chỗ này, ở trong lòng Lâm Duyệt lớn tiếng hò hét, Long Hạo Hiên đã từng gặp nàng hai lần, hơn nữa cũng biết nàng là Lâm Duyệt, là Cameron phu nhân!!

Trời ạ! Nàng còn muốn đóng giả Diệp Giai sao? Nhìn bộ dáng cười đến muốn ăn đòn của hắn, có thể nhìn đến hắn đã biết chân tướng. Lâm Duyệt bối rối, vụng trộm kéo kéo ống tay áo Diệp Tường Phi, muốn nói cho Diệp Tường Phi chuyện này.

Diệp Tường Phi tưởng rằng nàng quá khẩn trương, vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng không tiếng động trấn an, sau đó quay sang mọi người đang ngồi nói: “Mọi người tới thực sớm, có chút việc nên chậm trễ, thật sự là ngưng ngưng.”

Nói xong giơ tay hướng Lâm Duyệt, lại cười nói: “Đây là em gái nuôi của tôi Diệp Giai.” Sau đó chuyển hướng Lâm Duyệt, nhìn nàng giới thiệu nói: “Giai Giai, những người này đều là những người có uy tín và danh tiếng, sẽ không cần thiết phải giới thiệu nữa, nhưng có một người em khẳng định nhớ rất rõ đi?” Ngón tay vừa chuyển qua, chỉ hướng một vị nam tử trẻ tuổi bên cạnh Long Hạo Hiên.

“Tôi.....” Lâm Duyệt rất có cảm giác ngậm bồ hòn làm ngọt, Diệp Tường Phi chết tiệt! Biết rõ nàng không biết, còn nói như vậy!! Lâm Duyệt dưới đáy lòng đem Diệp Tường Phi mắng thật lâu sau đó hướng vị nam tử trẻ tuổi bộ dạng cũng khá bắt mắt mỉm cười: “Thực xin lỗi.... Tôi.... Không nhớ rõ anh, thật sự thực thật có lỗi!”

“Giai Giai, em không nhớ rõ anh sao? Anh là Long Thiên Minh nha.” Nam tử dùng hai tay chỉ vào mũi của mình, khẩn cấp giải thích nói, sau đó bắt đầu thấp giọng lẩm bẩm: “Giai Giai, em không chết? Em thật sự không chết?”

Mọi người dang ngồi ở đây cũng một mặt kinh ngạc ánh mắt, ánh mắt mọi người đều mang theo kinh nghi dừng ở trên người Lâm Duyệt. Không, có một người khác biệt và chắc chắn chính là Long Hạo Hiên!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Giả Mạo Diệp Giai - 2

“Hắn là tôi nên chết rồi phải không?” Lâm Duyệt lẳng lẳng hỏi, quỷ thần ơi! Ai tới nói cho nàng, nàng nên tiếp tục diễn như thế nào đây? Cố tình hỏi lại Long Thiên Minh liếc mắt nhìn kẻ đang cười đến là tà ác ở bên cạnh kia, hai tay ôm ngực, một bộ như xem kịch vui liếc Lâm Duyệt.

Chẳng qua là ánh mắt tà ác kia vẫn còn lộ ra một chút ưu thương.

Rốt cục, Diệp Tường Phi cũng mở miệng, cúi đầu nhìn Lâm Duyệt khẽ cười nói: “Không nhớ rõ không quan trọng, anh giúp em giới thiệu một lần cho em biết là được. Long Thiên Minh, tổng giám đốc tập đoàn Long thị, cũng là vị hôn phu của em, bắt quá, sau khi nghe nói em gặp chuyện không may xong hôn ước liền nhanh chóng được giải trừ.”

“Không! Đó là Diệp bá mẫu yêu cầu muốn hủy bỏ, không liên quan đến anh!” Long Thiên Minh vội vàng biện giải nói, không biết vì sao, hắn chính là sợ hãi khi nhìn đến Diệp Giai, rõ ràng người đã chết 2 năm rồi, cứ nhiên sống lại sao?!

“Nếu không phải là anh phong lưu đa tình thì mẹ tôi làm sao lại muốn giải trừ hôn ước chứ?” Diệp Tường Phi mỉm cười, nhưng là cười rất lạnh lùng, thực dọa người.

“Đó là bởi vì Diệp Giai thích anh cho nên tôi mới cố mà chọc vào!” Long Thiên Minh nói.

Lâm Duyệt rất cuộc nghe không nổi nữa, ra tiếng chặn lại nói: “Tốt lắm, chúng ta cũng không thể cứ đề cập đến quá khứ mãi được ? Ăn cơm được chưa Tôi đói bụng!” Nói xong, tiến lên tùy tiện tìm một chỗ ngồi vào vùi đầu ăn!

“Là nha, nhắc lại để làm gì chứ? Long tổng giám đốc, anh vẫn không tin Giai Giai còn sống, tôi chỉ là muốn cho anh tận mắt nhìn thấy Giai Giai, không có ý tứ khác, đến, mọi người uống rượu cùng dùng bữa thôi!” Diệp Tường Phi nói xong, bắt đầu thu xếp mời mọi người uống rượu.

“Anh họ, cô ấy thật là Diệp Giai sao?” Long Thiên Minh lảng lảng quay đầu, nhìn Long Hạo Hiên nhỏ giọng hỏi, tuy rằng là nhỏ giọng, nhưng vẫn có rất nhiều người có thể nghe được. Long Hạo Hiên nhìn về phía Lâm Duyệt, người nào đó cuống quýt cúi đầu, tránh đi đôi mắt nhìn xuyên tâm của hắn..

“Giả...” Long Hạo Hiên cười khẽ phun ra một chữ.

Lúc này không chỉ Lâm Duyệt bị dọa nháy dưng, đến Diệp Tường Phi cũng vô cùng sửng sốt, trong mắt hiện lên một tia bối rối sau đó quay đầu nhìn vị nam tử có khuôn mặt lạnh lùng lần đầu gặp mặt kia. Trong lúc nhất thời, đoán không ra vì sao hắn lại nói như vậy, hắn làm sao có thể biết là giả? Hắn rốt cuộc là loại người nào?

“A?” Long Thiên Minh há mồm cứng lưỡi trừng mắt nhìn Long Hạo Hiên, giả? Nhưng là... Ánh mắt lại lần nữa nhìn lại trên người Lâm Duyệt, tỉ mỉ đánh giá, rõ ràng chính là nàng a.

“Tôi nói là giả, cậu tin không?” Long Hạo Hiên nhìn Long Thiên Minh cười khẽ trêu chọc, trên bàn cơm một mảnh không khí căng thẳng cũng chùng xuống một chút, Lâm Duyệt nhìn hắn, hoàn toàn đoán không ra ý định thực sự của hắn là gì, liền cứ như vậy theo hắn mà bắt ỏn.

Long Thiên Minh ngây ngốc lắc đầu, bộ dáng như kẻ bị hồng não vậy. Lâm Duyệt vụng trộm đánh giá hắn, nghĩ rằng Diệp Giai làm sao có thể có tên bạn trai vừa ngu lại hồ hồ như vậy, không chỉ có bộ dáng của một tên công tử bột, hành vi cử chỉ lại không có chút dứt khoát hào phóng nào, nhưng lại là tổng giám đốc mới lạ chứ!

Diệp Tường Phi cảm giác được Long Hạo Hiên người này nhất định có vấn đề, cũng biết thân phận chân thật của Lâm Duyệt. Vì thế nói sang chuyện khác, khéo miệng cong lên, mỉm cười nói với mọi người : “Tốt lắm, không thảo luận chuyện Diệp Giai nữa, vẫn là nói chuyện chính sự đi.”

Bưng chén rượu lên chuyển hướng Long Thiên Minh: “Long tổng, anh ngày hôm qua đã xem qua kế hoạch chế tác của Viễn Vọng, không biết quyết định cuối cùng là như thế nào đây?” Long thị tuy rằng vài năm nay làm ăn bấp bênh, nhưng dù sao cũng là một tập đoàn nổi danh trên thế giới, lúc này vừa khéo là do tên ngốc tử Long Thiên Minh này ‘Chấp chính’, nếu có thể mê hoặc hắn hợp tác, Viễn Vọng sẽ tựa như hổ thêm cánh!

Long Thiên Minh mờ mịt chuyển hướng phía Long Hạo Hiên, làm như đang trưng cầu ý kiến của hắn. Ánh mắt Diệp Tường Phi chuyển theo hắn qua phía Long Hạo Hiên, lại bắt đầu đoán đến thân phận của hắn.

Ánh mắt sắc bén của Long Hạo Hiên thẳng tắp bắn về phía Diệp Tường Phi, mỉm cười nói: “Bản kế hoạch sáng hôm nay tôi mới xem qua một chút, bất quá ngỡ ngàng ngừng, tôi cảm thấy kế hoạch của Ánh Dương phù hợp với yêu cầu sản phẩm của Long thị hơn.”

Diệp Tường Phi sửng sốt, hoàn toàn thật không ngờ hẳn lại thẳng thừng cự tuyệt như vậy, trên mặt dần dần bắt đầu khô nóng, nhất thời như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, cơn tức cũng tùy theo đó mà từ từ dâng lên.

Trước mặt nhiều người như vậy khiến hẳn bị mất mặt! Lại khổ là hẳn ta là ai cũng không biết! Ngồi ở một bên lão tổng của Ánh Dương đúng là thụ sủng nhược khinh, kích động chỉ kém không mang rượu đến bái lạy. Run giọng nói: “Cám ơn Long tổng, cám ơn!”

Ai cũng nói, tinh anh của Viễn Vọng gấp mấy trăm lần Ánh Dương, mà vừa rồi chuyện gì vừa xảy ra,, ai xứng không thể hiểu nổi.

“Ngỡ ngàng ngừng, tôi phải đứng dậy trước một bước.” Long Hạo Hiên rời khỏi vị trí đứng lên, mặt hướng Lâm Duyệt vươn cánh tay, lại cười nói: “Diệp tiểu thư, chúc mừng cô vẫn còn sống, đáng tiếc Thiên Minh đã cưới vợ, không có phúc phận cùng Diệp tiểu thư bách niên giai lão.”

Lâm Duyệt trừng mắt nhìn cánh tay của hẳn trước mặt, ánh mắt kại di chuyển lên trên, đối diện với nụ cười mê người của hẳn. Ngay người chừng mươi giây sau đó mới chần chừ vươn tay, cùng hẳn bắt tay.

Nắm một chút, Lâm Duyệt liền rất nhanh rút tay về, nhìn liếc mắt một cái sắc mặt khó chịu của Diệp Tường Phi, tức thời không biết

nên như thế nào cho phải.

Long Hạo Hiên xoay người, bước dài chân hướng cửa phòng đi đến, lưu lại hai khuôn mặt không tương quan nhìn nhau. Long Thiên Minh thấy Long Hạo Hiên chạy mất, lại liền chạy đuổi theo, căn bản đến cả liếc mắt một cái cũng không dám nhìn Lâm Duyệt.

Nhân vật chính chạy mất, nhân viên Ánh Dương cũng tự nhiên sẽ không ở lâu, lục đục chuẩn bị rời đi. Căn phòng to như vậy cũng chỉ thừa lại Lâm Duyệt vô thức, cùng Diệp Tường Phi sắc mặt xanh mét!

Long Hạo Hiên động tác này của Long Hạo Hiên biểu đạt cho cái gì? Sợ là chỉ có Diệp Tường Phi mới đoán được đi ra, hắn đang báo thù thay Long Thiên Minh! Diệp Tường Phi mang theo Lâm Duyệt rời đi, nguyên bản là muốn kích thích một chút Long Thiên Minh, nhưng lại bị kẻ khác kích thích, thoải mái được mới là lạ?

Ba năm trước đây, Long Thiên Minh tức giận Diệp Giai nên cùng nữ nhân khác phong lưu khoái hoạt, khiến cho Diệp Giai bị người ngoài xoi mói, thậm chí giễu cợt cô chưa ra khỏi cửa đã vội thủ tiết, làm hại Diệp Giai thương tâm rất nhiều lần tìm hắn để khóc lóc kể nể..

Sau khi Long Thiên Minh nghe được Diệp Giai gặp chuyện không may, lập tức cùng nữ nhân khác kết hôn, một chút tình cảm cũng không có. Cổ hận này, Diệp Giai đã quên, hắn lại nhớ rất rõ ràng!

“Diệp tổng, chúng ta cũng đi thôi.” Lâm Duyệt kéo góc áo Diệp Tường Phi, dè dặt cẩn trọng nói.

Diệp Tường Phi cầm ly rượu trên bàn lên, hớp một ngụm rượu
đỏ, cầm giận đem ly đá ra ngoài cửa, sau đó xoay người, cất bước
hướng cửa phòng đi ra.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Đổi Thân Phận

Ngồi ở trong xe, Diệp Tường Phi nhếch khóe môi yên tĩnh lái xe, Lâm Duyệt thỉnh thoảng lại quay đầu vụng trộm nhìn hấn, cuối cùng vẫn là không có nhìn xuống lòng hiếu kỳ, hỏi: “Diệp tổng, tôi có thể hỏi một chút không, vừa mới ban nãy xảy ra chuyện gì thế?”

“Cô rất muốn biết sao?” Diệp Tường Phi nhanh chóng nhìn nàng liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói.

“Không! Không làm thế nào cũng không thể rõ được, tôi chỉ là tò mò, cái tên Long Hạo Hiên trước khi đi làm sao lại nói với tôi..... Ý là Diệp Giai nói như vậy chứ?” Lâm Duyệt ha ha cười gượng nói.

Diệp Tường Phi cứng lại, ‘két’ một tiếng đem xe dừng ở ven đường, kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng: “Long Hạo Hiên? Cái tên bắt tay với cô trước khi chạy đi kia?”

“Đúng vậy.....” Lâm Duyệt theo dõi hấn gật đầu.

“Cô làm sao có thể biết hấn ta? Hấn rốt cuộc là loại người nào?” Diệp Tường Phi khiếp sợ hỏi, Lâm Duyệt cự nhiên nhận thức hấn? Trách không được hấn lại dùng loại ánh mắt này xem Lâm Duyệt, nói những lời quái dị với nàng!

“Tôi.....” Lâm Duyệt nghĩ nghĩ: “Tôi chỉ biết hấn gọi là Long Hạo Hiên, chuyện khác cái gì cũng không biết, sờ dĩ cũng không thể nói

là quen biết, Diệp tổng, anh cũng không biết anh ta sao?” Nói xong một mặt nghi hoặc nhìn Diệp Tường Phi.

Diệp Tường Phi làm như không có nghe đến vấn đề nàng nói phía sau, trầm tư thấp giọng nói: “Khó trách Long thị lại xoay vần tốt như vậy, nguyên lai là phía sau màn còn có cao nhân chỉ điểm!” Hắn phía trước vẫn còn cảm thấy rất kỳ quái, bằng cái tên tiểu tử ngốc Long Thiên Minh kia, Long thị căn bản là không có khả năng sống được đến ngày hôm nay, nhưng là Long thị lại hoạt động ngày càng tốt,, thậm chí so với ba năm trước đây phải nói là rất tốt!

“Ai là cao nhân? Long Hạo Hiên sao?” Lâm Duyệt tò mò hỏi.

“Đúng vậy, một người rất hiếm độc trong thương giới người này rất đáng chú ý!” Diệp Tường Phi nhẹ nhàng mà nói, trầm ngâm n sau một lúc lâu mới khởi động xe, tiếp tục đi.

Kỳ thi vào trường cao đẳng cuối cùng cũng qua đi, Lâm Duyệt ngay cả kiểm tra lại đáp án cũng lười, bắt đầu thu thập hành lý, chuẩn bị cùng Mạc Lạc Nghị Phàm đi Ý.

Ngày hôm sau buổi sáng mười một giờ máy bay cất cánh, Lâm Duyệt nằm ở trên giường, một đêm đều không có chợp mắt, tinh tế nghĩ lại những lời ngày đó Diệp Giai nói với nàng ở trong quán cà phê .

Diệp Giai nói muốn đem Mạc Lạc Nghị Phàm tặng cho nàng, nhưng là, nàng làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự có thể chỉ yên lặng ở xa xa nhìn nam nhân mà mình yêu mến sau đó lại yên lặng chờ chết sao?

Bản thân nàng làm sao có thể ích kỷ như vậy chiếm lấy những gì thuộc về cô ấy chứ ? Diệp Giai lại là một nữ hài tử thiện lương đáng yêu như vậy.

Do dự hồi lâu sau, nàng nhắn cho Diệp Giai một tin nhắn, nói cho cô thời gian cùng số hiệu của chiếc máy bay. Nàng không biết Diệp Giai có thể nhận được tin nhắn của bản thân nàng hay không, không biết điện thoại của cô ấy có bị Diệp Tường Phi phát hiện, tịch thu hay không!

Phỏng chừng trễ như vậy Diệp Giai đã đi ngủ rồi, Lâm Duyệt ôm di động khó khăn ngủ, ngày hôm sau tỉnh lại, rửa mặt chải đầu sạch sẽ rồi lấy hành lý đi xuống lầu.

Dưới lầu, tiểu Thư Tình cũng giống y như bản thân nàng ôm một túi hành lý lớn, cao hứng phấn chấn hét lên: “Mẹ, mẹ nhanh chút, máy bay đều phải bay đi, không đi được tới Ý mất!”

“Máy bay sẽ chờ con, yên tâm đi!” Lâm Duyệt cười trấn an nói, chậm rãi rồi đi xuống.

Mạc Lạc Nghị Phàm tiến lên, giơ tay vuốt vuốt khuôn mặt của nàng, tinh tế nhìn chăm chú vào nói: “Ngày hôm qua không ngủ được sao?” Nhìn thấy bộ dáng mỗi một của nàng hẳn thật đau lòng.

“A? Sắc mặt của em rất khó nhìn sao? Em trở về trát một chút phấn là ổn rồi.” Lâm Duyệt nói xong, xoay người hướng trên lầu chạy tới, nhìn khuôn mặt thiếu sức sống trong gương, thờ dài, bắt đầu thực thi một loạt ăn diện.

Trát phấn xong, quả nhiên thấy tinh thần hơn, thế này mới vừa lòng một lần nữa trở lại dưới lầu, cùng Mạc Lạc Nghị Phàm còn có

tiểu Thư Tình cùng ăn bữa sáng, ăn xong bữa sáng sau đó trực tiếp chạy tới sân bay.

Ở trong đại sảnh phòng chờ, Lâm Duyệt liếc mắt một cái liền nhìn thấy Diệp Giai đang trốn ở góc phòng si ngốc nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Em đi toilet một chút.” Lâm Duyệt nói xong, liền bước nhanh hướng toilet đi đến, Diệp Giai đọc đã hiểu ý tứ của nàng, vào toilet theo Lâm Duyệt.

Lâm Duyệt xoay người, đưa cho Diệp Giai trong một cái gói lớn nói: “Đi thôi, đem bộ quần áo này thay ra, đây là phiếu đăng ký của em.” Nói xong cầm phiếu đăng ký đẩy vào tay Diệp Giai.

Diệp Giai kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng, khó hiểu hỏi: “Có ý tứ gì?”

“Cùng Nghị ca ca đi Ý, sau đó tìm cơ hội nói cho anh ấy, chị là Diệp Giai, mẹ Thư Tình.” Lâm Duyệt nghiêm trang nói, quyết định này, là kết quả sau 1 đêm lo lắng suy nghĩ của nàng, nàng vẫn là không có cách nào mà ích kỷ giả mạo Diệp Giai hưởng thục cuộc sống tốt đẹp này.

“Không! Lâm Duyệt, chị đã nói rất rõ ràng với em rồi, chị không nghĩ sẽ trở lại bên cạnh anh ấy.” Diệp Giai theo bản năng cự tuyệt nói, không phải là không nghĩ muốn mà là không thể! Không thể trở thành gánh nặng của hắn!

“Không cần nói nhiều nữa, còn có 10 phút sẽ đến giờ đăng ký, Diệp Giai, hạnh phúc là không được đưa đến đây đi, nó là của chị, chị nên cố gắng nắm chắc.”

“Lâm Duyệt.....!”

“Nghị ca ca cùng tiểu Thư Tình ở bne ngoài chờ chị, nhớ rõ nhanh chút đi ra ngoài.” Lâm Duyệt đánh gãy lời của cô, mạnh mẽ bắt cô cầm lấy này nọ, dứt khoát đi ra khỏi toilet, đi ra khỏi đại sảnh sân bay.

Ở thời khắc bước ra khỏi cửa sân bay kia, nàng nhin không được quay đầu lại, ánh mắt xuyên qua lệ sương, xuyên qua đám người, dừng ở trên người Mạc Lạc Nghị Phàm cùng tiểu Thư Tình đang vô cùng sôi nổi. Thấp giọng nói: “Hẹn gặp lại, Nghị ca ca, gặp lại, tiểu Thư Tình.....”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Đổi Thân Phận – 2

Diệp Giai sửng sốt thật lâu sau đó không thể không thay quần áo mà Lâm Duyệt đã chuẩn bị ình, đó là một bộ giống như đúc với bộ mà Lâm Duyệt mặc trên người. Rất xinh đẹp, cũng thực vừa người.

Hít vào một hơi thật sâu, khi đi ra khỏi toilet, hai chân của cô nhuyển cơ hồ đi không được. Càng đến gần Mạc Lạc Nghị Phàm, càng vầng đầu hoa mắt, cả người run lên.

“Duyệt Nhi, em làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm theo thói quen nâng lên cầm dưới của nàng càng dưới, thân thiết nói: “Nếu không thoải mái, chúng ta ngày khác lại đi.”

Diệp Giai ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, lảng lảng nhìn chăm chú vào hần. Nhiệt độ cơ thể của hần, như một luồng điện chạy tiến vào trong cơ thể của cô, mạnh đến tứ chi bại hoại. Thoải mái khiến cô choáng vầng đầu hoa mắt.

Nhưng là, cô vẫn là nỗ lực khống chế bản thân, không cho bản thân té xỉu ở trong lòng hần. Hướng hần mỉm cười, nói: “Em không sao, Nghị ca ca, em không sao...”

radio một lần thúc giục khách đi đăng ký, Mạc Lạc Nghị Phàm buông nàng ra: “Không có việc gì là tốt rồi, đi thôi.” Nói xong một tay ôm lấy tiểu Thư Tình, một tay ôm lấy Diệp Giai hướng cửa đăng ký đi đến.

Trong lòng Diệp Giai khẩn trương đến mức sắp hít thở không thông, cảm giác được nam nhân mình yêu say đắm ôm vào trong ngực thực là ngọt ngào và hạnh phúc. Nàng cúi đầu, ánh mắt không dám ngẩng lên trên, sợ phải tiếp xúc với khuôn mặt khí suất của Mạc Lạc Nghị Phàm.

Vòng tay ôm ấp này, quen thuộc mà lại xa lạ, khiến cho cô có chút không được tự nhiên.

Cô thật sự phải quay về bên cạnh hắn sao? Lấy thân phận Lâm Duyệt để trở về? Rốt cuộc là Lâm Duyệt đang giả mạo cô hay vẫn là cô đang giả mạo Lâm Duyệt?! Giờ phút này, Lâm Duyệt nhất định là trốn ở chỗ tối khóc đi? Hạnh phúc qua đi, giờ còn lại tự trách cùng áy náy.

“Mẹ, con muốn ngồi trên đùi mẹ.” Tiểu Thư Tình theo thói quen đưa ra yêu cầu này, khi nói chuyện, thân mình nho nhỏ đã bò từ trên đùi của Mạc Lạc Nghị Phàm đi đến trên đùi Diệp Giai.

“Được.” Diệp Giai vui cười túm lấy thân mình nho nhỏ của nó, ôm lấy nó, tận lực làm cho bản thân bình tĩnh trở lại. Cũng không dám nói ra tình hình thực tế phía trước, cô là Lâm Duyệt, chính là Lâm Duyệt!

Diệp Tường Phi đã nói qua, cá tính Lâm Duyệt là vô cùng sinh động, nghịch ngợm gây sự. Hai năm trước Diệp Giai, cùng nàng cùng một loại cá tính. Dóng giả Lâm Duyệt, kì thực cũng là đang sắm vai bản thân mình mà thôi, cho nên nàng một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

Thời điểm Nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, ở đáy lòng dâng lên một cỗ cảm giác xa lạ, chẳng lẽ nguyên nhân là do đã quên hắn sao? Hiện

tại Mạc Lạc Nghị Phàm đối với cô mà nói, chính là một người xa lạ!

“Vì sao gần đây luôn dùng loại ánh mắt này nhìn anh?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhẹ nhàng nghiêng đầu, mỉm cười vỗ về chơi đùa sợi tóc của nàng nói.

Trong lòng Diệp Giai khiếp sợ, gương ngưng thu hồi tầm mắt, cười gượng nói: “Em vốn là muốn nhìn ngoài cửa sổ, ai ngờ bị anh chặn lại, ha ha.” Trừ bỏ lý do sứt sẹo này, nàng rốt cuộc không thể nghĩ được lý do khác!

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng liếc mắt một cái, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Hoàn toàn không có phát hiện ra Lâm Duyệt bên cạnh có cái gì khác lạ, Mạc Lạc Nghị Phàm, hấn chết cũng không nghĩ đến trên đời này, thật sự có người có bộ dạng giống như đúc với Lâm Duyệt.

Máy bay đúng giờ hạ cánh, Mạc Lạc Nghị Phàm mang theo Diệp Giai cùng tiểu Thư Tình đi ra khỏi sân bay, Diệp Giai lập tức bị kiến trúc cổ kính lạ lẫm của Ý hấp dẫn.

Thành La Mã cổ kính xinh đẹp vẫn to lớn như cũ, mấy trăm năm trôi qua, không bị năm tháng phá hủy, những kỳ tích này thực khiến người ta không thể tin tưởng nổi. Trên nóc nhà thờ đức mẹ Maria có khắc biểu tượng to lớn của thần dân La Mã cổ đại, khiến cho du khách có cảm giác đang chìm vào bên trong thế giới thần thoại.

Nghị Phàm lấy thân phận khách du lịch đi thăm thú đến giữa trưa, nhưng hấn phi thường rõ ràng, mục tiêu cuối cùng của hấn là vị cao nhân gia tộc La Mã cổ danh tiếng cùng quyền uy kia. Nơi này chính là tổng bộ đoàn tập của gia tộc Dĩ Mã Lợi La.

Nhưng mà ngoài cửa được bảo vệ nghiêm ngặt, làm thế nào để tiến vào lâu đài được mới là một vấn đề nan giải. Hết cuối cùng lựa chọn ở quán bar phụ cận tìm hiểu tin tức, thời điểm màn đêm buông xuống, hắn đem tiểu Thư Tình an trí ở khách sạn, bản thân mang theo Diệp Giai đến một quán bar xa hoa ở phụ cận chơi đùa.

Diệp Giai nhìn thấy nhân viên quán bar ăn mặc khá thoáng mát, còn có một đôi tình nhân đang áp tai thì thầm to nhỏ kia, sắc mặt hơi hơi đỏ lên, hỏi: “Nghị ca ca, chúng ta tới nơi này làm cái gì?”

Tâm mắt linh động lại vẫn đang tò mò lưu chuyển ở bốn phía, hai năm cô đều không có tiếp xúc với cuộc sống bên ngoài, tự nhiên cảm thấy tràn ngập tò mò cùng chờ mong với cuộc sống về đêm này.

“Đương nhiên là tới bồi dưỡng cảm tình nha.” môi Mạc Lạc Nghị Phàm dán tại vành tai của nàng, tà ác ái muội thì thầm nói, khiến cho Diệp Giai một trận không được tự nhiên. Cảm giác kia giống như là lần đầu tiên thân thiết cùng một người đàn ông, cả người không được tự nhiên.

Rõ ràng cô thương hắn như vậy, mỗi ngày trong mộng trong đều là hắn, vì sao... khi hắn thân mật tiếp xúc cô lại có cảm giác không được tự nhiên như vậy? Là vì cô lâu lắm không có cùng nam nhân bên ngoài tiếp xúc trừ bỏ Diệp Tường Phi sao?

Mạc Lạc Nghị Phàm thấp giọng cười, lôi kéo nàng đi đến một vị trí ở trong góc ngồi xuống, kê một ly nước trái cây campari. Quan sát mọi người xung quanh, hi vọng có thể tìm được điều gì đó có lợi cho bản thân hắn..

Diệp Giai nhìn màu củ ly nước trái cây, đầu nhỏ chuyển động chung quanh, cảm thấy hưng phấn lại tò mò.

Thật lâu sau đó bỗng nhiên có một nam nhân có bộ dáng giống râu ria đi vào quán Bar, ước chừng khoảng 30 tuổi, mặc áo da hăng Hippie của Mỹ, xem ra là một tên du côn.

Người tới vừa mới tiến nhập quán bar, ông chủ quán bar liền xông tới, một phen sau khen ngợi lịnh lợt xong cung kính lui qua một bên, người nọ kiêu căng đến cực điểm, tiền hô hậu ủng kêu vài tên nam nhân có bộ dáng tương tự đứng vây quanh, thoạt nhìn chính là một tên cầm đầu băng đảng du côn.

Vừa ngồi lên ghế dựa, liền nhanh chóng bị vây bởi một vài nữ nhân hở ngực trần lưng, bắt đầu trái ôm phải ẵm hưởng thụ vui vẻ.

“Oa, đây là nhân vật nào nha?” Diệp Giai tò mò kinh hô một tiếng, toàn trường cũng chỉ có mình cô có ánh mắt tò mò với tên nam nhân kia, hơn nữa vẫn nhìn hẩn.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Dụ Hoặc Ác Nam

“Bảo bối, nhỏ giọng chút.” Mạc Lạc Nghị Phàm thấp giọng nói, Diệp Giai thè lưỡi, ngoan ngoãn cúi đầu uống nước trái cây của bản thân.

Mạc Lạc Nghị Phàm tuy là nói như vậy, trong lòng cũng dâng lên một tia tò mò, dùng dư quang khóe mắt đánh giá tên nam nhân ngạo mạn đến cực điểm kia, cẩn thận cân nhắc thân phận địa vị của hắn.

Thấy ông chủ tiếp đón thịnh tình, khi hắn đi qua bên cạnh Mạc Lạc Nghị Phàm, Mạc Lạc Nghị Phàm giữ chặt hắn giả bộ một mặt tò mò bộ dáng, dùng tiếng Italy lưu loát dò hỏi: “Xin hỏi nhân vật vừa mới đến đây là ai vậy?”

Ông chủ đầu tiên là sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ cười cười: “Người này ngài cũng không biết? Cũng đúng, ngài là người bên ngoài mà, vẫn là không hỏi thì tốt hơn.” Nói cho hết vừa định rời đi.

Mạc Lạc Nghị Phàm quynh lên, lại giữ chặt hắn góc áo, đem 200 USD nhét vào trong tay của hắn, cười cười nói: “Tôi chỉ là tò mò, thích hỏi thăm thị phi mà thôi.”

Ông chủ nhìn thấy USD, vụng trộm nhìn liếc mắt một cái phương hướng nam nhân kia, phủ ở bên tai Mạc Lạc Nghị Phàm, thấp giọng thì thầm nói: “Người này là em trai của giáo phụ Daniel – Dĩ Mã Lợi La người đứng đầu gia tộc Dĩ Mã Lợi La tiếng tăm lừng lẫy, Maguire – Dĩ Mã Lợi La, cũng là trùm xã hội đen của thành phố này, ỷ vào

thế lực của anh trai làm xằng làm bậy, buôn bán súng ống, ma túy, giết người, buôn bán gái điếm, không chuyện ác nào không làm, chúng tôi làm ăn nhỏ không dám đắc tội, bằng không toàn bộ quán bar sẽ bị phá nát, bởi vậy nên tôi khuyên ngài đừng quá tò mò, xem ra ngài là du khách, cố gắng smà du ngoạn thắng cảnh của Italy, cách những người này xa một chút là tốt hơn cả.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nghe đến mấy chữ Dĩ Mã Lợi La này, trong lòng vui vẻ, thật sự là trời không phụ lòng người, đến không hề phí công phu. Cụp mắt bắt đầu trầm tư . Ông chủ thấy hấn tựa hồ không có vấn đề gì muốn hỏi nữa, chạy nhanh trốn về phía quầy bar.

Nhưng là, làm thế nào đem hấn dẫn ra khỏi quán bar, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất, cũng là ít nguy hiểm đến bản thân mình nhất mà đoạt được thứ gì đó mà mình muốn từ trên người hấn?

“Nghị ca ca, anh hỏi tham làm cái gì?” Diệp Giai tò mò hỏi.

“Muốn từ trên người hấn lấy được thứ này nọ.” Mạc Lạc Nghị Phàm thuận miệng nói, tiếp tục trầm tư.

Diệp Giai chớp chớp mắt to xinh đẹp, hi hi cười nói: “Anh nghĩ muốn cái gì? Em có thể giúp anh nha!” Nói xong lại bồi thêm một câu: “Nghị ca ca, anh chờ em.” Liền đứng dậy bước nhanh hướng phía quầy bar đi đến.

Mỉm cười hướng ông chủ trên quầy bar nói: “Anh trai, tôi muốn mua loại thuốc có thể khiến người ta mơ hồ thăng hoa.”

Ông chủ sững sốt, sau đó thấp giọng trách cứ nói: “Tiểu thư xin chú ý khi nói chuyện, nơi này là quán bar đang hoạt động, không có

thứ mà cô cần để bán đâu.” Thời điểm nói những lời này, rõ ràng có thể cảm giác được hấn đang chột dạ.

Diệp Giai tuy rằng không có ra khỏi cửa, nhưng tin tức tivi vẫn là xem qua, cũng hiểu biết nhiều ít được tình hình gì đó trong quán bar. Mỗi một quán bar đều có bán những loại này, nghĩ rằng có lẽ là do ông chủ tưởng cô là một tiểu cô nương, không muốn bán cho cô nha.

Như thế vẫn cười nói như cũ : “Đại ca, tôi có tiền, hơn nữa sẽ trả gấp đôi cho anh.”

Thấy tiền sáng mắt ông chủ nghe được tiền, lại lần nữa bị mê hoặc, suy nghĩ một chút sau, ngồi xổm thân mình xuống ở phía dưới quầy bar tìm một lúc sau đó đem một túi nhỏ nhỏ thuốc bột bỏ vào trong một chiếc ly sáng màu đưa đến trước mặt Diệp Giai.

“Phiền toái thay tôi rót một ly rượu đỏ, cảm ơn, tiền lát nữa sẽ đưa cho ông.” Diệp Giai vẫn như cũ cười đến thực vô hại, làm cho người ta cảm thấy nàng kỳ thực chính là một kẻ ham chơi.

Sau khi ông chủ rót đầy ly xong, nàng bưng lên chén rượu, hướng Mạc Lạc Nghị Phàm đang một mặt lo lắng giờ ngón cái ý bảo yên tâm. Lắc lắc dáng người yếu điệu xuyên qua đám người, ánh mắt ra bộ vô tình mà phóng điện với Maguire.

Thời điểm thấy ánh mắt đột nhiên đăm chiêu của Maguire, Mạc Lạc Nghị Phàm rốt cục ý thức được Diệp Giai muốn làm cái gì, thật đáng mừng, ở lúc hấn còn chưa kịp ngăn lại. ma Trảo của Maguire đã hướng thân thể nhỏ bé mảnh mai của Diệp Giai, một tay kéo cô ppm vào trong lòng .

Mạc Lạc Nghị Phàm nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ, sắc mặt nháy mắt đã xanh mét, hận không thể lập tức chém nát cánh tay đang ôm áp trên lưng của Diệp Giai kia. Đương nhiên cũng tức Diệp Giai cư nhiên lại ngang hiên mà bán đứng sắc đẹp dụ dỗ nam nhân, xem ra tiểu thê tử của hắn thật đúng là cần phải về nhà dạy bảo lại nha!

Bị người ta kéo mạnh một cái, ly rượu đổ trong tay Diệp Giai sánh ra ngoài mát một nửa, đáy lòng căm giận mắng: lộn háo sắc, đồ quý như vậy lại nhà mi phí phạm!

Trên mặt lại hiện lên một nụ cười quyến rũ mê người, đem chén rượu hướng bên miệng Maguire, ở hắn bên tai nói nhỏ nói: “Nếu anh uống nó, đêm nay...”

Không đợi nàng nói xong, Maguire liền nâng ly rượu trong cánh tay nhỏ bé của nàng lên, ngửa đầu một đã uống hết sạch rượu trong ly. Diệp Giai sửng sốt, không nghĩ tới sự tình sẽ thành công như vậy.

Tại trong quán bar này, nhìn thấy hé ra một khuôn mặt người Đông Phương đã không dễ dàng gì, lại là một nữ tử Đông Phương xinh đẹp như vậy càng thêm không dễ dàng nha. Maguire đã bị cô mê hoặc đến thất điên bát đảo, tự nhiên sẽ không thể từ chối.

“Bảo bối, đến, em cũng uống một ly nào.” Maguire không để ý tới mỹ nữ đầy bàn, rót một ly rượu đổ giơ lên bên miệng Diệp Giai. Diệp Giai khẽ cười một tiếng, cười duyên nói: “Chúng ta có thể vào phòng riêng chứ?”

“Đương nhiên.” Dược tính dần dần nổi lên tác dụng, Maguire căn bản không có suy nghĩ như vậy có thể có cái gì không ổn hay không, dặt tay Diệp Giai liền hướng thang máy đi đến.

Mạc Lạc Nghị Phàm tức giận đến sắp hộc máu cuống quít theo đi lên, theo đuôi bọn họ đi đến trên lầu. Maguire đẩy cánh cửa phòng hắn bình thường chuyên dùng, ôm lấy Diệp Giai rồi đi vào.

Mạc Lạc Nghị Phàm đuổi kịp thời điểm hắn đóng cửa len đi vào, đem Diệp Giai từ trong lòng hắn kéo ra , lạnh giọng nói với Diệp Giai: “Xong việc sẽ xử lý em” Sau đó xoay người sang phía Maguire, một tay túm lấy hắn đẩy ngã trên vách tường, nói: “Chạm vào nữ nhân của tao, mày nói tao nên xử mày thế nào?”

Hai chân Maguire mềm nhũn, thuận thế liền hướng trên mặt đất quỳ xuống, run giọng cầu xin tha thứ nói: “Đại ca, thực xin lỗi, tôi không biết cô ta là nữ nhân của ngài.” Một mặt cầu xin tha thứ đồng thời không quên vụng trộm nhìn về phía cửa, cửa đã bị khóa lại, Diệp Giai tựa vào trên cửa một mặt xem kịch vui, vui sướng khi người khác gặp họa lam mặt quỳ với hắn,

Maguire nhất thời liền hoảng, cả người bắt đầu run run lên.

Mạc Lạc Nghị Phàm túm lấy cổ áo của hắn, nhìn hắn mặt không chút biến sắc hỏi: “Anh trai mày gần nhất có liên hệ với bọn người Sơn Khẩu Tổ Nhật Bản không?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Diệt Giai Ở Nơi Nào?

Maguire sững sốt một chút, thật không ngờ Mạc Lạc Nghị Phàm lại đột nhiên hỏi tới anh trai của hắn, cuống quýt gật đầu: “Là... Là... Đúng vậy, nghe nói là bàn chút việc quan trọng, bắt quá cụ thể không rõ lắm.”

Mạc Lạc Nghị Phàm hỏi tiếp nói: “Vậy mà biết rõ ràng hộ chiếu của anh trai mà ở chỗ nào không? Tao cần mượn bản sao một chút, chỉ sợ chuyện này phải phiền toái đến mà rồi.”

“Này..., chuyện này chỉ sợ không được, hộ chiếu của anh ấy đều ở chỗ thu ký riêng của anh ấy, tôi làm thế nào có thể lấy được chứ?” Maguire bối rối nói, yêu cầu này thật sự có điểm khó làm, hắn nên làm cái gì bây giờ?

“Tao nói là bản sao, không phải là bản gốc, nếu mà không nghĩ ra biện pháp...”

“Được được được, đại ca tha mạng, tôi nghĩ nghĩ biện pháp.” Maguire không đợi hắn đến khi lời hù dọa kịp bị hắn nói ra khỏi miệng, liền vội vàng gật đầu nói: “Gần nhất nghe nói anh trai tôi muốn đi Nhật Bản, không rõ ràng lắm là chuyện gì, hình như là cùng chính phủ Nhật Bản trao đổi hợp tác năng lượng, tôi nghĩ hắn là có thể tìm thư ký của hắn, xem có thể lấy được bản sao hộ chiếu hay không.”

“Tốt lắm, tao sẽ chờ mà ba ngày.”

“Chính là... Tôi có thể hỏi vì sao muốn lấy bản sao hộ chiếu của anh ấy không?” Hấn rất ngạc nhiên, cũng thực lo lắng!

“Mày cảm thấy mày có tư cách hỏi taa vấn đề gì đó sao? Cho mày 10 giây hiểu rõ rồi hỏi lại taa!” Nói xong, Nghị móc súng lục ra, hống súng lạnh như băng đen thùi dí vào trên trán Maguire.

Maguire sợ tới mức chết khiếp, lập tức nói đến: “Tôi không hỏi, đại ca tha mạng! Tôi nhất định nghĩ biện pháp, đừng giết tôi.”

“Tốt lắm, tao ày thời gian ba ngày, ba ngày sau, chúng ta gặp nhau ở hàng ghế đầu tiên đấu trường Lam Mã cổ, nhớ kỹ đừng đùa giỡn gì đó, bằng không...” Mạc Lặc Nghị Phàm nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là không thể tin tưởng lời nói của hấn.

Xoay người đem Diệp Giai đẩy mạnh vào trong phòng tắm, mệnh lệnh không cho phép nàng đi ra sau đó rất nhanh thoát đi quần áo trên người Maguire, lấy điện thoại nhắm thẳng kẻ đang kêu a thất thanh chụp một loạt ảnh. Lập tức thu hồi di động, cầm quần áo ném lại cho hấn, toàn bộ quá trình không đến năm phút đồng hồ.

“Đại ca, ngài muốn làm gì?” Maguire ôm quần áo kinh lăng hỏi, run run đến mức quần áo đều mặc không được..

“Đương nhiên là lưu làm kỷ niệm.” Mạc Lặc Nghị Phàm cười tà mị nói: “Nếu mày không muốn cho toàn thế giới được thưởng thức dáng người đẹp tốt của mày vậy ngoan ngoãn nghe theo tao, bằng không...” Giơ giơ di động trong tay lên, xoay người đẩy ra cửa phòng tắm, ôm Diệp Giai hướng cửa phòng đi đến.

Rất nhanh đi ra khỏi quán bar, sắc mặt Mạc Lặc Nghị Phàm dần dần âm trầm, Diệp Giai vùng trộm nhìn liếc mắt một cái khuôn mặt

âm trầm khí suất kia, không dám rên một tiếng lặng lẽ gạt cánh tay của hắn ở trên vai xuống. Không biết vì sao, cô chính là không thích cảm giác bị nam nhân chạm vào.

Mạc Lạc Nghị Phàm dừng lại bước chân, nhìn chăm chú vào nàng lạnh giọng hỏi: “Có phải trước kia em cũng thường dùng bộ dạng này để câu dẫn nam nhân hay không ?”

Diệp Giai sửng sốt, theo bản năng lắc đầu, nói: “Nghị ca ca, em là vì anh muốn đối phó hắn, lại không có người khác, đành phải...” Tóm lại một câu, cô thực vô tội!

“Anh cũng không cần em dùng phương pháp này đến giúp đỡ anh” Mạc Lạc Nghị Phàm mới mặc kệ nàng có phải vô tội hay không, chỉ cần nhớ tới cái tên xú nam nhân kia ôm cô, sờ soạng bộ dáng của cô, liền tức giận đến ứa máu ra.

“Được thôi, ta lần sau không giúp anh là được.” Diệp Giai nhỏ giọng nói thềm, rõ ràng là giúp hắn một cái đại ân, thế nào ngược lại là bản thân phải ở đây sám hối với hắn? Thế sự này đúng là loạn, loạn rồi.

“Về sau mặc kệ là ở dưới tình huống gì, cũng không cho phép nam nhân khác chạm vào em, biết chưa?” Mạc Lạc Nghị Phàm đã không phải là lần đầu tiên mệnh lệnh ở trước mặt Lâm Duyệt. Nếu là Lâm Duyệt, nàng nhất định sẽ nga một tiếng có lệ một tiếng cho xong việc. Diệp Giai cũng là hơi hơi sửng sốt, nâng tầm mắt lên lút nhìn hắn liếc mắt một cái, cảm thấy nghĩ nam nhân này quả nhiên là rất bá đạo!

“Em đã biết.” Diệp Giai ngọt ngào cười nói, trong lòng cũng thực hưng phấn.

Thành phố F, Lâm Duyệt trở về cuộc sống nguyên bản của nàng, chính là thời gian nghỉ hè, nàng vốn nên đến công ty đi làm. Nhưng là nàng ngay cả cửa công ty cũng không dám bước vào, Diệp Giai biến mất, Diệp Tường Phi khẳng định đã bị chọc giận đến điên rồi đi?

Nghĩ đến đây, nàng sợ muốn chết. Nhưng là nàng lại rất muốn biết sau khi Diệp Giai mất tích đã phát sinh chuyện gì, Diệp Giai, nàng không bao giờ trở lại Thủy Loan biệt thự nữa.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhất định là đã nhận ra người đó cùng tướng mạo với nàng đi? Không phải, theo như tính cách của Mạc Lạc Nghị Phàm thì đã sớm trở về đem nàng trách móc một chút, mà yêu thương. Không có tin tức, chính là chuyện tốt, chính là, Diệp Giai cùng Mạc Lạc Nghị Phàm nhận thức, thật sự à chuyện tốt với nàng sao?

Lắc đầu cười khổ một tiếng, tiếp tục ở trên đường cái du ngoạn, xem có hay không việc gì để ngày nghỉ còn làm.. Cúi đầu đi đường nàng không cẩn thận va vào một bức tường thịt, bức tường thịt này nàng đã quen thuộc nhiều lắm, bởi vậy người mùi hương là có thể biết đó là ai.

Đầu óc oanh một tiếng rung động, thật sự là sợ hãi tới mất hồn! Diệp Tường Phi! Hấn rớt cuộc vẫn là tìm tới nàng! Nàng nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ a?!

Trước mắt tựa hồ chỉ có một biện pháp, chạy là thượng sách! Vì thế, khom người làm một cái đại lễ, chân thành nói thanh: “Thực xin lỗi.” Hướng phía bên cạnh đi sang, tiếp tục đi về phía trước .

“Còn muốn chạy sao?” Đỉnh đầu truyền đến thanh âm lạnh lùng của Diệp Tường Phi, Lâm Duyệt trong lòng cứng lại, ngay sau đó cánh tay liền bị một bàn tay to nắm chặt, một cổ đau đớn dâng lên trong đầu nàng!

“Diệp tổng... Thế nào lại là anh? A... Đau quá...!” Lâm Duyệt kêu eo óe như nghé chết, giãy giụa, đáng tiếc một chút tác dụng đều không có.

Diệp Tường Phi không có buông tay, gắt gao nhìn nàng hỏi: “Nói cho tôi biết, Diệp Giai ở nơi nào?”

Lâm Duyệt nhin xuống đau đớn, ra vẻ nghi hoặc hỏi: “Diệp Giai? Diệp Giai không phải vẫn được anh chăm sóc sao ? Chị ấy làm sao vậy? Phát sinh sự tình gì sao?”

“Đáng chết! Là tôi đang hỏi cô!” Diệp Tường Phi nổi giận rống lên một tiếng với nàng, thiếu chút nữa đem những người sau lưng đuổi hết. Lâm Duyệt lại vẫn dùng bộ mặt vô tội như cũ theo dõi hần, chớp đôi mắt to vô tội hỏi: “Anh tại sao lại nghĩ đến đây hỏi tôi chứ ? Anh không có việc gì để làm sao?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Thất Kinh

“Ý của cô là cô không biết chuyện Diệp Giai biến mất?” Diệp Tường Phi lạnh giọng chất vấn nói, không tin lời của nàng nói.

“Tôi không biết.” Lâm Duyệt kiên quyết lắc đầu, nhìn hai mắt bị tức tới đỏ au của Diệp Tường Phi, trong lòng bất giác có một tia áy náy. Diệp Tường Phi! Hắn vì sao lại cố gắng quýt tìm Diệp Gia như vậy? Quả nhiên hắn yêu Diệp Gia như vậy sao?

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên hiểu rõ vì sao mấy lần Diệp Tường Phi lại mất khống chế mà hôn nàng, hắn căn bản đem nàng biến thành Diệp Giai!

Vì sao giống như toàn thế giới đều biết đến Diệp Giai? Sau đó lại đem nàng coi là Diệp Giai? Nàng tới khi nào mới có thể thoát khỏi thân phận mặc danh kỳ diệu kia?!

Diệp Tường Phi xiết chặt cánh tay của nàng, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, cắn răng nói: “Cô làm sao có thể không biết? Diệp Giai ở nơi đó hai năm đều không có mất tích, vừa mới gặp cô không bao lâu đã biến mất.

Lâm Duyệt nhìn hắn, to gan mở miệng nói: “Diệp tổng, anh hẳn là biết được, anh đem chị ấy nhốt tại nơi đó, sớm hay muộn chị ấy cũng sẽ chạy trốn! Ai có thể chịu được cái loại cuộc sống giống như là kẻ tù tội đó?”

“Nhưng là cô ấy bị bệnh!” Diệp Tường Phi gầm nhẹ.

“Anh cảm đoán chị ấy như vậy, bệnh của chị ấy có thể khá hơn mới là lạ!” Lâm Duyệt tiếp tục cùng hấn lý luận, thay Diệp Giai tranh dành tự do!

“Duyệt Duyệt, cô không hiểu, cô cái gì cũng không hiểu. Bệnh của Diệp Giai là cần dược liệu đắt tiền để điều trị, mỗi ngày đúng giờ sẽ phát bệnh. Khi đó cô ấy thực là sống không nổi, cho dù là có tiền, cũng mua không được loại dược liệu đó.” Diệp Tường Phi vội vàng nói, Diệp Giai chỉ mang đi một lọ thuốc viên, nhiều lắm cũng chỉ có thể duy trì 10 ngày mà thôi!

Lâm Duyệt nghe thấy như vậy, nhất thời cả kinh trợn lớn hai mắt, há mồm cứng lưỡi trợn mắt hỏi hấn: “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói nếu cô cố tình không đem Diệp Giai trở về, cô ấy rất nhanh sẽ chết đi, nghe chưa ?!” Hai tay hấn bắt lấy vai Lâm Duyệt run rẩy, tựa như cầu xin nói: “Diệp Giai ở nơi nào, cô mau nói cho tôi biết được không? Tôi không thể để cô ấy có chuyện gì, xin cô.”

“Tôi... Thật sự không biết.” Lâm Duyệt trong thời điểm sửng sờ, vẫn không quên nói dối, bởi vì nàng không thể cho hấn biết Diệp Giai cùng đi với Mạc Lạc Nghị Phàm, bằng không Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ có phiền toái.

Nhưng là, Diệp Giai thật sự có khả năng sẽ chết sao? Vì sao cô ấy lại không nói ra? Trời ạ! Nàng phải nhanh chóng tìm cô ấy trở về mới được! Mạng người mới là quan trọng nhất nha!

Chẳng lẽ nàng làm như vậy sai lầm rồi sao? Là đem Diệp Giai đẩy vào con đường chết sao ?

Cánh tay Diệp Tường Phi nắm chặt hai đầu vai nàng dần buông lỏng, thất bại buông nàng ra, sau đó xoay người, bước chân lão đảo rời đi. Nhìn ra được, hẳn thực thương tâm, thực vội, cũng thực bất đắc dĩ!

Ngốc nghếch sửng sốt 2 phút, Lâm Duyệt rất nhanh xoay người hướng một trạm điện thoại đi đến, nắm microphone bắt đầu gọi đến số của Diệp Giai, sau đó là Mạc Lạc Nghị Phàm. Đáng tiếc, điện thoại của hai người đều ngoài vùng phủ sóng..

Lâm Duyệt nóng nảy, tay cầm microphone run nhè nhẹ, nếu Diệp Giai xảy ra chuyện, nàng thế nào mà giao ra người đây!

Ba ngày sau, Nghị như hẹn ước đến lấy bản sao hộ chiếu, đương nhiên hẳn sẽ thất tín, bởi vì hẳn biết người này còn sống trên đời này một ngày, chính là một ngày tai họa, huống hồ hẳn gặp qua bản thân mình, không thể để cho người này sống. Đây là sự tàn nhẫn mà thị huyết của sát thủ!

Mạc Lạc Nghị Phàm sau khi lấy được bản sao hộ chiếu xong vì không muốn mọi chuyện thêm phức tạp, lập tức chạy tới Nhật Bản.

Lại đến Nhật Bản, hẳn cũng không có lựa chọn trực tiếp bay đến Tokyo , mà là bay thẳng đến Hokkaido, từ Hokkaido lên tàu chính thức đi Tokyo. Dọc theo trên đường đi luôn dè dặt cẩn trọng, để ý quan sát đến mỗi một cá nhân bên người. Bởi vì hẳn biết thực lực của Sơn Khẩu Tổ trải rộng toàn Nhật Bản, thực dễ dàng sẽ phát hiện ra trò đùa của bản thân mình.

May mắn là, trên đường đều bình an. Thời điểm tới Tokyo thì trời cũng đã tối, Mạc Lạc Nghị Phàm lựa chọn qua đêm ở một tòa khách sạn cao cấp của người Hoa.

Mạc Lạc Nghị Phàm bảo Diệp Giai dỡ tiểu Thư Tình đi ngủ trước, bản thân tiến vào phòng tắm đi tắm rửa. Bởi vì Diệp Giai cố ý, nên thuê một căn phòng có hai giường đơn.

Đem tiểu Thư Tình dỡ ngủ xong, vụng trộm nhìn liếc mắt một cái cửa phòng tắm, sau đó rất nhanh lấy ra bình thuốc, lấy một viên thuốc bỏ vào trong miệng, liền lấy nước sôi uống vào. Vừa ăn xong viên thuốc, phòng tắm đột nhiên truyền đến một tiếng động mở cửa, thân ảnh suất khí của Mạc Lạc Nghị Phàm liền xuất hiện ngay trước mặt của cô.

Diệp Giai cả kinh, theo bản năng đem bình thuốc dẫu ra phía sau, một mặt kinh hoảng nhìn thân thể cao lớn còn dính nước của Mạc Lạc Nghị Phàm. Nhất thời bất động cư nhiên không biết nên làm thế nào cho phải, thậm chí thân thể hần chỉ quần một cái khăn tắm, cũng không có tâm tư thường thức dáng người cao ráo của Mạc Lạc Nghị Phàm.

Mạc Lạc Nghị Phàm cũng sững sốt, bước chân thon dài đi đến, nghi hoặc dừng ở nàng, nghiêm túc hỏi: “Em vừa ăn cái gì? Lấy ra cho anh xem.”

“Không, không có gì.” Diệp Giai lắp bắp lắc đầu. Trong lòng hoảng hốt, nếu bị Mạc Lạc Nghị Phàm biết cô ăn là cái gì, nhất định sẽ phát hiện ra cô không phải là Lâm Duyệt mát.

“Lấy ra xem.” Mạc Lạc Nghị Phàm nghiêm túc mệnh lệnh nói, nói xong gơ tay liền hướng phía sau cô tìm kiếm, Diệp Giai quỳnh lên, nhanh chóng ném đi. Bình thuốc ở trong không trung bay thành một vòng cung rồi hướng phái ban công bay ra.

Hai mắt Mạc Lạc Nghị Phàm nheo lại, bình thuốc nằm ở chỗ nguy hiểm của lan can bảo hộ, đang chuẩn bị bay khỏi lan can lầu thứ 20 rơi xuống đất , thân mình chột vụt một cái, ở lúc Diệp Giai còn chưa kịp thấy rõ là chuyện gì đang xảy ra, dược bình thuốc đã nằm gọn trong tay hắn.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Tiếp Tục Mất Trí Nhớ

Đây là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết sao? Diệp Giai lẳng lẳng trừng mắt nhìn khuôn mặt tức đến đỏ ửng của Mạc Lạc Nghị Phàm, thật hy vọng hắn có thể biểu diễn lại một lần nữa cho bản thân xem nha.

Đang chìm trong tò mò, Mạc Lạc Nghị Phàm giơ hai tay, bắt đầu nghiên cứu bình thuốc. Diệp Giai thế này mới từ trong si mê phục hồi lại tinh thần, có chút kích động theo dõi hắn, may mắn, trên bình màu trắng kia nửa chữ cũng không có, hắn dù có mườì ánh mắt cũng nhìn không ra đây là thuốc gì đi!

“Ách... Nghị ca ca....” Diệp Giai giả bộ ra một bộ xấu hổ bộ dáng, nhăn nhó nói: “Đó là thuốc nở ngực.”

Mạc Lạc Nghị Phàm chăm chăm nhìn cô nàng liếc mắt một cái: “Em quả thật cần dùng đến nó ?”

Cái gì? Diệp Giai oán giận trừng mắt liếc hắn, người này cư nhiên một chút mặt mũi cũng không cho người ta. Bình tĩnh, chỉ cần hắn đừng tiếp tục nghiên cứu bình thuốc nữa là ổn, giơ tay muốn đoạt lấy bình thuốc trong tay hắn.

Mạc Lạc Nghị Phàm đưa tay hướng bên cạnh giơ lên, trêu đùa: “Đáng tiếc anh không tin.” Hắn không phải là kẻ dễ bị lừa như vậy, nếu chính là thuốc nở ngực, cô lại phải sốt ruột hướng ngoài cửa sổ ném đi sao?

Liếc mắt nhìn Diệp Giai đang một mặt khăn trương, mở nắp bình thuốc ra, lấy một viên, ngửi qua một chút càng thêm chắc chắn ý nghĩ của mình. Như thế mới ngẩng ánh mắt lên, nghiêm túc nhìn chăm chú vào cô: “Duyệt Duyệt, nếu em không muốn anh lãnh phí thời gian đi đến bệnh viện tìm hiểu, tốt nhất bản thân em nên nói cho anh biết. “

Trong lòng Diệp Giai căng thẳng, há miệng thở dốc, thật lâu sau mới lắp bắp nói: “Nghị ca ca... Anh vì sao nhất định phải biết?”

“Bởi vì anh muốn biết mọi chuyện của em, bởi vì anh không thích bị dấu diếm.” Mạc Lạc Nghị Phàm nghiêm túc nói. Lời nói của hắn càng khiến cho Diệp Giai chột dạ hơn, hắn không thích bị giấu diếm? Nhưng là cô... Tựa hồ đã giấu diếm hắn nhiều lắm.

“Thế nào? Vẫn là không muốn nói cho anh biết sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm giơ tay nâng lên cằm dưới của cô, tiếp tục nhìn gần cô hỏi. Cô càng là không muốn nói, trong lòng hắn càng thêm hoài nghi.

“Là thuốc trị mất trí nhớ...” Diệp Giai do dự dè dặt cẩn trọng mà nói, thuốc này chỉ có một nửa công hiệu là trị mất trí nhớ, một nửa công hiệu khác là... Tóm lại là thay cô kéo dài sinh mệnh là được rồi.

Mạc Lạc Nghị Phàm sửng sốt, thất kinh hỏi: “Mất trí nhớ?” sau khi gặp Diệp Giai gật đầu, tiếp tục truy vấn nói: “Em làm sao có thể uống loại thuốc này được? Từ khi nào thì bắt đầu uống? Ai bắt em uống?”

Lâm Duyệt! Chẳng lẽ nàng rất cực cũng tin tưởng bản thân nàng thật sự bị mất trí nhớ sao? Nàng không phải là sống chết không chịu

tin sao? Vấn đề này của hấn hùng hổ hướng Diệp Giai tra hỏi, khiến cô trong lúc nhất thời căn bản không đáp được, chỉ có thể run giọng nói: “Là tự bản thân em uống, em sợ hãi sẽ quên mọi chuyện bây giờ, bao gồm Nghị ca ca cùng tiểu Thư Tình.”

“Không đúng, em sẽ không tiếp tục bị mất trí nhớ nữa.” trái tim Mạc Lạc Nghị Phàm đau đớn, vươn cánh tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng mà trấn an. Diệp Giai nhẹ nhàng mà tựa vào ngực trần của hấn, cảm thấy rất không được tự nhiên, muốn giãy giụa đi ra, lại sợ Mạc Lạc Nghị Phàm hoài nghi cô không phải là Lâm Duyệt.

“Nghị ca ca, chúng ta đi ngủ sớm một chút đi.” Diệp Giai ngẩng đầu nhìn hấn, dè dặt cẩn trọng nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm ‘Ân’ một tiếng, buông thân mình của cô ra, trong lòng cảm giác có chút quái dị khó hiểu. Nhưng là vì chuyện tình vòng cổ đã khiến hấn sứt đầu mẻ trán, căn bản không có dư thừa tâm tư đi suy nghĩ sâu xa.

Diệp Giai được tự do, liền rất nhanh hướng phía ổ chăn bỏ chạy, cùng nằm trên một giường với tiểu Thư Tình. Chỉ tới Mạc Lạc Nghị Phàm bắt đầu lo lắng chuyện của bản thân hấn xong mới nhọt nhạt bắt đầu ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Lạc Nghị Phàm liền đem tiểu Thư Tình phó thác ột người bạn ở Tokyo chiếu cố, mang theo Diệp Giai chuẩn bị đến ngân hàng tìm người giữ kết bảo hiểm gì đó.

Vào thang máy đi tới lầu một, băng qua đại sảnh dài rộng của khách sạn, xe thuê phục vụ đã dừng ở ngay cửa cổng, đang chờ bọn họ lên xe.

Cửa thang máy lại lần nữa mở ra, cũng có thói quen nghỉ ở khách sạn của người Hoa Long Hạo Hiên khí suất đi ra, đang muốn đến trước bàn lễ tân làm thủ tục thuê phòng, khéo mắt liếc thấy một thân ảnh quen thuộc.

Hắn cả kinh đứng ở tại chỗ, nhìn chăm chăm bóng dáng Diệp Giai sững sốt ba giây sau đó chạy nhanh đuổi theo, rống lớn nói: “Giai Giai! Em đứng lại đó cho anh! Diệp Giai!”

Hắn rống giận hét lớn, tựa hồ cũng không có ích gì, tiếng xe nổ máy cùng đóng cửa cơ hồ đem hắn bỏ mặc lại phía sau. Xe đi ra khỏi cổng khách sạn, trong chốc lát liền nhập vào dòng xe cộ.

Long Hạo Hiên lòng nóng như lửa đốt đuổi theo, thời điểm ra tới nơi vắng chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng chiếc xe càng ngày càng xa.

”Tiên sinh, ngài làm sao vậy?” Một vị tiểu thư lễ tân xinh đẹp sẵn sóc hỏi.

Diệp Giai! Người đã chết hai năm – Diệp Giai làm sao còn có thể xuất hiện? Nhất định là hắn hoa mắt đi? Nhìn lầm rồi đi? Nhưng là, hắn vẫn là không cam lòng ngẩng đầu nhìn chăm chăm tiểu thư phục vụ hỏi: “Xin hỏi cô gái vừa mới qua kia tên là gì?”

Tiểu thư phục vụ thấy hắn lo lắng, hơn nữa sớm đã bị suất khí của hắn làm cho thần hồn điên đảo, cũng không quản đúng hay không đúng, đã đem vội đem tư liệu khác thuê phòng cho hắn xem: “Cô ấy kêu Lâm Duyệt.”

Nhớ rõ cô ấy tên Lâm Duyệt, là vì thời điểm Lâm Duyệt cùng Mạc Lạc Nghị Phạm đến đăng ký, cô cũng bị suất khí của Mạc Lạc Nghị

Phàm mê hoặc. Hâm mộ cùng ghen tị khiến cho cô hung hăng nhớ kỹ cái tên Lâm Duyệt này!

Quả nhiên là hấn nhìn lầm rồi?! Nhưng là, cô gái vừa mới kia có dáng đi, kiểu tóc đều rất giống Diệp Giai. Diệp Giai cho tới bây giờ đều thích đem bộ tóc đen óng ả của mình tết thành những lọn nhỏ đan xen nhau ...

Diệp Giai, cô ấy rốt cuộc có còn sống hay không? Nếu còn sống mà nói, vì sao Diệp Tường Phi lại phải tìm Lâm Duyệt đến thay thế cô tham dự buổi tiệc chứ? Chỉ cần có một tia hy vọng, hấn đều sẽ không buông tay!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 128

“Bọn họ đã trả phòng rồi sao?” Ngẩng đầu lại lần nữa hỏi tiểu thư phục vụ.

“Còn không có, ở phòng 2007.” Phục vụ tiểu thư chu đáo đến cả số phòng đều nói cho hắn, cứ là, nhưng mà ngay cả liếc mắt Long Hạo Hiên cũng không thèm liếc mắt một cái!

Long Hạo Hiên nhẹ nhàng mà nắm chặt tay, âm thầm hạ quyết định, vô luận như thế nào, hắn đều phải đem chuyện này làm cho rõ ràng!

Đi đến ngân hàng, quản lí ngân hàng lại gặp Lâm Duyệt, nhanh chóng tiến lên hô: “Lâm tiểu thư, xin chào, xin hỏi có thể giúp cô gì sao?”

Diệp Giai bị hỏi sửng sốt, lập tức rất nhanh hướng quản lí cười cười, đem vấn đề ném cho Mạc Lạc Nghị Phàm.

Mạc Lạc Nghị Phàm không khỏi bội phục tố chất chuyên nghiệp này, gặp mặt một lần, thế nhưng cứ như là đã gặp qua là không quên được. Đây chính là nhân viên tiếp khách chuyên nghiệp đi. Trong lòng đối với phản ứng của Diệp Giai lại nổi lên một tia hoài nghi, Lâm Duyệt vốn không bao giờ biết luống cuống là gì, hơn nữa nếu người ta nhớ rõ nàng, không có lý do gì nàng không nhớ rõ đối phương đi?

Không có thời gian nghĩ nhiều, Mạc Lạc Nghị Phàm đưa ra bản sao hộ chiếu của Daniel – Dĩ Mã Lợi La, đưa tới trong tay quản lí, sau đó đem mật mã cung cấp cho hắn, yêu cầu hiện tại liền lấy ra .

Quản lí xem qua xong, hàm chứa tác nghiệp tươi cười dẫn Nghị đi đến địa phận két bảo hiểm của ngân hàng, bảo bọn họ ở bên ngoài chờ, mở cánh cửa bảo hiểm lớn dày bằng sắt ra, bên trong lộ ra một cái chốt khóa hình tròn rất lớn, sau đó sử dụng công nghệ nhận diện laze mà đi vào bên trong, điều này cũng chính là nề không phải nhân viên quản lí của ngân hàng thì căn bản không thể tiến vào bên trong.

Mạc Lạc Nghị Phàm cảnh giác chờ đợi đang đợi ngoài đại sảnh, thời điểm cuối cùng, trong lòng lại cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Ước chừng thời gian khoảng 10 phút, quản lí ngân hàng dè dặt mang ra một chiếc hòm trông như là hòm đựng đồ nữ trang của phụ nữ ngày xưa đưa đến trước mặt hắn, cung kính nói: “Tiên sinh, đây là thứ gì đó ngài cần, xin hãy giữ gìn cẩn thận, cảm tạ ngài đã sử dụng phục vụ của ngân hàng chúng tôi, hi vọng ngài khỏe mạnh, chờ mong ngài lần sau sẽ đến.”

Mạc Lạc Nghị Phàm gật đầu một cái, trấn định ôm lấy hòm nữ trang, cùng Diệp Giai hướng cửa ngân hàng đi ra. Hắn không thể ở ngân hàng mở ra hòm này được, bởi vì hắn căn bản không thể phán đoán kết quả bên trong là cái gì, cũng có thể là vật phẩm nguy hiểm, bởi vậy hắn quyết định mang đi rồi sẽ giúp nghiên cứu xử lý.

Diệp Giai cũng là một mặt tò mò hỏi: “Nghị ca ca, đây là cái gì nha? Như vậy quý giá.”

“Đừng hỏi anh mấy vấn đề này, em hiện tại lấy thẻ ra rút tiền, tùy tiện bao nhiêu đều được.” Nói xong đem thẻ đưa cho cô: “Mật mã là ngày sinh nhật của em.” Hấn phải làm như vậy, hoàn toàn là vì che dấu tai mắt của người khác, bởi vì hấn không xác định được cơ sbon người Sơn Khẩu Tổ đang theo dõi bản thân hay không..

Diệp Giai ngoan ngoãn đáp lời, cầm thẻ đến máy rút tiền, trừng mắt nhìn máy rút tiền c gấp đến độ mồ hôi lạnh ứa ra, sinh nhật Lâm Duyệt? Trời biết sinh nhật Lâm Duyệt là ngày mấy nha? Cô chỉ biết là Lâm Duyệt so với chính mình nhỏ hơn 2 tuổi, nhưng là ngày đâu?

Không đúng, Lâm Duyệt giả mạo là Diệp Giai nha! Cô thế nào lại không nghĩ tới chứ? Nếu, cô nhập ngày sinh của bản thân vào, quả nhiên! Cư nhiên! Mật mã đúng rồi!

Có hai giây ngây ngốc, cô nhanh chóng lấy tiền, liền lấy lại thẻ định đi đến bên cạnh Mạc Lạc Nghị Phàm.

Đi ra cửa ngân hàng, ánh mặt trời mãnh liệt làm đau mắt hai người, ngay tại thời khắc Mạc Lạc Nghị Phàm cúi đầu nhắm mắt trong nháy mắt, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Diệp Giai, hấn nhanh chóng ngẩng đầu, thế này mới phát hiện Diệp Giai đang bị mấy nam nhân đeo kính đen kéo lên một chiếc xe chở bánh mì mang đi.

“Nghị ca ca, cứu em!” Diệp Giai thất kinh kêu lên.

“Buông cô ấy ra!” Mạc Lạc Nghị Phàm cuống quýt đuổi theo, bởi vì không dám đưa thứ gì đó trên tay ném loạn đi, hơn nữa đối phương người nhiều, căn bản không có khả năng đem Diệp Giai cướp về từ trong tay đối phương. Chính là, hấn hiện tại mới giật

mình thấy, mục tiêu của đối phương căn bản không phải Diệp Giai, mà là chính hắn.

Hắc y nhân nhìn thấy Mạc Lạc Nghị Phàm mặc mưu, giơ họng súng nhắm ngay gáy Diệp Giai, nói với Mạc Lạc Nghị Phàm: “Nếu mày không ngoan ngoãn theo tao đi, như vậy...” Nói xong, làm bộ chuẩn bị nổ súng

Ban ngày ban mặt, cư nhiên dám xằng bậy, đây là bọn người Sơn Khẩu Tổ! Mạc Lạc Nghị Phàm biết bọn chúng liều lĩnh, lại thật không ngờ cư nhiên liều lĩnh đến như vậy. Vì Diệp Giai, hắn chỉ có thể lựa chọn ngoan ngoãn lên xe.

Xe lập tức đi vào trong đường lớn, sau gáy Mạc Lạc Nghị Phàm đột nhiên truyền đến một trận kịch liệt đau đớn, hắn quay đầu, phát hiện là hai tên hắc y nhân mang theo kính râm, tiếp theo liền hôn mê bất tỉnh.

Diệp Giai bị dọa tới, sợ hãi kêu lên lay lay cánh tay Mạc Lạc Nghị Phàm: “Nghị ca ca, anh làm sao vậy?”

Tối hôm qua, cô mới cảm thấy hắn là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết nha, thế nào hôm nay đã bị người hãm hại? Đều là cô làm hại! Nghị ca ca là vì cứu cô mới có thể như vậy!

Cô căm giận chuyển hướng vài tên hắc y nhân phía sau, rống lớn nói: “Chúng mày là loại người nào, rốt cuộc muốn làm gì?”

Vài tên hắc y nhân kia tỏ ra kỳ quái, hoàn toàn nghe không hiểu cô đang nói cái gì, chỉ có một vị nam tử trong góc xó dùng tiếng Trung nói: “Mạc Lạc Nghị Phàm lựa chọn đối đầu với Sơn Khẩu Tổ, đây là kết cục của hắn!”

“Sơn Khẩu Tổ?” Diệp Giai căn bản đã không nhớ rõ tổ chức này, Sơn Khẩu Tổ này đem cô làm hại thương tích đầy mình, cô ngay cả đoạn trí nhớ này cũng đã quên hết.

Cô mới mặc kệ bọn họ là cái gì tổ đâu, cũng không quản Sơn Thẩu Tổ rốt cuộc là đang làm gì, lớn tiếng mắng: “Các người thương tổn Nghị ca ca, tôi không tha cho các người.” cô cũng không biết bản thân khi nói ra những lời này lấy gì để chống lại, lòng nóng như lửa đốt, cô chỉ biết là bản thân thực lo lắng an nguy của Mạc Lạc Nghị Phàm.

Vị nam nhân nói tiếng Trung kia cười lạnh một tiếng, không để ý đến kêu gào của cô, chỉ là nhàn nhạt cảnh cáo nói: “Nếu cô lại âm ỉ, như vậy tôi liền đem Nghị ca ca của cô ném xuống dòng xe cộ, để cho hắn bị xe nghiền nát luôn!” Diệp Giai nghe được lời nói của hắn, quả nhiên không dám âm ỉ nữa, nghĩ mà sợ ngồi ở bên người Mạc Lạc Nghị Phàm, hết đường xoay sở

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Uy Hiếp Tới Tính Mệnh

Thời điểm Mạc Lạc Nghị Phàm tỉnh lại, phát hiện bản thân đã bị nhốt tại một gian nhà đá hôn ám, chung quanh tất cả đều là cửa đá, không có cửa sổ, căn bản không thể phân rõ ngày đêm. Chính giữa phòng có một ngọn đèn lúc sáng lúc tối.

Hắn dần dần thanh tỉnh, ý thức cũng bắt đầu một chút lại một chút khôi phục, hắn minh bạch bản thân cuối cùng vẫn là bị kẻ xấu hãm hại. Bị nhốt ở chỗ này, không cần hỏi, cũng có thể biết nhất định là do bọn người Sơn Khẩu Tổ Nhật Bản làm. Đáng chết, bọn họ sẽ phải trả giá đắt, hắn giãy giụa ngồi xuống, sờ sờ sau gáy, đau đớn một mảnh.

Nhưng là giờ phút này hắn căn bản không có tâm tư để ý đến sống chết của chính mình, tuy rằng một mảnh hắc ám, hắn vẫn là theo bản năng nhìn quét bốn phía, lo lắng kêu: “Duyệt Nhi! Duyệt Nhi em ở nơi nào?”

Đáp lại hắn, chỉ có chính tiếng vang của hắn, từ bốn phía trên vách tường vọng trở lại. Không nghe được Lâm Duyệt đáp lại, trong lòng hắn càng thêm kinh hoảng, giờ hai tay đập đập lên vách tường.

Đang trong lúc lo lắng phần nộ, một bên góc tường cuối cùng truyền đến thanh âm mở cửa, sau đó là ánh sáng chiếu tiến vào, làm đau đớn hai mắt Mạc Lạc Nghị Phàm. Vài tên hắc y nhân đi đến, mặc dù không mở mắt xem, Mạc Lạc Nghị Phàm có thể biết

người tới chính là kẻ đã từng đối đầu với mình, vốn là tên nam nhân nên chết rồi.

Thanh âm này khiến cho hắn cả đờì khó mà quên được, chính là cái tên đáng chết người của Sơn Khẩu Tổ - Long Phu kia. Long Phu đánh giá Mạc Lạc Nghị Phạm, lạnh giọng cười ha hả: “Ha ha, Cameron tiên sinh, hoan nghênh ngài đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, xin thứ lỗi. Cameron tiên sinh đi đường phong trần mệt mỏi, nhất định bụng đói kêu vang, đến, xem tôi chuẩn bị bữa tối phong phú mời các hạ, mời các hạ từ từ thưởng thức, dùng xong chúng ta bàn lại.”

“Vợ của tao ở đâu?!” Mạc Lạc Nghị Phạm lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, hỏi.

“Ngài muốn gặp cô ấy sao? Đương nhiên có thể, trước đem mật mã của hòm nói ra.” Long Phu hơi hơi giơ tay, một tên khác liền bê đến một chiếc hòm, hòm thoạt nhìn rất nặng, hắn là được chế tạo bằng kim loại.

Xem ra đây chính là chiếc hòm lấy ra từ trong két bảo hiểm của ngân hàng, Mạc Lạc Nghị Phạm thật không ngờ là chiếc hòm này cư nhiên còn có một tầng mật mã. Rốt cuộc là cái gì vậy, cần phải bảo quản nghiêm ngặt như vậy? Xem ra nhất định là loại chất lỏng gì đó, bằng không cái hòm kim loại như vậy, bọn họ có thể dùng sức mạnh bở ra là xong mà .

Mật mã? Chính hắn căn bản cũng không biết mật mã là cái gì! Cho dù biết, hắn cũng không tất sẽ nói!

“Thế nào? Không chịu nói sao?” Long Phu cắn răng theo dõi hắn, cười khẩy nói: “Thứ này đã không có khả năng trở lại tay của mày,

mày mềm không thích lại thích cứng như vậy, chắc lại muốn cho quý phu nhân chịu khổ rồi”

“Gọi bang chủ của chúng mày đến gặp tao!” Mạc Lạc Nghị Phàm giờ phút này đã không thể kiềm chế sự phẫn nộ của mình rồi, quát với Long Phu, hấn căn bản là khinh thường đấu võ mồm với cái thằng này..

“Bang chủ đang cùng chơi với quý phu nhân, nguyên bản là không đếm xỉa tới ngài, bắt quá, ngài đã cố ý muốn gặp ngài ấy, mời đi theo tôi.” Long Phu nói xong, xoay người hướng ngoài cửa đi đến. Mạc Lạc Nghị Phàm không có nửa điểm sợ hãi theo đi lên, đi theo phía sau hấn trái phải một người, cuối cùng đi đến một gian phòng ngủ xa hoa.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhanh chóng vọt vào phòng ngủ, liền nhìn thấy Diệp Giai chính là yên tĩnh nằm ở trên giường, mà xung quanh giường lớn là mấy vị bác sĩ mặc áo trắng, đang giải giải gì đó với một vị nam tử chừng 50 tuổi

“Duyệt Nhi!” Mạc Lạc Nghị Phàm ôm lấy thân mình Diệp Giai, lớn tiếng gọi, lập tức nhìn quét nhân viên bốn phía, giận dữ hét: “Các người đang làm cái gì? Các người đã làm gì cô ấy?”

Vị nam tử chừng 50 tuổi kia âm trầm cười nói: “Cameron tiên sinh, nghe đại danh đã lâu, lại vẫn là lần đầu gặp mặt đâu? Bản tôi kê Y Xuyên Chính Hùng, xin được chỉ giáo thêm!” Nói xong, giơ tay muốn bắt tay với Mạc Lạc Nghị Phàm.

Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh lùng liếc hấn liếc mắt một cái, không để ý đến hấn, tiếp tục cúi đầu kiểm tra trên người Diệp Giai có bị

thương hay không. . Hấn thề! Nếu ai dám slàm gì đối với vợ của hấn, hấn tuyệt đối không tha cho kẻ đó!

“Cameron tiên sinh, nếu ngài nhất định không chịu nói ra mật mã, như vậy hôm nay cũng chính là ngày an nghỉ vĩnh hằng của ngài và quý phu nhân. Ngài biết không? Quý phu nhân bị bệnh, nếu trong vòng 2 ngày không mở được chiếc hòm này, lấy ra thuốc để phối trộn, cô ấy sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại. Làm như vậy đối với Sơn Khẩu Tổ chúng tôi vốn không tốt, đối với các người cũng không tốt không phải sao?” Long Phu không sợ chết nói.

Lâm Duyệt làm sao có thể bị bệnh?! Cho dù là bị bệnh, cũng là bọn họ vừa mới tạo thành! ngón tay thon dài của Mạc Lạc Nghị Phàm nắm thành quyền, hơi hơi run run. Cúi đầu đánh giá Diệp Giai, nhẹ nhàng mà kêu: “Duyệt Nhi, em mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại!”

Có lẽ là lực đạo lay động của hấn quá mạnh, Diệp Giai cuối cùng ần ần tỉnh lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt khí suất của Mạc Lạc Nghị Phàm, gian nan mở miệng nói: “Nghị ca ca, em muốn lọ thuốc của em... Ngày hôm qua anh đã từng nhìn thấy nó .”

“Ngày hôm qua...” Mạc Lạc Nghị Phàm khiếp sợ, thuốc này vẫn do nàng cất giữ, hơn nữa túi xách của nàng đã bị bọn Sơn Khẩu Tổ lấy đi, hấn căn bản không có thuốc! Nhìn sắc mặt trắng xanh của Diệp Giai, lòng hấn nóng như lửa đốt!

Diệp Giai phát bệnh, nguyên nhân đúng là bởi vì không có uống thuốc đúng hạn, cho nên mới khiến cho bọn Sơn Khẩu Tổ khả nghi, sau đó kêu thầy thuốc đến nghiên cứu loại thuốc này. Việc này kinh động đến Y Xuyên Chính Hùng, khi hấn lần đầu tiên nhìn đến Diệp Giai, liền ngậy người!

Cô gái này vốn đã phải chết đi hai năm trước, cư nhiên thần kỳ có thể xuất hiện trước mắt hắn. Hơn nữa, đã trở thành vợ của Mạc Lạc Nghị Phàm?

Diệp Giai khổ sở cuộn mình trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm, càng không ngừng run rẩy, Mạc Lạc Nghị Phàm đang lúc lo lắng, trên đỉnh đầu vang lên một trận nhẹ nhàng động tĩnh. Ngẩng đầu, Y Xuyên Chính Hùng chính là đang cầm bình thuốc của Diệp Giai lắc lắc.

Diệp Giai trừng mắt nhìn bình thuốc kia, thống khổ nhắm mắt lại!

“Đem thuốc đưa đây!” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn hắn thanh âm lạnh lùng nói, Y Xuyên Chính Hùng mở nắp bình thuốc ra, lấy 1 viên bỏ vào trên tay của Mạc Lạc Nghị Phàm, sau đó xoay người, đi đến bên quầy rượu, đem những viên thuốc còn lại đổ vào trong ly rượu, thuốc gặp rượu lập tức tan ra, thành một loại chất lỏng màu nâu. Hất tay một cái đem đổ vào trong thùng rác.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Cảm Thấy Nghi Ngờ Nàng

Mạc Lạc Nghị Phàm tức giận chỉ còn thiếu chút nữa là xông lên tấn cho hắn một trận nhưng Diệp Giai vội kéo lấy hắn, gian nan trấn an nói: “Nghị ca ca, không cần lo cho em, không cần...” Dù sao cô cũng không thể sống thêm được bao lâu nữa, nếu bởi vì bản thân mà lại khiến cho Mạc Lạc Nghị Phàm cùng Y Xuyên Chính Hùng có bất hòa lớn, cô chết cũng không an lòng.

Trong đầu Mạc Lạc Nghị Phàm một mảnh hỗn loạn, Lâm Duyệt bị bệnh, vì sao hắn cho tới bây giờ vốn không có phát giác ra chứ? Hai ngày qua vẫn cảm thấy nàng giống đổi thành một người nào khác vậy, chẳng lẽ nguyên nhân là bởi vì bị bệnh sao?

Nhưng là, nàng rốt cuộc bị bệnh gì, cùng với thứ gì đó trong kết sắt có quan hệ gì? Y Xuyên Chính Hùng nói bên trong hòm là được liệu phối trộn thuốc, quả thực là như vậy sao? Hay đây vẫn chỉ là thủ đoạn để lừa gạt bản thân mình mở hòm ra?

Tay hắn run run đem một viên thuốc đến bên miệng nàng, chuẩn bị giúp nàng ăn vào. Thời điểm cuối cùng, Diệp Giai cũng không nghĩ ăn nó, qua quá hôm nay, ngày mai cô cũng chỉ có đường chết. Hiện tại chết đi, cô sẽ không liên lụy tới Mạc Lạc Nghị Phàm!

Đây là người đàn ông mà cô yêu ở trong mộng hai năm nay, cô không thể khiến hắn gặp chuyện không may! Không muốn hắn gặp chuyện không may!

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn thấy nàng do dự, đã không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, mạnh mẽ bóp miệng của nàng, đem viên thuốc nhét đi vào. Diệp Giai liền bị hấn ép buộc ăn viên thuốc vào như vậy, nhẹ nhàng mà ho ra tiếng.

Mạc Lạc Nghị Phàm vỗ nhẹ lưng của nàng, hấn cũng không muốn làm như vậy, chính là lo lắng còn do dự đi xuống, tên bang chủ Sơn Khẩu Tổ biến thái Y Xuyên Chính Hùng này, sẽ vội đoạt lại viên thuốc đem nó hủy đi mất.

Y Xuyên Chính Hùng một lần nữa thông thả đi đến bên cạnh hai người, dùng khăn lụa lau tay, không vội, không sợ nói: “Cameron tiên sinh, ngài còn chưa có biết đi? Lâm Trúc tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy hôm nay gọi điện thoại cho tôi, nửa thỉnh cầu nửa uy hiếp muốn tôi thả người.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhíu mày, nhàn nhạt nhìn hấn liếc mắt một cái, trong lòng lại rất rõ ràng, nhất định là Tiêu Ký Phàm nhờ đến Lâm Trúc trúc. Chính là, Tiêu Ký Phàm thế nào nhanh như vậy đã biết hấn xảy ra chuyện chứ? Còn ra mặt thay hấn giải trừ khó khăn.

Y Xuyên Chính Hùng thấy hấn không nói, tiếp tục nói: “Sơn Khẩu Tổ chúng tôi cũng không muốn gây thù kết oán với nhiều người, vậy nên nể mặt Lâm tiên sinh. Chỉ cần nói ra mật mã, ngài có thể an toàn rời đi. Máy thứ này nọ khẳng định không thể để cho ngài mang đi. Bởi vì đây là chuyện tình của Sơn Khẩu Tổ cùng Dĩ Mã Lợi La gia tộc, hi vọng ngài không cần nhúng tay.”

Mạc Lạc Nghị Phàm đến nay cũng không biết bên trong đó là cái gì, nhưng là hấn minh bạch, đây là hai xã hội đen gia tộc trọng đại sinh ý, ẩn thần bí nhân lời nói đi phỏng đoán, cái này tựa hồ cũng liên quan đến an toàn của Trung Quốc, nhất định không thể rơi vào

trong tay bọn họ. Nhưng mặc kệ có thể rơi vào tay người khác hay không, hần giờ phút này đã là hươu đọi bị làm thịt, căn bản không có thể chủ động.

“Nga, đúng rồi, chúng tôi còn có thể thay ngài chữa khỏi bệnh cho thiếu phu nhân, Cameron tiên sinh nên cẩn thận suy nghĩ một chút.” Y Xuyên Chính Hùng quan sát biểu tình trên tay của Mạc Lạc Nghị Phàm, một chút một chút tiếp tục dụ hoặc nói.

“Duyệt Nhi rốt cuộc là bị bệnh gì?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chú vào Y Xuyên Chính Hùng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Đáy lòng ần ần dâng lên một tia bất an, đột nhiên nhớ tới hoàn cảnh trước khi chết của người thần bí kia.

“Chậm rãi bắt đầu đánh mất trí nhớ, sau đó cả người bị đau đớn như bị kim châm, cuối cùng toàn thân thối rữa mà chết...” Quả nhiên! Lời nói của Y Xuyên Chính Hùng xác minh suy đoán của hần đoán! Trong đầu nháy mắt trống rỗng, ngây người!

“Cameron tiên sinh không tin sao? Nếu không tin, có thể hỏi hần!” Y Xuyên Chính Hùng liếc mắt một cái, lập tức có hai tên thủ hạ lao xuống đến một góc phòng, từ trong góc phòng lôi ra một người tóc tai, râu ria lộn xộn, lồi thối lếch nhếch khoảng hơn 50 tuổi.

Ánh mắt hần sau khi tiếp xúc với Diệp Giai, nháy mắt cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào cô!

“Morgan tiên sinh?” Mạc Lạc Nghị Phàm khiếp sợ hô nhỏ một tiếng, nhìn người đàn ông này đến ba năm không có gặp qua. Mọi người đều nói ông ta mất tích, nguyên lai là bị người Sơn Khẩu Tổ nhốt?!

“Đúng vậy, về phần thuốc giải loại bệnh này là do bản thân Morgan tiên sinh nghiên cứu ra, có hậu quả như thế nào bản thân Morgan tiên sinh là rõ ràng nhất!” Y Xuyên Chính Hùng đem Morgan tiên sinh kéo đến dưới giường Diệp Giai, giọng mỉa mai mở miệng nói.

Morgan tiên sinh hoảng sợ xua tay, lo lắng nói: “Không phải tôi! Không liên quan đến chuyện của tôi! Ta chỉ lấy đi trí nhớ 2 năm của Cytheria, độc không phải là tôi hạ, là bọn hắn...” Ông giơ một ngón tay chỉ vào Y Xuyên Chính Hùng, giữ chặt tay Diệp Giai tay liên tục lặp lại: “Không phải tôi... Không phải là tôi...”

Đã bị kinh động đến Diệp Giai kinh ngạc đánh giá Morgan tiên sinh, vô thức rút tay về, cả kinh nói không ra lời. Ông ta rốt cuộc là ai? Vì sao lại nói những lời này với Lâm Duyệt? Trời ạ! Thật loạn!

Mạc Lạc Nghị Phàm nâng cầm Diệp Giai lên, tìm tòi nghiên cứu đánh giá nàng, con người luôn ôn nhu có một tia lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Nếu cô là Lâm Duyệt, vì sao lại không biết cha của mình?”

“Cha?” Diệp Giai kinh nghi lại lần nữa đánh giá Morgan tiên sinh, hắn thoát nhìn rõ ràng chính là người Tây phương, cư nhiên là cha của Lâm Duyệt? Há miệng thở dốc: “Tôi... Tôi không nhớ rõ.”

Cô cho rằng bản thân mình không nên tại đây dưới tình huống này nói ra chuyện thực về Lâm Duyệt, bằng không chỉ biết đem sự tình khiến cho càng thêm phức tạp. Nhưng là, cô có thể cảm giác được đến, Mạc Lạc Nghị Phàm đã bắt đầu hoài nghi cô!

Đúng vậy, Mạc Lạc Nghị Phàm quả thật là đang hoài nghi thân phận của cô, nhưng là hoài nghi vẫn là hoài nghi, Lâm Duyệt quả

thật là mất trí nhớ, không nhớ rõ hẳn, hết thầy, lại có vẻ chân thật như vậy!

Y Xuyên Chính Hùng nhắc chân, hung hăng đá vào trên vai Morgan tiên sinh, nổi giận mắng: “Lão già kia, nếu còn muốn không nghiên cứu ra thuốc giải, không chỉ có con gai sông phải chết, ông cũng phải chết. !”

“Tôi nghĩ không ra... Đã quên...” Morgan tiên sinh nhẹ nhàng mà phe phẩy đầu thấp giọng lầm bầm, người Sơn Khẩu Tổ càng là buộc ông, ông lại càng là nghĩ không ra, hai năm trước ông vất vả nghiên cứu ra vật phẩm lại bị người của gia tộc Dĩ Mã Lợi La cướp đi.

“Bất quá may mắn là, phương thức phối trộn đã lấy được rồi.” Y Xuyên Chính Hùng dùng ngón cái vuốt ve chiếc hòm trân quý, âm thanh lạnh lùng nói: “Chỉ cần Cameron tiên sinh nguyện ý đem mật mã nói ra, Sơn Khẩu Tổ chúng tôi sẽ nể mặt mũi Lâm tiên sinh mà cho các người một con đường sống, bằng không...”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Long Hạo Hiên

“Tôi căn bản là không có mật mã.” Mạc Lạc Nghị Phàm mặt không chút thay đổi đánh gãy lời nói của hắn: “Bởi vậy ông không cần lại phí lời.”

Y Xuyên Chính Hùng bị hắn nhắc nhở, khẽ động khóe môi cắn răng nói: “Xem ra ngài là không muốn cứu tính mệnh của quý phu nhân.” Nói xong âm lãnh nở nụ cười, hướng thủ hạ phía sau nói: “Đem Cameron tiên sinh mang đi ra ngoài, ta lo lắng ngài ấy tận mắt thấy bản thân phu nhân chết, sẽ không chịu nổi đả kích.”

Vừa nghe hắn nói như vậy, Morgan tiên sinh bị dọa đến mức ống quần giữ chặt Mạc Lạc Nghị Phàm, vội vàng mở miệng nói: “Không! Cameron tiên sinh! Cytheria đã bị mắc bệnh này 2 năm, cho dù có thuốc kéo dài cũng không thể quá được 3 năm. Nếu không có uống thuốc, nhiều nhất là ba ngày toàn thân sẽ thối rữa ra mà chết...”

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không có mật mã.” mặt Mạc Lạc Nghị Phàm âm trầm nhắc lại, trong lòng sớm đã bị dọa đến run rẩy không thôi. Nếu Lâm Duyệt thật sự bị loại bệnh này, như vậy? Hắn có thể làm sao bây giờ?

Bất quá, trước mắt tựa hồ hắn là nên suy nghĩ thoát thân cái đã, lời nói của Y Xuyên Chính Hùng căn bản không thể tin, cho dù có mật mã, Mạc Lạc Nghị Phàm cũng không tin tưởng theo lời nói mà thả bản thân mình.

“Như vậy, ta chỉ có thể sử dụng cường chế mở ra nó.” Y Xuyên Chính Hùng âm trầm nở nụ cười, coi như là không tin lời nói của Mạc Lạc Nghị Phàm, mang ý cười xoay người hướng cửa phòng ngủ đi đến.

Hắn mới vừa đi ra, Mạc Lạc Nghị Phàm cùng Morgan liền bị vài tên nam tử có mang vũ khí áp giải đi ra ngoài. Diệp Giai hoảng loạn, lo lắng từ trên giường nhảy xuống tới, hướng về phía bóng dáng Mạc Lạc Nghị Phàm kêu lên: “Nghị ca ca... Anh phải cẩn thận, không cần phải xen vào sống chết của em, anh nhất định phải đáp ứng em hảo hảo còn sống...!”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhẹ nhàng mà nhắm chặt mắt, nhất thời tim như bị đao cắt, Lâm Duyệt! Tim nàng hai năm, chẳng lẽ nhanh như vậy đã bị mất đi nàng sao? Hắn thật là không cam lòng a!

Diệp Giai nhẹ nhàng mà tựa vào trên giường, nước mắt liền vội vàng như vậy bùng lên, tuy rằng cô ngoài miệng nói không sợ, kỳ thực vẫn là thực sợ hãi khi phải chết. Cô vừa mới tìm được hắn, vừa nhận thức tiểu Thư Tình, còn chưa kịp hưởng thụ cuộc sống, cuộc sống ấ từ bỏ cô! Cô thật sự rất xót xa !

Cô muốn gọi một cuộc điện thoại cho Lâm Duyệt, nghe một chút thanh âm của nàng, cảm tạ nàng vì bản thân đã làm hết thủy, nhưng là tìm nửa ngày, cũng không có tìm được điện thoại . Đúng vậy, phòng dùng để nhốt người, làm sao có thể có điện thoại chứ?

Cô nhụt chí ngồi trở lại trên giường, tinh tế nhớ lại từng chút từng chút sự tình mấy ngày nay tới giờ, tuy rằng cùng tiểu Thư Tình còn có Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn không có thể nói là chơi đùa thật vui, nhưng lại là những ngày vui vẻ nhất trong hai năm nay của cô.

Cô còn muốn đến gặp Diệp Tường Phi, người kia vẫn đối xử với bản thân tốt lắm, nhưng nam nhân này vẫn không có hướng cô biểu đạt ý tứ gì. Hắn có khỏe không? Thời điểm khi hắn biết bản thân mất tích, nhất định thực thương tâm thực tức giận đi? Đối với Diệp Tường Phi, cô cảm giác thật sự rất có lỗi!

Đang ở lúc tâm tình du ngoạn, cửa sổ mở ra một cái bóng đen thật lớn lọt vào. Diệp Giai bị hoảng sợ. Còn chưa kịp há mồm thét chói tai, miệng liền bị người mới tới một phen che, chỉ lộ ra hai ánh mắt lo sợ, trừng mắt nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện trước mắt, lại à đang trình diễn cái gì đây? Chẳng lẽ muốn đem cô âm thầm giết chết sao?

“Giai Giai, là anh.” Người mới tới cố ý hạ giọng, giơ bàn tay gạt kính mắt màu đen trên mặt ra, lộ ra khuôn mặt khí suất đến mức khiến người ta thét chói tai, Diệp Giai sửng sốt một chút, có nửa phút choáng váng hoa mắt, khuôn mặt này... Vì sao khi nhìn thấy cô lại đột nhiên cảm giác choáng đầu hoa mắt chứ, là... Bởi vì rất đẹp trai sao?

Đột nhiên, đồng tử của cô phút chốc mở lớn hơn nữa, kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, nam nhân này rốt cuộc là ai? Vì sao hắn biết bản thân cô không phải là Lâm Duyệt mà là Diệp Giai??

“Giai Giai, nói cho anh biết em là Diệp Giai, đúng là em!” Long Hạo Hiên đã cực lực hạ giọng, nhưng là bởi vì quá mức kích động, thanh âm vẫn có chút lớn, may mắn người canh giữ ở ngoài cửa không có nghe thấy.

Diệp Giai khó chịu lắc đầu, Long Hạo Hiên thế này mới phát hiện bản thân vẫn đang bịt miệng của cô, làm nàng cho dù muốn nói

cũng nói không lên lời được. Vậy nên buông cô ra , thật sâu dừng ở cô, chờ đợi câu trả lời của cô!

“Anh là ai?” Miệng được tự do Diệp Giai kinh hãi hỏi, một lần nữa nhìn kỹ hắn, rõ ràng cô không nhận thức hắn, nhưng là nhìn hắn, lại cảm giác được có chút gì đó rất quen thuộc. Đầu nhanh chóng suy nghĩ đắn đo, nhớ lại bản thân có phải đã từng quen hắn hay không, sau lại đó đem hắn quên mất!

“Em...” trong lòng Long Hạo Hiên đau xót, nàng quả nhiên không phải là Diệp Giai sao? Diệp Giai làm sao có thể không biết hắn? Nhưng là... Lâm Duyệt đã gặp qua hắn hai lần, cũng không có lý do gì không biết hắn không phải sao?

Trong lòng hiện lên một tia do dự, Long Hạo Hiên một phen ôm lấy thân mình của cô, ở bên tai cô nói: “Em chính là Diệp Giai, đúng không? Anh là Long Hạo Hiên, nếu em dám quên anh...”

“Nhưng là tôi thật sự không nhớ rõ anh.” Diệp Giai mau miệng tiếp được lời nói của hắn, trong mắt Long Hạo Hiên hiện lên một tia ưu thương, Diệp Giai thấy được nhưng là không hiểu vì sao lại ưu thương như vậy.

Cánh tay Long Hạo Hiên thu lại, thân thể của cô càng tiến sâu vào vòng ôm áp của hắn, kỳ quái là, cô cư nhiên một chút cũng không thấy phản cảm cùng hắn tiếp xúc thân mật, bọn họ rõ ràng chính là lần đầu tiên gặp mặt a!

Mấy ngày qua, khi Mạc Lạc Nghị Phàm chạm vào cô cô đều cảm thấy không được tự nhiên, kỳ lạ là khi được một người vô cùng xa lạ ôm áp tuy rằng thấy xa lạ nhưng vẫn có cảm giác có hương vị quen thuộc. Cô làm sao có thể vô sỉ như vậy chứ...

Nghĩ đến đây, mặt Diệp Giai nháy mắt đã ửng hồng, muốn đẩy Long Hạo Hiên ra. Đáng tiếc chút sức lực nhỏ nhoi ấy không là gì đối với Long Hạo Hiên, cô có chút bực mình, gầm nhẹ nói: “Tiên sinh, anh lầm, tôi là Lâm Duyệt, không phải là Diệp Giai!”

Lâm Duyệt sẽ không bao giờ gọi kêu tiên sinh, Long Hạo Hiên càng thêm kiên định với suy đoán của bản thân, đáy lòng vui sướng kích động trái tim loạn nhịp, tay ôm cô cũng bắt đầu run nhè nhẹ, Diệp Giai của hắn! Nguyên lai thật sự không có chết...

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Ai Mới Là Chồng Của Cô -1

Long Hạo Hiên gắt gao ôm cô đặt vào trong lòng, kiên quyết thấp giọng nói: “Giai Giai, anh sẽ làm cho em thừa nhận bản thân là Diệp Giai.” Nói xong, bàn tay hấn xoa áo phía sau của cô, lặng lẽ dùng sức.

Diệp Giai kinh hô một tiếng, cảm giác lưng chột lạnh, hốt hển trờng mắt liếc hấn, nhiên sau gắt gao đem thân thể lửa lò của mình dán chặt vào hấn, không cho hấn nhìn đến cảnh xuân trước ngực của bản thân. Trong lòng hận nghiến răng, xú nam nhân này, cư nhiên dám lột quần áo của cô! Rất bực mình!

Nếu không phải là sợ hãi bọn quỷ Nhật Bản ngoài cửa vọt vào đến, cô đã sớm hô to, nhưng là... Hiện thời cô chỉ có thể ở dưới đáy lòng cấp bách hô : Nghị ca ca cứu mạng!

Long Hạo Hiên cúi đầu, nhìn thấy mấy ấn ký trên lưng của hấn kia, toàn thân rung run rẩy càng thêm lợi hại. Trái tim băng giá hai năm, rốt cục lại có thể sống lại.

“Diệp Giai, thật là em....” Long Hạo Hiên run giọng nói nhỏ nói, ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt ve mấy cái ấn ký hình rắn sau lưng Diệp Giai kia, đó là hai năm trước hấn tự tay dùng roi da in lại, từng đã, hấn không chỉ một lần nhìn mấy cái ấn ký này mà cảm thấy hối hận, lúc trước hấn quá tàn nhẫn với cô.

Hắn còn nhớ rõ lúc mà bản thân hắn dùng roi đánh nên người cô, miệng Diệp Giai hét ra khóc lóc xé nát tâm can, lúc trước một lòng chỉ lo trả thù, căn bản không có cảm thấy có gì lạ, tận sau này khi nghĩ lại, mới lén lút đổ mồ hôi lạnh, đau lòng không thể tha thứ cho bản thân.

Hôm nay, hắn lại dựa vào này mấy cái ấn ký để tìm được cô! Khiến cô không thể cãi lại sự thực cô là Diệp Giai!

Diệp Giai đã quên cảm giác thẹn thùng, kinh ngạc rời khỏi vòng ôm áp của hắn, hỏi: “Anh rốt cuộc là ai? Vì sao lại nhận ra tôi là Diệp Giai?” Hắn vì sao lại cảm thấy hứng thú với mấy vết sẹo xấu xí kia của cô, mấy vết kia mỗi ngày tắm cô đều nhìn thấy, tất nhiên luôn nhú mào khi nhìn đến chúng nó.

“Bởi vì đây là dấu ấn riêng của anh.” Long Hạo Hiên ôm chặt thân mình của nàng, cúi đầu đem môi đỏ mọng nhẹ nhàng mà hôn lên những vết sẹo kia. Diệp Giai theo bản năng hấp một ngụm khí, thân mình bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy. Môi của Long Hạo Hiên du ngoạn đến chỗ nào, không nhanh không chậm mà khơi mào dục vọng của cô, khiến cho cô mặt đỏ tim đập, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Trong lòng luôn luôn lặp lại ý nghĩ, nam nhân này... Rốt cuộc là ai?!

“Anh... Rốt cuộc là ai?” Diệp Giai lại lớn tiếng hỏi, nửa thân mình đã bị ép sát vào trên đùi hắn, không có tiếp tục giãy giụa phản kháng nữa, bởi vì cô biết có giãy giụa cũng không có ích lợi gì, bởi vì lòng của cô.. Kỳ thực cũng lưu luyến thân thể của hắn.

“Anh là chồng của em.” Long Hạo Hiên ở bên tai của cô thấp giọng lẩm bẩm, lại lần nữa ôm lấy thân mình của cô, nhìn chăm chú

sắc mặt đột biến của cô, thời điểm nói ra những lời này, trong lòng một mảnh kích động, thân thủ đem quần áo của cô kéo lại thực tốt.

“Không có khả năng...” Diệp Giai kinh hãi lắc đầu, nói: “Chồng của tôi là Mạc Lạc Nghị Phàm!”

Long Hạo Hiên khiếp sợ, hỏa khí bốc lên bạo trừng mắt nhìn cô: “Anh đang muốn hỏi em, thế nào sau một đêm em lại trở thành vợ của Mạc Lạc Nghị Phàm? Vì sao muốn giả mạo Lâm Duyệt?” Nguyên bản cánh tay đang vuốt ve cô, lực đạo dần dần thêm lớn, Diệp Giai bị bóp đau nhức, gắt gao nhăn mặt nhíu mày, chịu đựng thống khổ hấn gây ra cho cô.

“Tôi...” Diệp Giai vừa mở miệng muốn nói nói, liền bị Long Hạo Hiên đánh gãy, âm thanh lạnh lùng nói: “Mạc Lạc Nghị Phàm – Cameron đã làm gì với em? Nói mau!”

Diệp Giai vừa sợ lại nghi hoặc nhìn hấn, lắc đầu: “Nghị ca ca cái gì cũng không làm với tôi... Anh... Mau buông tay!” Hấn mới không phải chồng của cô! Nam nhân bạo lực như vậy, cô không cần, ô...!

“Cùng ở chung, không làm gì với em? Tôi không tin!” Long Hạo Hiên cười lạnh một tiếng, nguyên bản tưởng trừng phạt nàng thật nặng, nghĩ rằng vẫn là chờ thoát đi khỏi nơi này nói sau. Vì thế hòa dịu hạ thanh âm nói: “Mau cùng anh rời đi khỏi nơi này.” Nói xong đem cô từ trên giường bế xuống dưới, ôm cô hướng cửa sổ chạy ra.

“Tôi không cần! Nghị ca ca anh ấy còn bị nhốt ở bên trong, tôi không thể mặc kệ bỏ lại anh ấy được.” Diệp Giai thấp giọng kêu la, đẩy cánh tay như còng sắt của hấn trên người mình ra.

“Nghị ca ca? Kêu thật là thân thiết.” Long Hạo Hiên cười lạnh nói, vẻ mặt lạnh lùng hạ bót, còn lại vô tận ưu thương. Cô không chỉ đã quên hẳn, còn yêu nam nhân khác rồi sao?

Mặc kệ cô có yêu nam nhân vương giả cao ngất kia không, hẳn cũng không dễ dàng buông tha cho cô như vậy, bởi vì cô là vợ của hắn! Là nữ nhân duy nhất mà cả đời này hắn yêu sâu sắc nhất!

“Giai Giai, chúng ta đi mau, chẳng lẽ em muốn chết ở chỗ này sao? Cho dù em không muốn sống đi chẳng nữa, nhưng là anh muốn em còn sống, anh thật vất vả mới tìm được em...” Long Hạo Hiên nhẹ nhàng ở trên trán của cô hôn một cái, ôn nhu nói.

Diệp Giai lẳng lẳng nhìn hắn, hắn thật là chồng của cô sao? Hắn cùng Mạc Lạc Nghị Phạm, rốt cuộc ai mới phải? Cùng suất khí mê người, cao gầy tinh tráng, lãnh khốc mang theo nhàn nhạt ưu thương. Hai người bọn họ... Quả thực chính là giống như một người nha!

Đang lúc hai người dây dưa không rõ, cửa phòng ngủ đột nhiên “Phanh” một tiếng bị người từ bên ngoài đẩy ra. Vài tên hắc y nhân tựa như thủy triều ào vào.

Cầm đầu là Long Phu, hắn cười ha ha vài tiếng, đánh giá hai người một mặt kích động, sau đem ánh mắt dừng ở Long trên người Hạo Hiên. Cười lạnh giọng mỉa mai nói: “Long tiên sinh, không thể tưởng được chúng ta lại gặp mặt ở chỗ này, thật sự là có duyên phận nha!”

“Tao muốn mày thả vợ tao ra.” Long Hạo Hiên đem Diệp Giai kéo vào trong lòng, lạnh lùng trừng mắt với Long Phu, mặt ngoài hắn có vẻ bình tĩnh, đáy lòng lại bắt đầu bồi hồi. Bởi vì hắn biết rõ khi đã

rơi vào trong tay Sơn Khẩu Tổ, sẽ có một loại kết cục như thế nào, biết rõ bọn súc sinh này ra tay ngoan độc như thế nào.

“Dựa vào cái gì?” Long Phu hướng hấn nhíu mày, vuốt ve cái nhẫn trong tay, chậm rãi phun ra vài chữ này

“Bởi vì phía trước mày còn nợ tao một món, chưa trả!” Long Hạo Hiên bình tĩnh nói, lúc trước nếu không là hấn ta lừa gạt bản thân hấn là Diệp Giai không có chết, ở trong tay Sơn Khẩu Tổ, hấn sẽ không bắt cóc Lâm Duyệt

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Ai Mới Là Chồng Của Cô – 2

“Bản thân tao không nợ lần hết” Long Phu ra bộ không có việc gì nhún nhún vai, nói.

“Quả nhiên là chó Nhật Bản.” Diệp Giai thấp giọng lẩm bẩm nói, Long Phu thực rất ngu tiếng Trung, nhưng là nghe nhiều cũng hiểu những lời này của Diệp Giai. Sắc mặt trầm xuống, vài bước chân liền vọt đi lên, giơ súng trong tay dí vào gáy Diệp Giai, cắn răng nói: “Cho mày nói lời xin lỗi, lập tức! Lập tức!”

Diệp Giai đột nhiên bị hòng súng đen ngòm này làm cho bất ngờ khiếp sợ, một ngày hôm nay đã bị hết lần này đến lần khác hù dọa đến bây giờ cũng không sợ nữa nhanh chóng trấn tĩnh lại, quật cường quay mặt đi, không thèm nhìn hấn.

Hòng súng đen ngòm dí vào gáy cô, Long Phu đem tất cả tức giận biểu lộ ra mặt. Long Hạo Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn, ra tay thần tốc chế trụ cánh tay phải cầm súng của Long Phu, ‘Rắc’ một tiếng, xương tay lên tiếng trả lời.

Sắc mặt âm lãnh của Long Phu trong nháy mắt bị một mảnh thối khổ thay thế, kêu thảm hướng trên mặt đất lăn xuống. Gian nan hướng thủ hạ phía sau vẫy tay, dùng tiếng Nhật nói: “Dùng roi da đánh chết nó cho tao.”

Vài tên thủ hạ lên tiếng, rất nhanh chạy đến, đem Diệp Giai từ trong lòng Long Hạo Hiên kéo sang một bên, cả lũ bao vây quanh

Long Hạo Hiên.

Long Hạo Hiên phản kháng không bao lâu, liền bị người đông thế mạnh khống chế bẻ oặt tay về phía sau dùng súng khống chế sau gáy, người Sơn Khẩu Tổ đá hấn ngã xuống mặt đất, liền y như mệnh lệnh của Long Phu, roi không lưu tình chút nào đánh tới tấp lên người hấn.

Diệp Giai sợ hãi, nhìn roi miết ở trên người hấn, Long Hạo Hiên vẫn không rên một tiếng, chuyển hướng Long Phu lớn tiếng thét to: “Không cần đánh, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi ông!”

Mặc kệ Long Hạo Hiên có phải là chồng của cô hay không, nhìn trước mắt, hấn đối bản thân là không có ác ý, hơn nữa bản thân cũng cảm thấy có chút quen thuộc với hấn. Cô nghĩ bản thân cô và hấn nhất định có mối quan hệ rất sâu đậm, chỉ bằng ấy, cô cũng không thể trơ mắt bọn chó Nhật Bản đánh chết hấn nha.

Long Phu được vài người nâng dậy từ trên đất, ôm cánh tay không ngừng đau đớn, cười lạnh nói: “Xin lỗi? Mặc dù hiện tại cô có quỳ xuống trước mặt tôi cũng đã quá đã muộn.” Biểu tình lãnh khốc trên mặt hấn khiến cho trái tim người ta lạnh giá.

“Không cần....” Diệp Giai nhìn Long Hạo Hiên thống khổ cuộn tròn trên mặt đất, nước mắt như mưa tuôn ra rớt trên sàn nhà, nhẹ nhàng mà lắc đầu nức nở nói. Cô biết bản thân mình sắp chết, nhưng là, chính là không có cách nào trơ mắt nhìn Long Hạo Hiên chết đi ở trước mặt bản thân mình.

“Giai Giai, không cần cầu hấn.” Long Hạo Hiên thừa dịp bọn chúng không chú ý, cướp lấy súng lục Long Phu đánh rơi trên mặt

đất, bật dậy từ trên mặt đất, nhắm ngay chính giữa trán Long Phu bắn một phát.

Biểu tình trên mặt Long Phu cứng đờ, máu loãng đỏ bùng nháy mắt từ trên mặt hấn tuôn xuống, ngay sau đó thân hình béo phì của hấn như tảng đá 'Phanh' một tiếng đổ ầm xuống mặt đất, phát ra tiếng động lớn.

Mọi người thật không ngờ Long Hạo Hiên lại đột nhiên ra tay như vậy, hơn nữa tay súng lại chuẩn đến trình độ này, chính giữa trán! Ở mấy giây còn ngờ ngẩn kia, có mấy tên hắc y nhân không biết thức thời đã giống như Long Phu , kêu thảm ngã xuống đất.

“Đi mau!” Long Hạo Hiên ôm lấy Diệp Giai sớm đã bị dọa đến xụi lơ, hướng cửa sổ bỏ chạy.

Chính là, không ngờ tới Diệp Giai nữ tử của hấn lại trở thành gánh nặng của hấn, còn chưa kịp nhảy ra banc ông. Một tiếng súng tiếng vang lên, một trận đau đớn nháy mắt từ sau lưng truyền đến, bước chân hấn cứng lại, không có biện pháp tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Giai nâng thân thể đang hướng mặt đất đổ xuống của hấn lên, lo lắng hét lên: “Anh làm sao vậy? Anh trúng đạn rồi sao?”

“Giai Giai... Anh là Long Hạo Hiên....” Long Hạo Hiên mấp máy môi gian nan phun ravài từ này, cực lực muốn đứng lên, mang theo nàng chạy ra khỏi nơi này, nhưng là, thân mình vẫn là không nghe lời hướng mặt đất đổ xuống.

Thẳng đến máu tươi của hấn nhuộm đỏ thảm ban công, Diệp Giai rột cuộc mới ý thức được, hấn thật sự trúng đạn rồi! Nhưng là,

cô có thể làm sao bây giờ? Ngoài hoa viên truyền đến một trận tiếng bước chân, sau đó là tiếng súng, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giờ phút này cô căn bản không có tâm tình đi để ý tới.

Trùng mắt nhìn máu của Long Hạo Hiên cuộn cuộn không ngừng mà chảy, cô không biết nên làm thế nào cho phải. Phải giúp hắn cầm máu! Trong lòng nghĩ vậy, cô rất nhanh bay qua thân mình Long Hạo Hiên, một tay xé nát đồ đen trên người hắn xuống.

Thân mình cường tráng của Long Hạo Hiên nhất thời bại lộ ở trong không khí, trùng mắt nhìn một khoảng lưng bị máu bao phủ của hắn, Diệp Giai sợ ngây người. Cô cả kinh không phải vì thân thể hoàn mỹ của hắn, cũng không phải là do miệng vết thương ghê người kia. Mà là —— trên lưng màu đồng, một con rồng màu xanh đen sống động hiện lên trên lưng.

Con rồng bị màu đỏ tươi của máu che đi một nửa, Diệp Giai phát điên lấy tay gạt đi máu đỏ trên lưng hắn, khiến cho con rồng hiển hiện rõ ràng trước mắt cô.

Hai con mắt lạnh như băng, biểu hiện giết chóc, cũng giống như hình ảnh luôn xuất hiện trong mộng của cô. Mỗi khi cô muốn đến gần hắn, Rồng lửa sẽ há ra miệng đầy máu, hét thảm hương cô lao tới.

Chẳng lẽ... Cô thật sự nghĩ sai rồi sao? Nam nhân hai năm nay vẫn xuất hiện ở trong mộng, thực không phải là Mạc Lạc Nghị Phàm, mà là nam nhân lãnh khốc trước mắt này?!

Diệp Giai gắt gao ôm đầu, tựa như thủy triều dâng lên đập vào não cô vô cùng đau đớn, khiến cô hoàn toàn choáng váng tê dại. Những phản ứng đột nhiên xuất hiện này khiến cho cô không thể

gượng dậy nổi thân mình, hướng mặt đất ngã úp sấp xuống, ngã lên người Long Hạo Hiên đang không biết sống hay chết kia.

Long Hạo Hiên! Nguyên lai hắn mới là nam nhân mà cô yêu sâu sắc...!

Nhưng là, hắn còn có thể sống lại sao? Diệp Giai thống khổ khóc, nước mắt một giọt giọt rơi trên rồng lửa, hai tay vô thức loạng choạng ôm lấy thân mình Long Hạo Hiên, nức nở hô: “Long Hạo Hiên... Anh mau đứng lên! Anh mau đứng lên đem mọi chuyện nói rõ ràng đi!”

Chung quanh Diệp Giai là vài tên hắc y nhân mang súng, giờ súng hướng về phía hai người. Cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, ngoài cửa sổ tiếng đấu súng cùng tiếng bước chân càng thêm hỗn loạn vang dội. Loại không khí bất an này, khiến ấy tên nam nhân này căng thẳng đến mức muốn chạy trốn. Nhưng là vì không muốn bị bang chủ giải quyết bởi một đao nên bọn họ vẫn đành phải trấn giữ ở đây.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Ai Mới Là Chồng Của Cô – 3

Bọn họ bất an là có căn cứ, bởi vì mới một khắc kia, cơ hồ ở cùng một lúc, ba gã nam tử liền cùng đổ ập xuống mặt đất. Trong đó có một tên thậm chí còn ngã quỵ ở trên người Long Hạo Hiên.

Diệp Giai đột nhiên bị một gã nam tử ngã vào trên người mình, cô thật là sắp điên rồi, vì sao luôn không ngừng có người ở trước mặt của cô chết đi, lại không có ai có thể đến cứu người nam nhân mà cô yêu chứ?

Mạc Lạc Nghị Phàm đẩy xác một tên nam tử ra, kéo Diệp Giai dậy đánh giá một lượt cả người đầy máu của cô, vừa sợ vừa vội nói: “Duyệt Nhi, em làm sao vậy? Bị thương chỗ nào? Mau nói cho anh biết!”

Chờ không kịp Diệp Giai trả lời vấn đề của hắn, liền một tay kéo lấy thân mình của cô ôm lấy hướng phía cửa lớn đi ra, an ủi nói: “Đừng sợ! Anh mang em rời đi nơi này.”

“Nghị ca ca!” Diệp Giai giãy giụa từ trong lòng hắn nhảy xuống, lộn trở lại bên người Long Hạo Hiên, đem thi thể trên người Long Hạo Hiên đổ sang một bên, nức nở nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm nói; “Nghị ca ca, cầu anh cứu cứu chồng của tôi, cầu anh mang anh ấy đi cùng!”

Mạc Lạc Nghị Phàm sửng sốt, kinh ngạc ngoái đầu trở lại nhìn cô, nhìn thoáng qua Long Hạo Hiên đang quỳ rạp trên mặt đất. Liền

nhận ra hấn chính là sát thủ hai năm na, vẫn hoạt động ẩn hình ở Nhật Bản cùng Trung Quốc - Long Hạo Hiên.

Nói hấn ẩn hình, là vì hấn mặc kệ là thống lĩnh hắc đạo, vẫn buôn bán, chính là ở phía sau màn mà thao túng, cho tới bây giờ không hiện ra trước mặt người khác, chỉ có gần nhất hai năm nay mới xuất hiện nhiều một chút trên thương giới.

Nhưng là, Lâm Duyệt vì sao lại ôm hấn, gọi hấn là chồng??

Diệp Giai nhìn ra được sự nghi hoặc của hấn, quý gối trước mặt hấn lay lay ống quần của hấn, nức nở nói: “Nghị ca ca, tôi biết anh khi sáng đã hoài nghi tôi không phải là Lâm Duyệt, tôi nói thật với anh, tôi quả thật không phải là Lâm Duyệt, tôi là Diệp Giai... Diệp Giai vợ của Long Hạo Hiên a!”

Mạc Lạc Nghị Phàm vừa nghe xong lời của cô, đcúi xuống bắt lấy cánh tay của cô kẹp lên, sát mặt nhìn cô, cắn răng nói: “Lâm Duyệt ở nơi nào? Nói cho tôi biết Lâm Duyệt hiện tại ở nơi nào!”

“Cô ấy...” Diệp Giai cứng lại, vốn là tính nói ra tình hình thực tế, nhưng là tình huống nguy cấp, căn bản không có nhiều thời gian như vậy mà kể chuyện xưa cho hấn biết. Như thế nói: “Lâm Duyệt tốt lắm, Nghị ca ca, chỉ cần anh cứu Long Hạo Hiên, tôi liền mang anh đi tìm Lâm Duyệt, cầu anh!” Nói xong, cô lại muốn quý xuống.

Cô không phải là cố ý muốn uy hiếp hấn, nhưng là ai cũng nói, sát thủ là vô tình thị huyết, căn bản sẽ không xen vào chuyện của người khác mà đi cứu ai, huống hồ hiện tại điều kiện không cho phép. Vậy nên cô chỉ có thể như vậy!

Mạc Lạc Nghị Phàm nổi giận, gầm nhẹ nói: “Cô đang uy hiếp tôi?” Trời biết trong lòng hắn hiện tại có bao nhiêu sốt ruột, Lâm Duyệt của hắn hiện tại ở nơi nào? Có khỏe không? Mục đích của nữ nhân này khi tiếp cận hắn là gì ?

Diệp Giai liếc mọng lắc đầu, reo lên: “Nghị ca ca, tôi không có ác ý, loại tình huống này chính là hiểu lầm mà thôi, chờ thời điểm rời đi khỏi nơi này, tôi sẽ đem toàn bộ mọi chuyện nói cho anh biết chính, cầu người!”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn cô, trực giác nói cho hắn, Diệp Giai không phải là người xấu. Mặc dù cô thật sự phá hư, nhìn khuôn mặt giống y như đúc với Lâm Duyệt kia, mặt hoa mang lệ, hắn cũng rất khó xử không biết nên làm gì với cô!

Vậy nên, lấy ra đồ luôn mang theo trên người ra, lấy ra thuốc bột chuyên trị vết thương bị súng bắn và dao đâm, rắc rắc lên miệng vết thương của Long Hạo Hiên. Thay hắn đem miệng vết thương ổn định trước.

Thanh âm ồn ào thanh dần dần ngoài cửa sổ yếu đi, cửa phòng đột nhiên vang lên một chuỗi sang sảng tiếng cười to, ngay sau đó đó là một vị nam tử cỡ khoảng trên dưới 50 tuổi, hăng hái đi đến. Vừa bước vào cửa, liền cười ha ha nói: “Nghị, tình thế như thế này mà cậu còn có thời gian ở đây nói chuyện yêu đương, thật khó đỡ a!”

Mạc Lạc Nghị Phàm xoay người, nhìn liếc mắt Lâm Trúc đang cười chói lọi, lại nhìn thấy Y Xuyên Chính Hùng bên cạnh sắc mặt cực kỳ không tốt, lạnh giọng hỏi: “Nhìn ông cười vui vẻ như vậy, tựa hồ tôi có thể sống để trở về rồi?”

“Đương nhiên, tôi cùng Y Xuyên Chính Hùng tiên sinh đã kết giao làm bạn tốt.” Lâm Trúc cười lớn nói, không quên vươn tay kéo Y Xuyên Chính Hùng bên cạnh, nói: “Có phải hay không? Bang chủ đại nhân?”

“Đúng vậy.” Y Xuyên Chính Hùng khẽ động khóe miệng, không cam lòng phun ra hai chữ này. Sau đó nói: “Lâm tiên sinh mời cứ tự nhiên, bản nhân tôi đi nghỉ ngơi trước.” Nói xong dẫn một đám thủ hạ xoay người rời đi.

“Thế nào? Có tôi ra mặt, mặc dù là tổ chức khổng lồ Sơn Khẩu Tổ như vậy, cũng đều phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ như vậy.” Lâm Trúc cười tủm tỉm nói, đầy vẻ đắc ý.

Mạc Lạc Nghị Phàm khinh thường liếc hần liếc mắt một cái, cười lạnh nói: “Dùng loại hạ sách này, mặc dù thắng cũng không vẻ vang gì”

Lâm Trúc bất mãn kêu lên: “Uy! Cậu ngay cả một câu cảm ơn cũng chưa nói thì thôi cứ nhiên lại chê tôi dùng thủ đoạn không quang minh chính đại? Ai... Kỳ thực loại thủ đoạn này đây cũng là lần đầu tiên tôi dùng, do không phải là địa bàn của bản thân thôi! Trước kia tôi không cần đến nó, cậu có biết....”

“Đủ, tôi cảm ơn cả nhà ông được rồi chứ?” Mạc Lạc Nghị Phàm không kiên nhẫn giọng mỉa mai nói, hắn đều đang vội muốn chết, người này cứ nhiên còn có thời gian ở trong này nói nói mát? Nếu có thể an toàn rời đi nơi này là tốt nhất, hắn hiện tại phải về nước tìm Lâm Duyệt.

“Nghị, cậu như vậy là nợ tôi một cái ân tình nha.” Lâm Trúc không thèm chấp nhất sự bực dọc của hắn, cười nói: “Tôi thích nhất là các

người nợ ân tình tôi đặc biệt thích Lãnh... Tiêu Ký Phàm nợ ân tình chúng tôi!”

Ông ta vốn định nói là Lãnh Phong, lại nhớ tới thủ hạ ngoài cửa, cũng không nói gìra lời. Ông chính là bị Tiêu Ký Phàm sai đi cứu người, vừa mới bắt đầu chỉ định cảnh cáo Y Xuyên Chính Hùng, ai biết cái tên chó má kia lại không chịu nghe lời. Ông đành phải động não suy nghĩ một chút, thực ti bị đánh úp vào, khiến cho bọn người Sơn Khẩu Tổ trở tay không kịp!

Mạc Lạc Nghị Phàm thật sự là không có tâm tiếp tục nghe những lời vô nghĩa của ông ta nữa, túm lấy Diệp Giai đang giúp Long Hạo Hiên xử lý miệng vết thương, âm thanh lạnh lùng nói: “Cô theo tôi đi.”

“Không! Nghị ca ca, tôi muốn ở lại bên cạnh anh ấy, xin anh để cho tôi ở lại.” Diệp Giai lưu luyến không rời nhìn Long Hạo Hiên nằm trên mặt đất, nói với Mạc Lạc Nghị Phàm

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Hẳn Sẽ Chết Sao?

“Cô cho rằng hiện tại cô có tư cách để cầu xin tôi sao? Nếu Lâm Duyệt có chuyện gì không hay xảy ra, tôi thành toàn cho các người chôn cùng một chỗ!” Mạc Lạc Nghị Phàm cầm lấy cánh tay cô xiết chặt hơn, không để ý tới cô có khóc kêu la hay không, kéo cô hướng ngoài cửa đi tới.

“Nghị, anh đã đáp ứng stôi là sẽ cứu anh ấy nha! Anh không thể nuốt lời, Nghị ca ca, cầu anh đưa anh ấy rời khỏi nơi này...” Diệp Giai cố chết giãy giụa, nhưng vẫn là tránh không thoát khỏi chế của Mạc Lạc Nghị Phàm.

Mạc Lạc Nghị Phàm kéo cô, ở thời điểm lướt qua người Lâm Trúc, hướng ông nói: “Cho ông một cơ hội làm chút chuyện tốt.” Nói xong điểm huyết một cái người đang không động đậy Long Hạo Hiên, sau đó bước nhanh rời đi.

Sắc mặt Lâm Trúc trầm xuống, hướng bóng dáng hẳn nói: “Đặc ân cậu đưa ra cũng tốt quá đi, vừa mới ném cho tôi một lão già, hiện tại lại ném cho tôi một tên hoạt tử nhân nha....”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Mạc Lạc Nghị Phàm cùng Diệp Giai đã biến mất ở chỗ rẽ gấp khúc hành lang, Lâm Trúc bắt đắ dĩ thờ dài, hướng thủ hạ ngoài cửa ngoắc tay, ý bảo bọn họ tiến vào mà xử lý!

Mạc Lạc Nghị Phàm túm Diệp Giai trở lại khách sạn, đem cô nhét vào phía sau xe xong, cầm lấy điện thoại phân phó thủ hạ nhanh chóng đặt vé máy bay sớm nhất, hấn muốn lập tức về nước tìm Lâm Duyệt. Một khắc hấn cũng không thể chờ đợi nữa.

“Nghị ca ca, tôi không muốn trở về với anh, tôi phải ở lại chỗ này.” Cô muốn ở lại Nhật Bản cùng Long Hạo Hiên, ngay cả hấn sống hay chết cô còn không biết a! Làm sao có thể để một mình hấn ở Nhật Bản?

Mạc Lạc Nghị Phàm căn bản không có để ý tới cô, mắt lạnh liếc cô, chất vấn nói: “Nói mau, rốt cuộc mục đích mà cô tiếp cận tôi là cái gì?”

“Tôi thật sự không có mục đích gì.” Diệp Giai nghẹn ngào nói: “Lâm Duyệt nói cho tôi biết, anh nhận sai người đem cô ấy biến thành tôi, nói cho tôi biết anh là chồng của tôi. Sau đó quyết định đem anh cùng tiểu Thư Tình trả lại cho tôi, tôi chỉ nhớ rõ bản thân có yêu một người sát thủ lãnh khốc, lại thật không ngờ người sát thủ kia căn bản không phải là anh, mà là Long Hạo Hiên, sự tình chính là đơn giản như vậy, tôi cùng Lâm Duyệt đều không có ác ý, chúng tôi vẫn chờ mong đối phương được hạnh phúc.”

“Nhưng là hiện tại tôi tìm không thấy Lâm Duyệt!” Mạc Lạc Nghị Phàm hướng cô gầm nhẹ nói, điện thoại của nàng không thông, phái người đi tìm đến nay không có tin tức, hấn làm sao có thể không lo lắng không nóng nảy?

“Lâm Duyệt kỳ thực là rất yêu anh, nhưng cô ấy vẫn luôn cảm thấy người anh yêu là vợ trước của mình, không nghĩ tiếp tục lừa gạt anh nữa, cho nên mới lựa chọn rời đi. Nghị ca ca, chỉ cần anh nguyện ý đi tìm, nhất định sẽ tìm được cô ấy!”

“Tôi đã từng nói mấy vạn lần với cô ấy vợ của tôi kêu Lâm Duyệt, tôi không có khả năng đến vợ của chính mình cũng nhận sai!” Mạc Lạc Nghị Phàm thấp giọng lắm bầm, nàng thực ngốc, ngu ngốc! Nàng thật sự muốn hấn tức chết mới hài lòng sao?

Lâm Duyệt! Em cho rằng bản thân em vĩ đại vậy sao? Cái này gọi là thiện lương sao?! Mạc Lạc Nghị Phàm cắn răng ở trong lòng nổi giận mắng.

Ngay tại lúc Mạc Lạc Nghị Phàm đang còn trầm ngâm, cửa phòng truyền đến một trận tiếng đập cửa, Diệp Giai dè dặt cẩn trọng liếc hần liếc mắt một cái sau đó chuyển hướng đi đến mở cửa. Vừa kéo cửa ra , liền truyền đến thanh âm khoan khoái của tiểu Thư Tình: “Mẹ...”

Ngay sau đó là một thân hình nho nhỏ xông vào trong lòng của cô, Diệp Giai ôm nó, đánh giá nó, trong lòng một mảnh sầu não. Nguyên lai tiểu Thư Tình không phải là nữ nhi của cô, nhưng là, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn giống cô y như đúc này, cô vẫn là cảm thấy thân thiết. Một tay đem nó ôm lấy, miễn cưỡng cười vui nói: “Thư Tình ngoan, ngày hôm qua có nghe lời các dì không?”

“Có!” Tiểu Thư Tình gật đầu lớn tiếng nói, sau đó từ trong lòng của cô giãy giụa nhảy xuống đất, chạy chậm vọt vào phòng, lao vào ôm áp của Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Thiếu phu nhân, tiểu thư đã đưa đến an toàn, chúng tôi đi trước.” Một người phun nữ có trang điểm cười cười nói, Diệp Giai hướng cô gật gật đầu sau đó xoay người nhìn hai cha con.

“Ba ba, ba mang con cùng mẹ đi chơi!” Tiểu Thư Tình kéo góc áo Mạc Lạc Nghị Phàm, làm nũng nói, lần này đi chơi, đều chưa có vui

đùa tí nào nga!

Mạc Lạc Nghị Phàm nhẹ nhàng mà thờ dài, cho dù là phiền chán, cũng sẽ không thể đem tức giận trút lên đầu trẻ con. Một tay ôm lấy nó, ôn nhu an ủi nói: “Bảo bối, thực xin lỗi, ba ba còn có chuyện rất vội, đợi sau khi trở về lại mang con đi chơi được không?”

“Ba ba nói phải giữ lời đó nga.” Tiểu Thư Tình thất vọng nhìn hấn nói. Mạc Lạc Nghị Phàm gật đầu, lập tức ôm nó hướng cửa phòng đi đến, lúc đi qua trước mặt Diệp Giai. Sắc mặt nháy mắt âm trầm xuống, nói: “Đem mấy thứ thu dọn đi sân bay!”

“Tôi không muốn!” Diệp Giai không tự giác từng bước lui về phía sau, lắc đầu.

“Chẳng lẽ cô muốn tôi gọi người mang cô trở về sao?” Âm thanh của Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh lùng nói: “Trước khi tôi tìm được Lâm Duyệt phía, mạng của cô cũng không thuộc bản thân cô, rõ chưa?”

Nói xong, cất bước rời đi, khiến Thư Tình ghé vào trên vai hấn, nhìn Diệp Giai đỏ mắt, nói: “Ba ba, mẹ khóc, mẹ vì sao khóc nha? Chúng ta mau đợi mẹ một chút nha.” Nói xong, dùng sức hướng về phía Diệp Giai hô: “Mẹ! Mẹ nhanh chút nha!”

“Thiếu phu nhân, mời đi.” Ngoài cửa đột nhiên xuất hiện hai vị nam tử, hướng Diệp Giai cung kính nói. Diệp Giai sửng sốt, biết rõ Mạc Lạc Nghị Phàm là sẽ không bỏ qua cho bản thân, đành phải bắt đắc dĩ đi theo .

Một đường trầm mặc đến sân bay, vừa khéo đến thời gian đăng ký, Diệp Giai lưu luyến không rời nhìn đất nước mà cô không muốn rời đi này, nước mắt lại chảy xuống.

“Long Hạo Hiên... Anh ấy còn sống không? Anh ấy chảy nhiều máu như vậy, khẳng định sẽ không sống được đi?” Radiô lại thúc giục đăng ký, Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn về mặt thống khổ của cô, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia không đành lòng, nhưng là lại rất mau bị chính mình áp chế đi, mặt không chút thay đổi nói: “Còn không đăng ký, máy bay sẽ bay mất!”

Diệp Giai đi theo phía sau hắn, rơi lệ hỏi: “Nghị ca ca, anh nói Long Hạo Hiên anh ấy sẽ chết sao? Sẽ không chết đúng hay không?”

Mạc Lạc Nghị Phàm cũng không quay đầu lại nói: “Có thể chết hay không cô hẳn là rõ ràng hơn tôi, cô mới chân chính nhìn thấy anh ta bị thương” Hắn căn bản không quan tâm Long Hạo Hiên có chết hay không, bởi vì hắn cho tới bây giờ cũng không thích xem vào chuyện của người khác.

“Anh ấy chảy rất nhiều máu.” Diệp Giai vẫn như cũ lầm bầm, đúng vậy, cô mới là người nhìn hắn trúng đạn bị thương, nhìn hắn ngã xuống trước mặt, hình ảnh tàn nhẫn như vậy, vì sao để cho cô chứng kiến chứ! Vì sao muốn ở thời điểm cô vừa gặp lại hắn, lại đã bị dùng cách này để ép phải tách ra? Chẳng lẽ đây là số mệnh của cô sao ?

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Mất Tích

Vừa xuống máy bay, Mạc Lạc Nghị Phàm liền đem tiểu Thư Tình đưa về Bàn Sơn biệt thự, lái xe điên cuồng tựa như bọn thanh niên điên cuồng mà tìm kiếm ở xung quanh, tuy rằng hạ nhân đã quả quyết rằng Lâm Duyệt không có quay về đi làm ở Viễn Vọng nữa, nhưng hắn vẫn không cam lòng mà đi tìm một lượt

Tiểu thư trước bàn lễ tân khi nhìn thấy Mạc Lạc Nghị Phàm, cả kinh há to miệng, Tiểu Thiên tưởng mình hoa mắt hô lên vài tiếng: “Cameron tiên sinh?” Hắn không có mất hoa đi? Cư nhiên ở trong này nhìn thấy hắn?

Mạc Lạc Nghị Phàm bình tĩnh nói với cô : ”Tôi tìm Lưu Tuyết.”

“A... Tìm cô ấy làm gì?” tiểu thư lễ tân kinh nghi hỏi, cái nữ sinh mập mập ngốc ngếch hơn nữa một chút cũng không xinh đẹp kia sao? Nhận thấy được trên mặt Mạc Lạc Nghị Phàm xuất hiện một tia không vui, vội thu hồi ghen tỵ của bản thân, lễ phép mở miệng: “Xin chờ một chút, tôi lập tức giúp ngài tìm cô ta xuống đây.”

Toàn bộ nhân viên của Viễn Vọng, vừa nghe đến Cameron tiên sinh muốn tìm Lưu Tuyết, toàn trường ò lên, giống đang xem quái vật mà nhìn Lưu Tuyết, Vương Úc Linh ngạc nhiên nói: “Cameron tiên sinh gần nhất không lộ diện, không phải là bị bệnh chứ? Cư nhiên tìm tới Lưu Tuyết nhà chúng ta?”

“Uy, xin mời đem những lời hăm dọa thu lại, chua quá!” Lưu Tuyết cười hì hì nói hưng phấn mà hướng thang máy đi đến. Trong lòng cũng là vừa sợ vừa nghi hoặc, Mạc Lạc Nghị Phàm tìm đến cô? Sẽ là chuyện gì chứ? Không phải là....

Không đợi cho cô tưởng tượng xong tình khúc lãng mạn, thang máy liền ‘Đình’ một tiếng, tới lầu một. Mới vừa đi ra khỏi thang máy, cánh tay liền bị Mạc Lạc Nghị Phàm nắm lấy, hướng góc xó kéo đi.

Mạc Lạc Nghị Phàm buông tay cô ra, gắt gao nhìn gần cô, hỏi: “Lâm Duyệt ở đâu?”

Lưu Tuyết còn đang si mê mơ tưởng khi được hắn nắm tay, lấy tay nhẹ nhàng mà vuốt cánh tay bị hắn cầm qua, nghĩ rằng nếu có thể, cả đời này cô cũng không tắm rửa.

“Lâm Duyệt ở nơi nào?” Mạc Lạc Nghị Phàm dương cao âm lượng, không kiên nhẫn nhắc lại một câu, nữ nhân ngu ngốc đáng chết này! Quả nhiên là kẻ hóa sắc, cùng Lâm Duyệt giống y như đúc!

“Lâm Duyệt?” Lưu Tuyết nghi hoặc đánh giá hắn, trong lòng biết vậy nên một mảnh mát mát, nguyên lai là tìm Lâm Duyệt, một khiến cô vui vẻ như vậy. Nhìn đến biểu tình lạnh lùng của Mạc Lạc Nghị Phàm, không thể không nghiêm trang mở miệng nói: “Lâm Duyệt không theo anh đi Ý sao? Sao anh lại đến đây hỏi tôi?”

Sắc mặt Mạc Lạc Nghị Phàm tối sầm lại, thất vọng nói: “Chẳng lẽ mấy ngày nay cô đều không nhìn thấy cô ấy sao?”

“Cameron tiên sinh, tôi còn chưa từng đến Ý nha, ha ha.” Tuy rằng cô thật rất muốn đi một lần, nhưng là..., ai, nhận lấy vận mệnh

đi, ngoan ngoãn đứng đúng vị trí tiểu oa nhi là tốt rồi..

“Lâm Duyệt không cùng đi Ý với tôi, mất tích.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn ra được cô cũng không có nói dối, hẳn nói cho cô, chính là hi vọng cô có thể giúp bản thân tìm kiếm Lâm Duyệt! Có lẽ cô sẽ tương đối biết được Lâm Duyệt ở nơi nào đó.

“Mất tích?” Lưu Tuyết kinh hô một tiếng, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Mạc Lạc Nghị Phàm. Lâm Duyệt không thấy? Vì sao một chút cô cũng không biết? Cái con nhỏ đáng chết kia, cư nhiên dám chơi trò mất tích với cô? Rất đáng giận!

Mạc Lạc Nghị Phàm không có chờ cô hoàn hồn khỏi kinh ngạc, liền xoay người vươn chân thon dài hướng cửa lớn đi đến, tiếp tục tìm kiếm. Chạy thoát hai năm, thật vất vả hẳn mới tìm được nàng, cư nhiên hẳn lại đánh mất nàng một lần nữa.

Ngồi ở trong đại sảnh sân bay, Lâm Duyệt ngỡ ngàng thời gian chờ đợi đăng ký, nàng cảm giác bản thân không thể tiếp tục ngây ngô sờ thành phố này nữa. Bởi vì nàng căn bản không có biện pháp quên người nam nhân mà nàng yêu sâu sắc kia, còn có tiểu Thư Tình đáng yêu. Rốt cục hết thấy xung quanh đều là bụi rậm, lại lưu lại cũng chỉ cảm thấy thương xót, khổ sở.

Cho dù vé máy bay nàng mua đi London – Anh là chuyến cuối cùng trong ngày nhưng mà thời gian đăng ký cuối cùng cũng đã đến, theo dòng người yên lặng đi đến cửa đăng ký. Lâm Duyệt nhìn không được quay đầu lại, lại nhìn thoáng qua bên cạnh đều là người Phương Đông đi qua.

Trở lại Anh quốc, liền không còn có cơ hội thấy được, dòng người như sóng triều, chỉ có nàng một người yên lặng quay đầu lại,

còn lưu luyến. Là vì chỉ có nàng rời đi trong thương tâm sao ? Dòng người vội vàng ở bên người nàng đi qua, thời điểm đi ngược chiều khiến cho người ta có cảm giác cô độc.

Lâm Duyệt là người cuối cùng, nghe vài người phụ nữ bên cạnh líu ríu nói chuyện trời đất, nàng cảm thấy thật là phiền phức, hận không thể lập tức xoay người lao xuống. Nhưng là không có khả năng, cho dù có thể đi xuống, nàng cũng không có dũng khí nha.

Máy bay đúng giờ hạ cánh xuống sân bay, đi ra đại sảnh sân bay, nhìn dòng người tóc vàng mắt xanh, Lâm Duyệt cảm thấy thật là không được tự nhiên. Tuy rằng từ nhỏ có một nửa thời gian là sống ở Anh, nhưng trong lòng nàng, kỳ thực vẫn là thích Trung Quốc hơn.

Trở lại ngôi nhà đã hai năm không có về. một vị tội tớ mở ra cổng lớn, kính hỉ đánh giá Lâm Duyệt, dùng tiếng Anh thuần khiết kinh hô: “Cytheria tiểu thư, là cô sao?”

“Đúng vậy, là ta, La Khắc tiên sinh.” Lâm Duyệt mỉm cười trả lời lão quản gia, gần ba năm, tòa nhà lớn này cơ hồ không có đổi, chẳng qua là không có chủ nhân ở mà thôi.

“Tiểu thư xin theo tôi vào đi.” La Khắc cầm lấy hành lý của nàng, vui vẻ rạo rức hướng t đại sảnh mặt đi đến. Khi bước vào đại sảnh, Lâm Duyệt ngoài ý muốn nhìn thấy ba ba của nàng đang ngồi ở trên sofa gần người.

“Tiên sinh, bảo bối của ngài đã trở lại.” La Khắc vui sướng kêu một tiếng, Owen — Morgan mất tích hai năm chợt nâng đầu, thời điểm nhìn đến Lâm Duyệt, khuôn mặt bị râu che đi một nửa nở nụ cười.

Vui vẻ kêu: “Bảo bối của ta, rốt cục con cũng xuất hiện, ta còn chuẩn bị đến Trung Quốc đi tìm con đó.” Khi nói chuyện, từ trên sofa đứng lên, giơ hai chân hướng về phía này đi đến,

Lâm Duyệt căm giận nhìn hắn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn quay ngoắt sang bên cạnh, mắt húng nói: “Ba bỏ mặc con ở Trung Quốc, không phải vì muốn thoát khỏi con sao? Làm sao còn giả vui vẻ mà tươi cười khi thấy con?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Gặp Được Hấn

Hai năm trước ông ta đem bản thân nàng bỏ lại Trung Quốc sau đó cố ý mất tích, nàng thề sẽ không bao giờ quay trở về nữa, nếu hôm nay thật sự không phải là cùng đường, nàng cũng sẽ không thèm trở về nơi này!

Morgan tiên sinh sửng sốt, lập tức nở nụ cười: “Bảo bối, ta thật có lỗi, năm đó bởi vì xảy ra một chút chuyện nên bị người ta bắt giữ, mấy ngày hôm trước mới được người ta cứu trở về.” Nói đến kẻ đã cứu mình, trong mắt Morgan hiện lên một tia chột dạ, ông đã từng cố ý chia rẽ Lâm Duyệt cùng Mạc Lạc Nghị Phạm, hôm nay cũng là hắn cứu.

Ở Sơn Khẩu Tổ nhìn thấy bộ dáng khi trúng độc Diệp Giai, ông thực sợ hãi, sau lại nghe nói là đã nhầm người, rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải nữ nhi của ông là tốt rồi!

Lâm Duyệt sửng sốt một chút, đánh giá ông ta: “Ba ba bị người ta nhốt? Vì sao?” Hai năm nay ông ấy không ở ngôi nhà tại London này sao? Nàng vẫn tưởng rằng ông ấy hẳn đem bản thân nàng ném về Trung Quốc, bởi vì ai nấy đều có thể thấy được, nàng không có khả năng là con gái ruột của Morgan tiên sinh. Morgan tiên sinh là người Anh, Morgan phu nhân là người Mỹ, lại cố tình có một cô con gái có khuôn mặt Phương đông!

Morgan tiên sinh bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu nói: “Đều qua rồi, không nên đề cập tới nó, bảo bối, đi tắm rửa một cái, cùng ba ba cơm.” Ông không thể nói việc này cùng nàng, bởi vì ông không thể cho Lâm Duyệt biết, ông đã lấy mất hai năm trí nhớ của nàng.

Năm đó bởi vì không muốn để cho nàng lấy một tên sát thủ có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào, vậy nên mới bắt cóc nàng mang về Anh, dứt khoát lấy đi hai năm trí nhớ của nàng, khiến nàng trở thành Lâm Duyệt hai năm trước khi chưa biết đến Mạc Lạc Nghị Phàm!

Hơn nữa, ông đã thành công, Lâm Duyệt thật sự đã quên nam nhân kia. Chính là ông thật không ngờ là bản thân lại đột nhiên gặp chuyện không may, khiến Mạc Lạc Nghị Phàm có cơ hội tìm lại được Lâm Duyệt!

Lâm Duyệt thấy Morgan tiên sinh không có nguyện ý đề cập đến chuyện quá khứ, như thế gật gật đầu, hướng phòng ngủ lầu hai đi đến, tẩy đi một thân mỗi mệt. Rốt cục lại nhớ tới nơi này, vẫn là ngoan ngoãn ở trong này làm đại tiểu thư của nàng đi, cái gì đều không cần suy nghĩ. Lại càng không cần nghĩ đến người không thuộc về chính mình!

Diệp Giai nhìn tòa biệt thự bản thân đã sống hai năm trước mắt, trong lòng một mảnh phiền muộn. Anh mắt đen láy chứa đựng bi thương, chính là đã không thể rơi lệ nữa, nước mắt, đã sớm rút hết rồi.

Mặc kệ Long Hạo Hiên sống hay chết, cô biết bản thân cũng không có khả năng trở lại bên cạnh hắn, bởi vì chỉ có ở trong Thủy Loan biệt thự, thì cô mới sống lâu hơn được vài ngày. Cô hi vọng bản thân có thể sống, ít nhất phải biết rằng Long Hạo Hiên sống hay chết rồi mới được rời đi nhân thế nha!

Bấm một chút chuông cửa xong, sau đó bác Chung chạy chậm đi ra, kéo cửa sắt lớn ra sau đó kinh hỉ nhìn Diệp Giai, kinh hô: “Đại tiểu thư! Cô đã về rồi! Cô rốt cục đã trở lại!”

Diệp Giai chưa sót gật đầu một cái, bước nhanh hướng trong phòng đi đến. Bác Chung đi theo phía sau thở dài nói: “Thiếu gia đều đang lo muốn chết, ai, đại tiểu thư nha, lần tới cũng không thể chạy loạn như vậy nữa!” Lời nói có một tia trách cứ.

Diệp Giai biết tự bản thân phải đi xin lỗi Diệp Tường Phi, nhưng là... Cô thực may mắn có thể làm sáng tỏ quá khứ của mình, không phải, cô phải làm sao mới có thể gặp lại Long Hạo Hiên, làm sáng tỏ hoàn toàn thân phận của bản thân chứ?

Nhìn quét liếc mắt một cái bốn phía, phát hiện tường đã bị xây cao hơn, ở trên đỉnh có sào thép gai, bằng sức của cô, về sau muốn chạy trốn đi ra ngoài là không bao giờ có khả năng đó. Diệp Tường Phi! Chẳng lẽ hắn đã biết bản thân sẽ trở về sao?

Trở lại phòng ngủ, vừa tắm rửa xong đi ra, cửa gỗ phòng ngủ đã bị người khác đẩy ra, Diệp Giai sửng sốt một chút, kinh ngạc trừng mắt nhìn Diệp Tường Phi đột nhiên xuất hiện, hắn xuất hiện thật là nhanh a!

“Giai Giai, em thật sự đã trở lại!” Diệp Tường Phi kích động vọt lại đây, một tay kéo cô ôm vào trong ngực, ôm lấy cô kích động mê man nói: “Giai Giai... Nguyên lai thật là em, thời điểm bác Chung gọi điện thoại nói cho anh biết, anh căn bản không dám tin!”

Diệp Giai nhẹ nhàng mà tựa vào trong lòng hắn, rơi lệ nói: “Tường Phi, em biết bản thân có rất có lỗi với anh, nhưng là em

không có cách nào, em một chút cũng không nghĩ muốn sống loại cuộc sống này, em muốn thoát khỏi loại cuộc sống này.”

“Anh biết, trở về là tốt rồi... Trở về là tốt rồi....” Diệp Tường Phi run run nói, nhẹ nhàng mà đem cô đẩy dờ đi ôm ấp, ôm lấy khuôn mặt tinh tế của cô, chỉ cần cô có thể trở về, hấn sẽ không cảm thấy có cái gì phải xin lỗi hết.

“Giai Giai, em đừng khóc, nếu em không thích loại cuộc sống này, vậy về sau đợi đến khi nào thân thể em tốt hơn một chút, anh sẽ để em đi ra ngoài nhiều hơn? Được không?” Diệp Tường Phi dùng ngón cái lau đi nước mắt trên mặt cô, ôn nhu nói.

Trải qua lần chạy trốn này, hấn thật sự sợ! Cũng minh bạch thì ra cô hận loại cuộc sống này như vậy. Cho tới nay, hấn đều tưởng rằng cô thực nhu thuận, thực nghe lời nhận lấy cuộc sống mà hấn an bài cho cô.

Diệp Giai khóc càng hung, khiến cho Diệp Tường Phi có chút trở tay không kịp, nghi hoặc đánh giá cô, nhẹ giọng kêu: “Giai Giai..., em vì sao cứ khóc mãi thế?”

Diệp Giai tránh ra ôm ấp của hấn, xoay người vọt vào trong phòng tắm, tựa vào cửa nhẹ nhàng mà ngồi ở trên sàn lạnh lẽo. Sờ soạng nước mắt trên mặt ngẩng đầu nhìn trần nhà, cố nén không cho nước mắt lại rơi ra.

Ngoài cửa, Diệp Tường Phi lo lắng đập cửa, thân thiết nói: “Giai Giai, em làm sao vậy? Có phải mấy ngày nay ở bên ngoài gặp phải chuyện gì không?”

Diệp Giai hít vào một hơi thật sâu, ôm hai đầu gối cúi đầu mở miệng: “Tường Phi, anh biết không? Lần này đi ra ngoài em ngoài ý muốn gặp được hắn.” Gặp được hắn, nhưng là hắn lại bởi vì cô mà chết, bị cô hại chết!

Diệp Tường Phi sửng sốt, ngừng đập cửa, nghi hoặc hỏi: “Em gặp được ai? Giai Giai, em đang nói cái gì chứ? mấy ngày nay em đi đâu ? Làm cái gì? Có thể nói cho anh biết sao?”

“Em gặp phải người mà anh không muốn nhắc tới trước mặt em.”
Diệp Giai không có trả lời vấn đề của hắn, khó khăn mở miệng.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Muốn Quên

“Nam nhân hại em sinh bệnh kia?” Diệp Tường Phi hô nhỏ, lại đập cửa nói: “Giai Giai, em làm sao có thể gặp gỡ hắn? Hắn có làm gì với em hay không? Trời ạ! Làm sao có thể phát sinh loại chuyện này?!” Hắn lo lắng hỏi, nhất thời tuôn ra một đống lớn vấn đề, một đống lớn nghi hoặc sắp khiến hắn điên rồi, chủ yếu là bởi vì Diệp Giai nhắc tới nam nhân kia!

“Em không tin anh ấy ra tay hạ độc em! Tường Phi! Em không tin!” Diệp Giai khó thở quát, nếu Long Hạo Hiên hạ độc, muốn cô chết, sẽ không mạo hiểm sinh mệnh một mình đột nhập vào Sơn Khẩu Tổ cứu cô, sẽ không bởi vì cứu cô mà mất đi sinh mệnh!

“Lúc trước hắn trói mang em đi! Ngược đãi em!” Diệp Tường Phi cũng lớn tiếng cùng cô, nhắc lại nói!

“Diệp Tường Phi em không cho phép anh nói anh ấy như vậy!” Diệp Giai ‘Hô’ một tiếng kéo ra cửa phòng tắm, rưng rưng trừng mắt quát hắn. một khắc kia khi Long Hạo Hiên ở trước mặt cô ngã xuống, máu chảy nhiều như vậy, cô cả đời cũng khó quên, cho dù ai có tiếp tục hạ độc cô đi nữa, thì cả đời này cô cũng không thể quên đi đoạn ký ức tàn nhẫn này.

Mà trong tiềm thức cô chưa từng quên Long Hạo Hiên cùng ới hình ảnh con rồng lửa đó nữa. Cô có thể đã quên mọi chuyện trước đây, lại không cách nào có thể quên được bọn họ.

Diệp Tường Phi bị lửa giận của cô làm hoảng sợ, vội trấn an nói: “Được, Giai Giai, anh không nói là được, em nói cho anh biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hấn hiện tại ở nơi nào ? Còn có, hấn vì sao lại nguyện ý thả em trở về?”

Vấn đề của hấn cứ như sóng triều đập vào vách núi là Diệp Gia, Diệp Giai căn bản chống đỡ không được, Long Hạo Hiên đều đã chết, nói cho hấn, tựa hồ cũng không có ý nghĩa gì. Như thế, cô lựa chọn lắc đầu, sau đó là vô tận trầm mặc!

Diệp Tường Phi lo lắng đánh giá cô, hỏi: “Vì sao không nói lời nào?” Hấn sẽ không bởi vì Diệp Giai nói mà sẽ tin tưởng nam nhân kia là người tốt. Chỉ cần Diệp Giai nói cho hấn biết hấn ta là người nào, hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn ta!

“Tường Phi, không nên ép em, cầu anh!” Diệp Giai nhẹ nhàng mà phe phẩy đầu, nhìn hấn thống khổ nức nở nói, nàng thật sự không muốn nhắc lại Long Hạo Hiên, cũng không muốn đem loại quan hệ phức tạp này nói cho Diệp Tường Phi!

Diệp Tường Phi thấy cô cố ý, đành phải đem thiên thiên vạn vạn vấn đề ở đáy lòng đè ép đi xuống, vỗ về tóc cô nói: “Được, anh không hỏi, anh chờ em nguyện ý nói cho anh biết, đừng khóc được chứ?” nước mắt của cô, khiến tim hấn muốn rớt ra. Bao lâu rồi không có thấy cô thương tâm quá như vậy, khóc như vậy?

Thời điểm Lâm Duyệt rời giường đứng lên, mặt trời đã lên cao, về đã hai ngày, vẫn như cũ có điểm không thích ứng được với cuộc sống và thời tiết của Anh.

Toàn bộ tòa nhà lớn có vẻ rất yên tĩnh, ngẫu nhiên nhìn thấy vài người hầu đang bận rộn, Lâm Duyệt từ hành lang gấp khúc một

đường hướng phòng làm việc của Morgan tiên sinh đi đến. Xuyên thấu qua cửa thủy tinh, nàng thấy Morgan tiên sinh đang dùng kính hiển vi nghiên cứu cái gì.

Nghiên cứu được phẩm là lạc thú lớn nhất của Morgan tiên sinh, Lâm Duyệt không hứng thú nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, chuẩn bị xoay người rời đi. Đi được vài bước, bởi vì quả thật rất nhàm chán, đành phải trở về, ở trên cửa thủy tinh gõ vài cái sau đó đẩy cửa đi vào.

Đi đến bên cạnh Morgan tiên sinh, hô to : “Ba ba.” Như nàng dự liệu, Morgan tiên sinh căn bản không cảm giác được nàng đã đến, tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu gì đó trên mặt bàn , như thế, nàng gia tăng âm lượng: “Ba ba!”

Morgan tiên sinh thế này mới ngẩng đầu, nhìn thanh là Lâm Duyệt sau đó cười khế hô: “Nga, bảo bối, con có việc muốn tìm ta , có thể lựa chọn ở bên ngoài chờ ta.”

“Con không sao.” Lâm Duyệt lắc đầu nói, tùy ý đánh giá thiết bị nghiên cứu trên mặt bàn, mỉm cười dùng tùy ý mở miệng nói: “Ba ba, không phải ba ba có thể giúp người ta cắt bỏ trí nhớ sao? Có thể giúp con lấy đi trí nhớ trong nửa năm nay không?”

“Con còn muốn lấy đi?” Morgan tiên sinh lẩm nhẩm hỏi.

“Có ý tứ gì? Nghe khẩu khí của ba ba giống như trước kia con đã từng lấy đi thì phải?” Lâm Duyệt nghi hoặc đánh giá ông, cười nói.

“Ách....” Morgan tiên sinh thấy lỗ lòi, há miệng thở dốc không được tự nhiên cười nói: “Không, con yêu, ý tứ của ta là hành vi đó rất nguy hiểm, không thích hợp thử dùng.”

“Nhưng là con thật sự muốn quên quá khứ.” Lâm Duyệt nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên đờ đờ la hét: “Ba ba, ba luôn có thể giúp người khác lấy đi thống khổ, vì sao không thể giúp con gái của chính mình chứ?”

Nàng muốn quên những ngày tháng gần nhất này, quên Mạc Lạc Nghị Phàm, còn có tiểu Thư Tình đáng yêu, Diệp Giai đáng thương! Mà Morgan tiên sinh lại có tài năng này, bởi vì trước kia ông ấy cũng đã từng làm những chuyện này!

“Thân ái, con gặp phải chuyện gì thương tâm sao?” Morgan tiên sinh thân thiết đánh giá nàng hỏi, không nói nàng đã từng san bớt trí nhớ một lần, cho dù chưa từng làm, không là vận thời điểm bất đắc dĩ, ông cũng không thể tùy ý giúp nàng ra tay!

“Đúng vậy, con muốn quên.” Lâm Duyệt gật đầu nói.

“Là vì Mạc Lạc Nghị Phàm — Cameron đi?” Morgan tiên sinh cười cười nói, cho dù không hỏi, hẳn ông cũng biết nhất định là bởi vì nam nhân kia. Ở Sơn Khẩu Tổ thời điểm nhìn thấy Mạc Lạc Nghị Phàm nhận nhầm Diệp Giai là Lâm Duyệt, ông đã nghĩ đến.

Không thể tưởng được bọn họ có duyên như vậy, cứ nhiên lại một lần nữa gặp gỡ, ông cảm thấy thực bất đắc dĩ, hai năm trước tất cả những chuyện ông đã làm, xem như uổng phí công phu. Vì muốn Lâm Duyệt quên mất Mạc Lạc Nghị Phàm, ông không tiếc mạo hiểm lấy đi của nàng hai năm trí nhớ.

“Ba không phải nói bản thân bị người ta nhốt sao? Vì sao lại biết chuyện của con?” Lâm Duyệt khó hiểu theo dõi ông nói.

“Nga...” Morgan tiên sinh cười cười, nói: “Cameron tiên sinh là người nổi tiếng trong thương giới, hành tung của hắn ta nhất định không thể thoát khỏi con mắt của người ta, ta cũng là từ trên báo mà biết được.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Tưởng Niệm Mẹ

Ông may mắn là Lâm Duyệt đã nghĩ thông suốt, muốn quên đi nam nhân nguy hiểm kia! Morgan tiên sinh uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Không có chuyện gì là thời gian không xóa nhòa được, chỉ cần con có quyết tâm, rõ chưa?”

“Nếu con quyết tâm được đã không đến tìm ba ba” Lâm Duyệt cả giận qua mặt sang một bên, nhỏ giọng nói thảm .

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ, Morgan tiên sinh vẫn là nghe thấy, xin lỗi mở miệng nói: “Bảo bối, không thể giúp con ta thực có lỗi.”

Lâm Duyệt nhìn bộ dáng nghiêm trang của ông, cười một tiếng từ ghé trên đứng lên, cười nói: “Ba ba, con đùa với ba ba thôi, tuy rằng con rất thống khổ, nhưng là con còn muốn sống.” Vô duyên vô cớ bị người ta dùng dao mổ một cái, nàng cũng không phải ngốc tử! Ba ba của nàng vừa mới nói rất đúng, không có chuyện gì là thời gian không gạt bỏ được.

Cho dù quá trình thực khó khăn, nàng vẫn là có thể quên, tin tưởng bản thân nhất định có thể thành công, lại trở thành đứa trẻ hoạt bát trời sinh trước kia, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở Lâm Duyệt!

Nghe được nàng nói như vậy, Morgan tiên sinh nhất thời nhẹ nhàng thở ra, vùi đầu tiếp tục nghiêm túc nghiên cứu Lâm Duyệt biết ba ba của mình là một người cuồng công việc, bởi vậy cũng không

dam stiếp tục quấy rầy ông ấy nữa, lặng yên đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Ngây ngốc lâu ngày ở cái phòng thí nghiệm quý quá này, nàng sợ bản thân cũng sẽ trở thành một ba ba thú hai mắt, nàng vẫn là cách xa một chút đi. Đi ra khỏi phòng thí nghiệm, nghĩ nghĩ bản thân nên làm cái gì thì tốt bây giờ, trừ bỏ đi dạo phố chơi vài chỗ vui chơi thì không còn chỗ nào phù hợp với nàng nữa.

Ở London nàng rất cô đơn, mặc dù đã ở nơi này không ít thời gian, nhưng bạn bè không nhiều lắm, bạn trai lại càng không có. Không có cách nào, đành phải một mình đi ra ngoài.

Đường xá ở London thực đông người, bán gì đó cũng rất nhiều, cùng Trung Quốc không có khác bao nhiêu, ở trong dòng người, Lâm Duyệt yên lặng đi trên đường, Nàng không có xem đồ vật trong cửa hàng, tầm mắt vô ý thức nhìn một cặp tình nhân ở gần nàng, nhìn bọn họ vui vẻ, nhìn bọn họ cười!

Trong lòng thực là hâm mộ bọn họ, khi nào thì nàng có thể có một người nam nhân thực sự yêu nàng chứ, có một cuộc tình bình thường đây ? Không cần xuất sắc, siêu phàm như Mạc Lạc Nghị Phàm, cũng không cần giống học trưởng Phạm Tư Ân không biết tu dưỡng là gì, vô cùng đơn giản là tốt rồi.

Lâm Duyệt một mình xen lẫn trong đám người đang hối hả bước đi, nàng bước đi không có mục tiêu, tựa như có đi mãi cũng không phiền lụy gì. Thời gian cũng là không chiều lòng người, ánh mặt trời vàng chói dần dần hạ về tây, có câu nói rất đúng, vui vẻ là một ngày, thương tâm cũng là một ngày. Mà nàng, thực không hay ho lựa chọn điều thứ hai, ngày mai, lại sẽ là một ngày như thế nào đây? Nàng không dám tưởng tượng!

Chỉ tới thời điểm đã khuya, nàng mới trở về trong nhà, tòa nhà lớn lại một mảnh yên tĩnh. Tất cả mọi người đều đã ngủ, nhưng nàng biết có một người còn chưa có ngủ, chắc chắn là Morgan tiên sinh!

Trong Bàn Sơn biệt thự, tiểu Thư Tình đứng ở lan can cầu thang ngóng nhìn xuống dưới lầu, dưới lầu Mạc Lạc Nghị Phàm cảm giác được sự xuất hiện của nó, vẫy vẫy tay với nó.

Tiểu Thư Tình liền hướng dưới lầu đi đến, đứng ở trước mặt Mạc Lạc Nghị Phàm lớn tiếng hỏi: “Ba ba, mẹ vì sao còn không có trở về nha?”

Mạc Lạc Nghị Phàm bắt đắ dĩ đem nó ôm ngồi ở trên đùi, an ủi nói: “Ngoan, mẹ rất nhanh sẽ đã trở lại.” Trên thực tế, lúc này đây nàng mắt tích không biết lại sẽ là hai năm hay là bao lâu nữa, hẳn thật sự rất lo lắng, cũng không dám cam đoan khi nào có thể đem nàng trở về.

“Nhưng là người ta rất nhớ mẹ nha.” Tiểu Thư Tình đô đô cái miệng nhỏ nhắn, không thuận theo lay lay cánh tay Mạc Lạc Nghị Phàm. Mỗi ngày đều nói rất nhanh sẽ trở về, nhưng mà thật lâu nó không có nhìn thấy mẹ!

“Ba ba cũng nhớ mẹ” Mạc Lạc Nghị Phàm xoa đầu nó thấp giọng nói, hẳn là thật sự nhớ nàng, rất nhớ rất nhớ! Chưa từng có bao giờ nhớ một nữ nhân như vậy, Lâm Duyệt! Nàng vốn sinh ra để tra tấn hẳn sao?

Tiểu Thư Tình nhìn thấy hẳn cũng thương tâm như bản thân nó, rúc vào trong lòng hẳn không nói gì, vừa khéo phía sau một vị nam

tử đi đến, cung kính cúi đầu nói: “Thiếu gia, đã tìm được nơi ở của Morgan tiên sinh, Morgan tiên sinh đã về đến nhà của ông ấy.”

“Ở địa nơi nào?” Mạc Lạc Nghị Phàm khiếp sợ, con người sắc bén gắt gao theo dõi hắn.

“Ở London, tên là Mạn Ni Nghiêm trang viên.” Nói xong cầm tư liệu điều tra trong tay đưa đến cho Mạc Lạc Nghị Phàm, bởi vì Morgan tiên sinh vẫn không có công bố trang viên này công bố cho người ngoài biết, bởi vậy cơ hồ không có người biết chỗ ở của ông ấy.

“Thiếu phu nhân có trở về sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm hỏi, trong lòng rất là căng thẳng, nhưng mặt ngoài vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như cũ.

Nam tử nghĩ nghĩ, nói: “Theo bên kia người ta nói sáng sớm hôm nay thấy có một cô gái trẻ từ đó đi ra, bất quá không biết có phải thiếu phu nhân hay không, cô gái kia là lái xe đi, nên không thấy rõ mặt .”

“Được rồi, đi xuống đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói, nam tử gật đầu một cái, xoay người đi ra ngoài. Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn thoáng qua địa chỉ trong tư liệu ôm tiểu Thư Tình đứng lên, sau đó cầm điện thoại trên bàn, phân phó trợ lý của mình chuẩn bị vé máy bay sớm nhất đi London

Mặc kệ cô gái kia có phải Lâm Duyệt hay không, hắn đều cảm thấy bản thân phải đi Mạn Ni Nghiêm trang viên một chuyến, cho dù chỉ có một hy vọng, hắn cũng là sẽ không buông tay.

“Ba ba, chúng ta lại phải bay sao?” Trước kia tiểu Thư Tình vừa nghe đến có thể đi chơi nó sẽ vô cùng hứng thú, lần này lại một chút

cũng không vui vẻ gì, hiện tại nó muốn ẹm nhanh chóng về chơi với nó,

Mạc Lạc Nghị Phàm vỗ về sợi tóc của nó, khẽ cười nói: “Đúng vậy, ba ba mang con đi gặp mẹ.”

“Thật sao?!” Tiểu Thư Tình hưng phấn mà hét lên một tiếng, ở trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm hoa chân múa tay vui sướng kêu lên: “Ba ba, ba nói là thật sao? Gạt con là con chó nhỏ nga! Con không để ý tới con chó nhỏ!”

“Đúng, không lừa con.” Mạc Lạc Nghị Phàm sủng nịnh trấn an nói.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 140

Sau vài ngày yên tĩnh, Diệp Giai bắt đắc dĩ dựa vào lan can sân thượng, nhìn rào dây thép gai kia mà ngẩn người. Bình tĩnh lại, rốt cục cô cũng nhớ tới Lâm Duyệt, cô gái vì cô mà buông tha tình yêu kia, bây giờ đang ở đâu?

Mạc Lạc Nghị Phàm sau khi biết cô cũng không có khả năng tìm được Lâm Duyệt, cuối cùng vẫn là thắc ô đi, tại giây phút đó, cô là hoàn toàn không thể tưởng được, cô tưởng rằng bản thân khẳng định là chết chắc rồi.

Cô cảm thấy bản thân có nghĩa vụ phải được Lâm Duyệt trở về bên cạnh hắ, dù sao Lâm Duyệt trốn đi chính là vì cô. Mắ đi tình yêu rất thống khổ, cô hoàn toàn có thể hiểu được, mấy ngày nay cô đã bị loại thống khổ này tra tấn đến sắp chết.

Nhẹ nhàng đứng lên khỏi ghé, Diệp Giai nhắ chân hướng dưới lầu đi đến, bác Chung nhìn thấy cô xuống lầu, cảm thấy ngoài ý muốn nhìn cô. Đồng thời một mặt khắ trương hỏi: “Tiểu thư, cô muốn đi ra hoa viên tản bộ sao? Vẫn là....”

Bình thường Diệp Giai rất ít xuống lầu, phần lớn thời gian mỗi ngày đều là ngủ trên giường, gần nhất thân thể của cô có thể nói là ổn hơn một chút, ông thật lo lắng cô lại trốn đi nha.

Diệp Giai nhìn đến bộ mặt khắ trương của ông, cũng không muốn khó dễ ông, nhìn một mặt dáng vẻ khắ trương, cũng không

muốn đi khó xử hẳn, đối hẳn nói: ” Bác Chung , giúp cháu gọi điện thoại cho Tường Phi, có thể không? Cháu có việc cần hỏi anh ấy.”

“Xin hỏi tiểu thư tìm thiếu gia có chuyện gì?” Bác Chung có chút khó xử hỏi, vẫn là lần đầu nghe được Diệp Giai đưa ra yêu cầu này với ông, không biết có nên đáp ứng hay không yêu cầu của cô.

Diệp Giai có chút căm giận nhìn bác Chung, chẳng qua là gọi một cuộc điện thoại, cũng phải nghi vấn như vậy sao? Bác Chung bá thấy cô sinh khí, vội lấy điện thoại gọi đến số di động của Diệp Tường Phi. Sau đó dè dặt cẩn trọng nói vào microphone : “Thiếu gia, tiểu thư nói muốn tìm cậu, hiện tại cậu có thể tiếp không?... Không biết là chuyện gì, tiểu thư chưa nói.”

Diệp Giai thừa thời điểm bác Chung không chú ý, tiến lên một phen đoạt lấy ống nghe trong tay ông ấy, căm giận hô với Diệp Tường Phi bên kia: “Diệp Tường Phi! Anh hỏi ông ta cũng không biết được gì đâu, trực tiếp hỏi tôi là được rồi!”

Diệp Tường Phi sửng sốt, khẩn trương hỏi: “Giai Giai, em làm sao vậy? Ai chọc em tức giận?”

“Không có ai chọc tôi tức giận hết.” Diệp Giai tức giận mở miệng nói: “Bản thân tôi đang ở thời kỳ mãn kinh, anh không cần phải xen vào chuyện của tôi. .”

“Kia... Em tìm anh có chuyện gì sao?” Không có việc gì thì Diệp Giai sẽ không tìm hẳn, không cố tình gây sự mà tức giận với hẳn. Từ sau khi trốn đi trở về, tính tình của cô liền cực kỳ không ổn định, không biết vì sao lại như vậy!

“Trường Phi, em nghĩ đi ra ngoài đi một chút.” Diệp Giai cân nhắc một chút sau, dè dặt cẩn trọng nói.

Diệp Trường Phi ở đầu bên kia không có cảm thấy kinh ngạc, rộng rãi mở miệng nói: “Tốt, sau khi tan tầm anh đi tiếp em, cùng em đi vào trung tâm thành phố một chút được chứ? Hiện tại ngoan ngoãn nghỉ ngơi tốt, không phải tiếp tục tức giận nữa.”

Nghe được hắn nói như vậy sau, Diệp Giai nhất thời giống như bị dội một chậu nước lạnh, nhiệt tình cả người đều tiêu biến, nhàn nhạt mở miệng nói: “Cám ơn, bất quá không cần, tôi vẫn là nên ở đây thì tốt hơn.”

“Làm sao vậy? Vì sao không đi?” Diệp Trường Phi khó hiểu hỏi, trong lòng rất là khó hiểu, hiện tại Diệp Giai sao lại biến thành cái dạng này, luôn cố tình gây sự như vậy, thay đổi thất thường trong nháy mắt.

“Bởi vì tôi không muốn anh giám sát cuộc sống của tôi” Diệp Giai lạnh lùng nói xong đem microphone ném vào trong tay bác Chung, không có dừng lại, xoay người cất bước chạy lên lầu, đến phòng ngủ ủy khuất mà nằm ình lên giường.

Cô thầm nghĩ một mình đi ra ngoài, hiểu biết một chút chuyện tình của Mạc Lạc Nghị Phàm cùng Lâm Duyệt, muốn biết Mạc Lạc Nghị Phàm tìm được Lâm Duyệt hay chưa. Nếu như không có, cô có thể hỗ trợ đi tìm không? Tuy rằng chính là lực mỏng, nhưng có thể giúp cô đỡ áy náy lương tâm. Cô kiến người ta sinh ly tử biệt, thật sự là rất có lỗi a, cô thật sự hối hận sơ vì cái gì các lại cùng Lâm Duyệt đi tin cái chuyện tình bòn cười đó.

Làm chuyện này, đương nhiên không thể nể cho Diệp Tường Phi ở tại bên người, nhưng là, cuộc sống của cô không thể thoát khỏi bàn tay của Diệp Tường Phi, muốn một mình ra ngoài, quả thực chính là vọng tưởng.

Thật sự quá nhàm chán Lâm Duyệt ngồi ở bên cạnh bể bơi, nhìn chăm chú vào mấy người đang cắt tỉa trồng cây trong hoa viên, như thể cũng gia nhập hàng ngũ với bọn họ, cầm lấy một cây hoa sắc vi non bắt đầu vun bùn đất.

Đây là những cây hoa sắc vi non nàng phân phó người ta mang về trồng, trong Bàn Sơn biệt thự có cả vườn lớn hoa sắc vi khoe sắc, nở thập phần thơ mộng. Trước đây nàng cũng không cảm thấy hoa sắc vi đẹp, chỉ tới sau khi rời đi rồi, lại luôn bắt chợt mà nhớ tới, thật hy vọng nơi này có thể tràn ngập sắc hoa sắc vi như Bàn Sơn biệt thự.

Nàng không biết ở đây có phù hợp với điều kiện sống của sắc vi hay không, mặc kệ có thể hay không, nàng đều hi vọng có thể thử một lần, có lẽ bởi vì nàng yêu thích, sắc vi sẽ cho nàng chút mặt mũi đi, so với Bàn Sơn biệt thự không biết sẽ thế nào?

“Tiểu thư, này đó rất bản, để cho tôi tới đi.” Một vị người hầu cười nói.

“Tôi không ngại.” Lâm Duyệt cũng không ngẩng đầu lên nói, dùng nàng kia hai bàn tay vuốt vuốt lên đất xốp, trên tay lập tức một mảnh đen ngòm, nhưng nàng lại một chút cũng không để ý.

“Cytheria” bên kia tòa nhà truyền đến tiếng gọi của Morgan tiên sinh.

“Ba ba, con ở trong này.” Lâm Duyệt giơ bàn tay phải đen ngòm lên, hướng ông lẫ vẫ, Morgan tiên sinh cư nhiên sớm như vậy đã xuất quan nghi tu luyện, nàng thật sự cảm thấy tò mò, không phải giờ này ông ấy đang bế quan tu luyện sao?

Morgan tiên sinh đi tới, cầm một phần thiếp mời trong tay đưa tới trước mặt Lâm Duyệt, mỉm cười nói: “Kiều Tư gia tộc đêm mai tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho nhị thiếu gia, chúc mừng con , con được Kiều Tư gia tộc đích danh mời đi.”

Lâm Duyệt ngẩng đầu nghi hoặc nhìn ông, nói: “Mời ba là tốt rồi, mời con đi làm gì chứ?” Kiều Tư gia tộc là cái gì gia tộc? Kiều Tư nhị thiếu gia lại là loại người nào? Nàng căn bản là không biết, sao họ lại mời nàng làm gì chứ?

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Cư Nhiên Là Hấn

La Khắc mỉm cười ở một bên nói: “Tiểu thư có lẽ không rõ rồi, trên thực tế đây là một yến hội giao hữu, đến lúc đó sẽ có rất nhiều danh nhân trong thương giới góp mặt, nếu như có thể được Kiều Tư gia tộc coi trọng, khi đó cô có thể trở thành cô gái được mọi người ngưỡng mộ.”

Lâm Duyệt làm một cái biểu tình hộc máu, nheo nheo mắt: “Không phải chỉ là một yến hội xem mặt sao, chẳng qua nam chủ chỉ có một, nữ chủ có một đống, mặc cho tên nam nhân kia bừa bãi lựa chọn.”

Morgan tiên sinh nở nụ cười, nói: “Đi xem cũng không sao, đỡ phải con suốt ngày buồn ở nhà, bộ dáng này dễ dàng sinh bệnh.”

“Con mới không đi đâu.” Tuy rằng nàng không có người thương không có người yêu, nhưng là không đến mức chạy tới làm thức ăn cho tên ngựa đực như hấn lựa chọn chứ ?

“Kiều Tư gia tộc là gia tộc nổi tiếng ở Anh, chỉ kém Cameron gia tộc, nếu như có thể trở thành một thành viên trong gia tộc, đó là phi thường may mắn.” La Khắc vẫn như cũ cười nói, nếu như Lâm Duyệt có thể gả vào Kiều Tư gia tộc, đó chính là một lựa chọn chính xác nhất.

“Tôi nhường cho Anna đi là tốt rồi.” Lâm Duyệt cười nói, Anna là con gái của La Khắc, tuổi trẻ xinh đẹp đang học đại học.

La Khắc cuống quít khoát tay, ân huệ này ông không dám loạn tính, người ta mời Lâm Duyệt, là để mặt mũi cho Kiều Tư gia, nếu như bị đổi người, sẽ gây ra hậu quả gì có trời mới biết được.

Lâm Duyệt nhìn đến biểu tình bị dọa hoảng của ông ta, cười ha ha, tùy tay đem thiếp mời ném vào thùng rác bên cạnh. Morgan tiên sinh cũng không có bức nạng, hết thấy tự chính nạng là tốt rồi, đến lúc đó cùng lắm thì ông lấy lý do con gái hơi nhiều tuổi để từ chối là ổn thôi

Đang lúc cười đùa, trong vườn nghe được một hồi tiếng chuông của, La Khắc chạy chậm hướng cửa sắt lớn đi đến. sau khi kéo cửa ra , phát giác xuất hiện ở cửa là một chiếc xe hơi cao cấp. Một tiểu nha đầu từ trong xe thò đầu ra, gương mặt to to mò đánh giá tòa nhà lớn trước mặt.

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn kia ... La Khắc cả kinh tròn mắt đều nhanh trợn ngược lên tiểu tử kia cư nhiên có bộ dạng giống y như đứcc tiểu thư nhà ông. La Khắc đấu tranh một lúc rồi đi qua, cúi đầu nhìn chằm chằm người trong xe lấp bắp nói: “Tiên sinh... Xin hỏi các vị....”

“Cháu tìm mẹ cháu.” Tiểu Thư Tình cười hì hì hướng La Khắc la lớn. Từ nhỏ đi theo bên người Mạc Lạc Nghị Phàm, tiếng Anh của nó cũng không thua kém so với tiếng Trung.

La Khắc sửng sốt, kinh ngạc đánh giá nó: “Mẹ của cháu?” Không phải là tiểu thư nhà ông chứ ?

“Cytheria Lia Morgan.” Mạc Lạc Nghị Phàm bình tĩnh phun ra cái tên này, vẻ mặt rất bình tĩnh, kỳ thực trong lòng một chút cũng

không bình tĩnh, bởi vì hấn một chút cũng không dám khẳng định Lâm Duyệt có ở tại đây hay không.

“A... La Khắc kêu một tiếng sợ hãi, quả nhiên là tìm tiểu thư nhà ông, nhưng là, tiểu thư nhà ông mới hai mươi tuổi, làm sao có thể sẽ có con gái lớn như vậy chứ?”

Không đợi La Khắc từ trong kinh hoảng hoàn hồn lại, tiểu Thư Tình liền ra sức đẩy cửa xe ra, nhày khỏi xe hướng cửa lớn chạy đến..

“Uy tiểu hài tử!” La Khắc ra tay muốn ngăn nó lại, tiểu Thư Tình lại giống như con cá chạch luôn ở bên hông ông ta chạy đi, Mạc Lạc Nghị Phàm cũng tùy theo xuống xe. Không bao lâu liền nghe được thanh âm kinh hỉ vạn phần của tiểu Thư Tình hô to mẹ

Mạc Lạc Nghị Phàm khiếp sợ, học tập tiểu Thư Tình nhanh nhẹn chạy vào trong hoa viên , nhìn người đang quỳ gối dưới đất kia, kinh ngạc ngẩng đầu lên kia quả nhiên là người vợ mà hấn đang tìm kiếm trời long đất nở hơn ngày kia.

Lâm Duyệt nhìn hai người một lớn một nhỏ đột nhiên xuất hiện trước mắt kia, cả kinh há to miệng. Nụ cười như hoa tự nhiên cứng đờ trên mặt, cư nhiên là hấn...

“Mẹ!” Tiểu Thư Tình hoan hô một machwj nhảy vào trong lòng nàng, oa oa nói: “Mẹ nha, con cùng ba ba tìm mẹ, tìm mẹ rất vất vả nga, mẹ là người xấu!” Nói xong, không quên dùng bàn tay nhỏ bé của nó làm nũng đánh nhẹ lên lưng nàng, bắt mãi làm nũng.

“Bảo bối,hai người thế nào lại tới được nơi này...?” Lâm Duyệt kích động ôm chầm khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, lấp bắp mở miệng

nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của tiểu Thư Tình bị bàn tay vừa mới rút ra khỏi bùn đen của nàng làm cho đen ngòm nhem nhuốc.

“Đương nhiên là tới tìm mẹ nha! Vì sao lâu như vậy mẹ cũng không tới thăm người ta chứ ?” Tiểu Thư Tình đem bắt mắt trong đáy lòng biểu lộ ra không chút nghi ngờ, thời điểm Morgan tiên sinh nhìn đến Mạc Lạc Nghị Phàm, đã đủ kinh hoàng. Nhìn đến tiểu Thư Tình sau đó cả người liền ngây ngốc sững sờ đứng tại chỗ, mắt cả hồn vía.

Lâm Duyệt không có tâm tư hướng tiểu Thư Tình sảm hỏi, buông nó ra đứng lên, kinh ngạc nhìn khuôn mặt khí suýt lạnh lùng của Mạc Lạc Nghị Phàm đang đứng cách nàng chừng bước kia, lẳng lẳng mở miệng nói: “Ách... Nghị ca ca, sao anh lại tới đây? Có chuyện gì sao?”

Mạc Lạc Nghị Phàm vài bước đã đi đến trước mặt nàng, bắt lấy cánh tay của nàng đem nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu dừng ở nàng cười lạnh nói: “Em yêu, em nói xem?”

“Cái kia... Diệp Giai đâu? Diệp Giai ở nơi nào?” điều đầu tiên Lâm Duyệt nghĩ đến là điều này, Diệp Giai nhất định là hướng hấn nói ra thân phận của mình, nhưng là, vì sao hấn còn đuổi theo nàng chạy đến Anh chứ? Rất đã cuộc xảy ra chuyện gì?

“Phỏng chừng đã chết, anh không biết.” Mạc Lạc Nghị Phàm không phải là cố ý nói chuyện giật gân, m trên thực tế, hấn thật sự không biết. Đối với người bên ngoài, hấn luôn luôn không buồn quản, Diệp Giai có còn sống hay chết, hấn cũng không muốn chú ý.

“Cái gì? Vì sao chị ấy lại chết? Nghị ca ca, anh làm sao có thể giết chết chị ấy chứ, chị ấy là vợ của anh nha ! ” Lâm Duyệt hỗn hển

kêu lên, Diệp Giai thật sự đã chết sao? Không cần a....

“Anh nói rồi, vợ của anh là Lâm Duyệt, không phải là cái gì Diệp Giai!” Mạc Lạc Nghị Phàm không nhẫn nại hướng nàng gầm nhẹ nói: “Anh đã từng nói rất nhiều lần, vì sao em cứ nhất định không tin anh chứ?”

“Nhưng là em thực sự chưa từng có kết hôn nha, càng không có từng sinh đứa nhỏ.” Lâm Duyệt thấp

giọng biện giải nói, nếu Diệp Giai bởi vì nàng mà chết, nàng sẽ oán hận bản thân cả đời!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Vĩnh Viễn Không Buông Tay

“Rốt cuộc có hay không, em chỉ cần hỏi ba ba của em là rõ ràng ngay.” Mạc Lạc Nghị Phàm chầm biếm nói một tiếng, nhìn về phái Morgan tiên sinh đã sợ hãi đến mức muốn bỏ chạy.

“Ba ba!” Lâm Duyệt xông lên, nắm chặt quần áo Morgan tiên sinh kéo ông trở về nghiêm túc hỏi: “Ba vì sao phải bỏ đi? Nghị ca ca nói như vậy là có ý tứ gì?” Vì sao mỗi một câu mà Mạc Lạc Nghị Phàm nói nàng đều nghe không hiểu chứ?

Morgan tiên sinh bị bắt trở lại trước mặt Mạc Lạc Nghị Phàm, cố ra vẻ cười gượng nói: “Bảo bối, con nghe đều không hiểu, ta thế nào hiểu được cậu ta đang nói gì chứ?” Trời biết trong lòng ông kỳ thực có bao nhiêu bối rối, sự tình sắp sửa bại lộ, ông nên làm cái gì bây giờ?

“Nghị ca ca, ba em nói không biết.” Lâm Duyệt nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, lớn tiếng nói.

“Thật không?” Mạc Lạc Nghị Phàm thông thả đi đến trước mặt Morgan tiên sinh, đánh giá ông, mỉa mai mở miệng nói: “Có lẽ Morgan tiên sinh ngay cả bản thân mình là ai cũng đã quên thì phải? Hai năm trước ông cướp mất người từ bên cạnh tôi, dùng thủ đoạn lầy mắt đi hai năm trí nhớ của người đó, Duyệt Nhi, em hẳn là biết, ba ba em thực có khả năng này!”

Lâm Duyệt kinh ngạc nhìn về phía Morgan tiên sinh, truy vấn nói: “Ba ba, có phải như vậy hay không?” Rốt cuộc có phải như vậy hay không? Vì sao nàng một chút ấn tượng đều không có đâu? Liền ngay cả Mạc Lạc Nghị Phàm cũng cho rằng gần đây mới nhận thức.

Morgan tiên sinh giật mình mấp máy đôi môi, cuối cùng không có nói được ra lời, không nghĩ tới sự tình cuối cùng cũng bại lộ, trời ạ!

“Duyệt Nhi, em năm nay đã 20 tuổi, căn bản không phải chỉ có 18 tuổi, anh cũng đã nói qua với anh.” Trước kia, hắn chỉ là đoán, sau lại ở Sơn Khẩu Tổ nhìn thấy Morgan tiên sinh, nghe được chính ông ta nói đã lấy mất hai năm trí nhớ của Lâm Duyệt sau đó mới xác định bản thân nguyên lai chưa từng đoán sai. Chính là, hắn không rõ Morgan tiên sinh vì sao phải làm như vậy!

“Ba ba! Con muốn người mở miệng nói chuyện!” Lâm Duyệt hỗn hển lay lay cánh tay Morgan tiên sinh, la lớn. Sự tình rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nàng thật sự rất muốn biết, nàng đều đã vội muốn chết!

Morgan tiên sinh biết sự tình rốt cuộc giấu giếm không được nữa, đành phải vỗ tay Lâm Duyệt nói: “Bảo bối, ba ba phải làm như vậy, là vì không hy vọng con gả cho Cameron tiên sinh, hơn nữa, con tuổi còn nhỏ, căn bản không nên kết hôn.” Về phần tiểu hài tử bên cạnh kia, ông là hoàn toàn thật không ngờ có sự tồn tại của nó, con gái của ông, cư nhiên mới 18 tuổi liền đã sinh con gái.

”Vậy Nghị ca ca nói đều là sự thật?” Lâm Duyệt ngờ ngạc hỏi, hai tay buông thong xuống, buông cánh tay Morgan tiên sinh ra. Trời ạ! Nguyên lai nàng thật là Cameron phu nhân, mà tiểu Thư Tình... Cư nhiên thật là do nàng sinh ra!

Lại nhìn khuôn mặt giống mình y như đúc của tiểu Thư Tình ở dưới chân, quả thực không thể tin được, đây lại là con gái của nàng. Nó vì sao mà đến, thế nào ở trong bụng nàng trưởng thành, nàng cứ vậy mà quên, hoàn toàn đã quên!

“Ba ba, người làm sao có thể làm như vậy!? Lâm Duyệt tức giận quát, nàng thiếu chút nữa mất đi con gái cùng chồng, mà người khiến nàng mất đi trí nhớ lại chính là người thân của nàng chứ? Hại nàng còn tưởng rằng Cameron phu nhân là Diệp Giai, thương tâm lâu như vậy không tính, còn làm hại Diệp Giai sinh tử không rõ. Ba ba của nàng thật là rất quá đáng!

“Cameron tiên sinh không phải là nam nhân có thể dựa vào cả đời, làm ba ba, ta không thể không ngăn cản con gả cho cậu ấy.” Morgan tiên sinh ngay cả một chút áy náy cũng không có, dù sao cũng không ai nguyện ý đem con gái giao ột người sát thủ quanh năm suốt tháng hành tẩu khắp nơi trên thế giới.

, “Nhưng mà ba ba cũng không thể cứ như vậy mà lấy mất trí nhớ của con.” Lâm Duyệt lớn tiếng lên án nói.

“Lúc trước khi ta đem con trở về, con nháo loạn với ta, ta không có cách nào mới phải làm như vậy.” Morgan tiên sinh thở dài mở miệng, nhớ tới năm đó khi Lâm Duyệt khóc nháo với bản thân, kia đúng thật là gà chó cũng không yên, khiến không ai được an bình.

“Morgan tiên sinh, nếu công việc của tôi khiến ngài lo lắng, tôi thực có lỗi, nhưng tôi đối Duyệt Nhi là thật tâm, vậy nên xin ngài giao cao đánh khẽ.” Mạc Lạc Nghị Phàm hướng Morgan tiên sinh cúi thấp đầu, nghiêm trang mở miệng nói.

Morgan tiên sinh đánh giá hẳn, trêu chọc cười nói: “Cameron tiên sinh, nếu như tôi nói không muốn, cậu nhất định sẽ giống như ba năm trước đây mạnh mẽ đem nó đi đi?” Đối với Mạc Lạc Nghị Phàm, ông đúng là thừa hiểu biết.

“Đúng vậy.” Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh lùng ngang ngạnh đáp, mặc kệ người khác phản đối thế nào, hẳn quyết định sẽ không buông Lâm Duyệt ra. Hẳn cùng Morgan tiên sinh nói những lời này, là vì hẳn thấy mình là văn bồi mà nể mặt ông ấy, để cho ông ấy an tâm.

“Nếu như vậy, các người hiện tại có thể đi rồi.” Morgan tiên sinh buông tay, một mặt bất đắc dĩ nói. Sau đó đi hướng tiểu Thư Tình, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó: “Tiểu bảo bối, hi vọng khi lớn lên sẽ không nghịch ngợm giống mẹ cháu, đúng thật là khiến người ta đau đầu nha.”

“Ông ngoại, cháu sẽ không.” Tiểu Thư Tình lớn tiếng hứa hẹn nói, giang hai tay ra, Morgan tiên sinh liền ôm lấy nó.

Lâm Duyệt nhìn Morgan tiên sinh, do dự đi đến trước mặt ông, hạ thấp thanh âm nói: “Ba ba, người vì sao muốn nói như vậy? Có phải người tính không nhận đứa con gái này nữa?” Nàng nhớ rõ nhà hào môn, rất nhiều nhà cha và con gái đoạn tuyệt quan hệ, ông ấy không phải định dùng chiêu này chứ? Vậy nàng thật sự là trúng chiêu rồi!

Morgan tiên sinh dùng khăn giấy chà lau khuôn mặt nhỏ nhắn đen thùi của tiểu Thư Tình, mỉm cười nói: “Bảo bối, con đừng lo lắng, ba ba không phải là không cần con mà là nguyện ý đem con giao cho người khác chiếu cố thôi. Con cũng biết, ta căn bản không thể chiếu cố tốt cho con.”

Ở Sơn Khẩu tổ nhìn thấy cảm tình của Mạc Lạc Nghị Phàm đối với Diệp Giai ông cũng đã tin tưởng hẳn đối Lâm Duyệt là thật tâm. Cameron gia tộc là danh gia vọng tộc cực nổi tiếng ở Anh, để Lâm Duyệt gả vào Cameron gia tộc, ông cũng không có gì phải lo lắng.

“Ba, người đừng nói như vậy , tuy rằng hành vi ba lấy mất hai năm trí nhớ của con thật là đáng trách, nhưng là, phần lớn thời gian khác ba ba đều rất đáng để con kính trọng.” mũi Lâm Duyệt có chút chua xót, cảm động nói, tuy rằng nàng không phải là con gái thân sinh của Morgan tiên sinh, nhưng Morgan tiên sinh từ nhỏ đã đối xử với nàng thực tốt, đem nàng trở thành con gái máu mủ mà đối đãi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Chậm Rãi Tính Số

“Bảo bối, chúng ta có thể trở về rồi chứ?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn Lâm Duyệt, tà mị cười hỏi. Trong lòng nhất thời thư thái vui sướng, cuối cùng, hết thấy đều đã trời quang mây tạnh, hấn lại có thể hảo hảo yêu nàng, cùng nàng sống cùng một chỗ.

“Em không muốn đi theo anh, trừ phi anh nói cho em biết Diệp Giai chị ấy không chết, bằng không em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.” Lâm Duyệt hung tợn uy hiếp nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm khế cau mày, sau đó lấy điện thoại ra bấm một dãy số, phân phó thủ hạ bên kia đi tra rõ Diệp Giai thế nào. Lâm Duyệt vẫn như cũ không hài lòng kêu lên: “Anh mau nói cho em biết rốt cuộc sao lại thế này, Diệp Giai hiện tại ở nơi nào?”

Mạc Lạc Nghị Phàm không thể không chi tiết mở miệng nói cho nàng biết: “Trở lại Trung Quốc anh liền thả cô ta đi, hiện tại ở đâu anh không rõ, bắt quá em đừng vội, anh đã sai người đi điều tra tung tích của cô ấy.”

“Nếu chị ấy không có chết, khẳng định là ở Thủy Loan biệt thự, em tự mình đi gọi điện thoại hỏi Diệp Tường Phi. “

“Không, anh sai người đến Thủy Loan biệt thự tra rõ, em không cần gọi điện” Gọi điện cho Diệp Tường Phi? Vẫn là thôi đi, hấn cũng không thích nàng gọi điện thoại cho nam nhân khác, mặc dù là chuyện quan trọng cũng miễn đi!

“Tốt lắm, chờ có kết quả em sẽ quyết định có nên theo anh hay không” Lâm Duyệt xoay người hướng Morgan tiên sinh, nói: “Ba ba, chúng ta đi vào ăn cơm trưa đi.”

“Mẹ, con cùng ba ba cũng muốn đi vào ăn cơm trưa.” Tiểu Thư Tình nhìn đến Lâm Duyệt tựa hồ đang tức giận, dè dặt cẩn trọng nói.

Lâm Duyệt mỉm cười, một tay lấy nó ôm vào trong lòng: “Được, tiểu Thư Tình cùng mẹ còn có ông ngoại cùng nhau đi vào ăn cơm trưa, về phần vị kia, người ta không rảnh, để cho người ta làm xong việc rồi ăn đi” Khi nói chuyện, liếc mắt nhìn Mạc Lạc Nghị Phạm, ôm tiểu Thư Tình hướng trong phòng đi đến.

“Đừng mà, ba ba một mình thật đáng thương nga.” Tiểu Thư Tình ghé vào trên vai Lâm Duyệt, nhìn Mạc Lạc Nghị Phạm nói.

“Tiểu tử kia còn biết đau lòng ba ba.” Morgan tiên sinh cười ha ha nói, nhìn Lâm Duyệt nói: “Bảo bối, con để cho người ta vào ăn đi thôi, người ta vừa mới tới, khẳng định rất đói bụng.”

Lâm Duyệt bị ông ấy nói thế có chút động tâm, cũng có chút đau lòng, còn khẽ cắn môi, kiên quyết nói: “Mặc kệ hấn, ai kêu hấn không biết thương xót mạng người chứ, đem mạng người coi như con kiến vậy.”

Nhưng nàng thật không ngờ là, nàng mới vừa ở trên bàn cơm ngồi xuống, Mạc Lạc Nghị Phạm đã ngồi xuống ngay bên cạnh nàng. Lâm Duyệt nhìn hấn, há hốc mồm, nói còn chưa kịp nói, Mạc Lạc Nghị Phạm liền mỉm cười nói: “Bảo bối, nói cho em một cái tin tức tốt, Diệp Giai hiện tại ở tại Thủy Loan biệt thự, hơn nữa nghe nói anh đã tìm được em, cô ấy rất là cao hứng.”

“Thật sao?!” Lâm Duyệt kinh hỉ kêu một tiếng, gấp một khối bít-tết lớn bỏ vào trong bát của Mạc Lạc Nghị Phàm, hưng phấn nói: “Thật sự là quá tốt.”

“Diệp Giai không có việc gì! Chị ấy sbằng tuổi với em, nói không chừng chúng ta là chị em ruột đó, ba ba, có phải như vậy hay không?” Lâm Duyệt chuyển hướng Morgan tiên sinh, cười hì hì hỏi.

Morgan tiên sinh mỉm cười nhún nhún vai: “Ta không biết, ta thậm chí không biết con được lời từ cái xó nào ra, sau khi mẹ con đi du lịch trở về, trong nhà liền có thêm một người.”

“Nhưng là mẹ đi mất rồi.” Lâm Duyệt nhỏ giọng nói thảm, nàng không dám nói quá lớn, bởi vì không nghĩ gợi lên chuyện thương tâm cho Morgan tiên sinh. Morgan phu nhân từ lúc Lâm Duyệt mới sáu tuổi đã bỏ chạy đi theo nam nhân khác.

“Mẹ, con đây được lời từ xó nào ra thế?” Tiểu Thư Tình giơ một đôi tay nhỏ bé bóng nhẫy hỏi.

“Không phải đã từng nói với con rồi sao? Con chui ra từ Hoa Quả Sơn đấy thôi.” Lâm Duyệt cười hi hi rút khăn giấy, giúp nó lau đi dầu mỡ trong tay.

Tiểu Thư Tình không tin chuyển hướng Mạc Lạc Nghị Phàm, hỏi: “Ba ba, là như vậy sao? Con cùng Hầu Tử giống nhau sao?”

Mạc Lạc Nghị Phàm liếc mắt một cái nhìn cái người không nghiêm túc Lâm Duyệt kia, lại cười nói: “Mẹ không nhớ rõ con là từ đâu đi ra, bởi vậy mới lừa con nói là con chui ra từ Hoa Quả Sơn, về sau trưởng thành con sẽ biết mình từ đâu đi ra.”

“Lại là sau khi lớn lên.” Tiểu Thư Tình bất mãn nói thầm, đều đã đợi hai năm lâu như vậy, mới có thể lớn ra một tý. Muốn trưởng thành giống như người lớn, nó không thể đợi được, phiền chết a.

Ăn xong cơm trưa, Mạc Lạc Nghị Phàm liền bắt đầu hướng Morgan tiên sinh chào từ biệt, Lâm Duyệt không giữ chặt góc áo Mạc Lạc Nghị Phàm, nói: “Chúng ta không thể ở nơi này thêm vài ngày sao? Em rất luyến tiếc ba ba.”

Mạc Lạc Nghị Phàm mỉm cười vỗ vỗ tay nàng an ủi nói: “Chúng ta tạm thời sẽ ở lại Anh, anh còn có chút việc về nhà một chút, em muốn trở lại nơi này lúc nào cũng có thể.” Cameron gia tộc cách nơi này cũng không xa, cũng là ở cùng một vùng.

“Nga.” Lâm Duyệt gạt đầu một cái, cùng Morgan tiên sinh nói lời từ biệt sau đó một nhà ba người tiến vào phòng bên trong xe. Xe chậm rãi chạy ra khỏi tòa nhà lớn, đi ra đường cao tốc của London

“Nghị ca ca, anh muốn dẫn em đi đến nhà anh ở Anh sao?” Lâm Duyệt dè dặt cẩn trọng hỏi, thấy Mạc Lạc Nghị Phàm gạt đầu, trong lòng bắt đầu khẩn trương. Nghe nói Cameron gia tộc là gia tộc tối cao danh gia vọng tộc ở Anh, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng được tình hình bên trong.

Một tòa lâu đài siêu siêu lớn, một vị phu nhân xảo quyết, còn có....”Ồ..., Em cũng không thể không đi sao?” Lâm Duyệt lắc lắc đầu kêu rên nói, chỉ cần nghĩ đến, nàng liền cảm thấy hai chân như nhũn ra.

“Đương nhiên không thể, em một mình trốn đi, anh còn chưa tính sổ với em, bây giờ còn dám đề ý kiến với anh sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm hướng nàng nhíu mày, nàng hại hấn lo lắng lâu như vậy,

thương tâm tự trách lâu như vậy, còn tìm nàng lâu như vậy....
Những tội này, hắn sẽ chậm rãi cùng nàng thanh toán mới được

“Còn muốn tính sổ sao? Nghị ca ca, chúng ta không phải là vợ chồng sao?” Lâm Duyệt lấy lòng tiến vào trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm, nói thầm làm nũng nói: “Hơn nữa, người ta lại không phải cố ý, người ta cũng thực thương tâm, ngày ngày đều khóc đấy thôi.”

Mạc Lạc Nghị Phàm kinh hãi khiếp sợ, cúi đầu dừng ở nàng: “Thật vậy chẳng?” Rồi đi khỏi hắn, nàng thật sự thương tâm sao? Rất khổ sở? Vừa mới chẳng phải hắn nhìn thấy nàng cùng Morgan tiên sinh ở trong hoa viên cười thập phần vui vẻ đấy thôi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Cameron Gia Tộc

“Đương nhiên là thật.” Lâm Duyệt nói xong, ngẩng đầu, ánh mắt không ngờ lập tức đã bị chìm vào ôn nhu vô tận trong mắt hắn. Trong lòng hơi hơi giật mình sau đó e lệ cúi đầu. Lại tới nữa, nàng tình nguyện nhìn thấy ánh mắt tức giận hung bạo của hắn, cũng không cần tiếp xúc tới ánh mắt say mê lúc này của hắn, nhu tình làm cho người ta mặt đỏ tim đập!

“Nếu biết chúng ta là người một nhà, lần sau đừng động tý là chơi trò mất tích, biết chưa? Hành vi này đúng là ngược người khác nha!” Biển người mờ mịt khó tìm không nói, chủ yếu là, hắn chịu không nổi cái loại lo lắng cùng đau lòng này!

“Em không phải cố ý, thực xin lỗi.” Lâm Duyệt xin lỗi mở miệng nói, nàng có thể tưởng tượng được đến, Mạc Lạc Nghị Phàm tìm nàng có bao nhiêu sốt ruột. Bởi vì nàng rất rõ ràng cảm tình của hắn đối với bản thân nàng, sâu sắc không lường được!

“Em chỉ cần đáp ứng anh lần sau không làm vậy nữa là được” Mạc Lạc Nghị Phàm gắt gao dừng ở nàng, cùng đợi nàng đáp ứng yêu cầu này của bản thân. Hắn cần cho bản thân một viên thuốc an thần, tuy rằng chưa chắc đã hữu dụng!

“Em đáp ứng anh.” Lâm Duyệt gật đầu đáp ứng nói.

“Tốt lắm.” Mạc Lạc Nghị Phàm vừa lòng gật đầu một cái, ngón tay nâng cằm của nàng lên, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của

nàng. Hôn thật sâu, đã lâu lắm rồi hẳn không được thưởng thức cánh môi anh đào của nàng. Mặt Lâm Duyệt nháy mắt đỏ lên, tựa đầu hướng sang bên cạnh, lúng túng nói: “Nghị ca ca, người ta đều đang nhìn đâu.” Trên xe không chỉ có lái xe, còn có tiểu yêu tinh tiểu Thư Tình kia nha, không thể tưởng được cư nhiên Mạc Lạc Nghị Phàm một chút cũng không thèm đặt hai nhân vật này để vào mắt, liền cứ như vậy mà hôn nàng.

Mạc Lạc Nghị Phàm hơi hơi ngẩng đầu, nhìn phía tiểu Thư Tình đang ngồi trong góc, mở to một đôi mắt tò mò nhìn hai người, tiểu Thư Tình đối diện với ánh mắt cảnh cáo của Mạc Lạc Nghị Phàm. Hoảng loạn ngoan ngoãn dùng hai bàn tay nhỏ xíu của mình che đi hai mắt, cười hì hì nói: “Ba ba, con không có thấy gì hết.” Đây là quy củ, nó đã sớm hiểu được.

“Bây giờ tốt lắm.” Mạc Lạc Nghị Phàm tà cười nâng mặt cười của Lâm Duyệt lên, lại lần nữa đem cánh môi của mình áp lên. Hai tay gắt gao vòng ôm lấy thân mình của nàng, khiến cho nàng có muốn tránh cũng không thể tránh, một nụ hôn thâm tình lại cứ như vậy mà tiếp diễn...

Không lâu sau, xe liền chạy đến một tòa trang viên so với Mạn Ni Nghiêm trang viên còn lớn hơn gấp nhiều lần, cửa sắt lớn chậm rãi mở ra, xe trực tiếp đi vào hoa viên. Sau đó ở trước một tòa lâu đài dừng lại, xe còn chưa có dừng hẳn, một vị phu nhân liền đã vui vẻ chạy ra đón. Vui sướng hô nhỏ nói: “Nghị, con rốt cục cũng đã trở lại!”

“Đúng vậy, mẹ.” Mạc Lạc Nghị Phàm mỉm cười nói xong ôm chầm Lâm Duyệt cùng tiểu Thư Tình, nói: “Đây là vợ và con gái của con.”

Sắc mặt phu nhân cứng đờ, kinh ngạc đánh giá hai người mà Mạc Lạc Nghị Phàm gọi là vợ và con gái một lớn một nhỏ kia. Kinh ngạc bà há miệng thở dốc: “Cái gì... Sao? Con kết hôn?”

“Đúng vậy, mẹ, bởi vì có nhiều chuyện không tiện lắm, bởi vậy chưa đề cập với mẹ. .” Mạc Lạc Nghị Phàm nói xong, chuyển hướng Lâm Duyệt, nói: “Duyệt Nhi, đây là mẹ anh.”

“Mẹ...” Lâm Duyệt mỉm cười không được tự nhiên gọi một tiếng. Rất cục biệt Mạc Lạc Nghị Phàm vì sao lại là con lai. Vị phu nhân trước mặt này đúng là nữ nhân Trung Quốc nữ, vừa nói một tràng tiếng Trung Quốc rất chuẩn nha.

“Ôi..., tiểu nha đầu bộ dạng thật khá nha.” Phu nhân cười nói, có lẽ là ở đây khó được nhìn thấy một người có cùng quê hương, bởi vậy phu nhân vừa nhìn thấy Lâm Duyệt liền cảm thân thiết.

Lâm Duyệt nhìn thấy phu nhân nhân rất cục cũng nở nụ cười, tảng đá lớn trong lòng rất cục mới buông xuống, xem ra là nàng suy nghĩ nhiều quá. Phu nhân nhà hào môn không phải là khủng bố như vậy. Vị phu nhân trước mặt này trông có vẻ cũng không khó ở chung, cũng không biết những người trên dưới thì thế nào.

“Bà nội...” Tiểu Thư Tình ở trong tay Mạc Lạc Nghị Phàm ý bảo hấn thả xuống thoải mái hô, một chút cũng không lo lắng bà bà này không thích nó nha, ở trong trí nhớ của nó, còn chưa có ai mà không thích nó nha.

Quả nhiên, trên mặt phu nhân nhân vui vẻ hẳn lên, ở trước mặt tiểu Thư Tình ngồi xổm xuống, đánh giá nó, sau đó... Dem nó ôm vào trong ngực.

“Nghị, mau dẫn Duyệt Duyệt vào đi thôi, tới chỗ Cameron phu nhân nơi đó một chuyến trước, sau đó về phòng nghỉ ngơi một chút.” Phu nhân nhún nhún cười nói, ôm tiểu Thư Tình hướng trong phòng đi đến.

Lâm Duyệt sửng sốt, Cameron phu nhân không phải là bà ấy sao? Thế là thế nào? Mạc Lạc Nghị Phàm lôi kéo người đang sửng sờ là nàng đi theo phía sau phu nhân vào nhà, mặt không chút thay đổi nói: “Không cần, con cho là không cần thiết”

Phu nhân quay đầu, bắt đắc dĩ thờ dài, trấn an nói: “Ai..., Nghị, tuy rằng hiện tại con là chủ gia đình, nhưng là Cameron phu nhân dù sao cũng là trưởng bối, con đã trở lại theo lý thì nên đến chỗ bà ấy chào hỏi một chút, chỉ cần chớ chọc bà ấy mất hứng thì tốt rồi.”

“Ân, buổi tối con đi là được chứ.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói, đoàn người đi lên lầu hai, Mạc Lạc Nghị Phàm mang theo Lâm Duyệt trở lại căn phòng ngủ cực nhỏ của bản thân. Nhìn ra được, phòng vừa quét tước quá một lần, lái xe đem đồ đạc bỏ ở trong phòng xong, liền lui xuống.

“Nghị, Duyệt Duyệt, nếu cần gì cứ nói, sai người hầu đi làm, chờ các con nghỉ ngơi xong rồi chúng ta lại nói chuyện.” Phu nhân nhún nhún đứng ở cửa sẵn sóc nói: “Tiểu Thư Tình ta ôm đi trước, đỡ phải để nó quấy rầy các con nghỉ ngơi.”

“Cám ơn mẹ.” Lâm Duyệt lễ phép nói, đối mặt với vị phu nhân khách khí như vậy trong lòng cảm giác thật là không được tự nhiên. Người có tính cách giống như nàng, lại có thích hợp ứng phó với người xảo quyệt hơn.

Lâm Duyệt rót cục có cơ hội mở miệng nói chuyện, nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm tò mò hỏi: “Nghị ca ca, Cameron phu nhân không phải là mẹ anh sao? Vì sao...”

Mạc Lạc Nghị Phàm ngồi xuống sô pha, uống một ngụm trà do người hầu mang đến, có chút không tình nguyện mở miệng nói: “Mẹ anh là vợ thứ ba của ba anh, chỉ có vợ cả mới có tư cách được gọi là Cameron phu nhân, hiểu không?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Người Thừa Kế Gia Tộc

“Thế nào có cảm giác giống như người cổ đại vậy?” Lâm Duyệt kinh ngạc theo dõi hắn, hỏi: “Đây không phải là vi phạm luật hôn nhân sao? Ở Anh quốc như vậy cũng không hợp pháp nha!” Tuy rằng luật pháp Phương Tây khá cởi mở, nhưng là sớm đã thực thi chế độ 1 vợ 1 chồng mà?

“Pháp luật thứ này chỉ có thể áp chế cho người bình thường, người có chút tiền cũng chỉ là vô dụng thôi.” Mạc Lạc Nghị Phàm lạnh lùng cười nói.

“Đối với Cameron tiên sinh là vô dụng, vậy đối với anh khẳng định cũng vô dụng đúng hay không? Không phải anh đang muốn cưới tam cung sau đó luân phiên ân sủng mấy vị tiểu thê thiếp chúng tôi đó chứ?” Lâm Duyệt bĩu môi la lớn tiếng. Cameron gia tộc là đại gia đình, nếu pháp luật pháp cũng phải nể mặt bọn họ, vậy đương nhiên cũng sẽ nể mặt Mạc Lạc Nghị Phàm! Nàng mới không cần làm tiểu thiếp cho người ta đâu!

Mạc Lạc Nghị Phàm cười một tiếng, ở trên mũi của nàng nhéo một cái, nói: “Mới một phòng cũng đủ tra tấn anh đến điên rồi, còn dám ba phòng?” Lần lượt mát tích, lần lượt tìm kiếm, hắn chỉ còn thiếu chút nữa bị nàng đùa chết mà thôi.

“Ai biết anh ở trước em có từng cưới hay chưa, nếu quả có anh nhất định phải chết! Em... Em...” Lâm Duyệt ‘Em’ nửa ngày, cũng

không có nghĩ ra được bản thân có thể thế nào, đánh hấn hay là giận hấn? Tựa hồ bản thân đều không chiếm được tí lợi thế nào nha.

“Em làm cái gì?” Mạc Lạc Nghị Phàm ôm lấy nàng, cười tà nói.

“Em cũng muốn tìm cho tiểu Thư Tình tìm vài người ba ba đi.” Bị buộc đến đường cùng Lâm Duyệt thốt ra mấy lời này, tức giận nhìn khuôn mặt đáng đánh đòn của Mạc Lạc Nghị Phàm. Quả nhiên, trên khuôn mặt tà ác lãnh đạm của Mạc Lạc Nghị Phàm, bỗng nhiên tràn ngập phần nộ, tóm lấy cằm dưới của nàng: “Em dám tìm thử xem?”

“Anh dám em liền dám.” Lâm Duyệt không sợ chết trả lời.

“Em yên tâm, anh sẽ không để cho em có cơ hội tìm người thứ 2, thứ 3.” Mạc Lạc Nghị Phàm hừ hừ nói, bởi vì hấn chưa từng có dự tính tìm người thứ 2, thứ 3. Trong lòng hấn, vĩnh viễn đều chỉ có một mình Lâm Duyệt.

Lâm Duyệt nghe hấn nói như vậy, hắc hắc nở nụ cười, lập tức nghiêm trang hỏi: “Vậy còn Cameron phu nhân đâu? Bà ấy là người thế nào?” Dù sao cũng là người nổi danh trong gia tộc Cameron, tốt nhất vẫn nên hiểu biết một chút.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng, chần chờ một chút nói: “Em không cần tìm hiểu về bà ấy làm gì, tính bà ta hơi kỳ quái, sở dĩ sẽ không thích em.” Tựa như không thích mẹ của hấn vậy.

“Kia... Vậy em nên đi ra hay cứ ở trong phòng này thôi?” Lâm Duyệt nghe hấn vừa nói như vậy, tâm trạng bỗng dừng lại buộc chặt hơn một chút, nguyên bản tưởng rằng không gặp phải bà bà như

tưởng tượng, vụn vụn không nghĩ tới là, đau đầu là nàng có tới ba bà mẹ chồng.

“Em đừng lo lắng, hết thầy có anh ở đây.” Mạc Lạc Nghị Phàm xoa đầu của nàng trấn an nói: “Phu nhân bà ta cũng không phải là người không biết phải trái, chẳng qua là tương đối phong kiến mà thôi, cứ tự nhiên là tốt rồi.”

“Ân.” Lâm Duyệt gật gật đầu, tuy rằng Mạc Lạc Nghị Phàm nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn là có chút lo lắng không yên, lo lắng kế tiếp nên ứng phó thế nào toàn bộ người trên dưới trong Cameron gia tộc.

Hai người hàn huyên thật lâu sau, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận tiếng đập cửa, một nữ giúp việc có gương mặt Đông Phương mỉm cười nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, tam phu nhân gọi các người cùng đến chỗ đại phu nhân ăn cơm, hiện tại đã đến giờ.”

“Đã biết.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói, nữ giúp việc lui ra ngoài sau. Dắt tay Lâm Duyệt nói: “Chúng ta đi qua đó ăn cơm, không cần khẩn trương, tùy ý là tốt rồi.” Nói xong đánh giá nàng tà cười nói: “Em không phải luôn thực hỗn đản hay sao? Thế nào...”

” Tình huống Hiện tại không giống với.” Lâm Duyệt tức giận đánh gãy lời nói của hắn, lần đầu tiên cùng mẹ chồng gặp mặt, thử hỏi có nữ nhân nào mà không khẩn trương? Một cử chỉ không biết lấy lòng sẽ sảy chân cả đời nha,

Khi hai người đi đến chỗ của Cameron phu nhân, tam phu nhân cùng tiểu Thư Tình đã ngồi ở bàn ăn, bên bàn trò rất lớn ngồi không ít người cả nam lẫn nữ, cả già lẫn trẻ, toàn là tóc vàng mắt xanh, đều đang dùng ánh mắt tò mò đánh giá Lâm Duyệt.

Bị bọn họ nhìn chăm chú như vậy, Lâm Duyệt xấu hổ cơ hồ muốn tìm một cái hố mà chui xuống, sau khi giới thiệu xong mới biết được, tất cả đều là anh chị em trai gái của Mạc Lạc Nghị Phàm . Lâm Duyệt nhất nhất chào hỏi từng người, nhưng ưngay cả một cái tên cũng không nhớ kỹ, cũng không thể trách nàng, người ngoại quốc tên thật khó mà nhớ được nha.

“Ngồi xuống ăn cơm đi.” Cameron phu nhân ra vẻ khách khí, cười nói. Mạc Lạc Nghị Phàm ở vị trí chủ nhà, cũng ý bảo Lâm Duyệt ở bên cạnh ngồi xuống.

Cameron phu nhân là người London Anh chính thống, toàn thân tản ra một cỗ hơi thở làm cho người ta không thể xâm phạm. Tóc hoa râm cuốn gọn, da thịt tuyệt trắng có nếp nhăn quanh mắt in lại dấu vết của thời gian.

Lâm Duyệt ‘Nga’ một tiếng, đi đến bên người Mạc Lạc Nghị Phàm ngồi xuống. Sau đó bắt đầu quá trình ăn uống.

Tựa như cả thế kỷ trôi qua, bữa cơm này cuối cùng cũng đã xong, Cameron phu nhân kêu tam phu nhân, Mạc Lạc Nghị Phàm cùng Lâm Duyệt ngồi lại trong phòng, bản thân đã ngồi lên sofa bằng da. Đi thẳng vào vấn đề nói: “Nghị, anh cả của cậu mất tôi không có trách cậu, bởi vì là hấn gieo gió gặt bão, cướp đoạt vị trí người kế vị của gia tộc nên phải chết .”

Mạc Lạc Nghị Phàm sụp mắt, nghe lời nói trong miệng bà ta nói ra, nhớ tới mười năm trước người con thân sinh của Cameron tiên sinh, vì tranh chấp vị trí người thừa kế, không tiếc hạ độc thủ sát hại bản thân hấn. May mắn lúc trước Lãnh Phong ra tay cứu giúp, hấn mới không chết oan uổng. Ba năm trước đây, sau khi Lãnh Phong rửa tay gác kiếm, hấn dứt khoát trở lại Anh, đem tất cả những gì

thuộc về mình lấy lại, đồng thời tàn nhẫn giết chết đại ca của bản thân. Gia tộc tranh đoạt chính là như vậy, hoặc là người tử, hoặc là ta mất mạng!

Lâm Duyệt hoàn toàn nghe không hiểu Cameron phu nhân đang nói cái gì, có chút buồn chán ngồi ở trên sô pha, hai mắt bắt đầu không an phận lưu chuyển trong căn phòng xa hoa này.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Người Thừa Kế Gia Tộc – 2

Cameron phu nhân tiếp tục mở miệng nói: “Cameron gia tộc là của cậu, vậy nên cậu phải có trách nhiệm để bảo vệ và duy trì sự nghiệp của một gia tộc lớn như vậy. Mà ta, vẫn đang còn có quyền làm chủ Cameron gia tộc.”

“Phu nhân, nếu như tiếp theo người muốn nói đến chuyện hôn ước của tôi, như vậy xin mời dừng lại đi, bởi vì tôi sẽ không thay đổi ý nghĩ của chính mình” Mạc Lạc Nghị Phàm mặt không chút thay đổi mở miệng nói, hắn đã lờ mờ đoán được Cameron phu nhân muốn nói gì.

Cameron phu nhân sửng sốt một chút, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, nhưng rất nhanh liền bị chính bà ta đè nén xuống. Nói: “Ta cũng không có không tiếp nhận vợ của cậu, cũng không có không thích nàng. Ta chỉ là muốn cậu cưới một cái cô gái người gốc Anh, sinh một đứa bé mang huyết thống Anh Quốc để sau này kế vị gia tộc. Những điều này đối với Lâm Duyệt mà nói, một chút tổn hại cũng không có.”

Lâm Duyệt sửng sốt một chút, cuối cùng cũng cảm thấy hứng thú với chuyện bọn họ đang nói, nàng không có nghe sai đi? Cameron phu nhân muốn Nghị ca ca của nàng lại cưới một người phụ nữ nữa? Nàng nghĩ thật đúng, Cameron gia tộc cũng giống như hoàng gia sao? Tam thê tứ thiếp?

Lâm Duyệt khẩn trương nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, đợi hắn đáp lại. Mạc Lạc Nghị Phàm cảm giác được ánh mắt của nàng, kiên định nhìn Cameron phu nhân nói: “Thực xin lỗi phu nhân, tôi không có cách nào y theo ý nghĩ của người mà làm, phu nhân xin yên tâm, tôi sẽ không khiến cho Cameron gia tộc không có người thừa kế.”

“Nghị...” Tam phu nhân hô nhỏ một tiếng, nhắc nhở hắn chú ý khi nói chuyện, sau đó vụng trộm liếc mắt một cái Cameron phu nhân đang sắp nổi giận đùng đùng, cảm thấy dâng lên một cỗ lo lắng.

Lâm Duyệt nghe được hắn nói như vậy sau đó trong lòng tuy rằng vui mừng, đồng thời cũng giống như tam phu nhân mà lo lắng cho Mạc Lạc Nghị Phàm. Không thể tưởng được mối quan hệ trong địa gia tộc lại phức tạp như vậy, nàng thật là không ngờ tới nha!

Cameron phu nhân tức giận nói: “Nghị, cậu phải có trách nhiệm với toàn gia tộc, cậu biết chứ?” Bà không phải là muốn tranh dành cái gì, hết thảy những việc bà làm, đều là suy nghĩ vì Cameron gia tộc thôi. Cameron để ột kẻ hỗn huyết kế thừa, đã phá đi quy củ. Mà vợ Mạc Lạc Nghị Phàm là trăm phần trăm người Trung Quốc, cứ như vậy mà tiếp tục, Cameron gia tộc sớm hay muộn cũng bị thay thế bởi người nước ngoài mất thôi!

“Tôi vẫn luôn có trách nhiệm với gia tộc này, phu nhân, ngài cứ yên tâm.” Mạc Lạc Nghị Phàm một chút chuyển biến cũng không có.

Tam phu nhân rốt cục nhịn không được nữa, cuống quít vội thay lời Cameron phu nhân nhắc nhở “Nghị, trước không cần cự tuyệt thẳng thừng như vậy. Phu nhân đang chuẩn bị yến tiệc tuyển chọn cho con, đến lúc đó sẽ có rất nhiều danh ngôn thực nữ tiến đến tham gia. Con từ từ tuyển chọn, chọn một người mà bản thân thích.”

Tam phu nhân cơ hồ là cắn răng khi nói ra những lời này, bởi vì nàng có thể tưởng tượng được Lâm Duyệt khi nghe được những lời này trong lòng sẽ đau xót thế nào.

Nhưng là không có cách nào, bà không thể để cho con trai mình có xích mích với Cameron phu nhân!

Nghĩ nghĩ rồi lại nói tiếp: “Nghị, con có thể không yêu bọn họ, không thương bọn họ, chỉ yêu Lâm Duyệt của con, tự do với cuộc sống của hai người.”

Sau khi nói xong chuyển hướng Lâm Duyệt, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Duyệt Duyệt, an bài như vậy con sẽ đồng ý sao? Nếu con gì Nghị mà suy nghĩ, nên thông cảm cho nó, chỉ cần nhớ kỹ người nó yêu là con là đủ rồi, chỉ là muốn một đứa nhỏ mà thôi.”

Lâm Duyệt cả kinh, nhìn sang Cameron phu nhân cũng đang nhìn bản thân mình, lại nhìn sang tam phu nhân một mặt cầu xin, môi mấp máy, gian nan phun ra vài chữ: “Con có không ý kiến.” Nói xong mấy chữ này, trong lòng nàng mà bắt đầu nhỏ máu. Ai nói nàng không ý kiến? Nàng có rất nhiều ý kiến! Nhưng là... Đối mặt với loại tình huống này, nàng còn có thể nói không đồng ý sao?

“Mẹ! Vậy là mẹ lại muốn con đi nữa sao, ba năm hay là bảy năm nữa?” Mạc Lạc Nghị Phàm cảm giác được cảm xúc của Lâm Duyệt, bực mình liếc tam phu nhân, thanh âm lạnh lùng nói. Ý tứ thực rõ ràng, nếu lại bắt buộc hắn như vậy, hắn sẽ rời đi giống như trước đây, một chút tin tức cũng không để cho bọn họ biết. Chỉ tới khi bản thân ngày nào đó muốn trở lại thì lộ mặt ra một chút.

Nếu lần này không phải bởi vì đến Anh quốc tìm Lâm Duyệt, hắn căn bản cũng không nghĩ đến sẽ về nhà, lại càng không phải ngồi

nghe kẻ khác an bài như vậy, hắn đã cảm thấy hối hận khi trở lại.

“Không! Nghị, con trăm ngàn không được như vậy.” Tam phu nhân lo lắng nói, bà không biết còn được mấy lần ba năm, bảy năm nữa, thật sự không muốn ngày ngày không thấy con của chính mình, cô quạnh mà sống.

“Vậy đem nhét thủy ý nghĩ đáng chết này nuốt vào trong bụng đi, vĩnh viễn cũng đừng có nhắc lại trước mặt con nữa.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói xong, đứng dậy, dắt tay Lâm Duyệt hướng cửa phòng đi ra bên ngoài, để lại Cameron phu nhân cùng tam phu nhân một mặc kinh ngạc.

Lâm Duyệt đi theo Mạc Lạc Nghị Phàm trở lại phòng ngủ, Lâm Duyệt ngờ ngác ở trên sofa ngồi xuống, không dám nhìn đến Nghị Phàm bưng ly rượu ở trên bàn hưng hăng uống hết, biểu tình trên mặt lạnh lùng mà lại phẫn nộ, mọi người đều trầm mặc không nói gì.

Thời điểm uống xong hai ly rượu, Mạc Lạc Nghị Phàm rút cục đi tới, vươn tay cánh tay, một tay đem Lâm Duyệt từ trên sofa kéo lên. Lâm Duyệt kinh hô một tiếng, ở tình huống chưa kịp chuẩn bị mà tiến nhập vào trong lòng hắn.

“Nghị ca ca...” Lâm Duyệt hô lên một tiếng, ngẩng đầu chuẩn bị trách móc, không ngờ khi vừa tiếp xúc đến ánh mắt thâm thúy cực nóng bỏng của Mạc Lạc Nghị Phàm, sau đó trước mặt bỗng tối sầm, một nụ hôn đầy giận dữ tạt kích tới. Thật sâu hôn lên môi của nàng, nụ hôn đó còn mang theo cả sự nồng nhiệt.

Lâm Duyệt trừng mắt nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt này, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào đáp lại nụ hôn không chút ôn nhu này của hắn.

Chỉ có thể giơ hai tay lên vẫn không nhúc nhích giường mắt nhìn hấn, cùng đợi cho đến khi hấn rời khỏi môi mình.

Thật lâu sau, Mạc Lạc Nghị Phàm mới buông nàng ra, nắm cằm của nàng hờ hững nói: “Em yên tâm, trừ em ra, đời này anh cũng không bao giờ gặp mặt nữ nhân khác, lại càng không bao giờ cưới bọn họ.”

“Nhưng là, em không thể sinh được con trai tóc vàng mắt xanh.” Lâm Duyệt thở dài nói. Cameron phu nhân đã nói rất rõ, người kế thừa trong tương lai của gia tộc Cameron phải là con do phụ nữ người Anh sinh ra.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 147

” Chuyện này không cần em quan tâm, bản thân anh sẽ đem sự tình xử lý tốt. Em chỉ cần để ý đừng để cho chuyện khác xảy ra là được.” Mạc Lạc Nghị Phàm kiên định mở miệng nói, ánh mắt smàu lam nhạt vô cùng chân thành.

“Em không muốn anh phải khó xử.” Nhưng là nàng lại càng không muốn nhìn đến hấn cười khác cô gái, trong lòng nàng thật mâu thuẫn, chuyện quan trọng như vậy, nàng làm sao có thể làm như không có chuyện gì được? Làm sao có thể an tâm cơ chứ?

Mạc Lạc Nghị Phàm lại lần nữa hôn môi của nàng, ôn nhu an ủi nói: “Bảo bối, anh nói rồi bản thân anh sẽ tự xử lý, yên tâm đi.”

Lâm Duyệt nhìn bộ dáng hấn một mặt định, trong lòng càng thêm lo lắng, y theo cá tính của Mạc Lạc Nghị Phàm, hấn sẽ không chịu nghe theo an bài của Cameron phu nhân. Nói như vậy, nhất định sẽ gây xích mích cùng Cameron phu nhân, tất nhiên sau đó sẽ rất khó khăn.

Mà nàng, thân là nữ nhân của Mạc Lạc Nghị Phàm, cái gì cũng không có thể nói, không có thể làm, bởi vì làm như thế nào đều là sai cả. đành phải nhẹ nhàng mà gật đầu một cái, coi như là đáp ứng Mạc Lạc Nghị Phàm vậy.

Sau lần đó, Lâm Duyệt không còn có gặp qua Cameron phu nhân, cũng không có nghe Mạc Lạc Nghị Phàm nhắc tới chuyện

này, vốn tưởng rằng sự tình này đã giải quyết xong. Không nghĩ tới thời điểm sáng sớm hôm nay tỉnh lại liền nhìn đến một đám người hầu đang ở hoa viên quyết tước thu dọn gì đó.

Mà tam phu nhân thì ở một bên chỉ trở, phân phó gì đó. Lâm Duyệt tò mò đi quatum phu nhân nhìn đến nàng đi đến, trên mặt hiện lên một tia xin lỗi, không được tự nhiên nói: “Duyệt Duyệt, buổi sáng tốt lành.”

“Phu nhân buổi sáng tốt lành.” Lâm Duyệt nhìn liếc mắt quét qua một cái bốn phía, tò mò hỏi: “Phu nhân, đây là đang làm cái gì?”

“Ân...” Tam phu nhân cân nhắc một chút, thở dài nói: “Duyệt Duyệt, con cũng biết, Cameron phu nhân cố ý mở yến hội tuyển chọn cho Nhị, ta cũng chỉ biết làm theo thôi.”

Trong lòng Lâm Duyệt cả kinh, rốt cục minh bạch là chuyện gì đang xảy ra, nguyên lai chuyện tìm nữ nhân cho Mạc Lạc Nghị Phàm còn chưa có qua đi. Gian nan khổ động khóe môi, hướng tam phu nhân mỉm cười nói: “Phu nhân, con đã rõ.”

Thân là nữ nhân, lại cùng là người của Cameron gia tộc, tam phu nhân tự nhiên cũng lí giải được tâm tình của nàng giờ phút này. Bất đắc dĩ tiếp tục nói: “Duyệt Nhi, con trăm ngàn đừng trách Nghị, nó không phải cố ý, thân là người thừa kế gia tộc, nó cũng thực bất đắc dĩ, nhìn ra được nó thật sự yêu con, như vậy là đủ rồi, còn hơn hết thầy không phải sao?”

“Đúng vậy, phu nhân.” Lâm Duyệt gật đầu một cái, nỗ lực kìm nén thương cảm của bản thân. Sau đó tiếp tục mở miệng nói: “Phu nhân, con về phòng trước.”

“Ừ con đi đi.” Tam phu nhân nói xong xin lỗi, Lâm Duyệt liền xoay người đi vào phòng, thời điểm đi lên lầu hai, vừa khéo gặp được Mạc Lạc Nghị Phàm đang từ phòng ngủ đi ra. Thoạt nhìn dáng vẻ giống như thực khẩn trương, vừa nhìn đến nàng, cuống quýt cầm tay nàng, vội la lên: “Duyệt Nhi, em vừa mới đi đâu? Làm anh sợ muốn chết?”

Vừa tỉnh lại cảm giác thấy nàng không có ở đó, Mạc Lạc Nghị Phàm thật sự vội muốn chết, đối với cô vợ bé nhỏ này hẳn thật là sợ, không an tâm được nha. Chỉ cần nhất thời nhìn không thấy nàng, trong lòng sẽ không nở.

“Nghị ca ca, anh yên tâm đi, em nói rồi em sẽ không trốn nữa.” Lâm Duyệt chua xót nói, bởi vì nàng thương hẳn, cho nên, nàng không lại dễ dàng lựa chọn rời đi, mặc kệ là phát sinh sự tình gì.

“Vậy là tốt rồi.” Mạc Lạc Nghị Phàm đem nàng ôm vào trong lòng, thở dài sau đó ở bên tai của nàng nói: “Duyệt Nhi, chúng ta đi ra ngoài dạo phố London đi, sau đó ở bên ngoài ăn cơm rồi về, chúng ta còn chaww có cùng nhau dạo London bao giờ nha, được chứ?”

Trong lòng Lâm Duyệt rõ ràng Mạc Lạc Nghị Phàm vì sao phải làm như vậy, hẳn không muốn tham gia yến hội đêm nay, nhưng là, đêm nay hẳn là nam nhân vật chính nha, làm sao có thể không tham gia? Hiện tại mọi người đều ở ngoài kia ra sức mà chuẩn bị, nếu buổi tối không thấy được nam nhân vật chính, không vội điên rồi mới là lạ!

“Được rồi, anh biết em thích nhất là đi dạo, hôm nay chỉ hai người chúng ta được không?” Mạc Lạc Nghị Phàm tuy rằng là đang trưng cầu ý kiến của nàng, nhưng cũng không có chờ đợi câu trả lời của nàng, cũng đã lôi kéo nàng hướng lầu một đi đến.

Đi ra khỏi lâu đài, bảo tôi tớ chuẩn bị xe, thời điểm xe đang muốn khởi động, tam phu nhân vội vàng chạy tới, thở gấp nói: “Nghị, Duyệt Duyệt, hai con muốn đi chơi sao? Nhớ rõ sớm một chút trở về, đừng để cho tân khách chờ.”

Lâm Duyệt nhìn về phía Mạc Lạc Nghị Phàm, người này lại lạnh lùng mà ra lệnh cho lái xe nói: “Lái xe.” Xe liền khởi động, chạy đi ngay trước mặt tam phu nhân, thẳng hướng cổng trang viên mà đi,

Ở ngã tư đông đúc nhất ở London mà xuống xe, đuổi lái xe đi sau đó Mạc Lạc Nghị Phàm dắt nàng hành tẩu ở trong dòng người. Lâm Duyệt ngơ ngác nhìn ngã tư đường trước mắt này, vô luận như thế nào đều không thể cao hứng lên được. Đoạn thời gian trước, nàng vẫn là một mình ở ngã tư đường này rơi lệ, hôm nay cư nhiên có thể cùng Mạc Lạc Nghị Phàm năm stay mà đi. Nhưng là, nàng vẫn như cũ không có cách nào vui vẻ được.

Biết rõ Mạc Lạc Nghị Phàm là yêu nàng, không muốn cưới nữ nhân khác, nhưng nàng vẫn là thực lo lắng, bên trong hoa viên của Cameron gia tộc, sắp diễn ra một buổi tiệc vô cùng long trọng, Cameron phu nhân sẽ ở trong yến hội kia mà chọn cho Mạc Lạc Nghị Phàm, cùng chia sẻ nam nhân với nàng. Bộ dáng này, muốn nàng làm sao có thể vui vẻ được đây?

“Duyệt Nhi, em đừng không vui, anh biết em không thích nơi này, ngày mai chúng ta trở về Trung Quốc, được chứ?” Mạc Lạc Nghị Phàm cúi đầu dừng ở nàng, ôn nhu trấn an nói.

“Nghị ca ca, anh để cho em không vui nửa ngày thôi, nửa ngày là tốt rồi.” Lâm Duyệt trừng mắt nhìn hắn, bĩu môi nói. Dù sao hắn sắp kết hôn cùng nữ nhân khác, nàng có muốn giả vờ vui vẻ cũng không được nha.

“Nửa ngày cũng không cho.” Mạc Lạc Nghị Phàm bá đạo mệnh lệnh nói: “Anh muốn em mỗi giờ mỗi khắc đều vui vẻ, em phải làm được như vậy cho anh.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Tiệc Tối

“Được thôi, đã biết.” Lâm Duyệt tức giận trợn trắng mắt, ôm lấy khuỷu tay hắn, nỗ lực kêu bản thân không cần suy nghĩ đến chuyện của Cameron gia tộc, nỗ lực khiến bản thân vui vẻ lên.

Trong thời gian cả một ngày, hai người đi đến vô số nơi, giữa trưa ở khách sạn ăn cơm trưa. Buổi chiều tắc đi dạo một ít danh nam thắng cảnh. Tại đây một ngày này Lâm Duyệt thực vui vẻ. Lần đầu tiên một mình cùng Mạc Lạc Nghị Phàm cùng nhau ở bên ngoài đi chơi, cho dù bị thương, cũng có thể bị vui vẻ che lấp.

Thẳng đến 5 giờ chiều, trong lòng Lâm Duyệt mới càng ngày càng bất an, còn có hai giờ nữa yến hội sẽ mở ra, Mạc Lạc Nghị Phàm cư nhiên còn không có tính đi về nhà, chẳng lẽ hắn thật sự tính không tham gia yến hội sao? Điều này sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến gia tộc nha.

“Nghị ca ca!” Lâm Duyệt đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm bóng dáng Mạc Lạc Nghị Phàm kêu lên.

Mạc Lạc Nghị Phàm sửng sốt một chút, quay đầu nhìn chằm chằm nàng, nghi hoặc hỏi: “Thế nào lại không đi nữa?” Sau đó quay người trở lại, ôm hai vai của nàng thân thiết hỏi: “Có phải đi nhiều nên mệt đúng không? Nếu không chúng ta nghỉ ngơi một chút lại đi được chứ?”

“Nghị ca ca, chúng ta vẫn là về nhà đi, em cảm thấy chúng ta không thể làm như vậy, như vậy sẽ làm mọi người mất tín nhiệm cùng tôn kính đối với Cameron gia tộc.” Lâm Duyệt nhìn chăm chăm Mạc Lạc Nghị Phàm, nghiêm trang nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm thật không ngờ nàng sẽ nói ra những lời này, khẽ cười một tiếng nói: “Duyệt Nhi, em có biết buổi tiệc hôm nay có ý nghĩa gì không, vì sao còn muốn khuyên anh về tham dự? Anh có thể lý giải điều này bằng cách cho là em không thương anh không?” Trong lòng bắt đầu có chút chua xót, Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn chăm chú vào nàng, cùng đợi đáp án của nàng

“Không phải.” Lâm Duyệt cuống quýt lắc đầu, vội vàng giải thích nói: “Nghị ca ca, nếu em không thương anh, sẽ không đi theo anh trở lại Cameron gia tộc. Em chỉ là cảm thấy anh không nên làm như vậy, em không cần lo lắng em sẽ tức giận, em tuy rằng không ôn nhu, không sẵn sóc, không có thể lực lớn, nhưng em cũng có thể cân nhắc nặng nhẹ nha.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhíu mày, có chút không vui nhìn chăm chăm nàng, nàng không ôn nhu không sẵn sóc không có thể lực lớn? Vậy sao bây giờ còn ra vẻ ôn nhu, sẵn sóc mà đem hấn nhường cho người khác?

Lâm Duyệt thấy hấn không nói, tiếp tục nói: “Em thực sự không để ý đến việc anh cưới nữ nhân khác, thật sự, chỉ cần anh vẫn như trước đây yêu thương em cùng tiểu Thư Tình, em sẽ không để ý.” Tam phu nhân nói đúng, nàng không thể ích kỷ như vậy vì độc chiếm tình yêu của hấn, khiến hấn không tiếc cùng Cameron phu nhân đối địch, phá hư quy củ của Cameron gia tộc!

“Duyệt Nhi, đây là em thiệt tình nói sao?” đầu ngón tay Mạc Lạc Nghị Phàm vuốt ve môi của nàng nhìn chăm chú vào nàng hỏi.

“Đúng vậy.” Lâm Duyệt gật gật đầu: “Em chẳng phải vĩ đại gì, chính là hi vọng anh có thể bình an còn sống, như vậy chúng ta một nhà ba người mới có thể tiếp tục sống cuộc sống hạnh phúc được. Nghị ca ca, chúng ta trở về đi, đừng làm cho tam phu nhân lo lắng.”

Mạc Lạc Nghị Phàm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, tinh tế tìm tòi nghiên cứu suy nghĩ trong đáy mắt của nàng, gần từng tiếng mở miệng nói: “Duyệt Nhi, em yên tâm, anh sẽ luôn yêu thương em và Thư Tình, chúng ta sẽ luôn luôn hạnh phúc.”

“Điều kiện để chúng ta có thể an ổn hạnh phúc cả ngày là chúng ta đêm nay phải trở về.”

“Được, anh nghe lời em, chúng ta hiện tại trở về.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói xong, lấy điện thoại cầm tay ra bắt đầu gọi điện thoại phân phó lái xe tiến đến đón bọn họ trở về. Nhìn được hân gọi điện thoại Lâm Duyệt nhẹ nhàng mà thở ra.

Đợi một hồi lâu, lái xe liền đi đến bên cạnh hai người, ngồi ở ghế sâu xe, Lâm Duyệt nhìn cảnh vật lướt nhanh qua ngoài cửa sổ, ngã tư đường này thực phần hoa, thực náo nhiệt, nhưng là, nàng một chút cũng không thích!

Lúc trở lại trạch viên, tam phu nhân đã gấp đến độ mau khóc ra, nhìn đến chiếc xe đang chậm rãi dừng lại kia, cơ hồ mừng sắp ngất. Thở dài một hơi cao hứng mở miệng nói: “Nghị, các con cuối cùng đã trở lại, ta thực sợ các con không trở lại nha!”

Nếu Mạc Lạc Nghị Phàm không trở lại, bà thật sự không biết còn có cái gì gọi là thể diện để đi gặp Cameron phu nhân, cũng không biết nên thế nào giải thích cùng bà ấy. May mắn, bọn họ rất cục đã trở lại!

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn liếc mắt một cái tam phu nhân, lạnh nhạt nói: “Con đi lên thay quần áo trước .”

“Được, được... Ta lập tức gọi người đem quần áo đưa lên cho các con.” Tam phu nhân vội gật đầu không ngừng, nhìn theo bóng dáng hai người sau khi rời đi, trong lòng một mảnh vui rạo rục, lại bắt đầu chỉ huy bọn người hầu làm việc!

Vừa trở lại phòng ngủ, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng đập cửa, hai vị nữ giúp việc cầm quần áo đi đến. Cung kính mở miệng nói: “Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân, lễ phục đã chuẩn bị tốt.”

“Bỏ đó đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhàn nhạt nói, nữ giúp việc liền đem lễ phục đặt ở trên sô pha, xoay người đi ra ngoài.

Lâm Duyệt lật xem lễ phục trên sô pha, phát hiện trừ bỏ một bộ vec, còn có một bộ lễ phục màu tím dài liền thân. Rõ ràng là lễ phục chuẩn bị cho nàng, như thế ngẩng đầu nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm kinh ngạc hỏi: “Yến hội buổi tối em cũng phải tham gia sao?”

“Em đương nhiên là phải tham gia, chồng của em đi tuyển chọn tình nhân, em không nên giúp đỡ quan sát khi đó đưa ra ý kiến có phải nhanh hơn không ?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn lại nàng cười tà mỉa nói: “Mau mang quần áo thay đi, một hồi sẽ có người đến thay em làm tóc.”

“Em có thể không đi sao?” Lâm Duyệt hỏi, dưới đáy lòng kêu thảm, trời ạ! Đây là đạo lý gì vậy. Loại yến hội này còn muốn nàng tham gia chuẩn bị phu nhân cho chồng sao. Cho đến lúc này, mặt của nàng mới biểu độ ra bất mãn không muốn tham gia

“Là em nói muốn trở về, thế nào, hiện tại muốn lùi bước? Anh đây, chúng ta tiếp tục đi dạo đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm nói xong, buông lễ phục làm bộ muốn đi mất. Lâm Duyệt vội vàng kéo hắt lại , kiên trì nói: “Được rồi, em đi là được thôi.” Trong lòng thầm nhắc nhở bản thân : Lâm Duyệt! Không có gì, coi như là yến hội bình thường là được! Không phải là một ít con nhóc thôi sao, không có gì phải sợ!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tiệc Tối – 2

Mạc Lạc Nghị Phàm tựa như nhìn ra tâm tư của nàng , vuốt ve tóc nàng, cười khẽ an ủi nói: “Ngoan, đừng sợ, không ai dám cười nhạo em.”

“Em không phải đang lo lắng bị người khác cười nhạo. !” Lâm Duyệt mạnh miệng, bĩu môi nói. Mạc Lạc Nghị Phàm cúi người ở trên làn môi đang vểnh lên của nàng hôn một cái “Vậy là tốt rồi.” Sau đó đi vào phòng thay quần áo, thay lễ phục mà nữ giúp việc đưa tới.

Mặc xong lễ phục Mạc Lạc Nghị Phàm có vẻ càng đẹp trai hơn, đẹp trai đến mức Lâm Duyệt ngày nào cũng nhìn thấy hắn cũng phải nhin không được vụng trộm đánh giá hắn vài lần. Sau đó, một nhân viên hóa trang theo nữ giúp việc đi vào phòng ngủ của hai người, hỏi qua một lượt, chuẩn bị trang điểm cho Lâm Duyệt. Mạc Lạc Nghị Phàm vỗ vỗ bả vai Lâm Duyệt sau đó liền đi ra ngoài.

Hoá trang sư một bên thay Lâm Duyệt trang điểm, một bên dùng ánh mắt tò mò đánh giá nàng. Lâm Duyệt bị cô ta nhìn thật là không được tự nhiên, lại không tiện mở miệng nói chuyện. Nghĩ rằng phỏng chừng toàn người dân Anh quốc đều biết và nói rằng nàng sắp sửa bị chồng của chính mình từ bỏ, thương hại nàng, liền trở thành vật tiêu khiển cho giới thượng lưu hoa hoa lệ lệ.

Trang điểm xong, ngoài cửa sổ đã vang lên vài tiếng ồn ào, Lâm Duyệt kéo cao làn váy, chạy chậm tới ban công. Trong hoa viên đã

đầy đủ nam nữ, nữ phần lớn bộ dáng cao gầy, vóc dáng nõn nà mê người, trang điểm lại xinh đẹp động lòng người, khiến Lâm Duyệt nhìn đã cảm thấy thật là hâm mộ.

Am nhạc du dương dễ nghe tràn ngập hoa viên, bồi bàn thành thạo bung các loại rượu ngon cùng đồ điểm tâm xuyên qua đám người. Điều khiến Lâm Duyệt vô cùng kinh hỉ là ở giữa cư nhiên không hề thiếu bồi bàn là người Trung Quốc, cảm thấy tam phu nhân thực chu đáo, trong lòng không biết ở đâu lại dâng lên một tia cảm động.

Bất luận là nam nhân Tây trang phẳng phiu, hay là nữ tử mỹ lệ, trên mặt đều nở nụ cười nhẹ, có vinh dự tới tham gia tiệc tối của Cameron gia tộc, đương nhiên là cảm thấy phi thường vinh hạnh. Nam nữ quây quần cười nói với nhau xong lại cụng ly nhấp một ngụm rượu. Tiếng tán thưởng, cười nói đã át cả âm nhạc, đều bị thực lực cùng danh gia của Cameron gia tộc khiến cho kinh ngạc và thán phục.

Cameron phu nhân thỉnh thoảng lại liếc về vị trí chủ môn ở bên kia (chủ môn = chủ trì = chủ tiệc, ...), vị trí mà đáng ra Mạc Lạc Nghị Phàm bây giờ đã phải đứng sẵn ở đó rồi thì cư nhiên bây giờ còn chưa có ra, bởi vì không hề thiếu các vị cô nương lo lắng hỏi, cho nên bà đã bắt đầu sốt ruột.

Như thế bà đi thẳng đến trước mặt người cũng đang lo lắng như mình – tam phu nhân, nghiêm khắc mở miệng nói: “Mạc Lạc Nghị Phàm rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hẳn không biết người toàn trường đều đang chờ hẳn xuất hiện sao?”

“Thực xin lỗi, phu nhân, tôi lập tức đi bảo nó xuống dưới.” Tam phu nhân nhẹ nhàng mà gạt đầu một cái, liền xoay người hướng

trong phòng đi đến. Trực tiếp lên phòng ngủ lầu hai, gõ gõ cửa, mở cửa ra là Lâm Duyệt, tam phu nhân có chút không được tự nhiên hỏi: “Duyệt Nhi, Nghị đâu? Thế nào còn không ra?”

Lâm Duyệt sửng sốt, nghi hoặc nhìn tam phu nhân nói: “Không phải là anh ấy đã đổi xong quần áo từ sớm để ra ngoài sao? Không phải là lạc đường chứ??” Đem nàng một người ném ở trong này rồi chạy loạn đi? Hấn cũng có thể nhẫn tâm như vậy sao!

“Vậy, để mẹ đi thư phòng nhìn xem.” Tam phu nhân biết được Nghị không ở phòng ngủ sau đó liền xoay người hướng thư phòng đi đến. Đi được vài bước sau lại quay người trở lại nhìn Lâm Duyệt, nói: “Duyệt Nhi, nếu đã chuẩn bị tốt, cũng đi xuống đi thôi.”

“Ân...” Lâm Duyệt nho nhỏ ừ một tiếng, nhưng bước chân cũng chưa có bước lấy nửa bước, nàng vẫn là không có cam đảm để đi đến lầu một.

Tam phu nhân một lần nữa xoay người, hướng thư phòng đi đến, mở ra cửa thư phòng, quả nhiên nhìn thấy Mạc Lạc Nghị Phàm đang ở trong thư phòng, tay cầm chén rượu nhẹ nhàng mà uống từng ngụm rượu.

Ánh mắt vừa ngẩng lên, thời điểm nhìn đến tam phu nhân, tùy tay đem chén rượu buông xuống bàn, nói: “Mẹ, mẹ không cần hỏi ta, con lập tức đi xuống.”

“Ân, vậy nhanh chút đi, Cameron phu nhân đã rất tức giận rồi.” Tam phu nhân nói xong, không dám tiếp xúc đến đôi mắt thâm trầm kia của Mạc Lạc Nghị Phàm, xoay người tựa như trốn chạy ra khỏi thư phòng. Bà biết Mạc Lạc Nghị Phàm nhất định là hận bà, có

thành kiến với bà , nhưng là, bà cũng không có cách nào, bởi vì bà không phải là là Cameron phu nhân.

Mạc Lạc Nghị Phàm chậm chạp không có xuất hiện, những cô gái kia phải chờ thật lâu cũng đã cảm thấy sốt ruột, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về vị trí chủ ốc. Rốt cục, trong đám người cũng bắt đầu nổi lên một trận xôn xao nho nhỏ, sau đó là một loạt tiếng kinh hô nho nhỏ. Ánh mắt ngay lập tức nhìn về phía cửa lớn của lầu đài, ai cũng nín thở đứng yên tại chỗ.

Ngay sau đó, toàn bộ hoa viên an tĩnh lại, trừ bỏ tiếng nhạc nhẹ nhàng, ngoài ra không còn một thanh âm nào khác. Ở cửa lầu đài, người đang vững vàng bước chân hướng bên này đi tới, nam tử có bộ dạng suất khí mê người nụ cười tựa như ánh mặt trời hướng phía mọi người đi đến. (Chỗ này tác giả hơi ưu ái anh thì phải, đời Ông 22 năm nay chưa gặp được người đàn ông nào như vậy, hic)

Mạc Lạc Nghị Phàm thực thành công thu hút được ánh mắt của mọi người, trở thành tiêu điểm đêm nay. Không hổ là người thừa kế Cameron gia tộc, vẻ quyết đoán của hắn không thể có người bình thường nào có thể so sánh được.

Mạc Lạc Nghị Phàm đứng ở bên người Cameron phu nhân, mang theo nụ cười mê người hướng mọi người chào hỏi khách sáo xong liền vẫy tay nhường ọi người tiếp tục vui chơi, tiếp tục uống rượu. Vài nữ nhân lớn mật đã vội nhảy tới tiếp cận, trò chuyện với hắn.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Mạc Lạc Nghị Phàm trừ bỏ mỉm cười ra không còn biểu hiện gì khác. Hắn đánh giá các mỹ nữ bên người, cảm giác được có một cỗ hơi thở cuồng dã tản ra từ phía bọn họ.

Nhưng là, ánh mắt hắn lại đang vô thức tìm kiếm cái gì, ánh mắt xuyên qua đám người, thủy chung không có nhìn thấy thân ảnh của Lâm Duyệt.

Sau đó đi đế bên cạnh một người nữ giúp việc người Trung Quốc phân phó vài câu sau đó, nữ hầu liền gạt đầu một cái xoay người hướng trong phòng đi đến.

Lâm Duyệt tránh ở bên cạnh cửa sổ lầu hai, căn bản không dám xuống lầu, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ bằng kính, vẫn đuổi theo thân ảnh Mạc Lạc Nghị Phạm ở trong đám người. Nhìn hắn cùng những mỹ nữ kia cười nói vui vẻ, một cổ chua xót mãnh liệt theo từ đáy lòng dâng lên!

Cửa phòng lại lần nữa bị người ta gõ vang, Lâm Duyệt quay đầu nhìn về phía cửa, nữ hầu kia liền cung kính nói với nàng : “Thiếu phu nhân, thiếu gia kêu ngài đi xuống.”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Cảm Giác Đau Lòng

“Nga, tôi đã biết.” Lâm Duyệt ngậy ra một lúc sau đó nói, trong lòng thực ủy khuất hung hăng mắng cái tên xú nam nhân kia. Vì sao phải bức nàng đi xuống? Hắn đang định khiến nàng thương tâm đến chết sao?

Nghĩ lại nghĩ, nàng phát giác ra bản thân nàng có trốn như thế nào cũng không thể thoát được, vậy nên đi đến trước gương đánh giá một lượt, cảm thấy không đến mức khiến cho Mạc Lạc Nghị Phàm phải mắt mặt, như thế mới do dự hướng dưới lầu đi đến.

Lâm Duyệt xuất hiện, lại lần nữa khiến cho vũ hội an tĩnh lại,. Cũng giống như lúc Mạc Lạc Nghị Phàm xuất hiện vậy, hấp dẫn ánh mắt tân khách, có lẽ là vì nàng là một nữ tử Trung Quốc xinh đẹp. Lễ phục dạ hội màu tím nhạt thành công tôn lên dáng người mảnh khảnh của nàng, suối tóc mềm mại kết thành vương miện xinh đẹp trên đầu, lộ ra khuôn mặt tuyết trắng thanh thuần tràn ngập sức sống, tuổi trẻ, độc đáo, trên người tản ra khí chất động lòng người.

Dáng vẻ nhỏ bé của Lâm Duyệt thành công hấp dẫn ở ánh mắt của mọi người, những đôi mắt màu lam kia đang kinh nghi hoặc là dự đoán.

Đã sớm nghe nói qua Mạc Lạc Nghị Phàm cưới một cô gái người nước ngoài làm vợ, không được Cameron gia tộc hoan nghênh,

không nghĩ tới hôm nay còn có thể tiếp kiến dung nhan, khiến cho vừa sợ vừa nghi.

Thời điểm Lâm Duyệt bước ra khỏi cửa lâu đài, một đám nam nhân đã kinh ngạc đi tới. Bất đầu hướng cô gái Trung Quốc kỳ lạ này chào hỏi, lại có người dùng thứ tiếng Trung quái dị hướng Lâm Duyệt sát lại.

Mạc Lạc Nghị Phàm lại ở trước mặt các nam nhân kia ôm lấy vai Lâm Duyệt, mỉm cười hướng mọi người nói: “Xin chào tất cả mọi người, đây là vợ của tôi, Lâm Duyệt.” Nói xong, cúi đầu tiện lợi đặt một nụ hôn lâu dài sâu lắng lên môi Lâm Duyệt.

Trong đám người phát ra tiếng kinh hô, Cameron phu nhân cùng tam phu nhân tức thì bị hành vi không nên biểu hiện của Mạc Lạc Nghị Phàm khiến cho tức giận, sắc mặt biến thành màu đen.

Lâm Duyệt khi bị hấn hôn lấy, đầu óc cũng là trống rỗng một mảnh, căn bản không cảm giác được bản thân hiện tại đang làm cái gì, Mạc Lạc Nghị Phàm đang làm cái gì, hai chân nhũn ra ngã phịch vào trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm .

Thật lâu sau sau, Mạc Lạc Nghị Phàm rốt cục cũng buông ra Lâm Duyệt, ở bên tai của nàng nói nhỏ: “Bảo bối, đừng lo lắng, chỉ cần chơi thật vui là được, nhưng là đừng để cho nam nhân khác chạm vào em là được.”

“Nhưng là anh lại để cho nữ nhân khác chạm vào anh.” Lâm Duyệt dưới đáy lòng nói nhỏ, những lời này chỉ có thể nói ở dưới đáy lòng, bởi vì nàng không thể ở trong hoàn cảnh này mà lộ ra bản tính nhỏ nhen của nữ nhân được.

Đại sảnh lại dần dần khôi phục không khí thân thiện phía trước. Lâm Duyệt xuất thân nhà hào môn, cũng không phải không biết tới cách ứng phó loại hoàn cảnh này, nhưng điều mà nàng không nghĩ tới là bản thân sẽ có thể khiến cho nhiều người xao động đến vậy. Tại đây trong buổi tiệc cao cấp của Cameron gia tộc, nàng không khỏi có chút khẩn trương.

Nàng biết có rất nhiều người ánh mắt đều đang tập trung ở trên người bản thân, vì có thể tránh xa đám người, nàng mỉm cười cự tuyệt những lời mời của nam nhân, thuận tiện lấy một ly nước hoa quả trên mâm của bồi bàn, xuyên qua hoa viên hướng tới góc xó không có người đi đến.

Góc hoa viên này vừa khéo có thể nhìn thấy thân ảnh của Mạc Lạc Nghị Phàm, lại có thể giảm đi rất nhiều sự chú ý vào nàng. Lâm Duyệt nhàm chán ngồi ở trên ghế đá, bắt đầu thưởng thức ly nước trái cây, tầm mắt của nàng luôn vô thức mà tìm kiếm thân ảnh khí suất quen thuộc kia. Chính là không bao lâu, nàng cũng đã đem hình ảnh Mạc Lạc Nghị Phàm đánh mất, vô luận nàng tìm kiếm thế nào cũng không thể thấy được thân ảnh của hắn.

Nàng cảm giác bản thân mình thực ngốc, đối với chồng của chính mình lại chỉ có thể vụng trộm nhìn hắn như vậy. Nhưng là, nàng lại không thể đi ra, không thể chọc Cameron phu nhân mắt húng, để rồi mang lại phiền toái cho Mạc Lạc Nghị Phàm.

Thật lâu sau, nàng thật sự không còn có biện pháp chịu được hội trường như vậy. Nàng muốn trốn về phòng, né tránh tầm mắt mọi người, bằng không, nàng sẽ ở trong buổi tiệc long trọng này hít thở không thông mà chết mất.

Tam phu nhân cảm giác được sự khổ sở của nàng, cũng nén xuất hiện đến trước mặt của nàng, mỉm cười mở miệng nói: “Duyệt Nhi, nhàm chán sao? Kỳ thực con có thể cùng các tân khách khiêu vũ, nói chuyện phiếm, như vậy sẽ không buồn như vậy.”

“Không, cảm ơn tam phu nhân.” Lâm Duyệt xấu hổ cười cười, tìm nam nhân khác khiêu vũ? Nàng còn không ngu đến mức đi trêu chọc nam nhân tên Mạc Lạc Nghị Phàm kia!

Nghĩ đến Mạc Lạc Nghị Phàm, tầm mắt của nàng liền không tự giác bắt đầu tìm kiếm hắn. Rốt cục ở trong đám người cũng tìm được hắn, nhưng thời điểm đó hắn chính là đang ôm một vị tiểu thư xinh đẹp khiêu vũ, nhìn chăm chú vào đôi mắt của cô ta, hàm chứa ý cười thật sâu.

“Duyệt Nhi, không nên quá để ý đến hành vi đêm nay của nó” Tam phu nhân quay đầu nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm liếc mắt một cái, lại nhìn biểu tình mát mát của Lâm Duyệt nói: “Cô gái hiện tại nó đang ôm trong lòng là nhị tiểu thư của chủ tịch tập đoàn buôn bán và sản xuất đá quý — Brown tiểu thư, đó là một cô gái rất thiện nương cũng thực cởi mở, phía trước có gặp Cameron gia vài lần, Cameron phu nhân rất thích.”

Lâm Duyệt chính là nhẹ nhàng mà dạ một tiếng, nàng căn bản không có tâm tư đi nghe tam phu nhân giới thiệu nữ nhân khác, trong lòng sớm đã bị ghen tuông dâng tràn.

“Ân... Còn cô gái bây giờ là thiên kim của ông trùm tài chính bất động sản, có học thức sâu rộng đã có bằng cao học, tương đối ôn nhu hào phóng, cũng rất được Cameron phu nhân yêu quý.” Tam phu nhân tiếp tục nói.

Lâm Duyệt hoàn hồn khỏi mộng du, liền phát hiện người trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm đã thay đổi, vẫn là nữ tử xinh đẹp động lòng người như cũ. Lâm Duyệt tức giận nghĩ, chỉ cần là nữ nhân người Anh con nhà giàu có, Cameron phu nhân khẳng định đều thích hết đi?

Nàng không rõ tam phu nhân vì sao lại giới thiệu những nữ nhân này cho nàng biết, chẳng lẽ thật sự bảo nàng chọn cho Mạc Lạc Nghị Phàm một người vợ hay sao ? Nàng mới không cần đâu!

Lâm Duyệt căm giận nghĩ, hướng phía khác đi đến, để né tránh tầm mắt của tam phu nhân. Sau đó bưng lên một ly rượu từ rên mâm của bồi bàn, ngửa đầu uống hết sạch.

Cảm giác cay độc dâng tràn trong miệng nàng, đốt cháy cổ họng, chưa từng uống rượu nàng thiếu chút nữa mà bị sặc tới chảy ra nước mắt.. Nhưng là nàng vẫn là cố chấp đem ly thứ hai uống hết sạch, như vậy, nàng có thể tìm lý do mà trốn chạy, không phải nhìn tới hấn nở nụ cười với nữ nhân trong lòng.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Một thanh âm thâm trầm vang lên, là tiếng Anh thuần khiết.

Lâm Duyệt lắc đầu, không có ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó bưng lên ly nước trái cây tận lực uống một ngụm hết sạch. Vị cay trong miệng tức thời dịu đi không ít, nhưng vẫn là khó chịu đến mức làm cho nàng muốn khóc.

Nam nhân kia bắt lấy cánh tay của nàng, có ý muốn ôm lấy thân hình đang lắc lư của nàng. Chính là tay vừa chạm tới Lâm Duyệt, thân mình Lâm Duyệt liền đột nhiên bị tiến nhập vào một vòng ôm ấp.

Nam nhân kia sửng sốt, nhìn đến người kia là Mạc Lạc Nghị Phàm sau đó chỉ nhẹ nhàng mà gạt đầu một cái, giống như không có chuyện gì lại mở miệng nói chuyện với người khác.

“Làm sao vậy? Bảo bối?” Mạc Lạc Nghị Phàm đau lòng nhìn đôi mắt phấp phấp sương mù của nàng, bàn tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt của nàng, dừng ở nàng hỏi.

Lâm Duyệt biết bản thân giờ phút này nhất định đã trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, nàng cảm giác được tầm mắt phẫn nộ của Cameron phu nhân, cũng cảm giác được tầm mắt lo lắng của tam phu nhân, còn có biết bao là ánh mắt hận học của bọn người

kia. Như thế, nghẹn ngào nói: “Em, chân đau... Em nghĩ muốn đi nghỉ trước...”

Nàng không nói cho hẳn, trong lòng nàng đau, trong lòng khó chịu, như vậy sẽ chỉ làm cho người ta bảo nàng là hẹp hòi, không biết suy nghĩ thiệt hơn... Tóm lại, nàng không muốn là kẻ đắc tội với ngàn người.

Mạc Lạc Nghị Phàm chỉ là ôn nhu vuốt ve mặt của nàng, sau buông mặt nàng ra, ôm nàng quay sang với quan khách nói một tiếng: “Thực cảm tạ mọi người đêm nay đã nể mặt tới tham gia buổi tiệc, hiện tại phu nhân của tôi mệt mỏi, tôi muốn đưa cô ấy đi vào nghỉ ngơi, không thể không xin lùi bước trước, thật sự rất có lỗi.”

Trong đám người vang lên một tràng tiếng khinh hô nhỏ, kinh ngạc nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm... Cùng Đông Phương mỹ nữ trong lòng hẳn, cư nhiên hẳn lại rút lui khi tiệc tối chưa tiến hành được một nửa sao ?

Tất cả những cô gái đang chờ được khiêu vũ với Mạc Lạc Nghị Phàm đều vừa vội vừa hận, căm giận nhìn chằm chằm kẻ gây ra họa – Lâm Duyệt!

Lâm Duyệt cũng ngây người, căn bản không có dự đoán được Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ nói những lời này, nàng vốn chính là dưới tình thế cấp bách mới lấy bừa cái cớ là chân đau, nếu Mạc Lạc Nghị Phàm bởi vì nàng mà lùi vào trước, nàng không dám tưởng tượng sẽ gây ra hậu quả như thế nào.

Cameron phu nhân tức thì bị lời nói của Mạc Lạc Nghị Phàm dọa tới, hồn hèn kêu lên: “Mạc Lạc Nghị Phàm! Cậu có biết bản thân mình đang nói gì không?”

Mạc Lạc Nghị Phàm không thèm quan tâm đối với phản ứng của người bên cạnh, ở thời điểm Lâm Duyệt còn kinh ngạc, xoay người ở trước mặt Lâm Duyệt ngồi xổm xuống. Một bàn tay nâng lên cổ chân của nàng, tay kia thì mềm nhẹ cởi ra giày cao gót trên chân nàng.

Thời điểm Lâm Duyệt ý thức được hắn đang định làm cái gì, lo lắng đem bàn chân lùi về sau vài bước, nhưng là, lại không thể thoát khỏi bàn tay của Mạc Lạc Nghị Phàm. Giày của nàng bị Mạc Lạc Nghị Phàm ném sang một bên, sau đó cả người liền bay lên không.

Mạc Lạc Nghị Phàm một tay đem nàng từ trên chỗ ngồi ôm lấy, không để ý tới kinh hô của nàng, hướng phía cửa lầu đài đi vào. Lưu lại một mảnh những người ngây ngốc không hiểu gì, cùng Cameron phu nhân lòng nóng như lửa đốt!

“Nghị ca ca, anh đừng lên như vậy, cầu anh đừng làm như vậy.” Lâm Duyệt lo lắng nói, bắt đầu ở trong lòng hắn giãy giụa. Ý thức nói cho nàng, làm như vậy là không được!

“Cầu anh cũng vô ích.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn nàng, cười nhẹ nói. Có lẽ là do tác dụng của cồn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã ửng hồng một mảnh, toàn thân nóng đến bỏng tay.

Nước mắt của nàng, làm sao mà hắn không hiểu được? Hắn cảm thấy bản thân nhất định phải đem nàng rời đi khỏi hội trường này, nguyên bản định rằng khi buổi tiệc này chấm dứt hắn sẽ tuyên bố hắn kiếp này chỉ cưới có một mình nàng làm vợ. Khiến cho toàn bộ những nữ nhân kia cùng Cameron phu nhân hoàn toàn hết hy vọng, nhưng là, tiểu thê tử của hắn không thể chờ được, hắn đành phải lui bước trước!

“Nghị ca ca, anh như vậy sẽ khiến Cameron phu nhân tức chết.” Lâm Duyệt không buông tay nói: “Em lừa gạt anh, chân em một chút cũng không đau, anh xem, trên chân em căn bản không có vết thương.”

“Anh biết em gạt anh.” Mạc Lạc Nghị Phàm không chút ngạc nhiên nói. Lâm Duyệt sửng sốt, há biết? Kia vậy không phải há cũng biết nàng đang ghen đến mức tóc bay rồi điên chứ? Hấn mang nàng rời khỏi chính là vì không muốn thấy nàng khổ sở sao?

“Em đừng lo lắng chuyện của anh, bởi vì nói cũng vô dụng.” Mạc Lạc Nghị Phàm ôm nàng đi vào phòng ngủ, đem nàng đặt ở trên giường lớn, sau đó cúi đầu bắt đầu hôn môi của nàng. Ma trảo lần đến ngực nàng, nhẹ nhàng mà cởi bỏ lễ phục của nàng.

Lâm Duyệt bị động tác của hắn làm cho hoảng sợ, sắc mặt nháy mắt cũng càng thêm ửng hồng! Hắn làm sao có thể dưới tình huống ngoài kia tân khách đang cả đoàn mà ở trong phòng cùng nàng làm ra cái loại sự tình này chứ? Nàng muốn cự tuyệt, muốn giãy giụa, nhưng là còn trong cơ thể phát tác, khiến nàng toàn thân không chút sức lực.

Mạc Lạc Nghị Phàm rất nhanh đã thoát đi lễ phục trên người cả hai, không cho nàng cơ hội miên man suy nghĩ, thân mình tinh tráng liền đè xuống. Đem nàng đặt dưới thân, một chút một chút bắt đầu dụ hoặc nàng *****!

Ngày hôm sau, tin tức Mạc Lạc Nghị Phàm – Cameron bởi vì vợ yêu mà rút lui khỏi yến tiệc lập tức truyền khắp toàn bộ xã hội thượng lưu, đều trở thành tâm điểm bàn luận.

Đều nói biết Lâm Duyệt là cô gái Trung Quốc, nhưng không ai biết nàng xuất thân từ nhà danh môn nào, cũng biết mối quan hệ của Mạc Lạc Nghị Phàm và nàng lúc này. Mặc dù Mạc Lạc Nghị Phàm làm cái chuyện khác người kia, biết hẳn có bao nhiêu yêu thương người vợ này, nhưng vẫn như cũ không thể làm giảm đi mỹ lực mê người của hắn.

Hành vi của Mạc Lạc Nghị Phàm tuy rằng rất lớn mật, nhưng đối với những nữ nhân tối hôm qua tham gia yến hội mà nói, cũng chính là hấp dẫn trí mạng, khiến cho bọn họ sau khi kết thúc yến hội một lòng si tình.

Thời điểm Lâm Duyệt tỉnh lại, vị trí bên cạnh đã không có ai, Mạc Lạc Nghị Phàm không biết khi nào đã rời khỏi giường rời đi. Nàng từ trên giường đứng lên, trợn mắt nhìn tình cảnh không thấy thân ảnh của hắn, lúc này nàng dễ dàng cảm thấy có chút khẩn trương!

Rất nhanh đánh răng rửa mặt xong, liền kéo ra cửa phòng đi ra ngoài, trực tiếp hướng lầu một phóng xuống . Ở trong nhà ăn, nàng ngoài ý muốn gặp phải Cameron phu nhân. Bình thường Cameron phu nhân sẽ không cùng bọn họ ăn cơm, hôm nay cư nhiên lại xuất hiện tại nơi này? Một loại dự cảm bất hảo từ đáy lòng Lâm Duyệt dâng lên!

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Thiên Thần Giải Cứu Nàng

“Duyệt Duyệt, buổi sáng tốt lành.” Tam phu nhân có chút lo lắng nhìn nàng, nói.

“Mẹ, buổi sáng tốt lành!” Tiểu Thư Tình không biết có chuyện gì phát sinh, vẫn là bộ dáng vui vẻ lanh lợi ngày thường! Tất cả mọi người đều tề tựu đông đủ, lại không thấy thân ảnh Mạc Lạc Nghị Phàm đâu cả.

“Phu nhân buổi sáng tốt lành, tam phu nhân buổi sáng tốt lành, bảo bối buổi sáng tốt lành.” Lâm Duyệt lần lượt hô lên, sau đó nhìn tam phu nhân, khẩn cấp hỏi: “Tam phu nhân, Nghị đâu?”

“Nga, nó có chút việc đi ra ngoài, rất nhanh sẽ trở về.” Tam phu nhân cười cười nói.

Cameron phu nhân nghiêm khắc nhìn nàng, không có cho phép nàng ngồi xuống, mà dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Tối hôm qua cô thực thất lễ, cô biết không? Cô khiến cho Mạc Lạc Nghị Phàm cũng làm ra chuyện tình thất lễ giống mình, khiến ta không có cách nào trả lại mặt mũi cho xã hội thượng lưu, cô biết không?”

Lâm Duyệt nhìn bà ta, ánh mắt dừng ở tờ báo trước mặt bà ta, xin lỗi cúi đầu nói: “Con biết.”

“Chỉ cần nhìn vào hành vi thiếu hiểu biết như vậy của cô, cũng đã không đủ tư cách ngồi vào vị trí Cameron phu nhân, biết sao?”

Cameron phu nhân tiếp tục mở miệng nói, trên mặt nổi lên lửa giận bùng bùng.

“Phu nhân, con thực rất có lỗi!” Lâm Duyệt không biết bản thân còn có thể nói ra những gì, tối hôm qua, nàng thực đã sai, cũng làm hại Mạc Lạc Nghị Phàm làm việc không đúng, nàng thật là đáng chết!

Cameron phu nhân không chút cảm kích với lời xin lỗi của nàng, thanh âm lạnh lùng nói: “Tôi nói thật với cô, ta thực chán ghét cô, nhưng là Mạc Lạc Nghị Phàm thích cô, ta cũng không phản đối với việc cô tiếp tục đi theo nó. Nhưng là, cô phải biết rộng lượng, chấp nhận nữ nhân khác! Mà không được tạo phản giống như tối hôm qua!”

“...”

“Nếu cô không thể khuyên giải Mạc Lạc Nghị Phàm kết hôn với một cô gái Anh quốc, như vậy cô sắp sửa mà gánh vác tất cả trách nhiệm với việc thất lễ tối hôm qua cô đã gây ra với Cameron gia tộc đi” Cameron phu nhân không chút khách khí nói.

Lâm Duyệt kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn bà ta. Nàng phải gánh vác cái dạng gì trách nhiệm? Nàng có thể gánh vác cái dạng gì trách nhiệm? Tựa hồ cái gì cũng không có thể đi? Nhưng là, muốn nàng khuyên Mạc Lạc Nghị Phàm cưới nữ nhân khác? Tựa hồ cũng rất khó.

Lâm Duyệt chần chờ mở miệng nói: “Phu nhân, ngài là biết đến, Nghị là một nam nhân có suy nghĩ riêng của mình, anh ấy sẽ không chấp nhận bất kỳ chủ ý nào của người khác sắp đặt sẵn cho bản thân anh ấy. “

“VẬY còn phải xem bản lĩnh của cô!” Khuôn mặt Cameron phu nhân khi nói những lời này vô cùng hờ hững và lạnh lẽo. Nhưng là, lòng của bà lại vô cùng rõ ràng đúng như Lâm Duyệt nói vậy, Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ không bởi vì bất kỳ kẻ nào mà làm ảnh hưởng đến quyết định của hắn. Bởi vì hắn yêu cô gái Trung Quốc trước mắt này quá sâu đậm!

“Phu nhân, người yên tâm, con sẽ khuyên anh ấy.” Lâm Duyệt cúi đầu nói.

“Bảo bối, em cảm thấy em có khả năng này sao? ?” Ngoài cửa đột nhiên vang lên một thanh âm quý mị, mọi người đồng thời gian cảm thấy có chút không ổn, quay đầu, liền nhìn đến Mạc Lạc Nghị Phàm đang đứng ở bên ngoài nhà ăn, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lâm Duyệt.

Lâm Duyệt ngây ra một lúc, hô nhỏ một tiếng: “Nghị ca ca...” Trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm động, ở nàng thời khắc nàng sắp bị vị phu nhân rắn độc độ nốt rồng này nuốt gọn, hắn rốt cục cũng xuất hiện! Hắn là thiên thần ở trên trời phái xuống cứu giúp nàng sao?

“Nghị, con đã về rồi.” Tam phu nhân vội vàng tiếp đón, dùng thanh âm nhẹ nhàng phá vỡ bầu không khí xấu hổ này.

“Nếu tôi không trở lại, các người không phải là sẽ bức cô ấy đến điên chứ?” Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn liếc mắt một cái Lâm Duyệt, giọng mỉa mai nói, Lâm Duyệt ở tình huống xấu hổ này, lại không biết nên nói gì, làm gì!

Cameron phu nhân quả thực sắp bị hàn vi vô lễ này của Mạc Lạc Nghị Phàm làm cho tức chết rồi, nâng ắt kính trên mặt, lạnh lùng nói:

“Mạc Lạc Nghị Phàm, ta bảo cậu đi giải thích với mấy vị nhân sĩ cấp cao về hành vi thất lễ hôm qua của cậu, cậu lại sớm chạy về đây? Chẳng lẽ cậu không nhận thấy sai lầm tối hôm qua của cậu sao?”

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn Cameron phu nhân, bình tĩnh nói: “Phu nhân, tôi sáng sớm liền đã nói với người, tôi sẽ không cưới nữ nhân khác làm vợ. Nguyên bản ta tối hôm qua là muốn cho người một chút mặt mũi, tham dự đầy đủ thủ tục của buổi tiệc hôm qua, nhưng là thực thật có lỗi, tôi thực sự không thể chịu nổi cái gì gọi là hương nước hoa trên người của các vị tiểu thư xinh đẹp kia ! Bởi vậy tôi mới lui trước, thật sự rất có lỗi!”

“Liên chỉ bởi vì một lý do này mà cậu chạy mất ?” Cameron phu nhân chán nản nói.

“Tôi thực xin lỗi” Mạc Lạc Nghị Phàm không nghĩ cùng bà ta tranh luận vấn đề này nữa, vẫn dùng dáng dấp nhún nhường để nói chuyện, khiến cho bà ta hạ hỏa.

“Cậu căn bản là ý định muốn tôi tức chết, muốn đem Cameron gia tộc làm cho diệt vong.” Cameron phu nhân từ trên ghế đứng lên, trừng mắt mắng hấn. Tam phu nhân cuống quít cũng đứng dậy theo, giờ tay đỡ lấy thân mình đang tức đến run rẩy của bà ta.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhẹ nhàng mà thở dài, nói: “Phu nhân, tôi biết người là vì suy nghĩ cho Cameron gia tộc. Nhưng là, xin hãy tin tưởng tôi, tôi sẽ không để cho Cameron gia tộc có bất kỳ tổn hại nào, tôi sẽ bảo vệ tốt mỗi một phần sản nghiệp của Cameron gia tộc. Phu nhân, chuyện người thừa kế tài sản người cũng không nên quá cố chấp nữa, chỉ cần có thể quản lí tốt toàn bộ gia tộc là được, mặc kệ đó là do cô gái đến từ nước nào sinh ra, không phải sao? Tốt lắm, phu nhân, người từ từ ăn đi, tôi lên lầu trước.”

Nói xong, ôm lấy Thư Tình ở bên cạnh không dám lộn xộn, tay kia thì ôm vai Lâm Duyệt chạy lên lầu. Đi được vài bước sau quay đầu lại, nhìn hai vị phu nhân đang vô cùng tức giận nói: “Đúng rồi, phu nhân, tôi thuận tiện chòà từ biệt với người luôn, , hôm nay tôi sẽ trở lại Trung Quốc, Thụy Ca còn có rất nhiều chuyện đang chờ tôi xử lý.”

“Cậu lại muốn đi?” Cameron phu nhân nhìn bóng dáng hấn cả kinh kêu lên, tức giận lại lần nữa từ đáy lòng bốc lên! Tổng bộ công ty ngay tại Anh quốc, hấn lại luôn hướng Trung Quốc chạy đến, bà làm sao có thể không tức giận?

“Đúng vậy, phu nhân.” Mạc Lạc Nghị Phàm gật đầu một cái, xoay người tiếp tục chạy lên lầu.

Lâm Duyệt cực lực đuổi theo bước chân của Mạc Lạc Nghị Phàm, đi theo hấn lên lầu, trong lòng bất an đến cực điểm. Thời điểm đi vào phòng ngủ, nhìn chăm chăm hấn nàng dè dặt cẩn trọng hỏi: “Nghị ca ca, chúng ta thật sự phải về Bạ Sơn biệt thự sao?”

Mạc Lạc Nghị Phàm dừng ở nàng, mỉm cười hỏi: “Thế nào, em không nghĩ trở về?”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 153

“Không... Không phải. Em chỉ là cảm thấy chúng ta làm như vậy có điểm quá đáng, chẳng lẽ anh lại đem cái cục diện rối rắm này ném cho Cameron phụ nhân đi xử lý sao? Anh thực sự muốn khiêu chiến với bà ấy sao?” Lâm Duyệt bắt an hỏi.

Mạc Lạc Nghị Phàm đem tiểu Thư Tình đặt ở trên sofa, ôm lấy eo nhỏ của Lâm Duyệt, không nghĩ ngợi nói: “Duyệt Nhi, phụ nhân bà ta thích quản nhiều việc yên tâm đi, bà ta biết phải làm thế nào.” Dù sao bà ta cũng chỉ là một bà phụ nhân sắp đi vào con đường gần đất xa trời mà Mạc Lạc Nghị Phàm mới là chủ nhân của Cameron gia tộc, bởi vậy bà ta cũng không dám cố chấp gì.

“Như vậy còn tam phụ nhân thì sao? Chúng ta hẳn tâm để mặc mẹ ở nơi này một mình sao?” Thoạt nhìn Cameron phụ nhân một chút cũng không thích tam phụ nhân, không chút coi trọng tam phụ nhân, thậm chí có đôi khi bà ta còn coi tam phụ nhân như một nha hoàn mà sai bảo.

Mạc Lạc Nghị Phàm bắt đắc dĩ thờ dài, nói: “Chính mẹ có chết cũng chỉ muốn ở chỗ này, anh cũng không có cách nào với mẹ để có thể bảo mẹ đi cùng.” Hẳn cùng tam phụ tình cảm mẹ con không sâu nặng cho lắm, thậm chí có chút khinh thường sự ngu muội của bà, gần 10 năm trở lại đây, tổng cộng cũng mới gặp hai ba lần thôi.

“Vì sao?” Lâm Duyệt khó hiểu hỏi. Dựa vào khả năng của Mạc Lạc Nghị Phàm, muốn cho bà một cuộc sống tốt là quá dễ dàng. Ở trong này tuy rằng áo cơm không lo, nhưng nhìn ra được, bà một chút cũng không vui vẻ.

“Bởi vì mẹ vẫn đều cho rằng nơi này mới là nhà của mẹ.” Đây là nguyên nhân mà Mạc Lạc Nghị Phàm không thể nào chấp nhận được. Một người đàn ông không có chút trách nhiệm với tình cảm như vậy, bà ấy lại cứ khăng khăng một mực theo ông ta cả đời cho dù ông ấy đã chết, cũng muốn yên lặng canh giữ phần mộ của ông ấy tĩnh lặng qua ngày.

“Có lẽ là mẹ quá yêu Cameron lão tiên sinh.” Lâm Duyệt cười khổ mà nói, đột nhiên cảm thấy tam phu nhân thật là đáng thương, cũng thật đáng kính, ít nhất bà cũng đủ chung thủy tận tâm với chồng của mình.

Mạc Lạc Nghị Phàm sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn Lâm Duyệt. Trước đây hẳn chưa từng nghĩ qua khả năng này, lưu lại để yêu, trong suy nghĩ của hắn, vẫn coi đây là biểu hiện ngu muội, hôm nay Lâm Duyệt cư nhiên lại nói như vậy, hắn thực không thể lý giải được tình cảm của phụ nữ sao?

“Nếu anh chết, em vẫn vì anh mà chờ đợi ở nhà sao?” Mạc Lạc Nghị Phàm đánh giá nàng, cười tà mị hỏi. Ánh mắt thâm thúy sáng ngời.

“Đương nhiên sẽ như vậy nha.” Lâm Duyệt không cần suy nghĩ đáp, nếu Mạc Lạc Nghị Phàm chết, nàng nhất định sẽ bảo vệ đến cùng gia đình của nàng cùng Mạc Lạc Nghị Phàm gia, bảo vệ đứa nhỏ của bọn họ, tận cho đến ngày nàng không còn trên cõi đời này nữa.

“Cám ơn.” Mạc Lạc Nghị Phàm cảm động ôm chặt thân mình của nàng, ở trên trán nàng hôn một nụ hôn thật sâu. Có thể nghe được câu trả lời như vậy của nàng, hẳn thật là quá cảm động, thật là vui!

Lâm Duyệt không được tự nhiên đẩy hắn ra, hắc hắc cười nói: “Nghị ca ca, chúng ta tựa hồ lo quá xa rồi.” Vừa mới rõ ràng chính là đang nói đến vấn đề đi hay ở, thế nào đột nhiên đề cập đến chuyện này, hiện tại điều nàng lo lắng là Mạc Lạc Nghị Phàm sẽ xử lý như thế nào tình huống trước mắt.

“Ân, chúng ta là lo xa quá, mau thu thập một chút này nọ, một tiếng rưỡi nữa máy bay sẽ cất cánh, đừng trễ giờ.” Mạc Lạc Nghị Phàm buông nàng ra, nghiêm trang nói.

“Anh đã chuẩn bị xong vé rồi sao” Lâm Duyệt cảm thấy ngạc nhiên nhìn hắn hỏi, xem ra hắn đã sớm quyết định phải trở về Trung Quốc.

“Đúng vậy, nếu không có cái gì muốn thu thập, chúng ta hiện tại đi xuống đi.” Mạc Lạc Nghị Phàm cười nói, Lâm Duyệt thế này mới lẳng lẳng phục hồi tinh thần lại, bắt đầu thu thập hành lý.

Một bên tự chơi đùa tiểu Thư Tình nhìn thấy Lâm Duyệt thu thập này nọ, một vội trượt từ trên sofa xuống dưới, chạy đến trước mặt Lâm Duyệt, chớp đôi mắt xinh đẹp hướng Lâm Duyệt hưng phấn mà kêu lên: “Mẹ, chúng ta phải về gia sao? Hiện tại trở về sao? Rất là vu nga!”

Lâm Duyệt giơ ngón trỏ dí lên trán của nó, giận dữ mắng: “Nơi này mới là nhà của con, bị Cameron phu nhân nghe được nhất định sẽ mắng chết cho coi.” Cameron phu nhân đúng là rất gượng ép khi

phải chấp nhwnj mẹ con nàng, lại nghe được tiểu Thư Tình nói thế này, không tức chết mới là lạ.

Tiểu Thư Tình sợ sệt che cái miệng nhỏ nhắn, ra vẻ bộ dáng rất sợ hãi, sau đó thanh âm nho nhỏ mở miệng nói: “Nơi này chơi không vui, người ta không thích ở lại đây nha!”

Mạc Lạc Nghị Phàm ôm lấy thân mình nho nhỏ của nó, cười tủm tỉm nói: “Mẹ cũng không thích nơi này, vậy nên chúng ta trở về.”

“Cám ơn ba ba!” Tiểu Thư Tình hưng phấn mà kêu một tiếng, ôm cổ Mạc Lạc Nghị Phàm, ở trên khuôn mặt khí suất của hắn hung hăng cắn một cái, cho thấy nó vui mừng đến cỡ nào. Lâm Duyệt nhìn bộ dáng vui vẻ của nó, trong lòng cũng có chút bị cảm nhiễm, bởi vì nàng quả thật cũng là không thích nơi này, ở nơi này, nàng cảm giác được bản thân bị đè nén.

Thời điểm một nhà ba người đi ra đến cửa lâu đài, tam phu nhân đứng ở cửa, hai mắt đầy lệ cham ư chú nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm. Bà biết Mạc Lạc Nghị Phàm là không dễ dàng thay đổi chủ ý, bởi vậy, bà không tiếp tục mở miệng giữ lại nữa, chính là yên lặng đứng ở một bên, yên lặng rơi lệ.

“Nghị ca ca...” Lâm Duyệt nhẹ nhàng kéo kéo góc áo Mạc Lạc Nghị Phàm, ý bảo hắn là nên nói vài lời an ủi với tam phu nhân, dù sao cũng là mẹ của mình, cứ như vậy mà đi là có chút bất hiếu

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn tam phu nhân, bình tĩnh nói: “Mẹ, con đi rồi, mẹ保重.”

“Nói ẹ biết, lúc này đây tính đi bao nhiêu năm?” Tam phu nhân ngẩng mặt, dùng hai mắt đầm lệ của mình nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm,

đau đớn hỏi. Lại là một lần ba năm hoặc là bảy năm sao? Cuộc đời của bà còn có thể sống để gặp lại mấy lần,

Mạc Lạc Nghị Phàm mấp máy môi, đang chuẩn bị mở miệng nói, Lâm Duyệt liền thay hẳn hướng tam phu nhân nói: “Mẹ, người yên tâm đi, chúng con hằng năm sẽ trở về thăm mẹ, nhất định sẽ trở về, Nghị, thật không?” Nói xong chuyển hướng Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Thật vậy sao?” Tam phu nhân kinh ngạc hỏi, trên mặt nháy mắt xuất hiện một chút kinh hãi, trông ngóng nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm.

Nếu thật là như vậy, vậy thật tốt quá! Đây là chuyện mà ngay cả nằm mơ bà cũng không dám mơ nha.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Trở Lại Trung Quốc

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn ánh mắt chờ mong của tam phu nhân và Lâm Duyệt, gật đầu một cái: “Đúng vậy.” Hắn vừa dứt lời, hai vị nữ nhân đồng thời buông xuôi ngay biểu tình chờ mong lúc nãy, đặc biệt là tam phu nhân, vui vẻ đến khóc ra tiếng cầm lấy hai tay Lâm Duyệt. Cảm kích nói: “Cám ơn con, Duyệt Duyệt, con thật sự là một cô gái thiện lương, thật sự cảm ơn con!”

“Mẹ, mẹ đừng cảm tạ con, khiến con thấy ngượng ngùng.” Lâm Duyệt ngượng ngùng cười cười, tam phu nhân gật gật đầu, nhìn bọn họ lên xe, nhìn xe ra khỏi cửa trang viên, vẫn ngờ ngác đứng ở tại chỗ.

Rốt cục cũng về tới Bạt Sơn biệt thự, tiểu Thư Tình đã sớm hưng phấn mà chạy tới chơi cùng mèo con và chó con của nó. Lâm Duyệt đi ở trong sân, cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều, ở bên ngoài dạo một vòng, rốt cục lại nhớ tới nơi này.

Thời gian này trải qua một số chuyện hỗn loạn, khiến ỏi người đều cảm thấy mệt mỏi, đứng ở trên xích đu, nàng ngẩng đầu nhìn lên bức họa lớn trước mắt. Lâm Duyệt lại nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy bức họa này, lúc đó bị dọa tới hết cả hồn vía, không thể tưởng được là, cô gái trên bức họa chính là chính nàng!

Nhìn chăm chú vào bức họa, nàng bất tri bất giác lại nghĩ đến Diệp Giai, cô gái có bộ dạng giống y bản thân kia, hai người rốt cuộc

là có gì quan hệ chứ? Nhất định là chị em song sinh đi.

Cảm giác phía sau có bóng người đang cạnh gần, Lâm Duyệt hơi hơi ngả người ra sau dựa vào, liền tiến sát vào ôm ấp của Mạc Lạc Nghị Phàm. Hai mắt vẫn như cũ nhìn chăm chú vào bức tranh sơn dầu trên tường, hơi hơi đờ đờ cái miệng nhỏ nhắn nói: “Nghị ca ca, đây là em thật sao? Trước kia em lại nghịch ngợm như vậy sao?”

Mạc Lạc Nghị Phàm bị bộ dáng rất giống vô cùng oan khuất của nàng làm cho cao hứng cười ha ha, hôn lên trán của nàng: “Chẳng lẽ em vẫn còn hoài nghi thân phận của chính mình sao?” Tuy rằng hắn không có cách nào giúp nàng tìm về trí nhớ, nhưng là, Morgan tiên sinh đều chính miệng thừa nhận đã lấy đi trí nhớ của nàng, không phải sao?

“Nghị ca ca, em không nghi ngờ, nhưng là em nghĩ muốn biết em cùng Diệp Giai rốt cuộc là có quan hệ gì, nếu là không vô duyên vô cớ làm sao lại có bộ dạng giống nhau như vậy?” Lâm Duyệt nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm, cầu xin nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm dừng ở nàng, sau đó nở nụ cười, hôn lên mặt của nàng đáp ứng nói: “Nếu em thật sự muốn biết, anh lập tức phái người giúp em điều tra rõ ràng, được chứ?”

“Thật tốt quá, cảm ơn Nghị ca ca!” Lâm Duyệt hét lên một tiếng, lập tức kiễng mũi chân ôm lấy cổ hắn, lại làm nũng mở miệng yêu cầu nói: “Nghị ca ca, anh làm người tốt thì làm luôn một thể đi, làm thêm một lần được không? Cho em đi Thủy Loan biệt thự nhìn Diệp Giai, em rất nhớ chị ấy...”

Trên mặt Mạc Lạc Nghị Phàm hiện lên một tia không vui, nhắc tới Diệp Giai, trong lòng hắn còn có chút bực tức. Cô ta giả mạo Lâm

Duyệt, hại hấn thiếu chút nữa lại mất đi Lâm Duyệt. Hấn mới mặc kệ cô ta là người có quan hệ gì với Lâm Duyệt, đã chữa cho cô ta một con đường sống là tốt lắm rồi. Lâm Duyệt cư nhiên còn muốn muốn đi thăm cô ta? Còn dám nhớ tới cô ta?

Lâm Duyệt nhìn thấy sắc mặt là lòng của Mạc Lạc Nghị Phàm, như thế cuống quýt mở miệng nói: “Diệp Giai kỳ thực là một cô gái hiền lành, thiện lương, lúc trước chị ấy không muốn đi Ý, là em khuyên mãi chị ấy mới đi.”

“Tốt lắm, đừng tiếp tục để chuyện kia khiến nah bực mình nữa” Mạc Lạc Nghị Phàm đánh gãy lời của nàng, trong lòng thực tại không nghĩ lại phải nghe đến chuyện bị lường gạt kia, lại càng không muốn nhớ tới một màn ở Sơn Khẩu Tổ.

“Vậy anh là đáp ứng rồi?” Lâm Duyệt dè dặt cẩn trọng hỏi.

Mạc Lạc Nghị Phàm bắt đắ dĩ xoa tóc nàng, cười khổ nói: “Anh nói không đồng ý, em sẽ nghe anh sao?” Nàng là khắc tinh kiếp này của hấn, vô luận nàng yêu cầu gì, hấn đều không có cách nào cự tuyệt.

“Ba ba, mẹ, n muốn đi thế giới nhi đồng chơi!” Phía sau vang lên thanh âm vô cùng vag dội của, không biết khi nào, nó đã từ trong hoa viên chạy vào đây, trong lòng vẫn ôm con chó nhỏ màu trắng.

”Ngày mai được không, hôm nay mẹ muốn đi thăm bạn.” Lâm Duyệt quay đầu mỉm cười lấy lòng hỏi nó. Tiểu Thư Tình không thuận theo lắc đầu: “Không thôi! Con muốn hiện tại đi thôi! Người ta lâu lắm rồi cũng không được đi! Ba ba... Con muốn đi!” Nói xong chuyển hướng Mạc Lạc Nghị Phàm, bước chân ngán ngùn mềm

mại đến bên cạnh xích đu, lôi kéo góc áo Mạc Lạc Nghị Phàm làm nũng nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm khó xử nhìn hai người một lớn một nhỏ này, trong lúc nhất thời không biết nên nghe ai, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, đắc tội ai cũng không hay. Rơi vào đường cùng, đành phải chuyển hướng Lâm Duyệt, sờ sờ cái mũi cười gượng hai tiếng nói: “Duyệt Nhi, tiểu Thư Tình còn nhỏ, em nhường cho con đi? Ngày mai lại đi thăm Diệp Giai được không?”

“Nhưng là em lo lắng thân thể của Diệp Giai...” Lâm Duyệt thật là ủy khuất nói, dựa vào cái gì nàng lớn mà phải nhường nó chứ. Sau đó nhìn tiểu tử có khuôn mặt y hệt bản thân kia, vừa hận vừa yêu không biết như thế nào cho phải.

“Em yên tâm, Diệp Giai sẽ không vì chậm một ngày mà có chuyện gì được. Em cũng lâu lắm rồi không vui vẻ chơi đùa thoải mái, hôm nay liền chơi một ngày rồi nói sau, được không?” Vì không muốn sau này khó khăn khi hành sự Mạc Lạc Nghị Phàm nhỏ giọng an ủi nói. Bởi vì hẳn cho rằng làm việc của nàng so với đề nghị của tiểu Thư Tình thì có vẻ khó khăn hơn.

Lâm Duyệt tuy rằng không quá cam nguyện, nhưng là Mạc Lạc Nghị Phàm đều đã nói đến mức này rồi, nàng cũng không thể tiếp tục tranh dành cùng với đứa nhỏ 2 tuổi kia nữa. Ai bảo nàng hay ho như vậy chứ, sinh ra một cái bóng đèn như vậy cơ chứ, khiến cho nàng cùng Mạc Lạc Nghị Phàm ngay cả cuộc sống riêng tư cũng đều đáng thương. Đi nơi nào chơi mà không mang nó theo thì không đành lòng, mang theo thì lại mất không gian riêng tư của hai người.

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” Lâm Duyệt bắt đắC đĩ nói, lấy tay giậT giậT bím tóc của tiỂu Thư Tình, tức giận nói: “Vui về đi, con thắNg!”

“Hì hì, cáM ơn mẹ!” TiỂu Thư Tình hưng phấn mà cáM kích nói, hai tay buông lỏng, cúNg nhỏ đắNg ôm trên tay lập tức nằm dưới sàn nhà. Giang ra hai tay nhỏ bé lấy lòng nói: “Mẹ là người tốt nhất, mẹ ôm một cái...”

Lâm Duyệt bị bộNg dáng nịnh nọt của nó làm cho nở nụ cười, dở khốC dở cười cúi người, một tay ôm nó vào trong ngực. Cười hớ hớ nói: “ĐƯỢC RỒI, CHÚNG TA ĐI CHƠI THÔI!” Sau đó hướng dưới lầu đi đẾN, Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn mẹ con hai người vui về, rồT cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Trên mặt hiện lên một mắNH ôn nhu tươi cười, đi theo phía sau các nàng đi xuống.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Nhớ Lại Từ Trước

Một nhà ba người thông suốt phóng khoáng chơi một ngày, thẳng đến mặt trời sắp xuống núi mới quay về nhà. Ăn qua cơm chiều, tiểu Thư Tình cùng Lâm Duyệt sớm đã mệt mỏi nằm úp sấp trên giường. Đem tiểu Thư Tình dỗ ngủ xong, Lâm Duyệt trở lại phòng ngủ, đi tắm rửa sạch sẽ, thời điểm đi ra Mạc Lạc Nghị Phàm còn chưa có trở về phòng.

Như thế, chân trần hướng dưới lầu đi đến, ở lan can cầu thang, nhìn thấy vài người hầu đang dè dặt cẩn trọng lau bức họa của nàng. Vô thức àm dừng chân lại, nhìn bọn họ cẩn thận tỉ mỉ làm việc.

“Mọi người đang làm gì vậy? Tranh sơn dầu không thể tùy tiện lau được .” Lâm Duyệt tò mò hỏi.

Vài vị tôi tớ hướng nàng gật đầu một cái nói: “Thiếu phu nhân, là thiếu gia phân phó chúng tôi mỗi ngày đều phải lau một lần. Thiếu phu nhân yên tâm, chúng tôi đều là những người đã thành thạo việc này sẽ không làm hỏng bức họa này của thiếu phu nhân.”

“Nga, ha ha.” Lâm Duyệt cười gượng vài tiếng, nghĩ rằng Mạc Lạc Nghị Phàm cư nhiên yêu bức họa này đến mức đó, còn mời những người chuyên nghiệp đến lau dọn tranh sơn dầu. Xoay người, thời điểm đang muốn tiếp tục đi xuống dưới liền nhìn thấy

Mạc Lặc Nghị Phàm vừa khéo từ ngoài cửa đi vào, sau đó đi đến bên người của nàng.

Hai tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, nhìn liếc mắt một cái tranh sơn dầu trên tường, sủng nịch hỏi: “Mệt mỏi. Vì sao không ngủ sớm chút?”

“Nghị ca ca, anh thực thích bức họa này sao?” Lâm Duyệt nhìn hắn, đem đũa thức mặc trong đũa lòng hỏi ra. Mạc Lặc Nghị Phàm gật đầu: “Ân, chỉ cần có liên quan gì đó với em, anh đều thích.”

Lâm Duyệt bị lời nói của hắn làm cho giật mình, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ần ần mở miệng hỏi nói: “Vì sao? Chúng ta đã từng phát sinh quá sự tình gì? Vì sao anh có thể yêu em sâu đậm như vậy?” Nàng thật sự rất muốn biết, bởi vì nàng biết bản thân mình có được mấy cân mấy lượng, nàng cũng thực ngạc nhiên vì sao bản thân mình năm đó có thể chiếm được tình yêu sâu sắc như vậy của Mạc Lặc Nghị Phàm.

Mạc Lặc Nghị Phàm trầm mặc một trận, dùng ngón tay âm sát khẽ vuốt ve cằm nàng, ôn nhu hỏi : “Em muốn biết sao?”

Lâm Duyệt gật đầu, nàng đương nhiên muốn biết, rất lâu rồi cũng đã muốn biết.

“Được, anh sẽ đem từng giây từng phút ba năm trước đây khi chúng ta mới quen nhau kể lại cho em” Mạc Lặc Nghị Phàm nhẹ nhàng mà mở miệng nói, suy nghĩ trong đầu từng chút, từng chút hồi tưởng lại, trở lại ba năm trước đây...

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Nhớ Lại Từ Trước – 2

Ba năm trước đây...

Trước cửa quán bar xa hoa hạng nhất PUB, hai cô gái trông rõ ràng vẫn còn non nớt, lại trang điểm xinh đẹp nóng bỏng đang thi nhau đánh giá đối phương, sau đó cùng cười àm lên một tiếng.

Trong đó một cô gái hừ hừ hai tiếng nói: “Xem ai còn dám bảo chúng ta là trẻ em vị thành niên mà đuổi ra ngoài nữa nào!” Người đang nói là Lâm Duyệt, một học sinh trung học năm nhất. Vì có thể có một buổi đêm vui vẻ cùng Lam Thiên học trưởng người mà nàng thăm mếm đã lâu, không thể không mặt dày mày dạn chạy tới nơi này.. Đáng thương nàng đã thử hai lần, đều bị quán bar lấy lý do là trẻ vị thành niên không cho vào.

Không có biện pháp, nơi này là quán bar xa hoa, lại tuân thủ luật pháp, cứ cho là Lâm Duyệt có tiền, cũng vào không được.

“Đúng, chúng ta mau vào đi.” Tiểu Thiển cười hì hì nói, cùng Lâm Duyệt hai người cùng nhau đi vào, lần này đi vào thực thành công, không có bị đuổi ra nữa.

Đáng tiếc, điều khiến cho tâm tình Lâm Duyệt buồn bực là, Lam Thiên học trưởng người mà nàng thăm mếm đã có bạn gái, nàng chỉ có thể than thân trách phận mà ngồi một chỗ ngắm nhìn.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta cạn một ly được chứ?” Một tên uống đã ngà ngà say, nam nhân bộ dạng rất đáng khinh loạng choạng đi đến bên cạnh Lâm Duyệt, cười hì hì hỏi, nói xong cầm chén rượu trong tay đổ đến trước mặt Lâm Duyệt.

“Ta không có uống rượu.” Lâm Duyệt ghét nhìn hấn liếc mắt một cái, ánh mắt một lần nữa nhìn chăm chú vào mỹ nữ đang cười trong lòng Lam Thiên học trưởng. Hấn thật sự rất đẹp trai, rất mê người, đáng tiếc, hấn đã là bạn trai của người khác! Lâm Duyệt càng nhìn càng trở lên buồn bực.

“Không uống rượu? Vậy còn dám tới nơi này để chơi? Cô xem xem ra nơi này là chỗ để đùa chác, ai không uống rượu?” Nam nhân đáng khinh kia cười dâm đãng chỉ một chút người xung quanh, cười hì hì mở miệng nói.

Lâm Duyệt bị hấn làm cho phiền phức, cũng bởi vì đang giận dữ, lớn tiếng nói: “Không phải là uống rượu thôi sao! Ai không dám uống chứ!” Nói xong, bưng chén rượu của nam nhân đáng khinh trước mặt kia, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, hoàn toàn không có phát giác đến đối phương đang cười vô cùng xấu xa kia.

Vị cay bỏng rát thiêu đốt cổ họng nàng, khiến nàng nặng nề mà ho khụ khụ. Nam nhân đáng khinh kia ra vẻ tốt bụng mà bưng đến một ly nước, thân thiết nói: “Mĩ nhân, đến, uống nước, em sẽ thoải mái ngay.”

Lâm Duyệt tiếp nhận cốc nước, nhanh chóng uống hết xong, mới cảm giác tốt hơn nhiều. Lau đi nước mắt bị sặc mà tuôn ra, ánh mắt Lâm Duyệt lại lần nữa trở lại sần nhẫy, Thân ảnh Lam Thiên học trưởng đã biến mất! Lâm Duyệt sửng sốt, vô ý thức bắt đầu tìm kiếm ở chung quanh.

Đáng tiếc, nàng có tim tới rớt hai mắt, cũng nhìn không tới thân ảnh mà nàng vẫn canh gác kia.. Tim sau một hồi, đột nhiên cảm giác đầu có chút choáng váng, tưởng bản thân ban nãy đứng nhìn lâu quá nên chóng mặt, vội vàng ngồi xuống day day thái dương.

Nhưng là đầu choáng váng chẳng những không giảm, hơn nữa cảm giác càng ngày càng khó chịu hơn.

Lúc này, nam nhân đáng khinh kia lại áp sát vào đây, tiếp tục diễn trò của hắn: “Mỹ nhân, em làm sao vậy? Không thoải mái sao? Muốn tới trong phòng nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Không cần.” Lâm Duyệt ngay cả liếc cũng không thèm nhìn đến hắn, đẩy ra ma trảo của hắn từ trên ghế đứng lên, lắc lư không chút nhận thức.

Nam nhân đáng khinh kia đứng lên theo nàng, lại vươn tay muốn ôm lấy nàng: “Mỹ nhâ, vẫn là để anh đưa em về phòng nghỉ ngơi thì tốt hơn.” Trong lòng lại âm thầm cao hứng, không thể tưởng được thuốc lại phản ứng nhanh như vậy, lập tức sẽ thành công, hiện tại cần nghĩ cách làm thế nào mang nàng đến căn phòng đã thuê kia là tốt lắm.

“Cút ngay cho tôi!” Lâm Duyệt ần ần cảm thấy chén rượu và ly nước kia có gì đó không thích hợp. Cho dù chưa từng uống rượu, cũng không thể vì một chén rượu mà thân thể lại khô nóng thế này được.

“Em say...” Nam nhân đáng khinh kia bắt đầu sốt ruột, không cho nàng có cơ hội do dự nữa.

Ngay tại lúc Lâm Duyệt làm thế nào cũng không thể thoát khỏi hẳn được, một mặt thở hổn hển, một thanh âm dễ nghe đột nhiên vang lên trên đầu nàng: “Tiểu Hồ, cậu đang làm gì?”

Lâm Duyệt quay đầu, trong mơ màng, liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Lam Thiên học trưởng suất hiện lên trước mắt. Tiểu Hồ bị gọi hắc hắc cười nói: “Không có gì, tôi đang giữ vị tiểu thư này cô ấy uống rượu say.”

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Lam Thiên học trưởng đánh giá Lâm Duyệt, có chút thân thiết hỏi.

Lâm Duyệt sửng sốt, nàng thầm mèn đã lâu, còn gửi không ít ‘Thư Tình’ cho Lam Thiên học trưởng hẳn, đứng ngắm nàng cũng đã lâu như vậy, cư nhiên còn không nhận ra nàng là ai? Cho dù nàng hôm nay đem bản thân trang điểm già đi cả chục tuổi, cũng không phải thế chứ...

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu nàng, thì ra là Lam Thiên học trưởng cho tới bây giờ cũng không có biết nàng, hiểu ra điều này xong, Lâm Duyệt nhất thời đau thấu tim. Cố nén khó chịu trong người, khẽ động khước môi tặng hẳn một nụ cười cứng ngắt nói: “Tôi không sao.”

Sau đó xoay người, không để ý tới nam nhân đáng khinh ở sau người kêu gào, lắc lư thân mình đi tìm toilet. Nàng phải tìm một chỗ để bình tĩnh một chút, mặc kệ là thân thể hay vẫn là tâm lý thống khổ!

Nhưng là, toilet ở đâu, ở đâu? Vì sao nàng tìm nửa ngày cũng không có tìm được? Phía trước là hành lang thật dài gấp khúc, có thiết nhiều cánh cửa. Nàng cơ hồ mỗi một cái cửa đều gõ một lúc,

nhưng không có một cái nào có thể mở ra. Sau một hồi đi thật lâu, rốt cục cũng có một cái có thể mở ra.

Lâm Duyệt nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra, ngoài ý muốn xuất hiện tại trước mắt nàng là một vị nam nhân cao lớn đẹp trai đến mức làm cho người ta hít thở không thông. Nam nhân tựa hồ đang ở gần người, căn bản không có phát hiện ra nàng đã đến, trên khuôn mặt khí suất không có biểu tình gì, bộ dạng của hắn cùng Lam Thiên học trưởng đều đẹp trai giống nhau!

Lâm Duyệt cười một tiếng, liền vọt đi lên, một tay ôm lấy khuôn mặt khí suất của hắn, tay kia lại không ngừng mà du ngoạn trên người hắn, miệng luôn luôn nói thăm : “Lam Thiên học trưởng... Em rất nhớ anh...”

Thân mình của nam tử lãnh khốc kia cứng đờ, lạnh lùng đem nàng từ trên người đẩy ra. Lâm Duyệt lại giống một con bạch tuộc cứ thế mà quấn lên người hắn, ở giây phút được liệu phát tác, bắt đầu lớn mật vuốt ve hắn, hôn môi hắn!

Nam nhân lãnh khốc muốn thoát khỏi nàng, lại lần nữa bại dưới tay nàng, dưới sự khiêu khích của nàng, cuối cùng từ bị động chuyển sang chủ động, một tay ôm lấy nàng đặt lên giường lớn, thân mình cường tráng không chút khách khí đè chặt xuống...

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Nhớ Lại Từ Trước – 3

Hai tháng sau, Lâm Duyệt lo lắng đề phòng hai tháng rốt cục cũng hồng mắt, giờ que thử thai trong tay lên, một tiếng thét chói tai từ trong miệng của nàng tràn ra! Trời ạ! Nàng cư nhiên mang thai!

“Lâm Duyệt, cậu làm sao vậy? Thế nào?” Canh giữ ở ngoài cửa Tiểu Thiển lo lắng đập đập lên ván cửa toilet lớn tiếng nói.

Lâm Duyệt kéo cửa ra, vẻ mặt cầu xin nhìn cô nói: “Tiểu Thiển, có biện pháp nào mà tự sát không khó coi một chút, không quá đau đớn, cậu mau giới thiệu ình một cái đi.”

Nghe được lời của nàng, Tiểu Thiển không cần hỏi cũng biết kết quả. Trên mặt không có chút lo lắng, nhưng thật ra lại có chút mừng thầm, cười hì hì nói: “Lâm Duyệt, chúc mừng cậu, cậu phải làm mẹ nha, không biết là con trai hay vẫn là con gái đây? A, mình thích con gái, hi vọng là con gái nha.”

“Cậu thích thì đem nó nhét vào bụng cậu đi!” Lâm Duyệt tức giận hương cô rống lớn , sau đó lại là một trận kêu rên lên: “Ồi trời cao đất dày ơi! Tôi nên làm cái gì bây giờ a? Bị trường học biết tôi khẳng định chết chắc rồi, ô...”

Nàng còn đang đi học trung học chứ, cư nhiên liền mang một đứa nhỏ trong bụng. Tức giận hơn là, , cư nhiên còn không biết cha đứa nhỏ hần là ai! Nàng chỉ nhớ mang máng, nam nhân kia rất cao

rất tuần tú! Ngày hôm sau thời điểm nàng tỉnh lại, nam tử kia cư nhiên đã chuồn mất.

Nàng có thể khẳng định là, nam nhân kia khẳng định không phải là Lam Thiên học trưởng, bởi vì Tiểu Thiển đã nói cho nàng biết, tối hôm đó Lam Thiên học trưởng từ trước đến sau vẫn ở cùng bạn gái của hắn, căn bản không có rời khỏi câu lạc bộ PUB!

Nhưng là... Sẽ là ai chứ? Vương bát đản! Nàng ở trong lòng oán hận mắng, tay nhỏ nắm chặt lại hung hăng đâm vào bụng, chửi bậy nói: “Ta mới không cần người đến sớm như vậy! Không cần!”

“Lâm Duyệt, cậu đừng như vậy, như vậy sẽ đánh chết chính cậu mất.” Tiểu Thiển vội vàng kéo tay nàng nói: “Nếu cậu không nghĩ muốn nó, đi bệnh viện đem nó bỏ đi thì tốt rồi a, thực dễ dàng!”

“Mình đương nhiên không nghĩ muốn! Muốn nó mình còn có thể tiếp tục đi học sao?” Lâm Duyệt tức giận nói, sắc mặt tối sầm lại: “Ô... Nhưng là mình sợ lắm, mình sợ đau!”

“Ai nha, không sao, mình nghe nói xử lý xong là có thể đi ngay nha.” Tiểu Thiển khuyên can mãi trấn an nói.

Như thế...

Tại khoa phụ sản của bệnh viện, một vị bác sĩ tuổi khá lớn bèn nhón liếc Lâm Duyệt một cái, bắt đầu xoay người sang chỗ khác pha thuốc, lấy dụng cụ. Lâm Duyệt nhìn thấy dụng cụ lớn lớn nhỏ nhỏ đạo người trong tay bác sĩ, thân càng lúc càng run rẩy lợi hại hơn.

Ở thời khắc bác sĩ vừa xoay người lại, hét lên một tiếng xoay người kéo cửa phòng ra chạy thẳng trốn ra bên ngoài.

Đứng tại cửa phòng giải phẫu Tiểu Thiển cả kinh, cuống quýt đuổi theo, lớn tiếng quát to nói: “Lâm Duyệt! Cậu làm sao, cậu chạy cái gì!”

“Mình... Mình không muốn nạo thai! Mình không cần!”

“Nhưng là cậu không muốn cũng không được a! Trường học sẽ đuổi cậu. Hơn nữa thời điểm sinh về sau so với hiện tại còn khủng bố hơn gấp trăm lần nga!” Tiểu Thiển một bên chạy theo phía sau nàng, một bên thở hổn hển kêu la.

“Mình mặc kệ!” Lâm Duyệt quay đầu lại, hướng Tiểu Thiển rống lớn nói: “Mình mặc kệ! Tiểu Thiển cậu đừng đuổi theo mình! Mình...”

“Cẩn thận!”

Tiểu Thiển vừa dứt lời, “Phanh” một thanh âm vang lên, Lâm Duyệt liền một đầu lao thẳng vào trong lòng người nào đó, đau đến mức nàng kêu oa oa lên, tức giận ngẩng đầu trừng với kẻ chặn đường này.

Nam nhân trước mắt thực cao! Thực đẹp trai... rất có hình tượng! Lâm Duyệt háo sắc nhìn chăm chăm hắn, miệng há lớn quên không thềm khép lại. Tiểu Thiển tức thì bị nam nhân trước mắt làm cho cả kinh, cùng Lâm Duyệt lâm vào tình trạng háo sắc.

“Nghị ca ca?” Lâm Duyệt dè dặt cẩn trọng hô một câu, nàng nhớ rõ hắn, chính là cái người đến mời nàng và ba ba tới Trung Quốc làm phẫu thuật cho Y Ngọc Hân, không thể tưởng được ở đây gặp được hắn, thực khéo a!

“Đúng vậy, là anh, nhưng anh còn có một thân phận khác.” Mạc Lạc Nghị Phàm dừng ở nàng, tà ác nhìn chăm chăm nàng, sắc mặt

tà ác tựa như đang bùng bùng nổi lửa giận.

“Cái gì thân phận?” Lâm Duyệt tò mò hỏi.

“Anh là ba ba của tiểu tử trong bụng em kia.” Bàn tay to lớn của Mạc Lạc Nghị Phàm chạm vào bụng của nàng, gần từng tiếng mở miệng nói, nữ nhân đáng chết này, định xóa sạch dứa nhỏ của hắn? Nghĩ đến đây, hắn liền tức giận đến nghiến răng!

Cho dù là nàng chủ động đưa đến tận cửa, hay là không khéo mà có dứa nhỏ của hắn hắn, như vậy, hắn nên chịu trách nhiệm này!

Lâm Duyệt cùng Tiểu Thiển đồng thời cả kinh mở to hai mắt, kinh ngạc trừng mắt nhìnhắn. Tiểu Thiển lẳng lẳng mở miệng nói: “Lâm Duyệt, cậu thật tinh mắt nga, ba ba của dứa nhỏ thật là đẹp trai nga!”

“Anh... Vương bát đản!” Lâm Duyệt hét lớn một tiếng, tức giận túm lấy túi xách trên người, ra sức hương trên người Mạc Lạc Nghị Phàm mà đánh túi bụi. Hồn hển quát: “Vương bát đản! Cư nhiên là anh! Anh hại tôi không dám đi đến trường học! Hại tôi...”

Thân mình Mạc Lạc Nghị Phàm thoáng hương bên cạnh trốn đi, giơ tay bắt lấy cánh tay của nàng, từ phía sau đoạt lấy túi xách trên người Lâm Duyệt trong. Thân mình Lâm Duyệt lão đảo, ngã tiến vào trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm.

Mạc Lạc Nghị Phàm ôm nàng, ở nàng bên tai nàng cười tà mỉ nói: “Tối hôm đó rõ ràng chính là em câu dẫn anh, thế nào có thể oán anh chứ? Em đã mang thai con của anh, như vậy liền là nữ nhân của anh, hiện tại theo anh về nhà đi.”

“Tôi không ——!” Lâm Duyệt thét chói tai ở trong lòng hấn giã giụa hét lớn: “Tôi mới không cần làm nữ nhân của anh, tôi không cần đứa nhỏ này!” Nàng vẫn là một học sinh trung học, làm sao có thể đi sinh cục cưng chứ? Cho dù trường học không đuổi nàng, nàng cũng sẽ bị ba ba của nàng mắng chết mất.

“Ngoan, đừng lộn xộn, cẩn thận động thai khí.” Mạc Lạc Nghị Phàm không cho nàng cơ hội thoát đi, gắt gao ôm nàng, đem nàng hướng cổng lớn bệnh viện mang đi.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Nhớ Lại Từ Trước – 4

Cứ như vậy, Lâm Duyệt nhanh chóng biến hóa thành Cameron phu nhân. Ở trong Bàn Sơn biệt thự, Lâm Duyệt ôm cái bụng đã nhô ra cao cao ngồi ở thành bể bơi, thả hai chân xuống đung đưa đá đá khiến nước bay tung tóe.

Một người giúp việc trung niên nhìn thấy nàng cuống quýt chạy tới, đứng ở phía sau nàng hỏn hển kêu lên: “Ai nha, bà cô của tôi ơi, cô sao lại đến đây nghịch nước chứ? Như vậy đối thai nhi không tốt nha!”

“Không cho phép tôi bơi lội, ngâm chân cũng không được sao?” Lâm Duyệt tức giận nói, mỗi ngày đem nàng nhốt trong tòa nhà lớn này, nàng đều nhanh buồn muốn chết, thế này không cho phép thế kia không cho phép. Cái tên xú nam nhân kia quả thực so với nữ nhân còn lảm chuyện hơn.

“Ai, thiếu phu nhân cô phải nghe lời tôi, mau lên đây đi, một hồi thiếu gia thấy được lại trách móc tôi.” Bà đúng là chưa từng nhìn thấy người hụ nữ có thai nào nghịch ngợm như thế này, ai, trẻ con vẫn cứ là trẻ con nha!

“Muốn tôi đi lên cũng có thể, gọi thiếu gia nhà các người đến đây ôm tôi lên.” Lâm Duyệt cũng không quay đầu lại làm khó dễ nói, chính Mạc Lạc Nghị Phàm là lạc thú lớn nhất của nàng khi sống ở

nơi này. Ai bảo hắn đã hủy đi trong sạch của nàng, còn khiến nàng mang thai, hại nàng ngay cả trường học đều không đi được!

Nữ giúp việc khó xử xoa xoa hai tay, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp hướng trong nhà đi vào, chỉ chốc lát sau, Mạc Lạc Nghị Phàm liền bước chân thon dài đi đến đây.

“Vì sao anh lại đối tốt với em như vậy!” Lâm Duyệt tức giận hỏi hắn. Mạc Lạc Nghị Phàm cúi đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, mỉm cười nói: “Bởi vì em là mẹ của con anh, là vợ của anh.”

Chỉ biết mỗi như thế này, Lâm Duyệt âm thầm nghĩ, nếu không là bởi vì đứa nhỏ, hắn nhất định sẽ không đối xử tốt với bản thân như vậy. Thật sự là chán ghét a, hại nàng ảo tưởng, chẳng lẽ lại chuẩn bị một tình yêu thâm nặng nữa sao?

Chờ nàng sinh xong đứa nhỏ, nam nhân này nhất định sẽ không khách khí đem nàng đuổi đi ra ngoài đi? Hắn ưu tú như vậy, làm sao có thể muốn nàng, loại người đáng người không có, ngay cả tốt nghiệp trung học cũng còn chưa? Nghĩ đến đây, Lâm Duyệt liền cảm thấy xót xa, vuốt ve cái bụng lớn đã bảy tháng, thật hy vọng cục cưng không cần sớm sinh ra như vậy nha!

Nàng còn chưa có hưởng thụ hết sự sủng nịnh của soái ca này dành cho nàng nha, nàng bình thường chỉ thích ác trị hắn, chỉ là vì muốn khơi mào sự chú ý của hắn, làm cho ánh mắt hắn từ công việc chuyển về đến trên người nàng, sau đó bầu bạn với bản thân nàng mà thôi.

Mạc Lạc Nghị Phàm dè dặt cẩn trọng đem nàng đặt ở trên giường lớn, dừng ở nàng nói: “Em nên ngủ trưa rồi.”

“Em không ngủ!”

“Ngoan!”

“Em muốn anh ngồi ở chỗ này để em ngủ!”

“...”

Lâm Duyệt quật cường nhìn hấn, cố ý làm khó dễ. Mạc Lạc Nghị Phàm chỉ trầm mặc ba giây, liền gật đầu đáp ứng: “Được anh sẽ ngồi ở chỗ này.”

“Em còn muốn nằm ngủ trên đùi anh!” Lâm Duyệt tiến thêm một bước làm khó dễ nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm vẫn như cũ là một bộ vô cùng ôn hòa, ôm lấy thân mình của nàng, đặt đầu nàng tựa vào trên đùi bản thân mình. Lâm Duyệt thế này mới vừa lòng nhắm mắt lại. Trên thực tế, nàng căn bản là ngủ không được, nhắm mắt lại luôn luôn cười trộm.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn khuôn mặt cố nén cười của nàng, bàn tay ấm áp mơn trớn khuôn mặt của nàng. Cũng chỉ có nàng, mới có khả năng khiến hấn nhún nhường như vậy, cam tâm tình nguyện dung túng nàng, sủng ái nàng. Thân là sát thủ lạnh lùng, bộ dáng này một chút cũng không giống bản tính của hấn!

Lại là hai tháng sau, Lâm Duyệt lại tới khoa phụ sản trong bệnh viện, bất quá lúc này không phải là đến phá thai, là tới sinh cục cứng.

Cứ nhìn cái bụng của nàng đau đến chết đi sống lại, cứ việc nàng chết sống không chịu tiến vào phòng sinh, nhưng cuối cùng vẫn là bị vài vị hộ sĩ rất lịch sự, rất cẩn thận dìu đi vào.

Từng đợt tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế từ trong cánh cửa vang ra,, mỗi một tiếng chui vào trong tai của Mạc Lạc Nghị Phàm đang canh giữ ngoài cửa, khiến mặt mày hấn nhấn nhúm lại.

“Nghị Phàm! Anh là vương bát đản ——! Còn không mau chút tới cứu tôi!” Lâm Duyệt thống khổ khóc, tiếng la một tiếng so với tiếng trước càng lớn hơn, Mạc Lạc Nghị Phàm gấp đến độ thiếu chút nữa muốn phá cửa mà vào, nữ hầu của Lâm Duyệt vội ngăn lại hấn, cười gượng nói: “Thiếu gia, ngài đừng đi, mỗi người đàn bà khi sinh đứa nhỏ đều là như vậy.”

“Nhưng cô ấy còn nhỏ!” Mạc Lạc Nghị Phàm nghiêng răng nghiêng lợi bức ra vài chữ này, trên trán cư nhiên mồ hôi lạnh toát ra như tắm.

“Thiếu gia, ngài đừng nóng vội, rất nhanh liền tốt lắm, nếu không ngài ra bên ngoài chờ chút thôi!” Nữ giúp việc nhìn Mạc Lạc Nghị Phàm gấp đến độ sắc mặt xanh mét, không thể không ra sức trấn an nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm cũng không có rời đi, vẫn như cũ đem tâm trí đặt hết vào tiếng khóc thét đang vang lên kia, tựa như thống khổ là chính bản thân hấn vậy, hấn thậm chí có chút hối hận khi nàng còn nhỏ như vậy đã làm nàng mang thai đứa nhỏ. Nhưng là, nếu không có đứa nhỏ, hấn sẽ không quay đầu lại đi tìm nàng, cũng sẽ không thể yêu thương nàng. Ít nhất, hấn là thực may mắn khi có thể trở thành nam nhân của nàng.

Tựa như trải qua ngàn năm, phòng sinh rốt cục yên tĩnh lại, rất nhanh liền bị một tiếng khóc nỉ non của trẻ con thay thế vào, nữ giúp việc vui vẻ, vui sướng kêu lên: “Sinh rồi, sinh rồi, thiếu gia, tôi nói

đúng mà, một chút là tốt rồi.” Khi nói chuyện, không quên hướng cánh cửa mà đi tới, kiễng mũi chân hướng bên trong nhìn ngó

Mạc Lạc Nghị Phàm nghe được bà ta nói như vậy, cuối cùng cũng kịp phản ứng lại , đầu óc căng thẳng cũng có thể dần ra, nhưng vẫn là có chút vội vàng muốn lập tức nhìn đến Lâm Duyệt cùng đứa nhỏ của hắn.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Nhớ Lại Từ Trước - 5

Cửa phòng sinh bị bác sĩ kéo ra, Mạc Lạc Nghị Phàm chưa kịp hỏi sinh con trai hay con gái, liền lập tức đẩy cửa chạy vào, vọt tới bên người Lâm Duyệt.

“Duyệt Nhi.” Hắn lo lắng nắm lấy bàn tay nhỏ bé đầy mồ hôi lạnh của Lâm Duyệt, nhìn nàng yếu ớt nằm ở trên giường. Giờ phút này Lâm Duyệt, trên mặt phủ đầy mồ hôi, tóc tai hỗn độn dính chặt trên mặt, bên gối, thoạt nhìn thực làm cho người ta đau lòng.

Lâm Duyệt nghe được thanh âm của Mạc Lạc Nghị Phàm, từ từ mở hai mắt, nước mắt ứa khuất liền ào ạt tuôn ra. Giờ bàn tay nhỏ bé không chút sức lực mà đánh vào ngực hắn, ứa khuất tức giận khóc mắng: “Anh là vương bát đản!”

Mạc Lạc Nghị Phàm thấy nàng còn có khí lực trách móc bản thân, trên mặt rớt cục lộ ra một nụ cười, cúi đầu ở trên trán nàng hôn một cái: “Bảo bối, thực xin lỗi, anh biết em rất thống khổ.”

“Ô... Em không sinh, về sau không bao giờ sinh nữa!” vẻ mặt Lâm Duyệt ồn ào cầu xin. Rất thống khổ! Thật sự rất thống khổ! Vừa mới nàng tưởng rằng bản thân nàng chết mất, sẽ không còn được gặp lại Mạc Lạc Nghị Phàm!

“Được, về sau không bao giờ sinh nữa.” Mạc Lạc Nghị Phàm cười cười nói, sau khi biết sinh đứa nhỏ thống khổ như vậy, hắn

cũng không nghĩ muốn nàng tiếp tục sinh nữa, nghe được tiếng khóc của nàng, trái tim hắn tựa như sắp vỡ vụn ra!

.....

“Con đâu ? Em muốn ôm con.”

“Không thể.” Mạc Lạc Nghị Phàm không chút nào lo lắng cự tuyệt nói.

“Vì sao thôi...” Tuy rằng nàng rất xấu bụng nhưng đó là con gái của nàng a, nàng phải nếm biết bao thiên tân vạn khổ mới sinh ra được tiểu bảo bảo này, cư nhiên liền ôm cũng không cho nàng ôm một chút?

“Anh sợ em đánh vào mông nó.” Mạc Lạc Nghị Phàm nhin cười, nghiêm trang nói.

Lâm Duyệt tức giận đến mắt trợn trắng, chẳng qua là nàng thuận miệng oán giận mà nói, hắn cư nhiên cho là thật sao. Nàng làm sao có thể nở lòng nào mà đánh vào mông của con gái mình chứ ?

“Người ta không đánh là được thôi.” Lâm Duyệt tha thiết mong nhìn đến tiểu bảo bảo, Mạc Lạc Nghị Phàm rốt cục nguyện ý đem tiểu bảo bảo giao đến trên tay nàng. Lâm Duyệt nằm ở trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm, tinh tế đánh giá tiểu bảo bảo, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Nghị ca ca, anh nói cự cứng sau khi lớn sẽ giống ai nhiều hơn?”

“Anh hi vọng con giống em, lớn lên xinh đẹp đáng yêu giống em.” Mạc Lạc Nghị Phàm vuốt gọn mái tóc ẩm ướt của nàng, ôn nhu nói.

“Nghị ca ca, em khi nào thì mới có thể xuất viện nha?” Lâm Duyệt từ trên giường ngồi dậy, vì tỏ vẻ thân thể đã khôi phục như ban đầu, còn không quên xuống đất đi vài bước.

Vừa khéo tiểu thư hộ sĩ cũng đi vào mỉm cười nói: “Thiếu phu nhân hôm nay là có thể xuất viện, xuất viện rồi nhớ kỹ để ý miệng vết thương là tốt rồi.”

“Thật sự?!” Lâm Duyệt nhìn liếc mắt một cái tiểu bảo bảo đang ngủ ở trên giường, tận lực hạ giọng nói: “Thật tốt quá, em hiện tại có thể về nhà!” Ở nơi này thật sự rất nhàm chán, ít nhất là không thể tự chiếu cố bản thân và cục cưng, Mạc Lạc Nghị Phàm đã sớm giúp nàng tìm mấy hộ sĩ vô cùng chuyên nghiệp, nàng một chút cũng không phải lo lắng.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, ôm nàng mỉm cười nói: “Chúng ta bây giờ sẽ trở về nhà.”

Lâm Duyệt vui sướng gật đầu, nữ giúp việc canh giữ ở cửa liền bắt đầu thu thập những vật phẩm đơn giản, một nhà ba người hướng cổng lớn bệnh viện đi ra. Lâm Duyệt đi ở bên người Mạc Lạc Nghị Phàm, thỉnh thoảng lại làm mặt quỷ với tiểu bảo bảo đang cựa quậy ở trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm.

“Nghị ca ca, em nhớ rõ Tiêu thiếu gia có một bé gái rất xinh đẹp tên Thư Tuyết, cục cưng nhà chúng ta gọi là Thư Tình được không?” Ngẩng đầu ngắm bầu trời trong xanh Lâm Duyệt hưng phấn bưng bưng nói.

Mạc Lạc Nghị Phàm nhớ tới tiểu Thư Tuyết, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nhìn Lâm Duyệt lộ ra một nụ cười ôn nhu nói: “Tốt quá.”

Ở bãi đỗ xe bên trái bệnh viện một vị tài xế lái xe đi lên, theo lẽ thường Lâm Duyệt lên xe trước, nhưng thời điểm Lâm Duyệt vừa mới tiến cả người vào trong xe, xe đột nhiên khởi động, một cái quay đầu ngược về phía Mạc Lạc Nghị Phàm sau đó ở ngay trước mặt hắn mà lao vút đi.

“Uy! Anh đang làm sao?” Lâm Duyệt bị tra tấn điên lên, toàn bộ thân mình bị đè xuống lưng ghế, thời điểm ngẩng đầu lên, mới phát giác xe đã lao đi rất xa bệnh viện rồi.

“Duyệt Nhi!” Mạc Lạc Nghị Phàm kinh hãi, nhanh chóng đuổi theo vài bước sau, chiếc xe phía trước đã mất đi bóng dáng, hắn ở trong lòng thảm kêu không ổn. Bởi vì trong lòng còn ôm cục cứng, cũng không dám tùy tiện đuổi theo, trong khoảnh khắc đó, lo lắng khiến ô hô liên rờn rờn chảy từ thái dương xuống.

Sau đó cuống quýt lấy ra điện thoại triệu tập thủ hạ tìm kiếm Lâm Duyệt, nhưng là, hắn không biết là Lâm Duyệt cứ vậy mà đi vền vện hai năm trời...

“Các người rốt cuộc là ai!?” Lâm Duyệt một bên giãy giụa một bên gào thét lớn.

Áp giải Lâm Duyệt đến gần một tòa biệt thự, hai vị nam tử không dám thương tổn đến Lâm Duyệt, nhưng cũng không có mở miệng nói cho nàng một chút tin tức gì.

Khi Lâm Duyệt bước vào trong phòng, khi nhìn đến Morgan tiên sinh đang ngồi ngay ngắn ở trên sofa, nhất thời minh bạch là chuyện gì đang xảy ra. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm buồn lòng cảnh giác, ít nhất nàng biết bản thân hiện tại là an toàn, không phải bị kẻ xấu bắt cóc.

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Nhớ Lại Từ Trước – 6

“Ba ba...” Lâm Duyệt kinh ngạc hô lên một tiếng, hơi hơi cúi đầu, trên mặt có rõ ràng mấy tia chột dạ, đột nhiên trong lúc đó hư không biến mất 9 tháng, Morgan tiên sinh nên xử trí thế nào nàng đâu?

“Nga, bảo bối.” Morgan tiên sinh chỉ chỉ sô pha bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, cười nói: “Ta chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ về Anh quốc, phải mang con cùng trở về.”

“Con không muốn!” Lâm Duyệt theo bản năng kêu lên, ngừng lại sau đó nói “Con muốn ở đây đi học, không muốn về Anh quốc.”

Morgan tiên sinh đánh giá nàng, trên mặt vẫn như cũ mang theo cười nói: “Con không muốn theo ta về Anh quốc không phải vì muốn đọc sách, là vì Mạc Lạc Nghị Phàm – Cameron, phải không?”

Lâm Duyệt cả kinh, nguyên lai ông đều đã biết hết, cũng đúng, hai người vừa mới bắt nàng đến đây rõ ràng nhìn đến nàng cùng Mạc Lạc Nghị Phàm cùng một chỗ. Chính là, Morgan tiên sinh có phải cũng biết nàng vừa mới sinh cục cưng hay không?

“Con không muốn! Ba ba, đây là cuộc sống của con, ba phải tôn trọng lựa chọn của con!” Lâm Duyệt lo lắng hô lên.

“Ta là người giám hộ của con, bây giờ con còn nhỏ! Phải nhận sự giám hộ của ta!” Morgan tiên sinh nói xong, đứng lên: “Chúng ta hiện

tại phải đi tới sân bay, lập tức rời khỏi nơi này!”

“Con không đi!” Lâm Duyệt hỗn hển quát, xoay người định hướng ngoài cửa trốn chạy, vừa bước ra vài bước, lại bị hai gã tội tử bắt lấy, không cho nàng tiếp tục đào tẩu.

“Buông! Buông ra!” Vừa mới sinh chưa tới hai tháng xong, nàng cúi đầu hung hăng cắn mạnh lên cánh tay của một người trong bọn họ. Tội tử ăn đau, kêu sợ hãi một tiếng, nhưng vẫn không dám buông tay

“Đem nó kéo vào trong phòng giam lại.” Morgan tiên sinh lạnh giọng phân phó nói. Tội tử lên tiếng, liền áp giải Lâm Duyệt hướng lầu hai đi đến.

Lâm Duyệt bị gắt túm chặt hai tay, không thể động đậy, chỉ có thể dựa vào cái miệng, kêu lớn nói: “Ba ba! Người không thể làm như vậy với con , con sẽ hận ba!”

Lâm Duyệt kêu la không có chút tác dụng, bị người ta đẩy mạnh vào một gian phòng ngủ lớn, ván cửa ‘Phanh’ một tiếng bị khóa lại. Lâm Duyệt gập đến độ oa oa khóc lớn lên ,ngoài cửa truyền đến lời nói bất đắc dĩ của Morgan tiên sinh, nói: “Bảo bối, ta đã khiến con khổ sở, ta hi vọng con có thể bình tĩnh vài ngày, quyết định quên đi Mạc Lạc Nghị Phàm, nam nhân không nên yêu kia.”

“Con không muốn quên, con cũng quên không được...!” Lâm Duyệt quỳ gối dưới đất nức nở khóc, nàng đã thân thiết mà yêu phải nam nhân kia sâu như vậy, làm sao nói quên là có thể quên đây?

Nhưng là, nàng hiện tại có thể làm sao bây giờ? Nàng biết Morgan tiên sinh một khi đã quyết định thì không dễ dàng thay đổi.

Liên tục hai ngày qua đi, Lâm Duyệt chẳng những một giọt nước cũng không uống, còn đem tất cả đồ đạc trong phòng đập phá lung tung, để khiến cho Morgan tiên sinh chú ý, cho ông thấy rằng bản thân nàng không chịu khuất phục.

Tuy rằng nàng đói tới áp ngát, tuy rằng khóc đến mức sắp hít thở không thông nhưng Morgan tiên sinh tựa như một người có ý chí sắt đá, mặc cho nàng ở trong phòng khóc lớn nháo loạn.

Ở trong ý thức của Morgan tiên sinh, nếu có để cho nàng quên đi nam nhân kia, hiện tại thống khổ một chút cũng là đáng giá, bằng không, kia chính là thống khổ cả đời.

Cuối cùng, cửa phòng ngủ cũng mở ra, Morgan tiên sinh đi đến, đau lòng nhìn chăm chú vào Lâm Duyệt một thân chật vật.

Lâm Duyệt vừa thấy ông tiến vào, trong lòng tựa như tìm được hi vọng. Vợ vọt đi lên, cầm lấy cánh tay ông cầu xin nói: “Ba ba! Người thả con đi ra ngoài được không, cầu ba thả con đi ra ngoài, con muốn đi gặp anh ấy!” Nàng nhớ hấn, nhớ tiểu bảo bảo!

Morgan tiên sinh nhốt nàng hai ngày suy cho cùng cũng không được ích lợi gì, bất đắc dĩ thở dài nói: “Được, ngoan ngoãn đem cơm ăn xong, ta sẽ đưa con về bên hấn.” Nói xong, lau đi một giọt lệ trên mặt nàng: “Con đã hai ngày không ăn cái gì, ngoan, chịu ăn chút đi.”

Nữ giúp việc đi phía sau ông vội bưng thức ăn để trên bàn, sau đó lui sang một bên.

Lâm Duyệt nghe được Morgan tiên sinh nói như vậy, vừa mừng vừa sợ nhìn ông. Kích động rất nhiều, không nghĩ được ông vì sao lại thay đổi nhanh như vậy. Liều mạng gật đầu: “Được, con ăn, con ngoan!”

Nói xong, rất nhanh đi đến bên cạnh bàn, bắt đầu từng miếng từng miếng ăn hết cơm trong chén, rất nhanh, cơm trong chén đều đã hết. Nhưng là, nàng lại không còn có khí lực mà đứng dậy khỏi sofa.

Trong lòng Lâm Duyệt kinh ngạc cả kinh, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Morgan tiên sinh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ. Thân mình chậm rãi xụi lơ ở trên sô pha.

Điều cuối cùng lưu lại trong trí nhớ của nàng, là lời nói bất đắc dĩ mà ôn hòa của Morgan tiên sinh: “Bảo bối, thực xin lỗi, con phải đã quên hẳn, nếu con không có thể quên được, vậy ba ba sẽ giúp con...”

NGƯỜI MẸ VỊ THÀNH NIÊN

Thiên Cẩm
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Đại Kết Cục

Lại đi đến Thủy Loan biệt thự, Lâm Duyệt nhìn tòa nhà lớn trước mắt này, cũng phát hiện ra tường đã được vây cao hơn nhiều. Nàng không bao giờ có thể giống như trước đây nữa, dùng hòn đá nhỏ ném vào cửa sổ phòng Diệp Giai, sau đó lại bám lên dây thừng của cô ấy ném xuống ình mà leo vào bên trong.

Xuyên thấu qua cửa sắt lớn, nàng nhìn vào trong khu vườn tĩnh mịch khiến người ta tức giận kia, trong lòng không hiểu sao đau đớn một chút. Cuống quít đến gần cửa sắt, bám vài tiếng chuông. Bác Chung mới vội vàng đi ra, nhìn thấy Lâm Duyệt nói: “Cô là Lâm tiểu thư?”

Bởi vì Diệp Giai đã biến mất, bởi vậy ông mới có thể xác định được người khỏe mạnh đang đứng trước mặt ông nhất định là Lâm Duyệt!

“Đúng vậy.” Lâm Duyệt gật đầu một cái, khẩn cấp hỏi: “Bác Chung, tôi muốn tìm Diệp Giai một chút, bác yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung, tôi chỉ muốn nhìn chị ấy là tốt rồi.”

Bác Chung nhìn nàng, cười khổ lắc lắc đầu. Miệng tràn ra một tiếng thở dài rất nhỏ, cũng không có trả lời câu hỏi của Lâm Duyệt.

Lâm Duyệt nhìn thấy bộ dáng này của ông, kinh hãi: “Làm sao vậy? Diệp Giai làm sao vậy?” Không phải nói chị ấy vẫn yên ổn sống trong Thủy Loan biệt thự sao? Chẳng lẽ Nghị ca ca lừa nàng sao?

“Tiểu thư đã không còn ở trong này, Lâm tiểu thư mời trở về đi.” Bác Chung lại thở dài một tiếng, tiếp theo xoay người hướng trong phòng đi đến, lưu lại một mình Lâm Duyệt kinh ngạc không thôi

...

“Ngày hôm qua bệnh tình đột nhiên phát tác, thời điểm đưa vào bệnh viện thầy thuốc không thể tìm ra đây là bệnh gì, nhưng tuyên bố rằng bệnh của cô ấy không thể vượt qua hôm nay.” Thời điểm Diệp Tường Phi nói ra những lời này, ánh mắt hấn đỏ hoe.

“Diệp Giai đã chết?” Lâm Duyệt run giọng hỏi, ngày hôm qua, nàng hấn là phải nên đến thăm Diệp Giai trước!

“Mất tích, có lẽ là không thể chấp nhận được chuyện bản thân sắp ra đi mà trốn đi.!” Diệp Tường Phi nói xong, cúi đầu dừng ở Lâm Duyệt, sàu nào hỏi: “Vì sao, đến ngay cả thời khắc cuối cùng, cô ấy cũng không nguyện ý để tôi cùng cô ấy?”

“Diệp tổng, có lẽ là chị ấy không muốn anh nhìn thấy thời khắc chị ấy ra đi, sợ anh thương tâm đi.” Lâm Duyệt cười khổ nói, sờ soạng nước mắt trên mặt, lướt qua hấn, yên lặng lên đường trở về nhà.

Diệp Tường Phi tự giễu khẽ cười một tiếng, rốt cuộc có phải như vậy hay không, trong lòng hấn rất rõ ràng. Diệp Giai đã không còn là Diệp Giai mà ba năm trước hấn yêu sâu sắc kia, lòng của cô ấy, đã sớm không biết bay dạt về phương nào rồi..

Lâm Duyệt yên lặng đi tới, trong lòng đau đớn khó chịu không thôi, mỗi bước đi lại là một giọt nước mắt rơi trên mũi giày của chính

mình. Diệp Giai... Giờ phút này cô ấy ở nơi nào? Cô ấy thật sự đã chết sao?

“Lâm Duyệt!” Phía sau, vang lên tiếng gọi của Diệp Tường Phi, Lâm Duyệt quay trở lại, nhìn hấn. Diệp Tường Phi chậm rãi đi tới, nói: “Tôi muốn nói cho cô biết một sự thực, Diệp Giai là chị gái ruột của cô, là chị gái song sinh của cô.”

Lâm Duyệt cả kinh, kinh ngạc nhìn hấn, thật lâu sau mới run rẩy hỏi: “Những gì anh nói là thật sao?”

“Là thật.” Diệp Tường Phi nghiêm trang mở miệng nói: “Tôi trước kia cũng không có biết Diệp Giai có một người em gái song sinh, chỉ tới sau khi nhìn thấy cô sau đó mới đi hỏi bố mẹ tôi, bọn họ khi đó mới nói cho tôi biết.”

Hấn không thể nói là, mười bảy năm trước Lâm gia của nàng và Diệp Giai bị một gia tộc khác hãm hại. Hấn còn nhớ rõ lúc trước thời điểm khi Lâm gia cửa nát nhà tan, Diệp Giai ba tuổi sợ tới mức oa oa khóc lớn. Hấn khi đó mới mười tuổi không đành lòng, vậy nên cầu xin cha mẹ mang Diệp Giai về Diệp Trạch nuôi nấng. Lại không dám nói, một quyết định tùy hứng của hấn, đã khiến cho cuộc sống của Diệp Giai khi còn sống trở lên bi thảm...

“Kỳ thực tôi đã sớm nghĩ như vậy” Lâm Duyệt buồn bã nói nhỏ, nàng vốn đã sớm nghĩ đến, nàng cùng Diệp Giai nhất định là có mối quan hệ sâu xa gì. Nếu không, trên đời này làm sao có thể có người có bộ dáng giống nhau đến vậy chứ?

Nhưng là, nàng lại không còn có cơ hội nhìn thấy Diệp Giai, nước mắt lại lần nữa tuôn rơi trên mặt nàng.

Diệp Tường Phi nhẹ nhàng mà nâng cằm dưới của nàng lên, dừng ở nàng, nhẹ nhàng gọi ra hai chữ: “Giai Giai...”

...

“Nghị ca ca, vì sao nhân sinh lại ngắn ngủi như vậy?” Lâm Duyệt nhẹ nhàng mà tựa vào trong lòng Mạc Lạc Nghị Phàm, chua xót hỏi.

Mạc Lạc Nghị Phàm biết nàng lại nghĩ tới Diệp Giai, cúi đầu, ở trên tóc của nàng hôn một cái: “Mỗi người có vận mệnh của riêng mình, ai đều chẳng muốn mình có cơ hội sống thêm một chút, không phải sao?”

“Ân.” Lâm Duyệt gạt đầu một cái, ánh mắt hai người đồng thời nhìn về phía biển lớn. Hai trái tim yêu thương nồng nhiệt gát gao dán tại cùng một chỗ, đã trải qua nhiều đau khổ như vậy, cuối cùng sóng gió cũng qua đi.

Gió biển nhẹ phe phẩy, xen lẫn tiếng cười như chuông bạc của tiểu Thư Tình, thổi bay quần áo cùng tóc của hai người, cảm giác thoải mái thư thái từng tắc từng tắc ngấm vào da thịt.

“Nghị ca ca, tuy rằng em không có cách nào nhớ tới quá khứ, nhưng em có thể xác định là bản thân em so với ba năm trước càng yêu anh hơn nhiều, rất nhiều.” Lâm Duyệt mang ý cười nói, bởi vì giờ phút này nàng thật sự rất rất thương hắn, trái tim yêu hắn đến không còn một khe hở.

“Cám ơn em, bảo bối.” Mạc Lạc Nghị Phàm thấp giọng trầm trầm, bàn tay ấm áp nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, một nụ hôn yêu thương sâu lắng nhẹ nhàng khắc khoải đậu trên môi nàng.

“Mặc kệ là ba năm trước đây hay là hôm nay, anh vẫn luôn yêu em như vậy...” Hấn hôn đến vành tai của nàng, ở bên tai của nàng nhẹ nhàng nỉ non nói.

Lâm Duyệt cảm động ôm chặt cổ hấn, bắt đầu đáp lại sự nhiệt tình của hấn. Bờ biển xanh thẳm, bờ cát vàng óng, một đôi trai gái trải qua thiên tân vạn khổ đang chìm vào những nụ hôn say đắm...